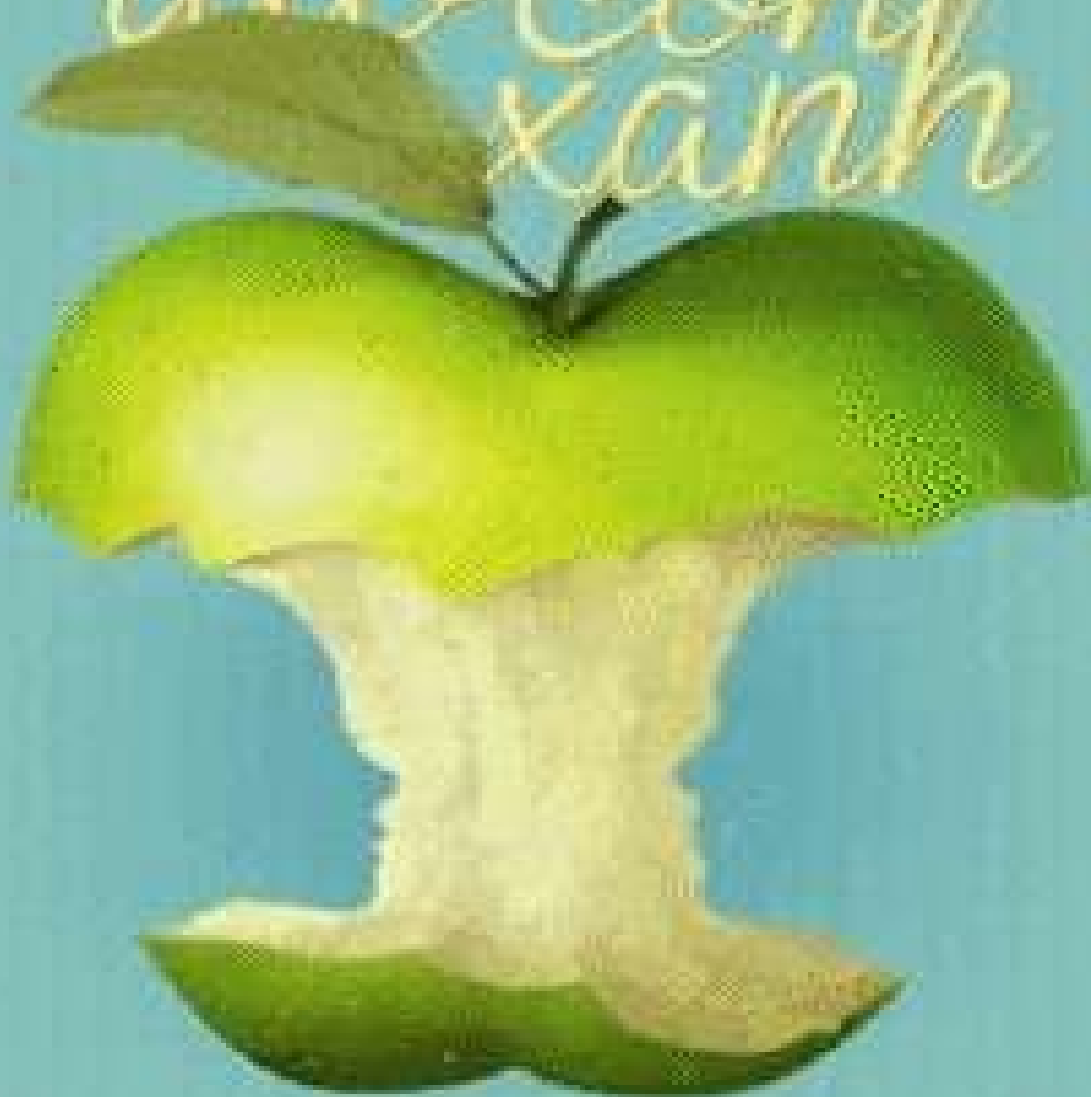

TÂN NHẠC

Trái
táo còn
xanh

"Vụ mùa quả táo chỉ có gần đây trong năm các nước. Vụ trong năm như vụ mùa ở nước ta. Các bạn ăn quả táo Tân Nhạc đã được dân quê tận hưởng. Quả táo thường chỉ có trong tầm nhìn của người."*

Block Truonguyenhoang

& Cháo Bưởi Sảng

<http://www.facebook.com/groups/hort5thang/>

Trái Trái Còn Xanh

Ebook được làm với mục đích chia sẻ phi lợi nhuận. Ebook chưa được sự đồng ý của tác giả và người edit. Đây đơn thuần chỉ là nơi gặp nhau của những người cùng sở thích

Tác giả : Tân Nhạc

Dịch giả : Tố Hình

Type: Nhoc Quy, Ham Sống Sợ Chết, Thu Ha Pham, Nguyen Hong Lan, Sợ Quá Nhỉ, Emi Trịnh, Phạm Thảo, Koibito Yo.

Ebook: Tinanguyenhoang & Chào Buổi Sáng

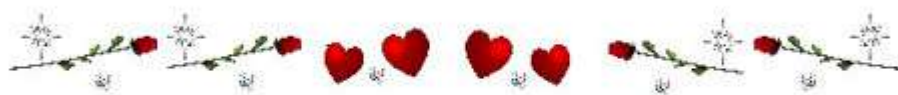
Nguồn: <https://www.facebook.com/groups/hoi6thang/>

Nhà xuất bản : Thời Đại - Nhã Nam

Ngày xuất bản : 28 - 6 - 2012

MỤC LỤC

Đôi nét về tác giả

Giới thiệu tác phẩm

Chương 1: Cõi Mơ

Chương 2: Tiếng róc rách trong buồng tắm.

Chương 3: Sinh nhật

Chương 4: Phán bội

Chương 5

Chương 6: Thuê nhà
Chương 7: Mông một Tết
Chương 8: Cạm Bẫy

Đôi nét về tác giả

Tần Nhạc tên thật là Hứa Văn Dũng, quê gốc ở Tân Trạch Sơn Tây, hiện sống ở huyện Hộ, Tây An. Là một cái tên mới gia nhập văn đàn Trung Quốc, nhưng Tần Nhạc được đặc biệt chú ý.

Tác phẩm đầu tay *Trái táo còn xanh* của ông trước khi xuất bản thành sách đã gây ra một cuộc tranh cãi lớn giữa hai trường phái trong Nhà xuất bản Tác gia; một bên cho rằng, tầng sâu tâm lý và hành vi của nhân vật trong tác phẩm được khai thác quá dữ dội, đen tối, ra ngoài mọi chuẩn mực; một bên thì ca ngợi tính nghệ thuật của tiểu thuyết, với tính dục được miêu tả duy mỹ, sắc sảo, có phong vị của kiệt tác “*Lolita*” của V. Nabokov. Sau nhiều lần thẩm định, cuốn sách mới được in ra.

Chương 1: Cõi Mơ

Suốt hai ngày, Quán Nhiên đều mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ, anh mộng thấy tử thi.

Giấc mơ hôm nay càng lạ lùng hơn, tỉnh lại rồi vẫn còn rành rành trước mắt, thật khiến người ta phát khiếp.

Ao hồ liền với hồ ao, mười mấy năm nay mình đâu có thấy mảnh áp cái hồ nào vuông vắn như thế đâu. . . Nơi nơi đều là cỏ dại um tùm cao ngang thắt lưng, dưới chân lầy nhầy như giẫm phải bùn, không có đường, bốn xung quanh cũng vắng hoe, lẽ nào chỉ có một mình mình lạc giữa nơi đồng không mông quạnh này sao? Không thể nào! Mình xưa nay chưa bao giờ tới nơi hoang vu hẻo lánh thế này một mình, hơn nữa. . .

Một cơn gió lạnh ủa tới, trong bụi cỏ chọt vang lên tiếng lạch xạch, là rần! Có rần! Sực nhớ ra chân chỉ mang sandal xỏ ngón, Quán Nhiên chọt thấy vật gì lạnh lạnh đang trườn từ gót chân lên đùi. Hồng bét, phải chuồn ngay! Quán Nhiên vội dang hai tay vạch bụi cỏ, cuống cuống bỏ chạy. . . Đám cỏ trướng mặt khá thấp nhưng nhìn vẫn không thấy đường, cũng gậy nhà của gì, đến một cái cây to cũng chẳng có, nếu có cây, Quán Nhiên thật rất muốn trèo lên.

Dưới chân đầy những vũng nước nhỏ lép nhép, hễ sơ ý là giẫm phải, dính choẹt lấy dép nhưng chẳng thể để tâm nhiều chuyện như vậy được trời sắp tối mất rồi. Đang chạy, đột nhiên trước mắt sáng rực lên, không, là trước mặt chọt xuất hiện một mảng xanh biếc lạ thường một mặt hồ bát ngát bỗng lộ ra. Nước hồ xanh đến rợn người, đường như xưa nay anh chưa từng thấy thứ gì xanh đến vậy. “Hồ ư? Ở đây sao lại có hồ nhỉ? Thế còn người? Sao chẳng thấy người nào cả? Quán Nhiên thấy bên hồ có một gò đất nổi bèn trèo lên đứng trên đó nhìn ra bốn phía. . . Trông xa xa có ngọn núi, thế núi sừng sững, mạch núi uốn lượn xuyên thẳng tới trước mắt, đây lẽ nào là Tàn Lĩnh sao? Quán Nhiên vắt óc nghĩ, sao mình lại chạy tới chân núi Tàn

Lĩnh chứ? Hơn nữa, nơi này không một bóng người, mảnh hồ này dường như cũng không phải là hồ tự nhiên, vuông vắn thế này chắc chắn là một cái do người ta đào lên. Quanh hồ rải rác những khóm thanh hao rậm rạp và những thân leo gia góc, loại dây leo này chỉ cần chạm phải da sẽ rất bỏng lên. Bên hồ còn một con đường mòn vừa hẹp vừa quanh co, hệt như do đi lại nhiều mà thành đường. Quản Nhiên nhảy xuống khỏi gò đất như nắm mồ đỏ, chân thấy chân cao men theo con đường mòn gằn như đã bị cỏ hoang vùi lấp, cẩn thận từng li từng tí để khỏi ngã. . . Nếu ngã xuống, e rằng mặt hồ cũng chẳng সুိ tắm, còn nếu vòng qua được, bên kia hồ hình như có nơi bụi cỏ lúp xúp, nói không chừng đó chính là đường thoát hiểm. . .

Quản Nhiên cẩn thận quan sát dưới chân để khỏi bước hụt. Trong lúc rẽ ngoặt, hình như anh vấp phải thứ gì đó, liền cúi xuống nhìn, chợt thấy dưới làn nước xanh biếc có một bóng trắng lênh phênh, rành rành là hình dạng một người nhưng lại nổi lập lờ dưới làn nước. Là xác chết sao?! Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu anh là: một cái xác. Giữa nơi đồng không mông quạnh thế này, giết một hai người rồi quẳng xuống hồ hẳn chẳng ai phát hiện nổi. . . phải tránh xa ra, kéo lại bị kéo vào một vụ giết người. Nghĩ vậy nhưng đôi chân anh vẫn dậm bước tiến lên phía trước, tựa hồ có một sức mạnh lạ lùng trong cơ thể cứ kéo chân anh đi tới, khiến anh không sao ngừng lại được. Quản Nhiên tiến lại vài bước, nhìn rõ rồi, là một cái xác nữ! Cái xác nằm sấp, lập lờ trên mặt nước, có lẽ chất đã lâu nên trông hệt một chiếc bánh bao trắng ngâm trong nước, trương phềnh tái nhợt nhìn đến buồn nôn, xung quanh còn nổi đầy bọt khí như lên men. Đi trình báo ngay ư? Không được! Giờ đi đâu mà trình báo cơ chứ? Mình đang ở đâu đây? Quản Nhiên thấy dựng cả tóc gáy, nhưng cặp mắt vẫn trừng trừng dán chặt vào cái xác, hình như anh từng thấy cái xác trắng nhợt, quái dị này ở đâu đó rồi? Sắc trắng đó hơi xanh xao, hơi khô, trắng đến rợn người. . . Quản Nhiên ra sức lục lọi trí nhớ để tìm ra mối quan hệ giữa mình và cái xác đó. . . Nhớ ra rồi! Là Triển Xuân, là nước da của Triển Xuân, vợ anh. Cái xác đó cũng có thân hình giống Triển Xuân, hơn nữa sau lưng cũng có vết bớt đỏ hồng bằng bàn tay. . . Chẳng phải vợ anh đã đi học nghiên cứu sinh rồi sao? Là ai đã hại chị? Sao chị lại tới đây? Hơn nữa thân thể còn lỏa lồ, là ai đã ra tay? Quản Nhiên

bồng giơ tay lên, kịch một tiếng, tay đập phải một vật cứng đau nhói, bừng tỉnh dậy, hóa ra chỉ là mơ!

Quản Nhiên vội trở dậy, nhìn đồng hồ trên đầu giường, đã hơn mười giờ sáng.

Vợ vắng nhà, bữa sáng có thể bỏ qua, nhưng giấc mơ đáng sợ lại cứ bán riết lấy anh nhu hình với bóng, lúc nào cũng lớn vồn trong óc. Sao lại mơ như thế chứ? Vợ chẳng qua chỉ đi vắng nhà mười mấy ngày, lẽ nào đã nhớ rồi sao? Không, không phải! Kết hôn bốn năm nay, chỉ một thời gian ngắn sau khi thành hôn đôi bên mới say đắm mặn nồng, nhớ nhung da diết, còn mấy năm sau chẳng hiểu sao, hình như vào một thời điểm nào đó, bọn họ đã đột ngột mất đi hứng thú với thân thể nhau. Ban đầu Quản Nhiên còn cho rằng sự thân mật giữa hai vợ chồng sẽ dần dần mất đi, hết như dần mất đi cảm giác lưu luyến không rời tay với món đồ nào đó mà mình ưa thích.

Nhưng cảm giác của anh không giống như thế, anh thấy sự thay đổi đó quá đột ngột, hết như dao cắt vậy, chẳng hề có chuẩn bị gì cả. Quản Nhiên biết trong chuyện này trách nhiệm phần lớn là do mình, bởi anh thừa hiểu nếu bản thân không chủ động thì vợ mình mãi mãi là không chủ động. Mỗi tháng sinh hoạt một lần hết như máy móc phải tra dầu vậy. . . Anh vừa định rụt rè đặt tay lên chỗ kín của chị, lập tức như công tắc điện tự động cảm ứng, hai chân chị đã diệu dàng từ tốn giăng ra thành một góc cố định, đợi anh tiến vào. Khi ấy cặp mắt uể oải dịu dàng của chị chẳng khác nào đang nhìn một đứa trẻ chưa hiểu chuyện, đầy vẻ âu yếm của người mẹ. Chị đang hoàn thành nghĩa vụ, còn anh đang thực hiện một hợp đồng đã ký kết, mọi thứ đều tiến hành theo thông lệ, động tác thông thả mà chuẩn mực. . .

Quản Nhiên phải thừa nhận rằng bản thân anh và vợ đều cố gắng thay đổi. Anh nhớ rõ nhất là: một đêm vợ anh từ buồng tắm (gian phòng ký túc mà họ thuê tại trường cũng có một phòng tắm đơn sơ) bước ra, bất ngờ mặc một chiếc áo lưới màu hồng đầy gợi cảm, lúc đó anh đã sững sờ, ngẩng đầu lên liền bắt gặp gương mặt đỏ bừng vì hồi hộp của vợ, nơi eo còn quấn một mảnh khăn tắm hoa. . . Anh hiểu chị muốn khơi lại những đắm say nồng nhiệt lúc bọn họ mới kết hôn, nhưng anh thấy mình không thể. Anh đành

nói với chị rằng: hôm nay mệt quá, đến tối còn phải đi xem đám học trò tự học, dù sao sinh viên lớp anh chủ nhiệm mới vào học chưa

Quản Nhiên cũng ngờ rằng mình mắc phải chứng bệnh gì đó. Theo kiến thức y khoa nắm được, anh cho rằng đến 80% mình bị viêm tuyến tiền liệt, hơn nữa còn là viêm mãn tính bởi những triệu chứng của anh hết như trong quảng cáo dược phẩm trên vô tuyến: mất ngủ, mơ nhiều, khó chịu phần dưới, tiểu dắt, dương vật sưng to đau nhức, thỉnh thoảng thấy bất lực. . . “khó chịu phần dưới”, sao lại phải gọi là “phần dưới” nhỉ, Quản Nhiên vô thức cúi đầu nhìn xuống dưới, chợt thoáng hiểu ra, chỗ đó quả là ở dưới thấp. Có điều cũng không đúng. . . Còn đây bộ phận ở dưới nữa, ví dụ như bắp chân, cổ chân. . . “Âm bộ”, chỗ đó của đàn ông còn gọi là “âm bộ”, điện dương và điện âm, trong tiềm thức anh luôn cho rằng chỗ đó nên gọi là “dương bộ” mới phải, như vậy mới đối xứng như óc với vít, số dương và số âm, vật chất và phần vật chất. Thế giới vật lý là một thế giới âm dương cân đối hoàn mỹ, đàn ông và đàn bà cũng phải cân bằng, một âm một dương. . . nhưng bây giờ, lẽ nào phần dương của anh đã hỏng rồi sao?

Huống hồ Quản Nhiên không cho rằng mình kém cỏi về tình dục đến thế, nhất là mấy ngày nay, vợ vừa đi vắng, ham muốn bản năng hình như lại đột ngột trở dậy. Lẽ nào là vì uống mấy viên thuốc đó sao? Anh trở mình rút một lọ nhựa từ sâu trong hộc tủ đầu giường, đây là thứ thuốc bài chế từ phấn hoa cải thiên nhiên, nhãn thuốc đã bị anh xé bỏ. Bỏ ba viên vào miệng, anh ngửa cổ, hớp một ngụm nước lọc đặt trên đầu giường từ tối qua.

Dù thế nào cũng không sao giải thích nổi giấc mơ kỳ lạ đó. Mộng thấy xác chết, hơn nữa còn giống hệt vợ mình, tối qua cũng mơ y như thế, cũng là một miền cỏ dại lau lách, cũng có một sắc nữ, tựa như bản thân vẫn đang đắm chìm trong mộng. . . Bất giác anh lại nhìn xuống dưới, cảm thấy đầu óc loạn cả lên không sao nghĩ tiếp được nữa. Giữa anh và vợ chẳng thể nói là nồng nàn say đắm, nhưng dẫu sao cũng chung sống suốt bốn năm nay, trong bốn năm đó, họ từng tính tới việc có một đứa con, có điều đôi bên đều bận bịu, chuyện sinh con cứ hoãn đi hoãn lại mãi. Năm nay anh vừa được chọn là giảng viên chính, còn làm chủ nhiệm một lớp, vợ anh lại luôn muốn học

nghiên cứu sinh, thư viện nơi chị công tác cũng là một nơi yên tĩnh, thích hợp để học hành. Tình dục chẳng phải như cơm ăn hàng ngày, không ăn không được. Chẳng hiểu sao Quán Nhiên lại nghĩ tới tình dục.

Vào cuối tuần, nếu bỏ lỡ bữa cơm dưới nhà ăn thì chỉ còn cách ăn mì hoặc ra quán bên ngoài. Nhìn đồng hồ đã hơn mười hai giờ, bây giờ xuống nhà ăn vẫn còn kịp.

Bên ngoài nắng chói cha khiến anh chẳng mở nổi mắt. Cặp vợ chồng Tứ Xuyên nhà bên đang ngồi bên bếp than tổ ong trước cửa, xào món rau que cay xé lưỡi, chiếc xẻng inox đảo qua đảo lại lấp loáng, hơi cay xộc lên khiến anh suýt chảy nước mắt, bèn nhắm tịt mắt lại. “Thầy Quán, ăn với chúng tôi bữa cơm nhé?” Hai vợ chồng cùng ngược nhìn, giờ cả xẻng lên mời, “Áy áy, cảm ơn, tôi không mở được mắt ra nữa rồi. . .”

Ký túc xá hai tầng này cũng chẳng mấy người ở, tầng hai là nhà kho chất đống những thứ linh tinh của trường, chỉ có mấy giáo viên sống dưới tầng một. Trước nhà có một khoảnh sân rộng, bốn phía giăng rào sắt, giữa sân trồng mấy thứ cây cảnh, bên đám cây cảnh là từng khóm từng khóm hoa hồng, hết như một vườn hoa nhỏ. Cửa ra của vườn hoa nằm phía Đông, bên đó là một khung cửa tròn rộng rãi, chính là lối vào. Trong khu này, Quán Nhiên đã được tính là ma cũ, căn phòng cũng là chỗ ở tạm mà nhà trường phân cho những giáo viên mới kết hôn còn chưa mua nổi nhà riêng, mỗi tháng chỉ phải nộp một khoản tiền thuê ít ỏi, tiền điện nước thu tượng trưng.

Từ phòng anh xuống tới nhà ăn không xa lắm. Men theo những khóm hồng hoa đang nở rộ rồi rẽ phải, băng qua ô cửa tròn, đi dọc con đường lát xi măng trắng vừa tu bổ. Trên đường người qua lại thưa thớt, hôm nay là Chủ nhật nên rất nhiều sinh viên không ăn cơm tại trường. Quán Nhiên vừa đi vừa chào hỏi mấy người trong nhang nhác sinh viên, phần lớn trong số đó đã từng học anh.

Nhà ăn khá vắng vẻ, chỉ lác đác mấy người ngồi tựa lan can ngoài cửa. Có lẽ bà cấp dưỡng nhận ra anh nên mức cho nhiều hơn nửa muôi, anh cũng cười cười tỏ ý cảm ơn rồi quay đi tìm một góc yên tĩnh ngồi xuống. Vừa

cắn miếng bánh bao, Quán Nhiên đã thấy dạ dày cuộn lên buồn ói, lại là bánh bai, anh cúi đầu nhìn chiếc bánh bao, tâm tưởng chợt hiện lên hình ảnh cái xác trong mơ, nhìn hệt như chiếc bánh bao trong tay bị vứt vào thùng nước gạo, từ từ trương phềnh lên, sau cùng thành ra một cục dính dính. . . Bụng vẫn sôi lên ùng ục nhưng trong óc cứ lớn vờn thứ gì đó khiến anh buồn nôn, anh ném luôn bánh bao vào thùng nước gạo gần đó, rồi mua một suất cơm, cuối cùng cũng ăn được chút ít.

Đến lúc anh xong bữa thì cả nhà ăn rộng mênh mông đã vắng hoe. Đứng dậy ra về, Quán Nhiên cảm thấy thân thể mình đã hồi phục, bèn vờn vai rồi rảo bước khỏi nhà ăn.

Ánh nắng bên ngoài vẫn rực rỡ chói mắt, anh ngoặt qua một khúc quanh, rảo bước dọc theo con đường lát xi măng, hai bên đường, những cây ngô đồng Pháp san sát trùng điệp như những chiếc ô rợp bóng khiến cả đoạn đường râm mát hẳn. Quán Nhiên bước chậm lại, trong đầu vẫn lớn vờn giấc mơ lạ lùng đêm trước. Nước, bụi cỏ, hồ, cái xác nữ. . . anh sực nhớ ra rồi qua mình đã cương lên cứng ngắc, gần như cả đêm đờ. . . bừng tỉnh dậy, nửa đầu cơn mơ tựa một phiến lá ngô đồng nhuốm sương bay bài trí óc, sao anh lại lạc vào bụi cỏ đó, sau cùng lại còn gặp mặt hồ xanh biếc đó nhỉ? Quán Nhiên sực nhớ ra, trong mộng còn một bóng người nữa, có điều tỉnh lại thoáng cái đã quên mất.

Anh nhớ đó là một bóng người dong dỏng, nhưng không hề gầy gò, mà trông lại có vẻ tròn trịa, hệt như một chiếc cọc tiêu thon dài. Động tác của cô nhanh nhẹn mà gợi cảm hệt như mèo, còn gương mặt cô trông giống gì nhỉ? Chẳng nhìn rõ gì cả! Bóng người đó cứ chạy trước, Quán Nhiên cứ đuổi theo sau, thân hình thon dài như cọc tiêu thấp thoáng trước mắt, anh chỉ thấy cặp mông chật căng dưới lớp quần jean, cặp mông tròn mẩy nảy lên nảy xuống đầy mời gọi khiến cặp mắt anh dán vào nhìn, hệt như chiếc vòi của con đĩa bám chặt trên đó. . Anh thấy khắp người nóng bừng hệt một khối kim loại đỏ rực lên rồi chảy ra, chân như bước trên bóng mềm xốp, khiến anh không sao tăng tốc được, càng lúc lại càng khao khát muốn nhìn

mặt người phía trước, gương mặt cô có phải cũng tròn trịa như có vật gì phong kín bên trong thế chẳng. . .

Cô gái đó rốt cuộc là ai nhỉ? Quán Nhiên chẳng cần nghĩ ngợi đã nhớ ra ngay, là Tề Linh! Trong chớp mắt, đầu anh chợt lóe lên một dáng hình mang nước da bánh mật, dáng người đó dẻo dai hết linh dương, trên dưới khắp người không có chút thịt thừa nào, ngày hôm qua. . .

Quản Nhiên luôn phải nghỉ trưa, chiều lại không có giờ nên có thể ngủ thẳng đến hơn ba giờ. Thứ Bảy hôm qua anh dậy còn muộn hơn. Tỉnh dậy rồi, như thường lệ anh vẫn khoan khoái tựa vào thành giường êm ái, mặc ánh nắng vàng rực ấm áp từ song cửa rọi vào góc chần. Bốn bề vắng lặng, cả không gian như một miếng thạch sếp đóng băng, càng lúc càng đặc lại. . . Tấm kính trên mặt bàn làm việc hắt ánh nắng ngoài cửa rọi vào lên vách tường thành những vệt sáng lớn, anh nhích lại, rút một điều Hàu Vương từ bao thuốc đặt bên gối, ngón tay thoắt cái đã đưa điều thuốc lên môi tài tình như ảo thuật, tách một tiếng. . . khói thuốc bốc lên gặp phải ánh nắng chiếu vào xảy khuếch tán, luồng sáng trên tường lay động hết như rần. .

Cộc, cộc, cộc, hình như có người gõ cửa.

“Vào đi!” Quản Nhiên vội ném mẫu thuốc lá chỉ còn một đoạn vào góc tường, vợ không có nhà, đây là lợi ích đầu tiên mà anh phải bội phần cảm ơn tự do. Cửa chưa mở ra ngay nhưng anh đã ngồi thẳng dậy, dù sao cũng chẳng nghe nhầm, đúng là có người gõ cửa

Cánh cửa thoát đầu chỉ hé một khe hẹp, rồi từ từ mở rộng ra, cuối cùng anh cũng thấy người đứng ngoài là một nữ sinh lớp mình. “Thầy ạ?” Cô bé đó đan chân chừ không biết có nên vào hay không. “Em vào đi!” Một chân anh từ trên giường thò xuống, anh chẳng bao giờ cởi đồ lúc ngủ trưa cả.

Cô bé dừng bên cửa một thoáng rồi xoay mình khép cửa lại, động tác chân chừ lưỡng lự.

“Chuyện gì thế em?” Quản Nhiên thấy là lạ, lại hình như cũng chẳng lạ lắm, chỉ nghi hoặc quan sát thật kỹ, hôm nay cô bé mặc một bộ đồ jean màu

ghi, áo khoác dài tới đùi, đúng một năm nay, chỉ các cô gái dáng chuẩn mặc mới hợp, làm tôn lên vẻ phóng khoáng và khỏe khoắn. Đã vào trong nhưng cô bé vẫn hơi căng thẳng, bởi đây là gian phòng lạ lẫm với cô. Cặp mắt linh hoạt mà hiếu kỳ của cô đảo quanh một vòng rồi sụp xuống, chỉ dám liếc nhìn thăm dò.

“Em có chuyện gì không?” Quán Nhiên dịu giọng hỏi.

“Dạ, em. . . nhà em vẫn chưa gửi tiền lên.” Cuối cùng cô bé cũng lên tiếng, còn đưa mắt thăm dò nhìn anh.

Quán Nhiên thở phào, thân thể nãy giờ căng lên vì hồi hộp lập tức thả lỏng ra. Anh cũng vừa nghĩ tới khả năng này rồi. Tháng trước anh tạm ứng một ngàn tệ tiền học cho cô bé. Lúc đó cô đã cùng lớp trưởng tới trước mặt anh. Anh điện thoại cho phòng sinh viên nhưng vô ích, không nộp học phí kỳ này sẽ không được ghi tên đăng kí học tiếp, đây là quy định của trường. Cô bé đó nói rằng nhà sẽ gửi tiền lên ngay, chỉ cần thêm mấy ngày nữa, cha cô có tiền. . . Quả thực với một số gia đình, mức học phí hiện nay là khá cao. Anh cũng đành lắc đầu bất lực, rút một ngàn tệ trong ngăn kéo bàn ra đưa cho lớp trưởng.

“Em đừng sốt ruột, Tiền đâu có gửi lên ngay được đâu.” Anh tươi cười lên tiếng, nhưng nói ra rồi mà hơi ân hận. “Em cứ ngồi xuống đi nào!” anh bổ sung thêm một câu.

Vẻ mặt cô bé hơi căng thẳng, dường như chưa nói hết được những điều những điều lo lắng trong lòng, hôm nay cô tới đây không phải chỉ muốn trả tiền. Cô cười lễ độ rồi lơ đãng lại gần bàn làm việc, hai tay ngại ngùng xoắn lấy nhau trước ngực.

“Em ngồi xuống đi nào, cứ ngồi đi, bên kia có ghế đấy! Quán Nhiên cũng thấy hơi ngại ngại, có điều là thầy giáo nên vẫn phải giữ vẻ tự nhiên và mực thước.

Gian phòng không mấy rộng rãi, chỉ là một căn hộ có công trình phụ riêng. Chiếc giường đôi đã chiếm hết một góc cạnh cửa sổ, cuối giường chỉ

chừa lại lối đi hẹp dẫn vào buồng tắm, bàn làm việc, tivi màu 21 inch, tủ lạnh cùng chiếc tủ quần áo lớn màu vàng nhạt, đều mua lúc kết hôn bốn năm trước.

Cô bé ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc, thế ngồi lại tùy tiện khó ngờ. Có lẽ ghế hơi thấp nên chân cô phải giạng ra rất khó chịu, gót chân nhón lên, đôi tay hồi nãy xoắn lấy nhau giờ lại đặt giữa hai đùi, chống lên mặt ghế bên dưới, cô cúi đầu nhìn mấy tấm ảnh đặt dưới lớp kính trên bàn. Chẳng hiểu sao anh chợt thấy tư thế ngồi của cô toát lên vẻ gợi cảm lạ lùng. Ánh mắt anh dừng lại nơi đôi tất trên cặp chân đang nhón lên theo cô, đó là đôi tất cotton hồng phấn gia rẻ mà các cô bé thường hay đi. Có lẽ tất hơi ngắn chỉ cao tới mắt cá nên để lộ nước da vàng óng như mật ong dưới gấu quần. Quân Nhiên tránh nhìn sắc vàng óng lóa mắt đó, anh không thừa nhận là mình đã thấy, anh chỉ nhìn đôi tất, chỉ nghĩ tới đôi tất, chỉ giới hạn tư tưởng và ý thức của mình trong phạm vi đôi tất rẻ tiền đó, cưỡng ép bản thân dừng lại ở đó mà thôi. “Đôi tất màu này chắc chỉ có các cô bé từng đó tuổi mới đi được. . .” Trong giây lát, tư duy của anh đã thoát khỏi cuộc giằng co.

“Đây là ảnh cô ạ?” cô bé ngoảnh lại hỏi.

Quân Nhiên nghe thấy chợt sững ra, vội ngẩng đầu lên. Anh biết cô đang hỏi tới mấy tấm ảnh nào, dù Triển Xuân cũng rất ăn ảnh, hơn nữa những tấm đặt dưới bàn kính đều đã được hai người lựa chọn kỹ càng nhưng anh vẫn thoáng thất vọng, lại chẳng hiểu sao mình thất vọng. “Ừm.” Anh đáp, giọng nói đờm vẻ hụt hẫng lạ thường. Anh bỗng thấy mình đã già, quả là già đau già đón mắt rồi. . . cô đang hỏi gì ấy nhỉ? Hình như hỏi rằng bức kia chụp ở đâu? Hình như có khen ngợi kỹ thuật chụp mười phần tồi tệ của anh. “Em uống nước nhé?” Cuối cùng anh cũng tìm được cơ hội cắt ngang màn phỏng vấn của cô. “Dạ thôi, không cần đâu, em cảm ơn thầy ạ!” Cô bé chợt ngoảnh lại, một chân gập lại quỳ trên mặt ghế, người rướn ra trước, chăm chú xem mấy bức ảnh trong cùng trên mặt bàn. “Thầy ơi!” Nghe cô bé gọi mình là thầy, anh sực tỉnh, bèn “ừm” một tiếng, lòng dâng lên một nỗi thê lương lạ thường. Anh là thầy của cô, anh đã già rồi, già không sao cứu vãn

cũng chẳng thể hy vọng được nữa. . . Nhưng anh đã từng trẻ ưu? Anh chẳng nhớ gì cả, dường như tuổi xuân của anh mới nảy mầm trong khoảnh khắc vừa rồi, còn trước đó anh vẫn luôn chìm trong giấc ngủ đông. . . Thầy ư? Anh lại lé liếc cặp mông cong lên khi cô đang rạp mình xuống, cặp mông tròn mẩy mà quyến rũ, hết một trái táo đầy cám dỗ, trái táo. . . Trái táo cám dỗ như thế, tươi mơn như thế, tròn căng như thế, lúc này, một bức họa chợt hiện lên rõ mồn một trong đầu anh, khung cảnh đó xuất hiện quá đột ngột, quá mãnh liệt, khiến anh bất ngờ chẳng kịp đề phòng, sự nhớ ra ngoài một chuỗi những kinh hoàng khiến anh có nghĩ nát óc cũng không hiểu, trong mơ còn có một bức tranh, giờ đây bức tranh này lại chẳng hẹn mà hiện lên. Trên sườn núi, dưới gốc táo, cuối cùng anh cũng bắt kịp cô, cô không chạy nữa, hết một chú linh dương bị thợ săn truy đuổi sắp kiệt sức, ngã quỵ xuống đất, liền bị anh xông tới ôm choàng lấy. Anh chỉ sợ cô lại chạy mất, anh không thể để cô chạy mất nữa, anh phủ phục trên mặt đất như một chiếc vung lớn úp chụp lấy cô. . . Đột nhiên anh thấy một làn hơi nóng lạ lùng chạy dọc suốt châu thân, trong nháy mắt, cơ thể anh mất hết tri giác, tới khi tỉnh dậy, anh chợt nhận ra mình vẫn nằm đè lên người cô, bèn cuống quýt bật dậy tách khỏi cô. Đúng lúc anh định xem thử gương mặt khiến mình thần hồn điên đảo thì phát hiện ra cô đã chết rồi. . .

“Thấy? Thầy ơi?” Mang máng hình như có người đang gọi, Quán Nhiên vội đáp rồi nhìn chăm chăm vào cô bé trước mặt, rõ ràng cô vẫn sống sờ sờ, sao lại chết được chứ? Chỉ là mơ thôi, giấc mơ luôn ngược với đời thực mà! Anh thảm nhủ, vội tập trung tinh thần không nghĩ lan man nữa.

“Nhà em ở đâu?” Quán Nhiên cảm thấy giọng mình vẫn hơi run rẩy, giấc mộng vừa nhớ lại chưa hoàn toàn gạt được khỏi đầu.

Cô bé thoáng ngạc nhiên, liền quay đầu lại: “Ở Lam Điền ạ!”

“Ừm, cũng không xa lắm nhỉ. Là vùng chuyên xuất xuống ngọc đẹp.” Quán Nhiên thuận miệng bổ sung thêm một câu nhạt nhẽo, nhưng ánh mắt không kiềm chế được vẫn dán lên mình cô bé, ngọc đẹp, trái táo, anh sự nghĩ ra, “Ngời ngời như ngọc, trắng trẻo mịn màng”, đầu anh đầy những cảm xúc nguy hiểm, trái táo vẫn ở nguyên chỗ cũ, cặp mông căng mẩy của

cô bé cứ đập vào đôi mắt khao khát của anh, khiến anh choáng váng. Anh cưỡng ép bản thân không được nhìn nữa, giới hạn, nhất định phải giữ giới hạn! Chuyện gì cũng có giới hạn của nó, giữa hai người chỉ dừng lại ở giới hạn thầy trò mà thôi.

“Cô đâu rồi ạ?” Cô bé lại ngoái đầu hỏi, lần này anh mới nhìn kỹ mặt cô. Gương mặt cô bé không có vẻ thanh tú thường thấy ở học trò, trán rộng, mặt thon dần xuống phía cằm hệt như mặt mèo khiến cả khuôn mặt toát lên cảm giác lập thể, thân hình cô cũng rất thon thả tròn trĩnh, bộ đồ Jean chạt căng b lấy người, trông cô chẳng khác một ngọn lao chắc khỏe, nhất là những đường cong nơi hông và đùi. Anh thoáng sửng sờ, có điều dường như cô bé vẫn đang đợi anh đáp.

“Cô ấy đi học rồi, như em ấy.” Đáp rồi anh mới ân hận, cái gì là “như em” chứ? Là thân hình hay tuổi tác? Rõ ràng là hai người phụ nữ khác nhau mà. Một người mảnh khảnh, một người đầy đặn. . . Nghĩ tới từ đầy đặn, anh lại vô thức ngẩng lên nhìn cô bé. “Đi học rồi ấy ạ?” Ngỡ mình nghe lầm, cô bé tròn mắt nghi hoặc. “Đi học nghiên cứu sinh ấy mà”. Anh giải thích. Điều này anh không nói dối/ “Còn thầy ạ?” Cô bé chần chừ chẳng biết phải hỏi gì thêm nữa. “Chỉ có mình tôi ở nhà thôi.” Buột miệng đáp xong anh mới thấy không phải, nhưng lời đã nói ra rồi. . . An đang bóng gió gì với học trò mình đây? Quản Nhiên thấy mặt mình nóng bừng lên, Tề Linh cũng cúi đầu. . .

Không còn sớm nữa, cả hai đều nhìn lên chiếc đồng hồ đầu giường, đã hơn năm giờ chiều, nửa tiếng nữa là tới giờ cơm tối. Cô bé đứng dậy như định ra về. “Em rảnh thì tới chơi nhé.” An đã cân đi nhắc lại câu đó rất lâu, yêu cầu này của một thầy giáo đối với nữ sinh rốt cuộc có phải lẽ hay không anh chưa hề nghĩ tới, cũng chẳng muốn nghĩ tới. “Phải rồi, các em có ý kiến gì với môn của tôi không? Nghe giảng có hiểu không?” Anh cảm giác mình đã kéo được chủ đề câu chuyện trở về quỹ đạo. “Dạ, hiểu ạ!” cô bé vừa dứt lời, không hiểu sao mặt lại đỏ bừng lên.

“Hiểu thì tốt, hiểu thì tốt.” Anh lẩm bẩm một mình khóc miệng hơi giật giật.

Anh là chủ nhiệm lớp kiêm lương giáo viên dạy Kỹ thuật điều khiển số (1). Theo kinh nghiệm của anh từ thuở còn đi học thì đây là một môn khó chịu với sinh viên.

“Thầy ơi, thầy đeo giùm em cái này vào nhé.” Cô bé bất ngờ bước tới bên cạnh tự lúc nào chẳng biết, khiến anh lật đật đứng dậy, rồi lại ngưng ngưng vì mình đã lộ vẻ bối rối trước mặt học trò. Dáng người cô bé dong dỏng cao, đứng cạnh anh rất vừa vặn. “Cái gì thế?” Anh ráng kiềm chế để tìm khối đập thành thịch. “Thẻ sinh viên của em vừa rồi bị rơi ạ.” Cô bé xòe bàn tay đang nắm chặt ra, trong đó là một tấm thẻ sinh viên xanh sẫm hình ovan, bên trên ghi tên họ và mã sinh viên của cô: 012714. Ánh mắt cô bé chăm chú nhìn khiến anh ngại ngùng vô cùng. “Đeo vào đâu đây?” Quản Nhiên thoáng do dự, anh thấy tim mình đập thành thịch, vội hoảng hốt nhìn đi chỗ khác. “Em đeo cú bị lệch thôi.” Nói rồi cô bé úm thử chiếc thẻ vào ngực, trên đó quả có hai lỗ thủng như kim châm. Anh đang chần chừ thì cô đã dừng mặt, vẻ như định về ngay. “Em lại đây.” Sau cùng anh cũng định thần, liền cầm lấy tấm thẻ trong tay học trò, bàn tay cô bé ướt đẫm, có lẽ đã ra rất nhiều mồ hôi tay. “Đây ạ.” Cô bé rướn người lại, ngón tay an khê chạm phải lần vải trước ngực cô đang căng ra vì chặt. . . cô bé liền kéo áo ra trước, gập lại một nếp để tiện xuyên ghim băng qua, lần này tay anh chẳng run chút nào, cũng chẳng hề đụng phải thân thể cô. Đeo xong thẻ sinh viên vào ngay ngắn, anh bỗng thấy hơi thất vọng, cô bé cười, anh cũng cười theo. “Em cảm ơn thầy!” Giọng cô khiến tim anh chột nhối lên. Cô về rồi, chỉ còn mình anh chán chường ngồi đó, hai tay đấm mồ hôi bủn rủn chống xuống giường. . .

Màn đêm buông xuống, bóng đêm đen đặc hệt như tấm lưới rộng phủ trùm lên mọi thứ. Anh mở toang cửa sổ để bóng đêm tựa một thứ dầu đen chậm chậm tràn vào phòng, tràn cả vào đầu óc anh. Gió thu buốt giá lùa theo hơi lạnh thấu xương, nhưng anh chẳng thấy lạnh chút nào, chỉ thấy khắp người nóng nực lạ thường, hơi nóng này khiến anh căng thẳng vô cùng, cảm thấy mình hôm nay là lạ. Cảm giác lạ lùng này trước nay chưa từng có, đây rốt cuộc là gì vậy chứ? Dục vọng! Trong giây lát, anh bỗng

cảm nhận rõ rệt vọng đang trào dâng trong mình, lòng ham muốn lập tức dấy lên cao mãi. . . Bị không gian chật hẹp trong phòng kèm chế, anh thấy bức bối khó chịu, muốn ra ngoài hít thở.

Bên ngoài ngọn gió lạnh đầu thu làm lay động góc tử kính lớn, phát ra tiếng vi vu. Quán Nhiên đứng bên luống hồng: trước ký túc xá, ngẩng đầu nhìn trời. Trời đêm bát ngát đầy những vì sao lấp lánh như những mảnh kim cương vụn vỡ trên bộ lông đen mượt của thiên nga, anh khoan khoái dang tay theo thói quen, rồi ngẩng đầu lại, thấy xa xa dãy lớp học mới xây đèn đuốc sáng choang, tâm tư bối rối bồn chồn của anh được ánh sáng rọi vào, trong thoáng chốc bỗng bình lặng đi nhiều. Anh muốn lớp học xem thử bởi một hình ảnh cứ lớn vờn trong đầu khiến anh không sao yên lòng đứng đây được. Ra khỏi cửa tròn, băng qua một quãng đường nhựa trồng đầy sỏi bao quan, anh gặp ngay lớp trưởng lớp mình ở đầu cầu thang. “Thầy ơi trong lớp chẳng còn ai đâu ạ.” Lớp trưởng xun xoe cười. “Ừm.” Anh đáp một tiếng rồi quay mình đi theo hướng khác.

Ra khỏi cổng trường, vỉa hè ngoài kia là một khu chợ đêm sầm uất. Rất nhiều học sinh chưa ăn cơm chiều sau giờ tự học buổi tối đã ra đây lót dạ. Thị trấn nhỏ, chỉ có một xí nghiệp quốc doanh bề thế và trường đại học này, trục đường nhựa chính chạy xuyên suốt cả thị trấn, ngôi trường lại nằm ở đầu ngã rẽ ngay giữa con đường đó, đem lại bao nhiêu phần thịnh cho khu vực này, giờ đây sinh viên trong trường càng ngày càng đông, lúc anh mới tới, trường chỉ có ba bốn ngàn sinh viên, qua mấy năm phát triển giờ có lẽ đã hơn một vạn, đây quả là điều vui của nhà trường càng đông thì học phí lại càng tăng. Sản phẩm của nhà trường chính là quá trình rèn giũa sản phẩm, sau khi tốt nghiệp trên mình mỗi người đều dán mác sinh viên đã qua đào tạo. Đây là một trường cao đẳng nghề, chỉ cần thành tích thường thường bậc trung là vào được. Còn vấn đề việc làm thì nhà trường luôn nhấn mạnh với sinh viên: việc làm không thành vấn đề.

Anh cứ đi lang thang vô định, ra sức hình dung lại gương mặt vợ nhưng càng cố nhớ lại càng mơ hồ. Anh bỗng thấy nếu vợ đột nhiên xuất hiện trước mặt, chưa chắc anh đã nhận ra. Trong tâm tưởng anh, vợ mình xưa

nay chỉ là một cái bóng trắng, một màu trắng không khỏe mạnh, bạc phếch như vôi, trắng đèn thô tháp, xám nhạt, cảm giác như cắn phải một hòn đá vôi xù xì cứng ngắc. Anh luôn cho rằng cái sự trắng của vợ có liên quan tới việc sản sinh hắc sắc tố không đủ trong cơ thể vợ, kết luận này có thể thấy ngay trên vết bớt trắng ngày càng lan rộng ở bụng chị. Tóc vợ anh hoe hoe vàng màu cỏ úa trông như nhuộm, mấy năm nay hình như mày này vẫn là một. Có điều, ấn tượng chị để lại trong lòng anh xưa nay vẫn là màu trắng bệch bạc như vôi, sắc trắng đó đã che mờ tất cả, che mờ cả nhãn quan lơ ngơ của anh bốn năm về trước. Ngoại trừ những chuyện kia, anh còn thấy xa lạ với cặp kính gọng nhựa của vợ, dường như cặp kính bóng nhẫy đó chưa từng rời sống mũi chị, ngay cả lúc họ ái ân. Ánh mắt chị nhìn anh như thể thân thể anh là một cuốn sách sâu sắc mà khó đọc, cần phải nghiêm cứu kỹ. “Em đổi gọng kính nào đẹp hơn đi? Có đắt mấy đâu.” Anh cau mày. “Không được, em bị dị ứng với mấy thứ gọng kim loại.” Anh làm thinh, chị đâu chỉ dị ứng với gọng kính kim loại, mà còn dị ứng cả với tinh dịch dính dấp trên mình. Lúc nào chị cũng thấy thứ đó thật bẩn thỉu, xong việc là phải xối nước rửa cho bằng sạch.

Tự khi nào đó, anh đã mê mẩn một làn da khỏe mạnh tới mức gần như biến thái. Trong sân trường, ánh mắt khiếm hóa của anh luôn cẩn trọng lướt qua những làn da được tuổi xuân nhuộm thành màu bánh mật tự nhiên. Thịnh thoảng anh lại làm bộ thần nhiên bám theo một nữ sinh có làn da khỏe khoắn mà nghĩ ngợi chuyện gì đó dài thật dài, mãi tới khi cô ta khuất bóng sau khung cửa, có điều, những khát vọng đó của anh chẳng mấy mãnh liệt, tự bản thân cũng có thể vượt qua. Nói công bằng thì ánh mắt anh đâu có gì quá đáng, chỉ là tán thưởng mà thôi, vẫn còn trong phạm vi cho phép. Anh cũng chẳng hề thấy mình dâm ô, bởi thịnh thoảng trong bóng tối anh vẫn hình dung ra vợ với nước da lý tưởng, hết như kỳ tích. . . có điều càng ngày anh càng thấy mình trực trặc, trong đầu luôn thường trực một mảng trắng vì bị ăn mòn, mảng trắng đó cứ âm thầm đục rỗng thể xác của anh, linh hồn của anh, dục vọng của anh.

Đọc đường, ánh mắt anh lại bắt đầu sục sạo, có điều bóng tối đã làm giảm đi chính xác trong việc kiếm tìm. Đến đêm, làn da mọi người đều nhạt

nhòa dưới ánh đèn đêm dòng dọc màu máu, cơ hồ ai nấy đều cùng một màu da. Bóng người mà anh vẫn luôn tìm nén, chôn giấu chọt hiện ra trong tâm tưởng, đó là một vẻ lộng lẫy gần như vàng rực, vừa nghĩ tới màu sắc đó, lòng anh chọt nhói lên một cái, thật ra, khi lần đầu cầm danh sách lớp lên, ánh mắt anh đã dính chặt lấy cần cổ cô, hết như năm nam châm vậy. Tất cả lý lịch của cô anh đều xem thật kỹ mấy lần, mục cha mẹ chỉ để tên mẹ, phần còn lại bị cô dùng bút nhẹ nhàng xóa đi, anh đoán có lẽ cha mẹ cô đã ly hôn. Ngoài ra, cô bé cao 1m68, nặng 54kg, 17 tuổi, anh lớn hơn cô tới 13 tuổi, mười ba tuổi đã dậy thì thành một cô gái lớn rồi, thật chẳng dám nghĩ nữa.

Ánh mắt anh nhìn cô rất hiền hòa, đó là ánh mắt phổ biến của các ông thầy, đầy vẻ ôn hòa mà hiểu biết. Nữ sinh trong lớp không nhiều, anh còn dành riêng cho cô chức lớp phó đời sống, chẳng hiểu sao anh thấy vai trò này rất hợp với cô.

Học kỳ đầu anh cố ý để cô được học bổng loại A, dấu thành tích học tập của cô không thể đạt tới mức đó. Hơn nữa anh còn đặc biệt chú ý tới cách ăn mặc của cô, anh nắm rõ hơn ai hết về sự thay đổi trang phục của các cô gái trẻ có ý nghĩa gì, anh từng kêu lớp trưởng kiêm bí thư chi đoàn tới phòng mình căn dặn rằng vài vở kỳ này rất nặng, phải toàn lực ứng phó, lại nhắc nhở rằng nhà trường không đồng tình với việc yêu đương của sinh viên, trong lớp ra hiện giờ có hiện tượng đó không? Chẳng hiểu sao vẻ mặt lớp trưởng căng thẳng hẳn, trứng cá khắp mặt hồng lên bóng nhẫy, áp úng một lúc rồi nói: “Không có đâu ạ, dù sao em cũng chưa phát hiện ra, nếu có em sẽ báo cáo với thầy ngay. . .”

Nhưng điều khiến anh hài lòng là ánh mắt cô đã bắt đầu dõi theo anh. Đứng trên bục giảng, anh hoàn toàn có thể cảm nhận được điều này. Ánh mắt thẳng thắn của cô bé luôn chăm chú nhìn anh mỗi giờ lên lớp, lần nào đưa mắt nhìn lại, anh đều nhận được phản hồi khiến lòng ngập hân hoan. Thịnh thoảng anh cũng lo lo những sinh viên khác sẽ bắt gặp hai người mắc liếc mày đưa, hay cô bé tiết lộ bí mật này cho người khác, anh nghĩ điều này hoàn toàn có thể xảy ra. Bởi vậy, anh buộc phải thay ánh mắt bằng

giọng nói đầy ngụ ý mới thấy an toàn. Đôi khi anh tới sớm mấy phút, đứng ngoài phòng học hút thuốc, tì hai tay vào lan can sắt sơn xanh ngoài hành lang, đưa mắt chột lộ ra nụ cười thanh thản thường ngày, đột nhiên, cô bé đó phát hiện ra ánh mắt của anh, liền đỏ bừng mặt lên, quay ngoắt đi. . . Tay anh bỗng run lên, điều thuốc mới hút được nửa chừng theo kẽ tay rớt xuống. Rõ ràng cô đã cảm nhận được điều gì đó và anh cũng vậy.

Buổi chiều nay, hết thầy mọi thứ chiều nay dưới mắt anh là một sự đột phá, một sự đột phá nguy hiểm. Hành động của cô tuy chẳng ra sao nhưng anh đã sớm dự tính được rồi. Thật ra giữa hai người vốn đã có một sự cân bằng ngầm ngầm mà kỳ diệu, hai năm nay, anh vẫn luôn cẩn trọng giữ gìn thể cân bằng đó, đến nỗi anh thấy nó cũng hoàn mỹ và tuyệt diệu như thể cân bằng trong vật lý vậy. Hàng ngày anh chỉ cần gặp cô một lần là đủ giữ thăng bằng, bởi ánh mắt anh ngoảnh lại luôn nhận được phản hồi vô giá. Sự hồi đáp này quá chừng hậu hĩnh, thế nên anh phải cẩn thận giấu đi phần lớn, chỉ dám xài chút chút mà thôi, bằng không sẽ phá vỡ thể cân bằng. Mà cân bằng lại đòi hỏi cả kỹ xảo và dũng khí, bởi vậy anh phải cân nhắc kỹ càng từng li từng tí, không được để tràn ra, cũng không được để cạn kiệt, ngày nào được trông thấy cô thì ngày đó đã đủ vui vẻ và ý nghĩa với anh rồi, dường như toàn bộ ý nghĩa tồn tại của anh đều nằm ở đó mà thôi.

Sáng nào anh cũng tính rất chuẩn thời gian cô đi ăn sáng và lộ trình tới nhà ăn, rồi đến trước, chọn một chỗ khuất lại tiện quan sát mà ngồi xuống, khi ánh mắt trời đầu tiên rọi tới anh đã thấy cô, thấy được phát hiện quan trọng nhất trong đời, cả người an như tan ra dưới ánh nắng vàng rực rỡ, lúc đó, toàn thân anh chột nóng bừng lên, đã lâu lắm rồi, chỉ có thời đại học, lúc ở đội bóng, trong khoảnh khắc sút thủng lưới ghi bàn anh mới có được cảm giác phấn khích như đưa trẻ tung tăng vui vẻ thế này. Cô thật là hoàn mỹ, chẳng chút khiếm khuyết, lẽ nào đây là mê lực của cái đẹp ư? Anh tự đưa ra lời giải thích hợp tình hợp lý cho cảm giác này của mình như thế.

Anh là thầy giáo, cô là học trò, đây là điều chắc chắn không sao thay đổi được, anh nhất định phải duy trì mối quan hệ này, đã chẳng thể gần gũi cô lại không sao chịu nổi phải cách xa cô, buộc phải gắng giữ lấy sự cân bằng

khó khăn trong đường tơ kẽ tóc thế này, cân nhắc về quan hệ, cân bằng về giới hạn, cân bằng về thân thể, nhưng hôm nay, dường như mọi thứ đều đã đổi thay, hết thảy cân bằng đều đã chao nghiêng trong khoảnh khắc cô gõ cửa phòng. Khi chậm chạp mà do dự chạm vào vật thể rắn chắc căng đầy đó, anh bỗng thấy thân thể mình bùng sáng hết một khối cầu thủy tinh trong suốt cứ quay tròn quay tròn, một thứ đục vọng lạ lùng cũng theo đó mà cuộn xoáy lên cao, lên cao mãi. Anh thấy như mình bị dựng thẳng dậy, từng tế bào trong cơ thể đều bị đứng thẳng dậy, con mãnh thú vốn đông cứng trong mình thành linh vượt khỏi vòng kiềm tỏa xổ ra. . .

Quản Nhiên bút rút đưa mắt kiếm tìm, giờ đây an rất cần tìm một thứ giúp giải tỏa bớt những mộng hão mơ huyền đó, anh sực nhận thấy hóa ra ham muốn của mình mạnh mẽ tới nhường này. “Đàn ông hơn ba mươi tuổi mới có ham muốn thật sự.” Là ai nói câu này nhỉ? Anh chợt rảo bước thật nhanh một con chó săn ngó nghiêng tứ phía, trong đêm tối, bóng anh thoát ẩn thoát hiện truy đuổi, cảm thấy dáng dấp nào cũng nhang nhác học trò mình. Quản Nhiên sai bước mà đi, chỉ e một khi dừng lại sẽ bị ngọn lửa phừng phừng trong mình thiêu đốt thành tro bụi, đang gắng tiêu hao sức lực thật nhanh, đặt lòng tin vào định luật bảo toàn năng lượng trong vật lý: “Năng lượng một khi đã sinh ra sẽ không tự nhiên mất đi” Đây chính là nguyên tắc cơ bản của vũ trụ.

Đang đi chợt Quản Nhiên hơi loạng choạng, suýt nữa thì đụng phải vào bảng quảng cáo đặt dưới đất. “Cho thuê băng đĩa VCD các loại”. Anh bỗng khựng lại, ngoảnh đầu nhìn, trong tiệm vắng hoe vắng hoắt, chỉ thấy thấp thoáng một bóng người, xem ra cũng sắp đóng cửa. Lúc này anh mới để ý trên bảng hiệu còn dán một mẫu giấy vàng bằng bàn tay: phim người lớn. Thừa biết đó là gì, an thoáng chần chừ, lại nhìn quanh một lượt, nơi này cách trường rất xa, chắc sẽ không gặp người quen bên trong chứ? Quản Nhiên ngập ngừng ngoài cửa chốc lát rồi tiến vào.

Anh dễ dàng tìm được ngay một bộ phim người lớn như ý muốn. Phim này rất nổi, hồi đi học anh đã nghe tiếng. Quản Nhiên nhét nó lẫn vào với hai đĩa phim kiếm hiệp rồi nắn nót viết lên giấy thuê đĩa một cái họ đầy ắp

ý: Giả. Suốt dọc đường, anh phải cố nén không rút nó ra khỏi túi nilon, làn da bánh mật đủ nghẹt cả thở trên mặt đĩa khiến tim anh đập còn gấp gấp hơn cả bước chân đi như ma đuổi. . .

Khóa cửa thật kỹ, anh lôi cái đầu đĩa đầy bụi bặm ra nhưng không tìm thấy điều khiển, đành trong cậy vào mớ kiến thức về máy móc của mình. Anh cho đĩa vào đầu gối vặn nổ tiếng tivi xuống. . . những hình ảnh như dự đoán cứ liên miên, anh cũng chẳng quan trọng tình tiết, chỉ cần nắm bắt tinh hoa, có điều dường như trong phim toàn là tinh hoa cả, quán quýt, kích động kèm thêm ướt át. . . Con ham muốn bắt đầu công kích vào tấm màng ngăn trong suốt, khiến nó căng lên, phát ra những tiếng nứt vỡ lách tách, bàn tay anh cũng bắt đầu run rẩy rồi vô thức run lên bần bật, bàn tay anh cũng bắt đầu run rẩy rồi vô thức run lên bần bật, mau mà lần được điều thuốc châm lửa, nhưng thuốc cũng chẳng có mấy tác dụng mới rít được hai hơi đã ném đi. . . Cửa sổ! Trông thấy cửa sổ anh liền nhào tới kéo luôn rèm lại, trong cơn hoảng loạn, anh liếc thấy chiếc ghế đặt trước bàn làm việc, chính là chiếc ghế cô từng ngồi. . . .

“Thầy ơi, thầy Quản ơi. . .” Dường như nghe thấy có ai đó gọi từ đằng sau, anh ngoảnh lại, nào ngờ đụng ngay phải một chiếc phi tiêu xeo xéo bay đến cắm phập trước mắt. “Thầy ơi, cha em, không, nhà em đã gửi tiền đến rồi, chiều em đi rút. . .” Cô bé hồn hên, lấy mu bàn tay quẹt mồ hôi. “Em ăn gì chưa?” Anh

“Ăn ạ, chưa, em không đói đâu, thật mà thầy. . .” Cô bé đưa mắt nhìn quanh.

Đã quá giờ cơm, quán cơm Huệ Giai hiển nhiên cũng vắng hoe.

Cô bé ăn rất ngon miệng, rồi lại ngượng nghịu vì vẻ ngon miệng của mình. “Thầy ơi, thầy không ăn thật à?” “Tôi vừa từ nhà ăn ra mà.” Quản Nhiên cười với cô.

“Lúc ở nhà cô có nấu cơm cho thầy không ạ?” Câu hỏi của cô rất buồn cười, nhưng từ “thầy” cô dùng khiến anh thoáng thất vọng. “Em ngại quá

thầy ạ, mượn tiền thầy lâu như thế. . .” Cô ăn đã sắp xong, bàn tay cầm đũa ngại ngần đặt xuống.

“Nhà em một tháng gửi cho bao nhiêu tiền sinh hoạt?” Quản Nhiên thấy đây là câu mà thầy giáo nên hỏi. Cô bé mím môi, thoáng cảnh giác trước câu hỏi này của thầy, cặp mắt lạnh lợi chột né tránh, nhìn qua chỗ khác. . . “Một trăm. . . lẻ. . .” Cô cố ý dài giọng để đoán xem con số tiếp theo sẽ tác động lên vẻ mặt thầy ra sao.

“Vậy sao đủ được?” Thầy giáo quá đã biến sắc mặt, hơn một trăm u, đó chỉ là một phần ba chi phí của một sinh viên bình thường. . .

“Em ăn ít lắm thầy ạ!” Cô học trò hơi căng thẳng, nhưng cả bàn ăn sạch bách trước mặt đã chứng minh rằng cô nói dối. “Em có tiền mà.” Cô bé sột ruột vội lật đật mò tìm trong túi quần jean, nhưng có lẽ chiếc quần bò quá chật nên phải chật vật uốn lưng, nhấc tay mãi, nhưng chỉ móc ra được một tờ giấy chuyển tiền. “Một ngàn tệ chẵn.” Quản Nhiên thấy rõ. “Em đi rút ngay đây ạ!” Cô bé luống cuống.

Quản Nhiên thoáng cau mặt lại. Anh biết mình không cần số tiền này, nhưng cũng chẳng thể làm tổn thương lòng tự trọng của cô, anh đang tìm một cách giải quyết.

Đã đứng lên rồi cô còn ngoảnh lại nhìn chiếc ghế mình vừa ngồi, ánh mắt Quản Nhiên cũng dừng lại nơi ghế, anh nhớ tới chiếc ghế tối qua. Lúc rời mắt đi, ánh mắt anh còn lướt qua cặp đùi trắng tấp như người mẫu của cô. . .

Trong khoảnh khắc chen lên trả tiền, anh chột thấy mình giống như bạn trai cô vậy, cũng thấy bản thân thật ga lăng, bèn ngoảnh lại cười rất phong độ: “Tiền nong em cứ thông thả, từ từ trả tôi cũng được.” Anh không nghĩ ra có nào hoàn hảo cả, cũng chẳng thể nói tôi không cần số tiền đó được, dù sao anh chỉ là thầy của cô thôi.

Ra khỏi cửa, Quản Nhiên bỗng thấy mắt cay cay, có lẽ đã bị ánh hoàng hôn lam chói mắt. “Em chào thầy ạ!” “Chào em!” Anh rảo bước kiên quyết

đi thẳng, nhưng vẫn cảm thấy bóng cô bé thấp thoáng phía sau.

Trong phòng ký túc, Quán Nhiên bắt đầu nhớ lại dáng vẻ của cô, lòng thầm tiếc rằng lúc dùng cơm ánh mắt mình đã quá đờ đẫn. Dưới mắt anh, thân thể Tề Linh hết một chú cá đuối thon dài, bàn tay cô cầm đũa chẳng khác nào đang cầm bút. . . Quán Nhiên để ý thấy một vết đen bầm trên cổ cô, có lẽ cả tuần chưa tắm gội. Nhận ra cái nhìn của anh, cô vội ngượng ngùng kéo cổ áo lên, nhưng đầu vẫn cúi gằm. Cô bé cúi mình, văng ngược hờ ra gần chạm vào cạnh bàn, tấm thẻ sinh viên màu xanh lá viền trắng cứ phập phồng liên tiếp bộ ngực căng đầy của cô. . .

Đến giữa trưa Quán Nhiên vẫn chưa ngủ được, lại nhớ tới bộ phim lớn tối qua mình đang xem dở. Anh đóng cửa rồi rón rén mở ti vi, vận âm lượng thật nhỏ, lập tức những hình ảnh như anh mong đợi lại hiện ra. Anh nằm bò trên giường, hai mắt dán vào màn hình, những hình ảnh sắc nét đó hết một ngọn đao xanh biếc tung hoành trong ổ bụng, cảm giác ngứa ngáy nhức nhối đó chẳng khác nào một mũi kim nhỏ xiu lướt qua làn da dưới gan bàn chân. . .

Trong lúc mơ màng, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng gõ cửa liên bật dậy, tắt phụt ti vi. Tiếng gõ cửa lại tắt lịm, ngay sau đó, anh nghe thấy giọng Tứ Xuyên oang oang vang lên khi nhà bên mở cửa ra. Nhìn đồng hồ đã bốn giờ, anh cũng chẳng rõ thời điểm này có ý nghĩa gì, hay nó vốn là vô nghĩa. Quán Nhiên ngồi trên giường như đang lắng nghe gì đó, cảm thấy mỗi giây mỗi phút đều có thể có người gõ cửa, liền bước ra khép cửa lại. Giờ đây anh bắt đầu hối hận vì đã nói với cô rằng: “Chuyện tiền nong cứ thông thả”. . .

Suốt dọc đường đến nhà ăn và quay về, Quán Nhiên chẳng hề trông thấy cô học trò mà mình mong ngóng. Anh định qua lớp học xem thử, nhưng nhìn từ xa thấy trong lớp đã tối om, còn bên ký túc nữ lại sáng trưng đèn đuốc, nhưng cũng đâu phải sáng tạo cho anh đành rầu rĩ trở về phòng. Chán xem ti vi, anh chợt nghĩ phải lấy hết mấy tấm ảnh dưới kính bàn làm việc ra. Trong phòng yên tĩnh lạ thường, nhà hàng xóm ồn ào bên cạnh có lẽ đã ra ngoài. Quán Nhiên nhìn kỹ cả phòng một lượt, đây là lần đầu anh quét dọn tử tế từ sau khi chị đi, đúng lúc đó, tiếng gõ cửa lại vang lên, lần này

anh khẳng định mình không nghe nhầm, liền buông chổi xuống, “Cứ vào” anh thấy giọng mình có vẻ rất thản nhiên.

Cánh cửa bị đẩy ra, cô học trò mà anh mong ngóng đã đứng ngay trước cửa, hệt như một giấc mơ. Ngỡ rằng đây chỉ là ảo ảnh, anh sững sờ, thấy trước ngực cô còn ôm một cuốn sách, khỏi nhìn cũng biết là quyển Kỹ thuật điều khiển số do anh giảng dạy. Mặt cô bé thoáng căng thẳng, như có thể bỏ đi bất cứ lúc nào. “Em đến muộn quá, bưu điện đóng cửa mất rồi thầy ạ.” Cô bé ôm cuốn sách đứng yên tại chỗ. “Thì cứ coi như tôi cho em vay, chừng nào tiện thì trả.” Anh ngăn người hỏi lâu mới định thân lại, nhẹ giọng buông ra một câu.

“Như thế. . .” Cô bé càng thêm lo lắng, mặt thoáng vẻ bối rối. “Em ngồi đi, còn chuyện gì nữa không?” Anh chỉ e cô sẽ đáp không có rồi cứ thế mà quay lưng đi thẳng. “Dạ còn, em có một chỗ nghe giảng chưa hiểu ạ.” Cặp mắt cô dáo dác kiếm tìm. “Em ngồi đi, đằng kia có ghế kia.” Anh vội nói thêm một câu, đưa tay chỉ chiếc ghế cạnh bàn làm việc.

Cô học trò bước tới ngồi xuống ghế, tay cứ lật đi lật lại cuốn sách. Anh tự thấy lòng mình đã phần nào tĩnh lại, chỉ còn thấy khát, liền đứng dậy lấy hai lon nước trong tủ lạnh. Anh vốn định lấy cô một lon nước dừa nhưng bên trong chỉ có mấy lon Coca mà thôi. Cô bé thoáng ngây người, toan từ chối nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy, lần này cô không cảm ơn, không nói: “Em cảm ơn thầy”, cô chợt thấy đây là hiển nhiên phải thế.

“Chỗ nào thế?” Quán Nhiên ngồi xuống mép giường sát cạnh cô, anh thấy ngồi gần thế này có phần hơi quá, nhưng vẫn làm lơ hỏi.

“Đây ạ.” Cô bé chỉ đại vào đoạn liên quan tới “Bộ đổi điện”.

“Em không hiểu ở đâu?” Quán Nhiên hớp một ngụm nước. Cô bé đỏ bừng mặt lên, không sao nói được rằng mình chẳng hiểu gì cả. Anh cầm lấy cuốn sách trong tay cô, tiện thể lật xem hai trang, thật ra anh đã dạy cuốn này đến mấy lần rồi, chẳng cần phải lật giở làm gì nữa.

Mất đi cuốn sách, dường như trong thoáng chốc cô bé cũng đã mất đi sự bảo hộ, hai tay thừa thãi không biết để vào đâu, cuối cùng đành ngượng ngùng đặt lên đùi. Lần này hai đùi cô khép lại đặt song song nhau, vô cùng khép nép. Bỗng chuông đồng hồ reo lên tí tí, cô bé sực nhớ ra lon nước trên bàn vội cúi xuống cầm lên uống một ngụm, đúng lúc đó mắt cô vô tình bắt gặp cái nhìn bất chợt của anh, mới phát hiện ra ánh mắt anh cứ lướt qua thân thể mình rồi lại nhẹ nhàng nhìn qua chỗ khác, hết như chuồn chuồn điểm nước, từ lâu cô đã quá quen ánh mắt kiểu này của anh, hiện giờ lại càng thuộc nằm lòng.

Giờ đây tay cô đang cầm lon nước ngọt, cảm thấy thoải mái hơn nhiều, một khi tinh thần không căng thẳng trí óc cô mới bắt đầu, cô cảm thấy mình lúng túng chẳng khác nào con rối, chắc hẳn là mặt đỏ bừng, đầu đặc sệt, anh hỏi gì cũng chỉ trả lời theo phản xạ, hoàn toàn không nghĩ ngợi gì, rất nhiều chuyện đã chuẩn bị sẵn để nói lại chẳng thốt ra nổi một câu, dường như cô thấy người chỉ còn mỗi trái tim, một trái tim đang đập thình thịch liên hồi, có lẽ vì đập quá mạnh nên cô thấy toàn thân cũng rung lên bần bật theo nhịp tim, tựa như trái tim sắp vọt ra khỏi cổ họng. Lúc này đây đã thấy khá hơn nhiều, ít ra hơi thở cũng bình ổn lại, đầu óc có thể tự do suy tưởng, biết bao điều muốn nghĩ bỗng ập tới trong thoáng chốc, dòn nghẽn lại, cô vừa mất bình tĩnh thì đôi chân cùng ánh mắt liền vô tình lay động.

Quản Nhiên đằng hắng một tiếng rồi giảng lại nội dung cả chương đó một cách ngắn gọn dễ hiểu nhất, anh hỏi cô đã hiểu chưa, cô vội gật gật đầu, định xin lại cuốn sách nhưng anh đã tiện tay đặt nó xuống giường.

Bàn đã giảng xong, học trò chẳng còn lý do gì mà nấn ná nữa. Uống cạn lon nước, cô đưa mắt nhìn quanh tìm nơi vứt rác. “Đưa đây cho tôi.” Sợ cô bỏ đi mất, anh vội cầm lấy vỏ lon. Lúc này anh đột nhiên muốn hỏi thăm chuyện gia đình cô, nhưng lại sợ đụng tới đề tài cô không muốn đề cập.

“Mai em sẽ đem tiền gửi thầy ạ.” Cô bé vươn tay với lấy cuốn sách trên giường đứng dậy. Không còn cách nào giữ cô lại được, anh cũng đành đứng dậy. “Tiền em cứ giữ lấy, chút tiền hàng tháng của em làm sao đủ được?”

Nghe lời tôi đi!” Anh hơi bối rối nên câu cuối cùng mang sắc thái mệnh lệnh.

Cô học trò sững người, cánh tay cầm sách đờ ra tại chỗ. “Cứ coi như tôi cho em mượn tạm.” Sợ cô từ chối lần nữa, anh vội dịu giọng. Cô bé hai tay ôm lấy sách chân chừ một thoáng rồi lại từ từ ngồi xuống.

“Bình thường buổi tối các em hay làm gì?” Anh lại đổi giọng hỏi chuyện vãn.

“Bình thường có làm gì đâu ạ, cũng chẳng có ti vi mà xem!” Ánh mắt cô bé dừng lại nơi chiếc ti vi. “Tôi cũng hiếm khi xem ti vi lắm.” Anh chợt nhận ra ti vi vẫn đang nổi với đầu đĩa vội lấy điều khiển đổi về chế độ xem truyền hình. “Em thích xem gì nào?”, vừa chuyển k vừa hỏi. Cuối cùng ánh mắt cô cũng tìm được điểm dừng, anh liền đưa điều khiển qua, cô hồn nhiên nhận lấy, rồi lập tức chuyển kênh lia lịa, sau cùng ngưng lại với một bộ phim dài tập mới chiếu gần đây.

Anh rút một điều thuốc trên đầu giường rồi ngồi dịch lại sau một chút, tựa mình vào chiếc gối dựng đầu giường. Cô chỉ cách anh chừng một mét, tựa như vươn tay ra là có thể chạm vào. Tề Linh hơi khom người tới trước, cô đã để ý thấy ánh mắt anh, cảm thấy sau mấy lượt ngáp ngừng, ánh mắt anh đã dừng lại trên cổ khiến cổ cô cũng từ từ nóng bừng lên hết như bị sâu róm rơi vào vậy. Cô định đưa tay lên gỡ cổ để rũ bỏ cảm giác khó chịu đó nhưng lại hơi luyến tiếc, dù sao đó cũng là ánh mắt anh mà. Len lén liếc tờ giấy kết hôn treo trên tường cô thầm nhủ: nếu mình trang điểm lên thì đẹp hơn vợ anh là cái chắc!

Tề Linh đã cảm nhận được ánh mắt say đắm của thầy giáo từ lâu, chỉ là cô chẳng dám tin mình lại có sức quyến rũ hấp dẫn được ánh mắt anh như vậy. Có lúc cô nghĩ nếu anh là cha cô thì càng hay, người cha như vậy sẽ không bỏ rơi mẹ con cô vì một ả mắt xanh mỏ đỏ. Cô biết anh đã kết hôn nhưng ánh mắt anh lại nói lên rằng anh thích cô, điều này từng khiến cô mâu thuẫn vô cùng. Trong mắt cô, anh từng là hình ảnh người cha lý tưởng – vừa hiểu biết vừa hiền hòa nho nhã, quả thật cô từng coi anh là người cha

trong lòng, nhưng dần dà cô nhận ra có lẽ mình làm, ánh mắt thầy giáo cứ lưu luyến không rời khiến cô cảm nhận được nỗi đắng cay khôn tả, cảm thấy ánh mắt đó ai oán nhường ấy. Sâu xa nhường ấy, dường như đang dúc lòng bày tỏ điều gì với cô, trái tim cô cũng chìm trong nỗi đắng cay không lời nói rồi dần dần bị hòa tan vào đó. Có thể nói rằng lần đầu gặp mặt cô đã thích anh rồi, cảm giác yêu thích đó thật là kỳ diệu, hệt như có một cơ duyên lạ lùng vậy, có điều lòng yêu thích khi đó hơi khác với bây giờ. Cô cảm thấy anh cũng hiểu rõ lòng mình, yêu thích mình, điều này đã thể hiện rõ trong ánh mắt anh nhìn cô. Họ thường trao đổi với nhau bằng ánh mắt, lúc nào thầy giáo cũng nắm bắt được ý đồ, tư tưởng của cô, cô cảm thấy đây chính là “tâm linh tương thông” mà người ta vẫn nói. Tuy cô chưa từng yêu thực sự nhưng cô nhận thấy đây chính là tình yêu, nếu không phải yêu thì còn có thể là gì chứ? Có điều về sau, cô vừa kinh hoàng vừa hoảng hốt nhận ra rằng dưới ánh mắt anh, thân thể mình đã có sự thay đổi lạ thường, dường như tâm thân cô bỗng chốc đã tìm được chốn về, tìm được một điểm cuối để tựa nương, sự thay đổi này ập tới đột ngột như thế khiến cô nhất thời thấy khó xử. Cô đã bị cuốn hút mạnh mẽ bởi cảm giác gì đó không sao nói rõ trên mình anh. Ở trước mặt anh, những ngại ngùng thiếu nữ đều biến đâu mất cả, cô luôn xuất hiện với dáng vẻ chinh chu xinh đẹp nhất, mỗi cái nhấc chân nhấc tay, cau mày nhoẻn miệng, cô đều cảm nhận được ánh mắt kìm nén mà ngỡ ngàng của anh đó cho cô cảm giác an toàn mà trước đây cô chưa từng có. Giờ đây cô càng lúc càng khẳng định rằng thầy giáo yêu chính mình, ánh mắt thầy nhìn cô thương yêu nhường ấy, dịu dàng nhường ấy, khiến cô cảm thấy chói lòa. Cả người cô đều bị vàng sáng lạ lùng ấy bao phủ rồi từ từ bay bổng lên không, bỗng nhiên thân thể cô lại như bị ánh mắt xót xa đó xuyên thủng, rớt từ trên không xuống như một chiếc khí cầu rách nát, chìm lấp giữa trần ai. Hàng ngày tâm trạng cô đều trải qua mấy lượt chao đảo tròn trành dữ dội như xe băng qua núi, khiến cô vừa đắm say vừa khổ sở, nhưng đau khổ cũng vô cùng sâu sắc, cô thấy tình yêu mà không đau khổ thì chỉ hơi hợt, đâu có sâu nặng gì. Cô thích những thứ có sức nặng và chiều sâu nên cảm giác này rất hợp ý cô, so với những gã trai cùng trang lứa, thầy giáo còn toát lên khí chất ưu nhã khiến cô mê mết, thứ khí chất này chỉ những người đàn ông đã trưởng thành cả về thân thể và tâm lý mới

có được. Lúc giảng bài, từng động tác của anh trong mắt cô đều rất tao nhã mà chín chắn, cô chẳng ngờ rằng anh thực sự để mắt tới mình, mãi tới một lần trong giờ tự học buổi tối, cô cố ý kéo dài thời gian để chỉ còn lại một mình đi về ký túc, dọc đường, cô nhận ra thầy giáo đang bám theo từ đằng xa liền quay phắt lại, chạm phải ánh mắt sâu thẳm của anh, ánh mắt đó như một viên đạn vọt tới bắn trúng cô, trong khoảnh khắc, máy toàn thân cô như đã ngừng chảy.

Tối hôm đó Tề Linh mất ngủ, từ thuở cha sinh mẹ đẻ, đây là lần đầu cô mất ngủ vì một người đàn ông, trong đầu chỉ ngập tràn hình bóng từng tưng e sợ của thầy giáo.

Cô cảm thấy mình đã thay đổi, trong khoảnh khắc đó, thân thể và linh hồn cô đã bị xuyên thấu không sao cứu nổi nữa rồi. Giờ đây, dường như cô chỉ còn sống nhờ ánh mắt đó, nếu muốn giết cô cũng có thể dùng ánh mắt đó. Yêu là đau khổ, cô đã tan nát cả cõi lòng nhưng vẫn chôn giấu nỗi đau này thật kỹ. Có lúc cô rất sợ gặp thầy giáo, sợ ý nghĩ lộ liễu của mình bị ánh mắt thấu triệt của anh soi thấy, cô vẫn không ngừng nhắc nhở bản thân rằng để lộ tất cả suy nghĩ của mình trước mặt một người đàn ông là vô cùng nguy hiểm nhưng có lúc cô lại khao khát được gặp thầy giáo, khao khát được ánh mắt thầy xuyên thấu hết lần này tới lần khác. Ánh mắt đó thật có sức xuyên thấu, trước mặt anh, lúc nào cô cũng thấy mình trần trụi chẳng có gì để che đậy, thậm chí, cô đột nhiên nảy sinh ham muốn được thưởng thức và đụng chạm, khao khát đó ập tới rất đột nhiên, cũng rất mãnh liệt, khiến cô cũng lầy lã nhưng chẳng cách nào kiềm chế, không sao chịu nổi sự giày vò bứt rứt như kim châm muối xát đó, cô đành gõ cửa phòng thầy giáo.

Ánh mắt thầy khiến cô yên tâm phần nào, cảm thấy anh và mình đều là đồng cảm, hết thấy những gì đen tối trong được anh bỏ qua với lòng độ lượng của người cha, đồng thời cô còn cảm thấy được cả sự hoang mang đầy dè dặt của anh.

Cô nghĩ nếu mọi chuyện tới sớm hai tháng có phải tốt biết bao, lúc đó cô còn có thể mặc chiếc váy trắng đầy quyến rũ, ánh mắt của anh vẫn còn có thể dừng lại nơi cặp đùi trắng tấp của cô, chiếc váy đó tuy cụ nhưng giản

dị, hơn nữa lại rất tôn đáng, cô biết thầy giáo thích mình mặc váy, thích cả làn da bị nắng nhuộm thành màu bánh mật của cô. . . Nhưng có lúc cô lại e sợ điều đó, sợ hậu quả mà nó đem lại, cô nhớ tới mẹ mình, nhớ tới chuyện mẹ kể với cô: cha cô đã làm tình với một cô ả trơ trẽn ngay trước mặt mẹ cô. . . Nghĩ tới chuyện này cô run bắn cả người lên, sợ rằng mình cũng sắp trở thành loại người không biết liêm sỉ đó. . .

Cô đã nếm trải những cay đắng cuộc đời quá sớm. Mấy cô gái cùng phòng vẫn còn ở tuổi sùng bái thần tượng, còn cô sớm đã vượt qua giai đoạn đó dễ dàng như vượt chướng ngại vật vậy. Tiền sinh hoạt hàng tháng chỉ đủ lo bữa cơm đạm bạc, thỉnh thoảng hết tiền thì nhịn một bữa, khi nào không đói lắm thì mua hai đồng cháo về phòng, cô sợ các bạn trông thấy, sợ người ta thương hại, tội nghiệp cho mình, cô vốn là một kẻ cao ngạo, nào chịu nổi sự thương hại! Cô khóa trái cửa lại xúc từng thìa từng thìa cháo, mắt vẫn đảo lảo liên, tiền ơi là tiền, đi đâu mới kiếm được tiền đây? Cô luôn mong có thể tốt nghiệp trước thời hạn để đi làm kiếm tiền, khỏi phải điên đầu vì tiền nữa. Một lần đi mua phiếu ăn giùm bạn lớp trưởng, cô quả thực không nhịn nổi bèn lên giấu đi một xấp, nói rằng bị mất, sau đó lớp cô đã góp tiền bổ sung lại ngay cho đủ, chẳng ai nghi ngờ lòng trung thực của cô cả, nhưng cô cũng nom nớp vì chuyện đó suốt tuần. . .

Như cô thấy, muốn đạt được lợi ích thì phải mạo hiểm. Giờ đây cô lại rất bắt đầu mạo hiểm, đánh liều trước một hiểm họa lớn hơn. Cô đang liều trước một hiểm họa lớn hơn. Cô đang đánh cược mà tất cả tiền đặt cược chỉ là ánh mắt chăm chú thầy giáo dành cho cô. Tề Linh cảm thấy mình sắp thắng tới nơi rồi. Cô hơi nghiên đầu, định để thầy ngắm gương mặt xinh xắn của mình nhưng vô tình lại trông thấy tờ giấy kết hôn treo trên tường, chẳng hiểu sao cô sực nhớ tới mẹ, nhớ khi cô còn nhỏ, mẹ cô cũng bị một người đàn bà khác cướp chồng, vừa nghĩ tới đó cô chột sờ sợ, thậm chí hoảng hốt, mấy tiếng “kẻ thứ ba” vốn rất xa lạ bỗng nhiên lại có liên quan tới cô.

Nỗi đau của mẹ từng khiến cô tê tái lòng, giờ đây lại đâm kim xát muối vào cô. Trước kia cô thấy chỉ cần hai người hiểu lòng nhau là đủ, tuổi tác,

thân phận và những chênh lệch khác đều không thành vấn đề nhưng bây giờ đây cô lại muốn bỏ đi ngay tức khắc, cô phải cân nhắc thật kỹ hậu quả mà điều này dẫn tới.

Cô thử bình thần đứng lên, khi quay đi cô chợt nhận ra hiện giờ mình có thể thản nhiên không chế tâm trạng bản thân, dường như trong chớp mắt, trải vô số chuyện, cô đã trưởng thành rồi, giống như thầy giáo vậy, sự trưởng thành này của cô hoàn toàn phù hợp với sự trưởng thành của anh.

Cô kéo vạt áo vốn đã rất dài của mình xuống, động tác thừa thãi này hiện giờ xem tra chẳng thừa thãi chút nào. Trong lúc kéo áo xuống, cô liếc thấy ánh mắt nóng bỏng mà âm thầm của anh, ánh mắt đó ung dung lướt rừ vàng trán rộng dọc theo sống mũi, cần cổ rồi theo hàng cúc áo chi chít xuống tận mũi chân cô. Cô thấy mình đã bị ánh mắt rùng rục này xuyên thấu, thân thể bó chặt trong làn áo dường như đang bị một chiếc phéc mơ tuya đen nóng giãy xẻ ra, tấm thân sau làn áo trên trần trụi phơi bày từ đầu tới chân. Cô thấy như mình đang khóa thân đứng trước mặt anh, trong nháy mắt, một nỗi khát khao chưa từng có bỗng rần rật khắp mình cô.

“Em phải về à?” Thầy giáo lên tiếng nhắc cô. Cô thoáng sửng người nhưng vẫn chưa định thần lại ngay được, chầm chậm nhắc tay lên đưa điều khiển qua như một cảnh phim quay chậm, anh nhận lấy những ngón tay anh đột nhiên miết lên ngón tay cô khiến cô rụt phắt tay lại như phải bỏng. Cô bỗng sợ bị anh chạm phải, sợ ngọn lửa rùng rục trong mình, bởi cô đã cảm thấy một nỗi khát khao đáng sợ, cơn khát ấy chỉ cần chạm khẽ là nổ tung, khiến cô tan thành trăm mảnh.

Học trò đã về, chỉ còn mình Quán Nhiên nằm trên giường ngửa mặt ngắm trần nhà. Cuối cùng giờ cũng xác định được một điều rằng rốt cuộc anh đã thấy ánh sáng huy hoàng trên tột đỉnh ham muốn, thứ ánh sáng đó như từ trời tỏa xuống, che lấp hết mọi thứ. Vừa nghiêng đầu, anh liền trông thấy tấm giấy kết hôn treo trên tường suốt bốn năm, nụ cười của hai người trong ảnh đều rất mực thướt, quy quy củ củ. Chẳng hiểu sao mắt anh đờ ra, là giấc mơ rùng rợn đó, anh lại nhớ tới giấc mơ lạ lùng mà đáng sợ đó, hai chữ ly hôn đầy xui xẻo hết như con nhái nhảy lên chạm phải gan bàn chân,

buộc anh đối diện, dù trước đây vẫn luôn né tránh, anh có thể ly hôn được sao? Anh không khỏi nghĩ tới Triển Xuân, bốn năm nay, giữa hai người đã lặng lẽ mỗi mòn, họ có thể không có tình yêu, không có vuốt ve nhưng người này là tay hay chân của người kia, ly hôn chính là muốn cắt rời thân thể ra, vậy thì tàn nhẫn quá! Huông hồ Triển Xuân có chịu ly hôn này chăng? Chỉ làm sao tìm được một người đàn ông khác nữa đây? Còn nhớ lần đầu ân ái, chị đã hoang mang đến nỗi co rúm lại như con nhím, vừa cầu xin vừa ngăn cản. “Không được đâu anh, không được, đừng mà, đừng mà anh, đừng thế này không được đâu, không được thật mà, kìa, anh xem, người ta đến kìa. . .”

Bố vợ anh trước kia là bí thư cũ của trường, năm ngoái hai cụ đã sang Mỹ đất theo đưa cháu sang cho con trai út, giờ đây trong trường vẫn còn những người do một tay ông đề bạt, nhờ mối quan hệ này mà Quán Nhiên rất được nể trọng tại trường, cả anh cũng thấy nếu chẳng làm gì sai phạm thì sau này chán dạy học vẫn có cửa làm quan. . . Nghĩ tới đây Quán Nhiên lại thấy mình quá lý trí, liền lắc đầu lia lịa để rũ bỏ ý nghĩ vừa rồi, anh tiện tay với điều khiển tắt phụt ti vi rồi ngả người ra giường, đặt phịch điều khiển xuống ngực, lúc này đầu óc anh chỉ thấy rối loạn. . .

Thứ Hai, buổi chiều, anh có một tiết dạy trên lớp. .

Buổi trưa, lúc ăn cơm, Quán Nhiên vẫn kiếm một góc trong nhà ăn ngồi xuống như thường lệ, anh phải ngồi cách đám sinh viên đang ăn uống một quãng mới tiện quan sát cô, mà cô cũng dễ trông thấy anh. Có điều hôm nay gặp hết mấy cô nữ sinh trong lớp dùng cơm tại đây nhưng lại chẳng thấy Tê Linh đâu cả, anh đột nhiên nảy ra một dự cảm chẳng lành rằng có thể cô đã ra ngoài ăn trưa với chàng sinh viên nào đó, tuy trước nay anh chưa từng thấy cô đặc biệt khăng khít với ai, nhưng bây giờ càng lúc lại càng đông sinh viên cặp kè nhau vào nhà ăn đó thôi. Quán Nhiên nhấp nhòm không yên, đến nỗi định bước lại gọi lớp trưởng ra căn vặn nhưng vẫn cố kiềm chế, những câu hỏi như thế đâu có hợp với một ông thầy. Anh đành đợi đến tiết học buổi chiều thôi.

Đến chiều, như thường lệ, anh tới sớm vài phút đứng ngoài hành lang lớp học, đưa mắt bình thản lướt qua từng sinh viên trong lớp. Mãi chưa thấy mục tiêu quen thuộc đâu, anh có phần thấp thỏm nhưng đã sắp tới giờ vào tiết, đành hy vọng rằng vào lớp sẽ gặp thôi. Ném mẩu thuốc lá đi, Quán Nhiên rảo bước tiến vào lớp. Đang ngồi trong lớp cúi đầu đọc báo, trông thấy thầy, Tề Linh cuống quýt cúi vội quyển tạp chí xuống ngăn bàn. Anh nhận thấy cô đã thay đổi, cô mặc một bộ đồ jean chưa thấy bao giờ, đây là một mới thịnh hành năm nay, giờ đây dường như anh cũng đã có chút hiểu biết nhất định về những thứ “thịnh hành”. Anh để ý hình như áo khoác của cô hơi chật, chỉ cài được có ba nút.

Thấy ánh mắt khang khác của thầy, gương mặt Tề Linh chột đỏ bừng lên. Theo phản xạ, cô định cài nút áo trước ngực lại nhưng không sao cài nổi thì chuông vào lớp đã reo, đám sinh viên ùn ùn ủa vào, cô đành đứng dậy nhường lối cho cô bé cùng bàn, lưng áo thẳng tắp, tự biết dáng vẻ mình xinh đẹp biết bao. Thấy cô đi một đôi giày thể thao mới Quán nhiên cũng yên lòng, anh đã đoán ra cô làm gì trưa nay rồi.

Anh đoán chẳng sai, trưa nay quả thật Tề Linh đã tới bưu điện nhận tiền, lấy được tiền rồi tâm trạng cô rất mâu thuẫn, cô vốn muốn trả tiền lại cho thầy ngay nhưng vậy thì trong túi chỉ còn mấy chục tệ lúc trước, mà chẳng biết chừng nào nhà mới gửi tiền lên. Cô chần chừ một thoáng, lại nhớ tới lời anh nói: “Chuyện tiền nong cứ thông thả. . .”, liền rút số tiền trong túi ra đếm, một ngàn tệ, là một ngàn tệ của thầy giáo! Đột nhiên, cô muốn xài món tiền này, chẳng hiểu sao cô rất muốn khoảng tiền này của anh, cô cảm thấy chỉ có vậy mới rút ngắn được khoảng cách với thầy. Trước khi đi mua đồ cô còn tắm rửa sạch sẽ vì cả tuần nay chưa tắm. . .

Cô lấy khăn lau người rồi ngắm mình trong gương, tự thấy thân hình mình thật là hoàn mỹ, ánh mắt thoáng qua vẻ tự mãn đầy khiêu gợi. Cô lấy ngón tay khẽ nâng bầu ngực căng tròn của mình lên, xoay nghiêng người, nước da mật ong mê hồn người khiến cô kích động đến ngạt thở.

Cầm xấp tiền trong tay, Tề Linh có phần nôn nóng, từng bộ từng bộ đồ trong shop thời trang mà cô từng ghé qua không biết bao lần cứ lần lượt

lướt qua đầu. Giờ đây rút cuộc cô đã sở hữu chúng, bởi vì cô đã có tiền, ví tiền phồng căng cả lên. Thật ra lần này cô chẳng phải sợ chủ shop lờm nguýt gì cả, vả lại đã tính kỹ rằng mình nên mua những bộ nào, cô muốn cho họ thấy lần này mình không tùy tiện thử rồi bỏ lại như trước nữa. Nói tới quần áo, cô vẫn thích mặc đồ jean nhất bởi cho rằng khí chất trẻ trung giản dị của mình hợp với đồ jean, nắm được lợi thế hình thể của mình là ba vòng mỹ miều, vừa tròn trĩnh vừa căng đầy nên cô muốn chọn một bộ đồ jean ngắn, có vậy chiếc váy bó mới tôn cặp mông thoan hoàn hảo của cô lên được. Cô còn biết mình có bộ ngực nở nang tuyệt đẹp, phải mua đồ chật hơn một số thì vàng ngực trông mới to hơn, như muốn bật ra khỏi áo, mà hiển nhiên đám đàn ông đều thích ngực ta rồi. Ngoài ra cô còn muốn mua một chiếc áo lót nhỏ hơn một cỡ, co giãn chút chút, có vậy mặc vào mới thấy chặt chội, cô rất thích cảm giác này, bèn chọn một chiếc màu xanh nhạt để tôn thêm vẻ gợi cảm cho làn da mịn màng, sau cùng cô còn lựa mãi mới duyệt một chiếc quần chíp xan đậm, loại này bằng vải cotton màu, cái kia là dạng lưới không hợp với cô, cáo đó lại quá hở hang, thế này mặc vào nhìn đằng sao mới rõ ra hai trái táo xanh tròn căng mịn màng. Đã định đi chợ cô nhận ra đôi giày thể thao của mình đã quá cũ, đành nghiên rãng sắm một đôi giày thể thao Lining. Đế đôi giày khá dày nên cô đi vào trông càng cao hơn. . . Lúc này cô mới phát hiện trong túi mình chẳng còn bao nhiêu tiền, đếm đi đếm lại chỉ còn đúng năm trăm tệ.

Dọc đường v cảm giác hỗn hởi và thỏa mãn hậu shopping đã tan nhanh như chớp, cô sực nhớ tới thầy giáo, đột nhiên nghĩ: đáng lẽ nên trả tiền cho thầy trước. Tuy cô tin rằng thầy sẽ chẳng nhận nhưng cô nhất định phải trả trước, đây không chỉ là chuyện trước hay sau mà hiện giờ lúc nào cô cũng muốn tìm cơ để gặp anh, nhưng gặp thì phải đem tiền theo, cô không muốn thầy giáo nghĩ mình là đứa thực dụng, đào mỏ anh. . . Tê Linh vừa quay về trường vừa xấu hổ không dám gặp thầy giáo, lần số tiền còn lại trong túi, cô giáo dác đưa mắt tìm kiếm suốt dọc đường, chỉ mong mình nhặt được năm trăm tệ trên đường. Nhưng mặt đường vẫn hệt như mọi ngày, chẳng hề xảy ra kỳ tích bất ngờ nào cả.

Tề Linh dừng bước, định quay lại trả đồ đòi tiền về, cô có thể bảo đảm với họ rằng đến mai sẽ chuộc đồ lại. Nghĩ thế, cô đã hăm hờ quay lại được mấy bước, nhưng lập tức nhận ra như vậy có phần không ổn, quần áo đã cắt mác, hơn nữa còn mặc lên mình rồi, có những chuyện vốn không cách nào cứu vãn được, giống như thời gian đã trôi đi mất vậy.

Quản Nhiên cũng thấy tiết học này khang khác, ánh mắt táo bạo mà dũng cảm của Tề Linh không chăm chú nhìn anh như mọi ngày nãy. Tề Linh cứ cúi đầu, chẳng hề phản ứng trước mắt đầy ý vị sâu xa của thầy, bất kể cái nhìn của anh dừng lại nơi cô thế nào cũng không sao lay tỉnh được tri giác của cô. Anh giảng bài rất chặt vật, thậm chí còn có nguy cơ không giảng nổi, chỉ chăm chăm muốn tìm hiểu xem thử việc mặc đồ mới ra, cô học trò còn có gì thay đổi nữa hay không.

Tề Linh không sao đáp lại được ánh mắt của thầy, cô tự thấy mình đã làm sai một chuyện chẳng gì cứu vãn nổi nên vô cùng cảm giận thói phù phiếm của bản thân, tất cả những cố gắng trước đây đều đã bị chôn vùi theo sai lầm ngu xuẩn lần này, cô tự thấy ánh mắt thầy giáo nhìn cô đã khác, trong mắt anh, những cử chỉ lộ liễu mà táo bạo của cô đều nhằm mục đích trục lợi như đám gái gọi vậy, tuy cô tin rằng anh sẽ tha thứ cho mình, sẽ tha thứ như một người cha lý tưởng, nhưng cô không thể tự tha thứ cho bản thân! Mãi tới tận giờ cơm tối, cô vẫn ra sức tránh né ánh mắt kiếm tìm của anh.

Quản Nhiên nhận thấy nhất định đã có chuyện. Tề Linh thay đổi đột ngột như vậy chắc chắn phải có nguyên nhân sâu xa hơn, anh trầm ngâm nghĩ, óc phán đoán bị thách thức, bèn rút một điều thuốc, bắt đầu tháo gỡ những suy tư của mình, điều gì có thể khiến một cô bé thay đổi nhiều đến vậy trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhường ấy? Anh đoán rằng chuyện này do một sự cảm dỗ khác gây nên. Cảm dỗ ư? Một cô gái như cô phải đối mặt với bao nhiêu cảm dỗ, vì là trường kỹ thuật nên đâu có mấy mấy nữ sinh xinh đẹp, có lẽ mỗi kỳ cô được ít nhất một bức thư tỏ tình! Quản Nhiên cầm chiếc gương trên bàn lên, thấy người trong gương đã thấp thoáng vết chân chim nơi đuôi mắt.

Sau bữa tối, Quán Nhiên còn lững thững đi men theo sân vận động điền kinh mới khánh thành của nhà trường, chính giữa sân là một sân bóng đá cỡ nhỏ, mặt sân vừa trải cỏ non rất đẹp, dùng bước nhìn từng đám từng đám sinh viên tràn đầy nhựa sống chảy băng băng trên sân hươu, anh di di chân, thấy lòng trĩu nặng, cảm nhận sâu sắc về mới già của bản thân, bỗng nhiên, một trái bóng bay vụt tới đỉnh đầu, anh vội giơ tay bắt lại, nghe thập thóp sinh viên từ xa xa hét vọng lên: “Cảm ơn thầy ạ.” Anh cười cười, ném trái bóng lại cho họ rồi đứng đó nhìn đám người chạy qua chạy lại, bất chợt nghĩ ra, một cô gái nên tìm tới một chàng trai, chứ không phải là một người đàn ông, anh có quá nhiều trách nhiệm, thân hình như bị vô số xiềng xích ràng rịt thật chặt, muốn vùng chạy nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không ổn.

Từ sau bữa tối, Tề Linh vẫn luôn bị nổi đau khổ giày vò. Cô không sao tha thứ cho sai lầm đó của bản thân. Ban đầu cô ngỡ giữa mình và anh đã thiết lập được mối quan hệ đó xiết bao! Vì quan hệ này, cô đã suy nghĩ đêm ngày, thậm chí còn thề độc, tình nguyện lấy mạng sống của mình ra đổi lấy. . . Nhưng giờ đây quan hệ “thân mật” này lại bị sự ngu xuẩn và tham lam của cô đập tan, sai lầm này ngu dại biết chừng nào? Cô hận bản thân, cô muốn đi bày tỏ với anh, cô nhận thấy đây là cơ hội duy nhất để giành được anh, cô nhất định phải đạt được 100 điểm, nhưng lại sợ rằng làm vậy lòng tự trọng của mình sẽ không sao chịu nổi. . .

Lúc lên lớp tự học buổi tối, cô lại bắt đầu mong ngóng được gặp thầy giáo, chỉ cần anh dịu dàng nhìn cô thêm lần nữa, cô sẽ mở lòng với anh ngay. Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, nhìn đồng hồ tay thấy đã tám giờ bốn lăm, thầy đến muộn thế này đã là kịch trần rồi, suốt hai năm nay, lúc nào thầy giáo cũng đúng giờ, bởi tôi nào cũng được gặp anh nên cô chưa từng thấy thiếu vắng, thậm chí ngay cả hôm cô bị sốt cao. . .

Nhưng hôm nay, cái “kịch trần” đó đã bị phá vỡ, cô bắt đầu hoang mang, Tề Linh nhìn quanh, chợt bắt gặp một cái nhìn khác, một ánh mắt đang nhìn lên mình. Cô biết đó là cậu bạn học cùng lớp vẫn để ý cô, trong lớp, những anh chàng để ý cô chẳng phải chỉ có mình cậu ta. Cô không ghét bỏ cậu, có

lúc còn xao lòng trước cậu nữa. Cậu ta tên Viên Dương, lớp phó học tập, là một anh chàng cao ráo ngời ngời, cô hiểu tình cảm của cậu nhưng lòng cô không hướng về phía cậu. Có điều, lần này tim cô chợt nhói lên, cô chợt nghĩ ra có thể vay tiền của Viên Dương. Nhà cậu rất khá, tình tình lại phóng khoáng, hơn nữa xưa nay cậu chưa từng từ chối cô chuyện gì cả.

Trong lòng Viên Dương, Tề Linh là một mục tiêu mãi mãi không sao tiếp cận nổi, có điều cậu vẫn tràn trề hy vọng, cậu đã ấp ủ niềm hy vọng này suốt hai năm nay, hy vọng ấp ủ càng lâu thì càng thấy khó mà buông bỏ được. Mỗi ngày gặp mặt cô, Viên Dương đều thấy từng lỗ chân lông của mình nở ra, gần đây, cảm giác này lại càng trở nên mãnh liệt. Cả tư tưởng và ý thức bản thân cậu đều chấn động bởi cảm giác run rẩy đó, thấy Tề Linh cười cười như có chuyện gì muốn nói với mình, mặt cậu liền đỏ bừng lên, vành tai càng đỏ như tôm luộc. Nhìn cô đứng dậy, tiến về phía mình, cậu thấy như cô một luồng sức mạnh ập đến, nhất thời tức ngực, nghẹn thở.

“Mình vay cậu ít tiền được không?” Cô bồi thêm một nụ cười.

“Cậu cần bao nhiêu?” Cậu lần tìm tiền trong túi.

“Năm trăm tệ.” Cô đánh liều.

“Năm trăm hả? Được thôi!” Cậu khẽ cau mày, số tiền này vượt ngoài tưởng tượng của cậu, định hỏi cô dùng để làm gì nhưng lại sợ cô giận. “Khi nào thì cậu cần tới?” “Ngay bây giờ được không?” Ánh mắt cô rất khẩn thiết.

“Thế thì phải rút ở máy ATM.” Cậu nặn ra một lý do thỏa đáng.

“Sau giờ tự học mình với cậu đi rút nhé.”

“Ừ!” Cậu vui sướng đáp.

...

Quản Nhiên chưa từng thấy buổi tối nào lại lê thê như hôm nay, ngồi trong phòng, anh hệt như một loài vật bị đào thải đang phải chật vật đối phó với giai đoạn tiến hóa. Dáng người cao thom của cô bé cứ vương vẩn trong

trí óc mỗi mệt, anh dang tay ra định ngăn lại, không muốn để bánh xe dục vọng nghiền qua thân thể mình rồi không sao cứu vãn nổi. . . Thời gian, anh nhìn đồng hồ, còn mười phút nữa sinh viên sẽ hết giờ tự học, còn mười phút nữa là an sẽ thắng. Chiếc đồng hồ bấm giờ đang nắm giữ số phận của anh, cỗ xe lửa bỏ đi chột hủ còi, nhà khói mù mịt rồi lăn bánh ra khỏi hang động tối om. . . Anh thấy thân xác mình bị xé toang, linh hồn bị kéo ra khỏi thể xác, bản thân anh không chịu nổi, không sao chịu nổi nữa, cuối cùng đành cắm đầu lao bóng đêm mù mịt hết một kẻ đào ngũ ngay trước ngày chiến thắng.

Muộn rồi, đám sinh viên đã tóa ra khỏi lớp theo các cửa.

Anh đứng lặng trong bóng tối, mắt lấp lánh một ngọn lửa âm thầm. Chẳng ai để ý tới anh cả, chỉ có những cánh dơi lượn quanh vây chặt lấy anh.

Anh khẽ nghiêng đầu, cặp mắt thèm thuồng cuối cùng đã tóm được mùi thơm của con mồi. Chợt anh thấy lòng mình lắng lại, trái tim cuồng nhiệt bỗng buông trôi tất cả năng lượng, nhưng đột nhiên, đồng tử anh chợt thu hẹp lại, rồi hẹp nữa, bên cạnh cô còn một bóng người khác rất xứng đôi, anh ngỡ ngác đứng ngay người tại chỗ, hết thấy nghi ngờ trong thoáng chốc đã trở thành hiện thực, tất cả những điều này anh đã đoán trước từ lâu rồi! Đó là quy luật không thể vượt qua trong sinh vật học.

Anh cũng yên tâm về cậu chàng đó, cô bé nhìn người thật chẳng sai, cả thầy cũng phải chịu thua rồi. Theo phản xạ, anh đưa lưỡi liếm liếm bờ môi khô rang, rồi lấy mu bàn tay quẹt mũi. Anh thua mất rồi, những động tác này của anh thoát nhìn thật hèn mọn đáng thương, kẻ thất bại còn có thể có cử chỉ tao nhã gì được đây? Anh cũng chẳng buồn để ý, anh còn có thể để ý tới chuyện gì nữa đây? Quán Nhiên cười khở rồi thở dài, anh đã thau tâm phục khẩu phục, không hề đổ ky, cũng chẳng có cách nào mà đổ ky, anh không bì được với cậu ta, anh đã già rồi, mà dẫu chưa già cũng không bì được với cậu ta, cậu ta rất tốt, lại đẹp đẽ khôi ngô, nếu là cô chắc hẳn anh cũng sẽ thích một anh chàng như vậy. Đúng lúc định quay đi, anh chợt trông thấy bóng hai người đó đi về phía cổng trường, liền sinh lòng nghi

hoặc. “Muộn thế này rồi, hô còn định ra ngoài sao?” Trong đầu anh chợt hiện lên hai tấm thân lỏa lồ quấn chặt lấy nhau. . . Họ đi rất nhanh, anh cũng bám theo đằng xa, lúc này, tất cả những đổ kỵ, chùn bước đều đã trở thành thứ yếu.

Chợ đêm ngoài trường vẫn sáng đèn, có điều hai bóng người kia thoáng cái đã biến mất. Ông chủ quầy hàng trong chợ khiêm nhường chào anh, nhưng ánh mắt anh trước sau vẫn đảo đảo như đang chọn thứ phù hợp với mình, sau cùng đành chán nản ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ quay mặt ra đường, kê một chai bia một đĩa ốc xào, anh không tin rằng hai cô cậu kia có thể đi suốt đêm không về.

Ốc xào chỉ tạm tạm, bùn đất bên trong vẫn còn chưa rửa sạch, mùi bùn tanh tanh khiến anh ăn được hai con đã bỏ dở, anh hớp một ngụm bia, tự thấy bia hôm nay rất hợp với mình, hơi ngà ngà, lại hơi tui tui, nhưng khoe miệng anh lại từ từ nhếch lên một nụ cười kỳ lạ.

Hai cô cậu kia đã quay lại, Viên Dương trông thấy thầy giáo trước, sau đó Tề Linh cũng thấy anh, lại sau đó nữa anh mới thấy bọn họ. Cô muốn tránh đi mà không kịp nữa, thầy giáo tay còn cầm chai bia, cười cười với cả hai ra ý chào hỏi, cậu sinh viên vội chào đáp lại còn cô bé cứ sững người há hốc miệng ra. Lúc hai người đi rồi, trên bàn thầy giáo vẫn còn cốc bia cuối cùng.

Dường như anh đã dứt bỏ khá nhẹ nhàng, rất tự nhiên mà chấp nhận từ bỏ. Tình địch của anh lại là cậu sinh viên anh ưa thích nhất, tuổi trẻ của cậu là phiên bản đẹp đẽ hơn của anh, anh tự thấy đây là chuyện hiển nhiên về phải đạo. Quán Nhiên thờ dài, anh thấy những dự vọng của mình đã dần dần biến mất, cảm giác đó giống như những dòng nước tiểu trong vắt từ từ tuôn ra khỏi bàng quang căng phồng, vô cùng thoải mái. Lúc này, anh rất muốn đi tiểu, bàng quang căng lên óc ách mà xung quanh chẳng thấy nhà vệ sinh công cộng đâu cả. Anh đành uống một hơi hết nửa cốc bia còn lại rồi đặt mười tệ xuống bàn, rảo bước về phía nhà vệ sinh công cộng ở phía xa.

Bước chân Tề Linh chột ngập ngừng, ngoảnh lại nhìn về phía thầy giáo, cô để ý thấy ánh mắt mệt mỏi của anh đang nhìn mình tỏ ý chúc mừng, ánh mắt đó khiến cô sợ hãi vô cùng thậm chí biết mình đã lại phạm phải một sai lầm không thể dung thứ, từ trước tới nay, cô chưa bao giờ cảm hận bản thân mình đến vậy!

Viên Dương cứ nằng nặc đòi đưa cô về ký túc, trong bóng tối, tay cậu thậm chí còn e dè chạm nhẹ vào vòng em mềm mại của Tề Linh khiến cô sợ hãi, lập tức dừng phắt lại: “Cậu khỏi phải tiền, mình còn bận chút việc, hai hôm nữa sẽ trả tiền cho cậu nha!” Bị cô làm cho choáng váng, cậu chàng vô cùng ăn hận vì hành động lỗ mãng vừa rồi của mình. “Cảm ơn cậu nhé.” Cô lạnh băng bồi thêm một câu.

Nhìn bóng Viên Dương lừng chùng khuất sau bụi cây, Tề Linh lén lút như một chú linh dương sợ sệt chạy về phía cửa trường, cô muốn thanh minh với anh, cô nhất định phải thanh minh với anh! Cô biết hôm nay mình đã gây ra hiểu lầm chết người, phải nắm lấy cơ hội cuối cùng để biện bạch. Nơi sạp hàng vừa nãy đã chẳng thấy bóng dáng anh đâu nữa. Lẽ nào anh đã quay về vào đúng lúc cô từ biệt Viên Dương sao? Không thể nào! Anh không thể đi nhanh như vậy được. Nhưng anh đang ở đâu vậy? Cô định chạy lại hỏi chủ hàng nhưng vừa đi được hai bước đã khựng lại, vừa đi vừa nhìn đồng hồ tay, còn chưa đầy hai mươi phút nữa ký túc sinh viên sẽ đóng cửa, cô phải nhân lúc này tìm gặp anh ngay.

Bước qua cổng trường, giữa bóng tối mịt mù của cây cối và nhà cửa, Tề Linh bắt đầu ráo chân chạy, thỉnh thoảng có bóng người lướt qua, suýt nữa thì đâm phải nhau, cô lại giảm tốc độ, thấy mệt hết cả hơi, ký túc ở bên đó, qua một khúc ngoặt, men theo một hàng sồi xanh thẳng tắp như mực kẻ đi đến cuối đường, rồi lại rẽ phải, qua một khung cửa tròn, lại đi thẳng tới, phòng thầy giáo đã ở trước mắt, tim cô đập rộn lên, bèn lần tay sờ tới một ngăn tề trong tủ.

Chột cô sững cả người, trong phòng thầy giáo đèn đuốc tối om, lẽ nào anh không có nhà thật sao? Hay anh ngủ mất rồi? Cô rón rén tới trước thềm áp tai lên cửa, thấy bên trong lặng như tờ liền giơ tay rút rè gõ vài cái nhưng

chẳng thấy ai lên tiếng. “Cộc, cộc!”, cô lại gõ thêm lần nữa, lần này gõ to hơn nhiều. Vẫn không trả lời, đang lúc cô lưỡng lự chẳng biết làm sao thì cánh cửa phòng bên bật mở, một người đàn ông lạ thò đầu ra nghi hoặc nhìn cô. “Cháu tìm. . . tìm thầy Quân. Thầy đi vắng ạ?” cô thấy môi mình run run. “Đi vắng à?” Người kia ngò vục nhìn lên cửa rồi lại nhìn cô đầy dò xét, lắc đầu rồi khép cửa lại. Tề Linh chậm rãi quay đi, khuất dần vào bóng đêm, đột nhiên cô nhớ tới giờ đóng cửa bên ký túc sinh viên, liền rảo chân âm thầm chạy.

Quản Nhiên xả hết nước tiểu trong bàng quang rồi ra khỏi WC, phân vân một thoáng, quyết định không về nhà.

Anh sợ trở về phòng, sợ nhìn thấy mọi nơi mà cô còn lưu dấu lại. . . .

Anh đã thua, thua trong tay cậu sinh viên mà anh ưu ái nhất. “Sau cùng thầy nhất định thua trò, đây là quy luật tự nhiên!” Anh cũng chẳng xấu hổ về chuyện này, tâm trạng thoải mái khiến anh thấy bài hoải lạ thường. Ra khỏi chợ đêm, phồn hoa cũng ơ hờ tàn lụi sau khước mắt thấp thoáng vệt chân chim của anh, lúc này, bóng đêm đã trở thành nơi trú ẩn tuyệt vời nhất.

(1). Kỹ thuật điều khiển số là phương pháp không chế hoạt động của máy móc dùng quá trình gia công thông qua việc sử dụng thông tin số hóa.

Chương 2: Tiếng róc rách trong buồng tắm.

Thầy giáo đã thay đổi thật rồi, trong cặp mắt mỗi mệ chỉ đong đầy bi thương thăm thẳm. Thịnh thoảng gặp cô anh cũng chỉ hòa nhã gật đầu, như đối với bất kỳ học sinh nào khác, Cô đâu biết rằng anh đang dung một phương pháp thất truyền từ lâu, dựa vào sự hỗn loạn phi logic để tiêu trừ đi một dáng ngọc nỡ nà, anh chẳng khác nào một vị cao tăng khổ hạnh, tiết chế sự thèm ăn kìm nén niềm vui của mình, áp dụng một phương pháp ngu xuẩn đến gần như tàn khốc trong vật lý để làm tiêu hao tinh lực đáng thương trong cơ thể. Trong phòng giáo viên, anh cứ hút hết điều này lại sang điều khác, khói thuốc mù mịt khiến cô giáo ngồi đối diện cũng phát bực.

“Thầy Quản này, Triển Xuân đi vắng nên không ai quản anh hả, muốn hút thì ra ngoài kia mà hút!” Cô ta cau mày, bịt chiếc mũi tẹt gí, trợn mắt nói.

“Thế cô chuẩn bị quản tôi đây à?” Quản Nhiên nhăn nhó cười, cố ý để lộ mấy chiếc răng cửa ám khói vàng khè. Anh biết cô ta rất ác cảm với mấy chiếc răng vàng khè này của mình.

“Ai thèm quản anh chứ! . . . Thật chẳng hiểu sao Triển Xuân lại chịu được anh? Đừng hòng lừa người ta...” Nói rồi cô ta lấy tay xua xua trước mặt như đóng tuồng.

Quản Nhiên chột cười thâm trong bụng, năm xưa chính cô giáo này đã khéo léo bóng gió đủ thứ với anh có điều anh cứ vờ như không biết. Anh kết hôn đã bốn năm còn cô ta đến nay vẫn là đối tượng trọng điểm để các bà mai sẵn sóc.

“Tạm tạm là được rồi, cô phải hạ bớt tiêu chuẩn xuống đi, một vừa hai phải thôi.” Anh thấy giọng mình hơi khang khác, có phần là lạ. Trước mặt cô ta, anh luôn làm ra vẻ tự tin.

“Mặc kệ tiêu chuẩn của tôi cao hay thấp, anh quan tâm làm gì!” Bị chạm nọc, cô ta liền đỏ mặt tía tai bung chén trà lên uống ừng ực.

“Phụ nữ chứ đâu phải bí ngô mà càng già càng...” Quản Nhiên tựa lưng vào thành ghế đầy khoan khoái, chưa buồn nhả khói.

“Đàn ông mới là bí ngô ấy! Càng già càng trơ trẽn, càng rắn mặt! Rắn đến nỗi tay véo đùi xuyên đều chẳng ra tí máu nào!” Cô Ta nghiêng răng trèo trẹo hết như bà lão nhà quê tay đeo cái đê môi mắt lợi khâu giày vải.

“Rắn à, rắn là đương nhiên rồi...” Tay họ Vương (1) dạy Điện tự động ngồi sau Quản Nhiên bật cười khàn khạch, hẳn luôn thích cười người khác, nhất là hai người bọn họ. Thấy chủ đề đã rơi vào phạm trù có lợi cho bọn đàn ông, cô giáo kia bèn đứng dậy hậm hực bỏ đi, để lại hai gã đực rựa trong phòng. Quản Nhiên bỗng nhớ tới Triển Xuân, anh muốn vắt óc ôn lại những khoảnh khắc êm đềm của bọn họ nhưng trước sau trong tâm tưởng chỉ thấy một mảnh trắng toát như vôi. Dường như anh cũng chẳng nhớ nổi họ từng êm ấm với nhau lúc nào nữa. Kết hôn, nếu mình còn chưa kết hôn thì tốt biết bao, giờ đây anh lại có phen ngưỡng mộ tay giáo viên độc thân ngồi phía sau.

Tề Linh không sao chịu được sự lơ là cùng ánh mắt lãng đãng mà chối bỏ của thầy. Cô đáng bị trừng phạt nhưng không đáng nhận hình phạt nghiêm khắc thế này, cô thấy hình phạt này quá khắc nghiệt với mình. Tính phù phiếm đáng bị trừng phạt thế nào đây? Cô tự nhận thấy sai lầm của mình cũng có lý do để được tha. Cô yêu thầy giáo và thầy cũng yêu cô, lần đầu tiên cô thắm dung tới chữ “yêu” mà trước nay không dám dung đến. Cô cho rằng tình cảm giữa cô và thầy là cố ý gạt bỏ, chỉ cần cô nói rõ với thầy là có thể cứu vãn. Mấy ngày nay cô rất sợ đụng phải ánh mắt van cầu tha thứ của Viên Dương trên lớp, ánh mắt đó khiến cô áy náy như ngồi bàn chông.

Viên Dương vẫn ân hận về hành vi đường đột hôm ấy, tới đó thật ra cậu chỉ muốn chạm vào cô mà thôi, cậu đã nghĩ tới điều này suốt cả quãng đường mà không dám, tay lúc thì dứt túi lúc lại rút ra, lòng bàn tay ướt đẫm

mồ hôi, mãi tới lúc sắp tạm biệt mới lấy được dũng khí, len lén chạm vào cô trong bóng tối, nhưng phản ứng quá mạnh của cô khiến cậu vừa sợ sệt lại vừa mừng rỡ vô cùng, cô gái này như vậy nhất định chưa từng bị đàn ông đụng chạm. Cậu tin chắc vào phán đoán của mình, tuy chẳng có chút kinh nghiệm nào về phương diện này nhưng cậu vốn là thiên tài không học cũng biết mà. Cô quá đỗi thuần khiết, quá đỗi ngây thơ nên mới mãi cảm như vậy. Nhưng quả thật cô đã nổi giận, cứ đứng nguyên tại chỗ không động đậy gì cả khiến cậu lại áy náy rằng mình lỡ mãng, đáng lẽ không nên chạm vào cô, cô gái hoàn mỹ nhường ấy không thể len lút đụng chạm như thế được. Ngay lúc đó cậu đã ân hận muốn phân trần với cô nhưng lại chẳng biết phải nói sao, rồi bắt đầu sinh ra hận bản thân mình, cắn giận bàn tay do dáy của mình. Nếu cô có thể tha thứ, cậu bằng lòng chém đứt luôn bàn tay đó...Suốt cả buổi tối cậu cứ đau đầu về lỗi lầm đó.

Lại thêm hai buổi tự học chẳng thấy bóng thầy giáo, Tề Linh rớt cuộc đã đứng ngơ không yên, vờ đi toilet để chuồn ra khỏi lớp.

Trong phòng Giáo viên chỉ có cô giáo dạy môn Lắp mạch điện hình như đang chăm bài. Thầy Quản nhất định đang ở nhà! Quyết tâm phải gặp được anh ngay hôm nay nên khi băng qua tấm gương đặt nơi chiếu nghỉ tầng một trong ký túc cô liền dừng lại một lát, ngắm mình thật kỹ trong gương, cô bé trong gương đầy đặn mà cao ráo, bộ jean bó mới mua (cô rất cảm hận bộ đồ này) càng tôn thêm vẻ nuột nà cho những ưu điểm của cô, cô hơi nghiêng mình định ngắm bộ ngực tròn căng đầy đặn của mình một chút.

Lần này đèn trong phòng thầy giáo sáng trưng, nhìn từ xa đã thấy. Tề Linh chợt thấy tim mình đập thành thịch, hết như bên trong cô đang có một chú ếch nhảy chồm chồm, bèn đưa tay lên chặn trước ngực cố nén xuống, nén tất cả những âm thanh trước ngực xuống. Cô rón rén tới trước cửa. Để nhịp tim bình ổn lại một chút rồi giơ tay lên gõ rất khẽ nhưng bên trong chẳng ai lên tiếng. Cô không dám gõ mạnh vì sợ cửa nhà bên lại mở toang rồi một gương mặt lạ hoắc thò ra, đành lấy ngón tay đẩy khẽ, cánh cửa hé ra, đẩy thêm cái nữa, cửa liền mở tung ra. Cô giật nảy mình, thầy giáo đang đứng trên chiếc ghế cũng giật nảy mình, trong tay thầy cầm tờ giấy kết hôn

cũng sững sờ. “Hừ lau một cái mà bao nhiêu bụi.” Sau cùng thầy vẫn phản xạ nhanh hơn, vừa nói vừa trở lại khung hình ngay ngắn rồi tụt xuống ghế. Cô học trò vẫn lặng thinh đứng trước cửa.

“Sao thế em, không lên lớp tự học à?” anh chợt thấy giọng điệu mình rất nhẹ nhàng, chẳng hề có ý trách móc cô. Không hiểu sao, cặp mắt cô đã ầng ầng nước. “Thầy ơi em gửi lại thầy tiền.” Nói rồi cô bước lại đặt xấp tiền lên bàn. Anh cau mặt lại, định bảo cô cầm về nhưng không sao cất nổi lời. “Em về đây.” Nói rồi cô quay người đi ra, chớp mắt đã khuất bóng trong đêm.

Tê Linh tuyệt vọng thật rồi. Cô cảm thấy như bị lừa gạt, thì ra thầy giáo không yêu cô như cô tưởng, điều này khiến cô vô cùng đau khổ. Khi trước cô cứ ngỡ anh yêu mình nhất, điều này chẳng nghi ngờ gì nữa, nhưng bây giờ rốt cuộc cô đã biết rằng ánh mắt bí ẩn của anh không chỉ cất giấu bí mật của riêng hai người họ, hèn chi mọi người đều nói: dù thế nào con gái cũng đừng mơ tưởng gì tới mấy kẻ đã có vợ, giờ thì cô đã hiểu ra rồi, chỉ là hơi muộn mà thôi. Cô đi thẳng về lớp, đối diện với ánh mắt dò hỏi của Viên Dương, tim cô chợt thót lên. Tiền! Món tiền cô vay cậu, vừa nãy nhất thời kích động, giờ đã không một xu dính túi cô đưa hết tiền cho anh mất rồi, mai phải làm sao đây? Vay tiền ư, cô chẳng biết làm sao vay tiếp được nữa rồi.

Lúc cơm trưa, Quán Nhiên vẫn canh cánh chuyện tối qua nhưng chẳng thấy cô học trò cưng của mình đâu cả. Khi trước anh đã toan dùng lý trí cắt đứt mối quan hệ giữa anh và cô, nhưng giờ đây anh lại thấy ngực mình đau âm ỉ. Chính bản thân anh tổn thương, hơn nữa thương tổn nặng nề.

Trong tuyết, một lão thợ săn già ôm khẩu súng săn cổ lỗ bỏ qua hết cơ hội này tới cơ hội khác để bắt được hươu non, lão thấy mình sắp chết đói, hoa tuyết đầy trời đổ xuống tẩm thân héo khô của lão, lạnh run bần bật...

Anh run rẩy đứng dậm định gọi lớp trưởng tới hỏi han nhưng ánh mắt vô tình lại lướt qua cậu chàng Viên Dương cao ráo đẹp trai đó. Thấy cậu ta cũng dáo dác nhìn quanh tìm kiếm, anh cụt hứng ngồi xuống, thôi cứ để cậu

ta tìm đi, có điều, trong lòng anh lại lơ mờ cảm giác được Tề Linh đang ở đâu.

Tề Linh hơi choáng váng, suốt sáng cô chẳng ăn uống gì cả, lúc về ký túc thì chút quà vặt ít ỏi trong phòng cũng đã vét sạch từ lâu. Cô cứ uống hết cốc nước này tới cốc nước kia, con đoi nhựa vuốt mèo cào xé da dày, trong túi chỉ còn lại hai hào, chẳng mua nổi gì hết, cô đành nhìn ra cửa sổ, ngoài cửa sổ ký túc nữ là một quán ăn bên đường, mùi thức ăn bốc lên ngào ngạt, trước đây cô suy đi tính lại rất nhiều, nhưng giờ đây đã có thể hạ quyết tâm, thầy giáo chẳng màng tới cô thì cô cũng mặc xác mọi thứ. Nghĩ vậy cô liền đóng cửa lại, bước xuống nhà, đi thẳng về phía quán ăn hết như được thầy mới vậy. Giờ đây, thức ăn đã trở thành nhu cầu cấp thiết nhất của cô.

Tề Linh thấy mình đã thay đổi trong chớp mắt, chẳng còn biết sợ gì cả. Cô đâu còn gì nữa. Cả chút tự tôn ít ỏi cũng chẳng còn. Trước đây cô luôn ngụy trang mình bằng thời trang, hiện đại, trẻ trung xinh đẹp, nhưng thời gian thì khỏi cần có ngụy trang cũng đâu còn có ý nghĩa gì, thầy giáo vẫn cứ nhớ nhung vợ mình kia mà, cô chẳng qua chỉ là một thứ gia vị nêm nếm vào đồ ăn thôi, có cũng được, không cũng chẳng sao! Bước tới trước cửa quán cơm, tờ thông báo tuyển người dân bên ngoài càng khiến cô thêm phần không kiên định.

Cô hít sâu một hơi, bước vào cửa.

Ngỡ rằng cô tới ăn cơm, bà chủ liền chạy ra chào hỏi khiến cô đỏ bừng mặt, bao lời vừa nghĩ suốt dọc đường chẳng thốt nổi câu nào: “Cô ăn gì?” Bà chủ lịch sự hỏi. Cô ra sức lắc đầu, áp ứng nói: “Ở đây bác có tuyển người không ạ? Cháu có thể làm theo giờ, rửa chén, xắt rau gì cũng được ạ...” Tề Linh đỏ bừng mặt, cúi đầu trông thấy tấm thẻ sinh viên đeo trước ngực, c lại thêm ân hận rằng ban nãy đi đường không tháo nó ra, giờ đánh phải lấy tay che lại, lòng thấp tha thấp thỏm. Bà chủ ngắm nghía Tề Linh từ trên xuống dưới, cô cúi gầm mặt. Thấy mình chẳng khác nào một món hàng bày bán để người ta cân lên đặt xuống. Lạ thay con đoi nãy giờ thoáng cái đã biến đâu mất.

Thứ Sáu vẫn còn một tiết Điều khiển số cuối cùng trong tuần. Anh để ý thấy vẻ ngần ngại trên mặt cô. Tề Linh cúi đầu, gục mặt xuống như đang nhìn gì đó trong ngăn bàn, lộ vẻ mệt mỏi vô cùng. Thỉnh thoảng trong giờ anh lại bước xuống bục giảng, đi thẳng đến cuối lớp, đứng cạnh cô, thấy ngăn bàn trống trơn, anh chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Sau giờ học Quản Nhiên muốn giữ cô lại hỏi xem mấy hôm nay ăn cơm ở đâu nhưng ngẫm nghĩ lại thấy không ổn. Tề Linh đang lẩn tránh, cô đứng cạnh mấy nữ sinh, quay lưng lại phía anh. Đợi thêm một lát anh cũng quay đi, tiện thể gọi lớp trưởng luôn phòng Giáo viên.

“Theo thống kê trong trường có khá nhiều sinh viên ăn cơm ngoài, em thấy tình hình này ở lớp ta thế nào?” anh ung dung hỏi.

“Không có đâu ạ.” Lớp trưởng đáp ngay.

“Không có à?” Anh nghi ngờ nhìn lớp trưởng, dài giọng.

“Dạ...hình như...hình như dạo này Tề Linh không ăn cơm ở trường...” Sau cùng lớp trưởng cũng nhớ ra, cậu lạnh cả người trước ánh mắt của thầy.

“Vậy bạn ấy ăn cơm ở đâu?” Ánh mắt anh chợt nghiêm khắc hẳn. “Nghe nói là quán cơm bên ngoài ạ, hôm qua em cũng mới nghe mấy bạn nữ nói...” Giọng Hà Nam lơ lơ của trưởng khiến anh hơi khó nghe.

Nghi ngờ không ngừng tích tụ trong lòng anh, Tề Linh thoáng cái mà đã rùng rình thật sao? Tiền của cô ở đâu ra chứ? Viên Dương vẫn ăn cơm tại trường, lẽ nào cô đang cặp kè với ai đó bên ngoài trường ư? Quản Nhiên đứng ngồi không yên, đây mới chính là điều anh lo sợ nhất. Anh ngỡ rằng mình rất hiểu Tề Linh, nhưng giờ đây xem ra không phải! Cho lớp trưởng về, anh cũng xuống luôn dưới tầng, đi thẳng ra cửa trường, còn nửa tiếng nữa mới tới giờ cơm.

Quản Nhiên rút một điều thuốc, vờ như đang xem báo trong sạp báo trước cổng, chưa hút xong điều thuốc anh đã trông thấy dáng người thoăn thoắt tựa linh dương của Tề Linh. ô đang vội vã rời khỏi trường, may mà không để ý tới anh.

Quảng vội mẩu thuốc trong tay, anh bám theo cô từ xa. Đi được một quãng, bỗng Tề Linh dừng lại trước một quán cơm rồi nhìn quanh. Anh quay đi châm một điếu thuốc khác, thấy rõ cô bước vào đó. Lần này anh chẳng vội vàng gì, cứ thong thả tản bộ trên đường, chỉ lát sau anh lại thấy một người đàn ông trung niên cũng bước vào quán cơm đó, liền cau mày, một lát nữa lại thấy mấy người tiến vào, hơi căng thẳng, bèn ném nửa điếu thuốc đang hút dở xuống miệng cống ven đường rồi đi thẳng vào quán.

“Thầy...: Cô học trò sững người còn anh cũng ngẩn ra, thấy cô xách ấm nước quay đi, lưng còn thất tạt dề. “Anh dùng gì ạ?” Bà chủ từ trong bếp chạy ra vừa bung đồ ăn chào khách. Anh lặng lẽ tìm một chỗ trống ngồi xuống. “Còn đứng đấy làm gì, mau đi rót nước!” Bà chủ giục Tề Linh. “Em mời thầy xoi nước.” Tề Linh cúi đầu đứng im, không dám ngẩng lên nhìn anh. “Em làm gì ở đây?” Anh đã đoán ra nhưng vẫn hỏi.

“Anh ăn chút gì nhé?” Bà chủ sán lại gần, trừng mắt lườm cô. “Em ăn chút gì nhé?” Anh ngẩng đầu nhìn cô khiến bà chủ ngẩn người ngạc nhiên nhìn sang cô, “Đây là thầy chú ạ.” Mặt cô càng cúi thấp hơn. “Đây là học trò của tôi, em ấy không làm nữa đâu, thế em ấy nợ chị bao nhiêu?” Anh nhìn chằm chằm vào gương mặt núng nính của bà chủ, thấy bà ta lẩm bẩm mấy câu rồi quay đi. “Bà ấy trả cho em bao nhiêu?” Anh hỏi. “Ngày hai bữa cơm, tháng hai mươi tệ, mỗi ngày em...” Cô len lén liếc anh nhưng anh cúi đầu không nhìn tới cô mà bắt đầu cầm bút lên gạch thực đơn chọn món. “Đủ rồi thầy ơi!” Cô vội vã giành lấy thực đơn, nếu không e rằng anh vẫn còn chọn tiếp.

Khóe mắt anh chợt ướt, cuối cũng hành động của cô cũng không vượt ra ngoài dự liệu của anh, cô là học trò của anh, sao anh có thể không hiểu cô chứ?

Cô theo anh rời khỏi quán cơm, bà chủ cũng giảm giá 20% cho bữa ăn của họ hôm nay. “Sau này có gì khó khăn cứ nói với tôi.” Cô gật đầu, hai người cùng đi tới tận cổng trường. Cuối tuần người vào vào ra ra đông

ngành nghị, anh bèn dừng bước, ngoảnh lại nói: “Lát nữa em lên phòng Giáo viên chút nhé”. Nói rồi anh rảo bước đi thẳng lên phòng giáo viên.

Tề Linh hiểu ý thầy, anh sợ nhiều người trông thấy họ đi cùng nhau, nỗi lo ngại của anh khiến tâm trạng vừa khá lên của cô lại u ám như có mây đen che phủ. Một mình đi men theo vệ cỏ trước phòng Giáo viên, lòng cô bần khoăn hoài không cho phép mình nghĩ tiếp. Chỉ được nghĩ tới đó thôi ra lệnh cho bản thân nhưng chỉ ngăn được dòng suy nghĩ, còn chân cô vẫn giẫm phải mép bờ rào, rào chắn thấp tè nên cô vô ý giẫm phải, gương mặt thầy lại vô tình hiện lên trong đầu, ngọn lửa lòng không cách nào không chế trong cô chột bốc lên, giờ đây cũng có cơ hội gặp riêng thầy, cô vội xoay mình chạy tới trước tấm gương trong hành lang phòng Giáo viên. Thấy mình đang ăn mặc luộm thuộm, bộ đồ cũ kỹ trên người nhìn thế nào cũng không vừa mắt, Tề Linh lại quay đầu chạy về phòng mình. Nhà ăn dọn cơm muộn nên đám bạn cùng phòng cô chưa ai về cả, cô vội vàng thay bộ đồ jean mới. Chải đầu tóc gọn gàng, lấy khăn ướt rửa mặt, thậm chí còn định mượn đồ trang điểm của cô bạn giường, thấy khí sắc mình hôm nay rất tốt, hai má ửng hồng.

Phòng Giáo viên để ngõ cửa nên cô chẳng phải gõ, cứ đi thẳng tới đứng trước mặt thầy giáo. Hệt như cô dự đoán, đang chăm bài thầy bỗng ngẩn đầu lên rồi thoáng sững ra nhưng lập tức trấn tĩnh ngay. “Em ngồi đi!” Anh ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện của cô giáo, cô liền vâng lời. Anh ra hiệu cho cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện của cô giáo, cô liền vâng lời. Anh lại mở ngăn kéo, rút ra một chiếc phong bì đã chuẩn bị trước. “Đây là hai ngàn tệ, em cầm trước đi!” Giọng điệu anh hết sức cương quyết. Cô không chịu nhận, không thể nói là vui vẻ hay thất vọng, anh bèn rướn người đặt số tiền đó trước mặt cô, theo phản xạ, cô bỗng đưa tay đụng vào nó. “Em cầm đi, đừng ra ngoài...” Anh ngừng lời không nói tiếp nữa. “Em làm gì có tiền mà trả thầy!” Cặp mắt học trò vẫn chăm chú nhìn anh. “Sau này đi làm thì trả tôi.” Anh lại đưa mắt nhìn đồng bài đang chăm dờ. Hai người đều làm thinh, chỉ có tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc trên tường. Lát sau anh lại ngẩng đầu lên, uể oải nói: “Em đi trước đi.” Cô lưỡng lự một thoáng rồi cầm lấy số tiền trên bàn. “Vâng, em xin phép. Nhất định em sẽ gửi lại tiền

cho thầy.” Nói rồi cô đi thẳng, hết như một làn khói mỏng tan đi trước mắt. Quản Nhiên thở dài, ngửa cổ dựa lưng vào ghế, chiếc bút bi trên tay khẽ khàng rơi xuống mặt bàn rồi lăn xuống đất...

Sáng thứ Bảy Tề Linh tỉnh giấc rất sớm. Nằm dài trên giường, bắt đầu tính xem nên dùng món tiền đó vào việc gì.

Trừ năm trăm tệ phải trả Viên Dương ra, cô vẫn còn một ngàn năm trăm tệ, thoát nhiên cô tính mua một bộ đồ trang điểm mà mình ước đã lâu, đám bạn gái cùng phòng cô hầu như ai cũng có một bộ. Nào là son môi chì kẻ mắt, phấn mắt, hộp trang điểm giá một trăm bảy lăm tệ đó cô ngắm nghía vô số lần, mãi đến bây giờ mới có thể hạ quyết tâm mua về, bởi giờ đây cô đã có tiền.

Sáng thứ Bảy các cô nương thường ngủ nướng và bỏ ăn sáng, chỉ có cô cầm vội vã tới nhà ăn, hy vọng gặp được thầy ở đó, chỉ một ánh mắt của anh đã đủ để cô nghĩ ngợi miên man suốt sáng rồi. Rõ ràng anh thích cô, nếu không sao lại cho cô nhiều tiền vậy chứ? Dọc đường cô cứ vẫn vợ nghĩ vậy, chỉ mong sáng ra lại được gặp anh.

Trong nhà ăn chỉ có lác đác mấy người đang ăn sáng, cô vừa uống sữa đậu nành vừa ngong ngóng nhìn về chỗ anh vẫn hay ngồi. Mãi mà anh không tới, cô hơi hụt hẫng, định đứng dậy rời chỗ thì có người gọi. “Tề Linh.” Nghe tiếng người gọi mình, cô vội ngược lên, liền trông thấy Viên Dương. “Chào cậu.” “Chào cậu.” Hai người chào hỏi nhau, chợt cô sực nhớ ra liền sờ tay vào túi. “Mình quên đem tiền trả cậu mất rồi!” Mặt Viên Dương đỏ bừng lên, cậu đâu có ý ấy nhưng Tề Linh cứ nghĩ theo lối này, cô không muốn nợ nần gì cậu bởi cô chẳng thể cho cậu cái gì cả. “Hôm nay cậu có bận gì không?” Mặt cậu đỏ bừng lên, mắt sáng long lanh. Tề Linh biết cậu định hẹn với mình nhưng cô không muốn cho cậu cơ hội. “Hôm nay mình phải giặt đồ.” Cô thấy lý do này của mình rất thuyết phục nhưng rõ ràng cậu lại chẳng hiểu ý, vừa cúi gằm mặt xuống đã ngẩng đầu lên ngay. “Thế còn ngày mai?” “Mai á? Mình phải làm bài tập, mình còn bài tập Điện tự động chưa làm xong.” Viên Dương vẫn chưa chịu đi, còn muốn chờ cô đi cùng, nhưng cô đang mãi nhìn quanh. “À, Lâm Lâm, đợi mình với, mình có

chuyện chứ kịp hỏi cậu...” Cô ngưng ngưng cười với Viên Dương tỏ ý xin lỗi rồi quay người đi về phía cô bé đang đợi mình.

Cô muốn đi shop thẩm mỹ Bạch Linh nằm cạnh siêu thị lớn nhất thị trấn mà hồi trước cô từng mua mấy hộp kem dưỡng da rẻ tiền. “Chị muốn mua gì ạ?” Cô bán hàng xinh xắn tươi cười nhìn cô. “Da chị đẹp quá, mịn ơi là mịn.” Nghe cô ta tán dương, cô cũng thầm hớn hờ. cầm hộp trang điểm có gương trong tay, cô vẫn còn đắn đo xem xét. “Đắt quá thì phải!” Cô lại ngó sang bên, “Giảm giá một chút được không chị?”...”Em thấy chị đã để ý cái này suốt rồi, thôi thì giảm 20% cho chị nhé...” Cuối cùng cô cũng quyết định mua, dọc đường về cô chỉ muốn mau mau chóng chóng về đến ký túc, trong đầu cứ tưởng tượng ra dáng vẻ mình sau khi trang điểm, hẳn sẽ đầy khí chất của mình tinh màn bạc.

Tề Linh về đứng vào giờ cơm trưa, trong phòng vắng heo vắng chẳng thấy ai cả. Lát nữa úp bát mì ăn tạm cũng xong, cô nôn nóng mở ngay hộp trang điểm ra, ngắm kỹ mặt mình trong chiếc gương trên hộp. Cô rất tự hào về đôi mày vừa mảnh vừa dài, chẳng cần dùng tới chì kẻ của mình, cặp mắt sáng long lanh trong veo, vàng trán rộng, mái tóc chải chuốt gọn gàng, cần cổ vừa thẳng vừa dài, có điều lại trông trơn, nếu đeo thêm sợi dây chuyền thì càng tuyệt mỹ. Cô từng thử một sợi trong tiệm vàng trên phố, thấy ưng nhất là dây bạch kim, chỉ màu bạch kim lấp lánh như sao trời đó mới hợp với nước vàng óng như mặt của cô. Cô tô chút son rồi mím môi cho đều màu, tự thấy đôi môi mình vừa đầy đặn vừa gợi cảm, sau cùng còn phớt một lớp phấn nhẹ lên má, kiêu hãnh nhìn bóng mình trong gương. Lúc này cô chợt nghe tiếng chân người ngoài hành lang, vội thu dọn đóng đồ trang điểm lại, nằm xuống giường, cầm một tờ Độc giả che lên mặt.

Đám bạn ở cùng lũ lượt quy về, phòng ký túc chợt nhộn nháo hẳn lên. “Tề Linh, bộ này cậu mua bao nhiêu?” Cô nàng giường trên vạch tờ tạp chí đang che mặt cô ra, “Cậu trang điểm đấy à?” Cô ta kinh ngạc ré lên. “Cho mình xem nào, mình xem nào...” Mấy cô bạn kia cũng ùa tới xúm xít xung quanh, một cô thấy hộp đồ trang điểm đặt cạnh gói liền giật lấy. “Của Viên Dương tặng cậu đấy à?” Các cô xúm vào soi hộp đồ trang điểm. “Cho mình

mượn chì kẻ mắt tí nhé.” Một cô nàng béo ú hét ầm lên. Tề Linh xót cả ruột nhưng chẳng biết làm sao, trước đây cô cũng xài của người khác đây thôi. “Viên Dương rộng rãi ghê!” Cô béo kia ngưỡng mộ đến đỏ cả mặt.

Ồn ào một lúc lâu Tề Linh mới cẩn thận thu dọn lại hộp đồ trang điểm rồi rời phòng, ra quầy tạp hóa cạnh phóng nước sạch mua gói mì về ăn.

Tề Linh nằm dài trên giường, chốc chốc lại cầm mảnh gương tròn nhỏ xíu lên soi, rồi sực nhớ tới thầy giáo, nếu anh biết cô dùng số tiền đó mua đồ trang điểm, liệu có phật lòng không? Chỉ có điều Tề Linh trang điểm quá vô cùng xinh đẹp, đến cô cũng phải mê mẩn ngắm nhìn dung mạo của mình. Cô trở mình nằm nghiêng, con buồn ngủ kéo tới trĩu cả bờ mi, chỉ lát sau cô đã ngao đi như thiếp ngủ.

Giữa lúc mơ màng, dường như cô chỉ có một thân một mình đeo túi tới chân núi, ngọn núi này cao chót vót, đỉnh núi bị mây mờ che phủ nên không rõ, cô muốn hỏi núi này tên gì, có điều bốn bề vắng ngắt không một bóng người, đành chậm chạp mà đi. Đang lúc đầu xuân, khắp núi ngập sắc vàng hoa cải, từng đàn ong vo ve bay qua bay lại bên mình cô. Cứ đi cứ đi, chợt trước mặt hiện lên một ngã rẽ khiến cô chẳng biết phải đi về phía nào? Hay là quay lại? Đang lúc chần chừ, bỗng cô trông thấy hai bóng người bên kia đường, một người giống mẹ còn một người sao lại giống thầy giáo cô, cả hai đang vội vã chạy tới. Sao thầy giáo lại ở bên mẹ mình nhỉ, lẽ nào giữa hai người có chuyện gì thật sao? Hèn chi mẹ cô gửi thư tới dặn dò phải vâng lời thầy...Không được! Cô phải bám theo xem rốt cuộc họ muốn làm gì?

Tề Linh không dám đi quá nhanh sợ bị phát hiện, đúng lúc này một rừng cây hiện ra trước mắt cô, có vẻ giống rừng cây hòe, trong rừng cây cối san sát, bóng hai người phía trước thoáng cái đã mất...Lẽ nào bọn họ vào rừng rồi sao? Cô thoáng chần chừ rồi khom người lườn vào rừng. Trong rừng tối mịt mùng, cô cứ men theo con đường mòn tăm tối mà đi, mãi chẳng thấy bóng mẹ và anh đâu cả. Cô lấy làm lạ, muốn kêu lên nhưng ại thấy không ổn, nếu kêu lên nhất định sẽ bị phát hiện. Càng đi tới cây cối càng san sát kiến cô sờ sợ, một thân một mình ở đây nhớ đùng phải kẻ xấu thì sao. Đang

định quay lại, chợt cô để ý thấy căn nhà tranh bên đưng, liệu có phải họ đang ở bên trong không nhỉ? Tề Linh rón rén lại gần. Quái lạ! Căn nhà này sao chẳng có gì hết? Cô đi vòng quanh nhà, thấy chỉ có một cửa sổ, lại còn đóng chặt, chẳng nhìn thấy gì bên trong, cô bèn ghé tai vào cửa nghe xem trong nhà có tiếng gì không, thấy dường như trong đó có người nói chuyện, đúng là giọng mẹ và thầy nhưng không sao nghe được họ nói gì. Cô đánh liều đẩy khế nào ngờ cửa sổ bật ngay ra, cảnh tượng trước mắt khiến cô giật nảy mình: mẹ cô không mảnh vải che thân đang ôm chặt lấy thầy giáo. Cô hoảng hốt kêu thất lên, mở bừng mắt, hóa ra chỉ là mơ...

Mồ hôi đầm cả trán, cô vội lau đi rồi nhìn đồng hồ, thấy mới hai giờ rưỡi chiều, mấy cô bạn cùng phòng vẫn đang ngủ trưa. Cô bên trở mình ngồi dậy, giấc mơ lạnh lùng khi nãy khiến lòng cô thấp thỏm không yên. Sao cô lại mơ như thế chứ, thầy giáo và mẹ đều là những người thân nhất của cô, sao hai người có thể...Không! Không thể nào! Cô lắc đầu lia lịa, chẳng muốn nghĩ tới chuyện đó nữa, nhưng trong đầu lại chợt hiện ra cảnh tượng buổi sáng năm năm trước: hôm đó cô đi học quên mang với tập làm văn, bị thầy bắt về nhà lấy, nhà cô cũng khác gần trường, nên nhân lúc tập thể dục giữa giờ cô chạy ù về nhà lấy vở nhưng vừa mở cửa ra, cánh tượng trước mắt đã khiến cô sợ nghệt cả mặt, mẹ cô trần truồng làm tình với người đàn ông trên giường, người kia đè lên người mẹ...Cô ngậy người đứng đó, há hốc miệng, trí óc dường như bị thứ gì đó sáng lóa hút khô kiệt đi. Từ đó về sau, cô nhận ra mình không sao thân thiết với mẹ như trước nữa, rất nhiều đêm cô cũng mơ thấy người đàn ông đó, mơ thấy ông ta đè lên thân hình trần trụi của cô...

Cô nhận ra mình đã dậy thì từ rất sớm, nổi ham muốn lạ lùng luôn giày vò khiến cô bứt rứt không yên, từ đó trở đi, cô không cách nào tập trung học được, đầu luôn tưởng tượng ra hình bóng một người đàn ông khóa thân, hình bóng đó cứ quanh quẩn quấy rầy cô, kể từ đó cô học sút dần, cuối cùng chỉ đỗ được vào trường cao đẳng nghề này.

Ở đây, cô tự nhận thấy mình đã bình thường trở lại, hơn nữa còn khá hơn hơn trước nhiều, hết như người bệnh nặng mới khỏi, thấy phấn chấn hẳn

lên, thân thể cô tựa một nhánh cây mới đâm chồi sau mưa, đẹp tươi mơn mớn, tâm trạng cũng càng ngày càng được cải thiện, không còn bị những khao khát vô trước kia dẫn dụ nữa. Thân thể cô đã chín muồi thật sự, cách nghĩ cũng chín chắn hơn nhiều, giờ đây lý trí của cô đã khống chế được mọi ý nghĩ, vẻ đẹp của cô lại lấp lánh ánh sáng trí tuệ, từ đó tâm hồn cô cũng trải nghiệm được niềm vui chưa từng có. Cô thấy tình dục mà không có nền tảng tình yêu thật như nhóp đê hèn, quan trọng hơn, cô đã cảm nhận được yêu thương, tình yêu bao la nhường ấy, hết như ánh sáng mà Thượng đế thương nói tới, hiện hữu khắp mọi nơi, bao trùm lên mọi thứ, giờ đây, mỗi tế bào trong cô đều ngập tràn trong ánh sáng tình yêu. Cô ngỡ rằng cảm giác tuyệt vời này sẽ kéo dài vô tận nhưng dần dần cảm giác đó lại tiêu tan một cách khó hiểu, còn những khát vọng giãy vò lạ lùng lại ập tới, khiến cô thấy hai luồng cảm giác này cứ luân chuyển trong mình chẳng khác nào bốn mùa xoay vần, không ngừng biến đổi, con người cũng chẳng thể vĩnh viễn giữ nguyên một trạng thái, cô đã đi tìm câu trả lời cho sự biến chuyển đó, nhưng khi tìm thấy rồi lại không vừa ý, cô hiểu rằng thật ra mình chỉ muốn tìm một người đàn ông, một người trưởng thành mà quyền rũ như thầy giáo vậy, thầy giáo có thể đem lại cho cô thứ ánh sáng tình yêu đó, trong khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt anh, thân thể cô đã giật nảy lên như chạm phải điện, cả sáng không gặp mặt anh, cô bắt đầu ân hận rằng mình đã bỏ không đi ăn trưa nên chẳng gặp được anh, giờ đây, gặp anh đã trở thành một trong những nhiệm vụ quan trọng nhất hàng ngày của cô, cô nhận ra rằng cuộc sống của mình không thể thiếu anh, anh đã trở thành mọi thứ của cô.

Giờ đây cô đã nằm lại xuống giường, vắt óc cố nhớ lại giấc mơ vừa nãy, nhớ lại hình ảnh thầy giáo trong cơn mộng, nhớ tới tấm thân trần của thầy giáo trong giấc mộng, đột nhiên cô cảm thấy có thứ quái quỷ gì đó trong mình đang cựa quậy, nổi khao khát ngấm vào xương tủy từ từ nuốt chửng lấy cô, cô cố ngẩng cổ lên, thấy nghẹt thở, cảm giác bị nuốt chửng từ tứ phía ập xuống đè nặng lên cô. Tề Linh trở mình nằm sấp xuống giường, kéo gối lại kê dưới ngực rồi dẫn mạng người xuống, đã rất nhiều lần cô dùng phương pháp đè nén này để chống lại và bảo tồn sinh lực trong cơ thể, có điều lần này chẳng thấy hiệu quả gì, cảm giác bị đè nghiền xuống khiến cô

thấy như thầy giáo đang ôm chặt lấy mình, đôi cây của cô đập phành phạch vào bờ, thầy ôm cứng cô, nói cô giống hết một chú cá tron tuột, một chú cá đối tron tuột như rắn...Cô thấy người mình ướt đầm đìa, niềm khao khát càng lúc càng khó chịu cứ trào lên cuồn cuộn từng cơn, cô sắp không kiềm chế nổi nữa, thân mình gằn như rúm lại vì co giật. Không thể tiếp tục tình trạng này mãi, cô liền rút cánh tay đang kẹp giữa hai chân ra, hình ảnh ướt đầm của thầy giáo quay mòng mòng trước mắt, cô ngồi bật dậy, vồ lấy ly nước lạnh trên bàn uống ừng ực, nhất định cô phải gặp anh ngay, nếu không cô sẽ phát điên, thân thể, cô sẽ toác ra thành hai mảnh...Đặt ly nước xuống, hai tay cô áp chặt lên ngực...Chợt một kế hoạch còn táo bạo và điên cuồng hơn nảy ra trong đầu cô hết một chiếc bông vụ đen quay tít rồi từ từ đáp xuống ngay lòng bàn tay. Cô phải mạo hiểm, chỉ mạo hiểm mới có thể thành công, chẳng phải cô đã ném được thành quả từ mạo hiểm đấy sao, cô phải giữ chặt lấy anh, chắc hẳn anh không thể xua đuổi cô được, bởi anh yêu cô, cô cũng không thể sống thiếu anh. Vừa nghĩ cô vừa thông thả rút thỏi son từ chiếc hộp trang điểm nơi đầu giường rồi tô lên môi thật kỹ càng.

Suốt đêm Quán Nhiên hầu như mất ngủ, anh cứ lặn qua lặn lại đau đầu nghĩ ngợi, nhớ tới cô học trò, nhớ tới thân thể căng đầy tron mịn như cá đối của cô.

Anh đã kìm nén mình quá lâu, sự kiềm chế mang tính ngược đãi bản thân nghiêm trọng này đã làm tổn hại tới thân thể, anh thấy tinh lực ngày một giảm dần, thậm chí còn có triệu chứng suy nhược thần kinh, đến đọc sách cũng vầng đầu. Anh nhớ cô, anh rất nhớ cô, trong lòng anh không ngừng gào lên rằng anh yêu cô, trong lòng anh không ngừng gào lên rằng anh yêu cô. Yêu! Chỉ từ này mới có thể xoa dịu ngọn lửa lòng đang ngùn ngụt trong anh, lòng ham muốn của anh mạnh mẽ nhường ấy, mạnh mẽ đến phi thường, điều này khiến anh thấy tuyệt vọng và hoang hốt, đây là tình yêu đấy sao? Anh quay ngoắt lại nghi ngờ cái từ mà anh không mấy khi nghĩ tới, nếu đó chẳng phải tình yêu thì chỉ là dục vọng, chỉ là một thứ dục vọng đê hèn chẳng khác nào nhu cầu bài tiết, vậy anh cũng có thể tính đến chuyện dùng thủ đoạn đê hèn tương tự để giải quyết, những khi đã giải

quyết theo cách đó rồi, thì một cảm giác còn đau khổ và tuyệt vọng hơn lại dấy lên, anh réo gọi tên cô, khổ sở cuộn mình lại...

Lúc đối diện với cô trong phòng Giáo viên, anh đã định chạm vào cô, thậm chí còn muốn lấy chân đung vào chân cô. Mọi ngày nếu anh duỗi chân ra đung phải thứ gì cứng cứng (như đế giày hay chân bàn) hoặc mềm mềm (như ống quần hay bắp chân) thì cô giáo ngồi đối diện sẽ hằm hằm liếc anh đầy cảnh giác rồi rút phất chân lại như chạm phải lửa, soi xem anh có động cơ bất lương gì không, mỗi lúc như thế anh đều thấy tức cười, nhưng giờ đây anh lại mong rằng chân mình có thể khễ khàng chạm vào chân cô, hay nhất là chạm vào bắp chân. Anh thấy tất thủy tế bào trong mình đều hút về phía cô như các ion trong dòng điện vậy, sức hút đó quá mạnh khiến anh cảm giác cả mặt mình cũng bị co kéo đến méo cả đi, đành giục cô đi về, chỉ sợ mình thất lễ với cô.

Cô đi rồi nhưng anh vẫn dán mắt vào khung cửa, nơi từng có quả táo căng mọng anh hằng ao ước. Thầy giáo, sao anh lại là thầy giáo của cô cơ chứ, thầy giáo và học trò, tình yêu thầy trò, từ khi đến trường tới nay anh hầu như chưa từng nghĩ tới. Đối với anh đó là một mối quan hệ nguy hiểm, có khuynh hướng loạn luân, mãi tới giờ, quan niệm này vẫn bá ăn sâu vào tư tưởng anh, bởi thế thà anh giày vò thân thể mình còn hơn để quan hệ này trở thành hiện thực, đứng trước cô, tình dục trở thành điều đáng kinh tởm, phải đào sâu chôn chặt. Anh biết chỉ cần mình chủ động hơn chút nữa hoặc tỏ ý với cô rõ ràng hơn thì chẳng thè lùi lại được nữa. Đó là một phản ứng hóa học không thể nghịch chuyển, tính chất hóa học của tất cả các chất tham gia vào đó đều sẽ biến đổi, anh sợ những biến đổi thái quá đó.

Vào những lúc thiếu tinh táo, ví như sáng sớm mới ngủ dậy, Quản Nhiên cũng từng xây dựng một đoạn kết khá mỹ mãn cho mối qua hệ này; anh ly hôn êm xuôi với vợ mình rồi cùng cô đi tới một nơi xa lạ, đến một nơi xa ạ, đến một địa phương không người quen biết sống hạnh phúc bên nhau, đó là kết cục hoàn mỹ nhất mà anh có thể nghĩ ra, còn những kế hoạch khác hoàn hảo hơn lại đòi hỏi một tư duy theo chủ nghĩa siêu thực của một trí óc thông minh hơn, ví như anh bỏ hai ngàn tệ ra mua vé số, trúng được năm trăm vạn

tê, lẳng lẳng bỏ lại cho vợ hai trăm năm mươi vạn tê rồi kẻ trước người sau, biến mất một cách thần bí cùng cô. Mà tất cả những kết cục sau đó đều khiến anh không lạnh mà run: vợ anh dung cái chết uy hiếp, thanh danh của anh tan nát vì mối quan hệ mờ ám với học trò, cô giáo kinh tởm ngồi xuống trước mặt anh, trợn mắt đê phòng tên háo sắc nổi tiếng xưa nay, lão Vương ngồi sau anh huýt sao líu lo đầy phấn khởi...Sau đó anh bị trường đuổi việc, bản thân cũng chẳng biết làm gì ngoài dạy học. Sau cùng, tin đáng sợ này truyền đến tai cha mẹ anh nơi đất khách quê người, những người cả đời làm giáo viên trung học như cha mẹ sao có thể chấp nhận nổi con trai đang là giảng viên đại lại đột nhiên trở thành kẻ bị người đời khinh bỉ được? Mỗi khi nghĩ tới đây, thân thể hùng hực của anh lại máy lạnh nhờ lý trí, nhưng lần này, những lý lẽ đầy tính đe dọa kia chẳng mấy tác dụng, nửa đêm trở dậy, anh muốn uống nước nhưng những tiếng động kỳ lạ bên kia vách lại thôi thúc trí tưởng tượng của anh, ban đầu nghe thấy tiếng nỉ non lúc cao lúc thấp đặc giọng Tứ Xuyên, tiếp đó là những tiếng rên xiết đầy nhục cảm, rồi tiếng kéo kẹt nhịp nhàng của giát giường, sau cùng là tiếng cao vút kết hợp giữa điệu Tần (2) và khúc nhạc trữ tình trong vở ca kịch Tunadot (3), đó là tiết mục đặc sắc hàng ngày của hai thầy cô giáo mới cưới, có điều, có điều là sao bọn họ chẳng mua một tấm nệm có phải văn hóa hơn không, cứ nhận cái giường gỗ ọp ẹp rẻ tiền nhà trường phát miễn phí làm gì?

Hai mươi phút sau, những tiếng động đó mới dần dần bật đi, nhưng đầu óc Quán Nhiên đã tỉnh như sáo, không sao ngủ nổi. Nằm dài trên giường, anh quán chặt chẽ quanh mình, toan quán chặt những ý nghĩ và ham muốn của mình lại bên trong thân thể. Đó chẳng phải là tình dục, đó không chỉ có tình dục, nếu chỉ vồn vện là tình dục có thể tìm một góc nào đó mà phát tiết, hoặc cứ mặc nó tự sinh tự diệt là xong. Khi này, sự kết hợp có phần thái quá của cặp vợ chồng trẻ bên kia chẳng những không khơi gợi được ham muốn của anh mà trái lại còn khiến anh tức cười, nhục dục quả là nhục cười, đó là thứ hoạt động lặp đi lặp lại đầy bản năng theo phương thức pít tông, là thứ đầu voi đuôi chuột hư trương thanh thế, giờ đây, anh đang nấp trong góc tối, nấp sau những khao khát này mà đánh giá bản thân, cũng đánh giá luôn cả những khao khát đó như một kẻ bàng quan. Tình dục là thứ chẳng cần lời

nói, chỉ là sự trỗi dậy mãnh liệt của một loại hormone phía toái trong cơ thể, nó chẳng phải vật giá hay thù lao để khi bốc cao lên thì khó mà lắng xuống, nó sẽ tụt xuống rất nhanh và không ngừng tạo ra những đáy mới hết như thị trường chứng khoán mà có đồng nghiệp của anh gần đây mới tham gia vào vậy, đến chừng đó những ham muốn đầy phần khích sẽ trở thành mệt mỏi rồi, đê mê cùng trống rỗng không sao khuây khỏa được, giờ đây anh tin chắc một điều rằng mình muốn dùng sức mạnh ý chí để cắt đứt ham muốn, cắt đứt tất cả, dần dần anh lại thấy mình thực sự làm được đã cắt đứt được rồi...

Mãi tới gần sáng Quán Nhiên mới thiếp đi, gần tới giờ cơm trưa mới tỉnh lại.

Trong nhà ăn, Quán Nhiên thong dong hút thuốc, anh mắt được vẻ đăm chiêu lướt qua một đám sinh viên, song không thấy Tề Linh đâu cả, anh thăm thắp thòm, lẽ nào cô vẫn tới quán cơm kia sao? Rõ ràng anh đưa hai ngàn tệ rồi mà...Không được! Anh nhấp nhồm không yên, chẳng bao lâu đám sinh viên ăn xong bèn nhao nhao rời khỏi nhà ăn, bà cấp dưỡng bắt đầu quay quay chiếc muôi to tướng lấp loáng, coi như đã hoàn thành nhiệm vụ. Đến lúc này anh không nhịn nổi nữa bèn đứng bật dậy, tâm tưởng trống rỗng lại vang lên lời cô nói trước khi đi: “nhất định em sẽ trả lại cho thầy!” Con bé ngu ngốc này! Anh động lòng xót xa bỏ đĩa xuống rồi nhà ăn, đi thẳng ra công trường.

Trông thấy anh, bà chủ quán ngó người, tưởng có gì liên quan liên quan tới chuyện hôm qua. “Em ấy không đến há chị?” Anh chăm chăm nhìn bà ta. “Không, không có mà!” Bà chủ xua tay. Tin lời bà ta, anh liền quay đi.

Ánh mặt trời chói lọi bên ngoài khiến anh không mở nổi mắt, suốt dọc đường đều là những tốp sinh viên túm năm tụm ba. “Em chào thầy ạ!” Ai đó cất tiếng chào anh khiến anh phải nheo mắt nhìn, là Viên Dương, học trò cưng của anh. “Sao lại đi một mình thế này?” Anh chợt thấy câu hỏi của mình hơi kỳ cục. “Dạ em đi loanh quanh thôi mà...” Cậu sinh viên có phần căng thẳng. Anh ngoảnh lại nhìn theo bóng cậu ta, năm xưa anh cũng như cậu, là sinh viên cưng của thầy giáo thế này ư? Chỉ là, chỉ là năm xưa anh

không phải lòng cô bé nào yêu mà thôi. Giờ đây anh đã khẳng định rằng giữa cậu ta và Tề Linh chẳng có gì cả, chỉ cậu ta theo đuổi cô mà thôi, nếu hai người họ thật sự yêu nhau, nói không chừng anh sẽ rút lui bởi dù sao họ cũng hợp với nhau hơn, anh nghĩ mình sẽ có cách tác thành cho họ

Trên đường về anh còn mua một túi cam và táo, dạo này vợ đi vắng, anh quên khuấy không ăn hoa quả hàng ngày, sáng dậy đánh răng lại thấy lợi chảy máu, chắc là thiếu vitamin C.

Trở về phòng, anh vừa gọt táo vừa coi tivi, ăn hết trái táo, thấy không có việc gì làm, anh ngẩng lên, tờ giấy kết hôn lại vô tình đập vào mắt. Không hiểu sao anh chẳng muốn nhìn nụ cười có phần kỳ dị của hai con người trong ảnh chút nào, chỉ muốn cất nó đi, lần trước cô đến nhà cũng vì thấy anh đang cầm tờ giấy kết hôn này nên mới bỏ về. Anh đứng lên ghé, gỡ khung hình lớn xuống đặt lên nóc tủ, đập một tấm bìa các tông lên trên. Xong việc, anh nhìn quanh, thấy chỗ khung hình vừa gỡ xuống còn lưu lại một vết trắng lớn, nhìn chẳng khác nào vết bớt trên da người, bớt thì bớt, anh mặc kệ.

Nằm dài trên giường, đầu anh vẫn đau đầu nhớ Tề Linh. Cô không ăn trưa sao? Anh bỗng đâm lo rằng giờ cô đã có tiền, liệu có bắt quen với những kẻ khác bên ngoài không. Anh bật tivi lên rồi lại đột ngột tắt đi, thấy lòng rối như tơ vò, hết thấy các chương trình truyền hình đều nhạt nhẽo. Nhìn đồng hồ đã sắp ba giờ, anh định nằm xuống chợp mắt một lát nhưng đang mơ màng, dường như nghe thấy tiếng gõ cửa, anh bừng tỉnh dậy, đúng là có người đang gõ cửa thật! Anh trở mình rồi lên tiếng, giọng nói bỗng run rẩy lạ thường, “Vào đi!”

Cửa bật mở, anh liền sáng mắt lên. Là cô học trò mà anh hằng nhớ, Cô bé đứng ngay trước cơ, dường như hôm nay cô còn đẹp hơn nhiều. “Em chào thầy!” Cô cất tiếng chào. “Em ngồi đi.” Anh trở mình ngồi dậy rồi vội vàng lấy chân khều đôi dép dưới gầm giường. “Trưa nay...” Anh chỉ nói được nửa chừng rồi ngưng bật. Nhưng cô thoạt nghe đã hiểu ngay anh

muốn nói gì bèn thản nhiên nhoẻn cười. “Em ăn mì ăn liền thầy ạ.” “Hại da dày đấy.” Anh tiện miệng nói, cũng chẳng hề thấy câu này có gì không ổn. Cô bé làm thình khiến anh bỗng chốc chẳng biết phải nói gì. “Em xem ti vi nhé.” Anh lại bật tivi lên, dù sao có tiếng ti vi cũng làm bầu không khí đỡ căng thẳng, cô bé lại gàn ngồi xuống chiếc ghế anh vẫn thường ngồi, quay lưng lại phía thầy.

Quản Nhiên dựa vào đầu giường, tư thế có phần tùy tiện không ngờ, anh rút điều thuốc châm lửa xo một tiếng, thấy ngón tay kẹp điều thuốc đang run rẩy. Cô bé khom lưng, tay cầm điều khiển, anh kinh ngạc nhìn làn da vàng như mật lộ ra sau lưng cô, có lẽ bởi chiếc áo quá ngắn nên còn thấy cả nội y xanh nhạt thấp thoáng nơi eo, chiếc quần jean không có thắt lưng, da thịt bó chặt nơi lưng quần lộ ra khiến anh phải ngoảnh đi nơi khác. Anh sợ luồng sáng vàng rực, nháy mắt đã thấp sáng cả căn phòng đó.

Mục phỏng vấn trên ti vi có vẻ thu hút Tề Linh nhưng thật ra tất cả sự chú ý của cô đặt hết sau lưng, cô đang đợi, đợi chú mèo mon men xấp lại phía sau, cô thấy cổ mình căng ra như bị túm gáy, lòng bàn tay cầm điều khiển ướt đẫm mồ hôi, chẳng cần quay lại cô cũng cảm nhận được nhất cử nhất động đằng sau. Ngồi mãi tư thế này lâu quá, cô khẽ nhúc nhích hai chân, anh mắt bất giác lướt qua cửa, hình như cửa đóng rồi thì phải, cô chẳng nhớ lúc mình vào đã khép lại hay chưa...Thời gian cứ thế mà trôi qua, thầy giáo phía sau dường như đã tan biến, không gian im lặng như tờ, cô đang định ngoảnh lại nhìn xem.

“Em làm xong bài tập chưa?” Đột nhiên một câu hỏi vang lên khiến cô giật nảy mình. “Rồi ạ...à chưa, mai em làm!” Tề Linh buột miệng nhưng rồi lại không muốn nói dối, cô hiểu mục đích thật sự của thầy đâu phải là hỏi han bài vở của cô. Có điều, nói thật cũng khiến cô thấy dễ chịu hơn.

“Thầy bảo ra trường bọn em có tìm được việc không thầy?” Lúc này đây rốt cuộc cô cũng đã ngoảnh lại, mở to mắt chăm chú nhìn thầy.

“Nhất định là được rồi.” Ánh mắt anh lộ vẻ né tránh. Thật ra anh cũng không nói chắc được, giờ sinh viên tốt nghiệp nhan nhản ra, học đại học

chính quy còn chẳng dễ kiếm việc nữa là học cao đẳng nghề. “Vậy bọn em có thể được phân về đâu ạ?” Cô bé vẫn chăm chú nhìn anh.

“Em muốn về đâu nào?” Anh hỏi dò một cây rồi đăm đăm nhìn cô. Anh nhận ra ánh mắt cô hôm nay có phần mơ mơ màng màng nhưng điều này không sao truy xét được bởi ngay chính ánh mắt anh thường cũng rất xa xăm.

“Em thích về gần gần đây!” cô buột miệng đáp. Gần đây ư? Quanh đây cũng có một nhà máy nhưng làm ăn không mấy phát đạt, chưa chắc đã tuyển người, có điều anh chẳng muốn nói với cô điều này. Cô cũng không hỏi tiếp mà quay đi chuyển kênh khác. Giờ lại chuyển sang một bộ phim truyền hình. Thấy cô hơi vặn vẹo thân mình, anh tưởng cô định đứng dậy ra về, điều thuốc trong tay thiếu chút là rớt xuống, ga trải giường đã bị đầu thuốc làm cháy hai lỗ, phải vội cầm điều thuốc lại cho vững. Bấy giờ anh mới sực nhớ ra túi hoa quả vừa mua hồi trưa. “Em ăn hoa quả nhé?” Anh đứng dậy. “Thôi ạ, em không ăn đâu, em mới ăn khi nãy mà thầy, thật đấy!” Cô bé vội ngoảnh đầu đi. “Em mới ăn à?” Anh ngậy người lại thấy cô cũng đã đứng dậy. “Thầy ơi, em tắm nhờ ở đây được không ạ, nhà tắm sinh viên hôm nay không mở cửa mà trời lại nóng quá...” cô cúi gầm mặt nói một lèo như đang đối thoại với mặt đất.

Tắm ư? Anh không nghe lắm, nhưng lại cảm thấy hình như mình nghe lắm, chẳng hiểu sao, búng một tiếng đầu anh bỗng phình to ra hết một trái khí cầu đột ngột bị thổi căng, miệng há hốc vì kinh ngạc. Ngỡ rằng thầy không đồng ý, cô bé cúi gầm mặt rảo bước ra ngoài... Rốt cuộc anh cũng cất được nên lời, cứ thốt ra một chữ yết hầu lại giật lên một cái: “Em cứ tắm đi, đang có nước nóng, có điều không có khăn mặt mới...” “Em dùng của cô cũng được mà.” Cô ngắt lời anh rồi quay người ung dung bước vào phòng tắm. “Trong đó có đủ hết, đây còn có cả khăn mới nữa này.” Anh lật đật rút trong ngăn kéo ra một chiếc khăn lông trắng muốt cơ quan mới phát, đưa cho cô.

“Em cảm ơn thầy.” Cô bé vẫn không ngẩng lên nhìn anh.

Tiếng róc rách trong nhà tắm cứ to dần. Quán Nhiên ngậy người ngòi như khúc gỗ trên giường, tiếng nước rào rào lại thổi bùng ngọn lửa trong cơ thể mà anh ra sức kìm nén, khiến anh không sao kiềm chế nổi bản thân được nữa. Ánh sáng! Ánh sáng chói cả mắt! Luồng sáng như titan đỏ rạng rỡ ken dày khiến anh phải che mắt lại, ngã mình xuống giường, ngửa mặt lên trần, đầu óc trống rỗng... Anh cảm thấy dòng nước từ buồng tắm rì ra xối thẳng vào đầu mình, tâm trí anh hết một cái ao lớn với hàng trăm ngàn chú cá tung tăng bơi lượn, càng bơi càng nhanh, trong nháy mắt cái ao đã phình lên, cả người anh cũng căng phồng, đục vọng như lửa thiêu đốt khắp toàn thân, anh liền bật dậy rón rén tới trước cửa buồng tắm, thấy cánh cửa đóng chặt chẳng hở một khe nào, chỉ có tiếng nước róc rách bên trong cứ đổ rào rào vào thân thể như chiếc phễu của anh, anh quở tay xuống dưới, bắt đầu tự xử, toan thải hết những gì dơ bẩn trong cơ thể ra ngoài, nhưng hôm nay anh làm mãi mà không được, liền quỳ xuống giường, kéo phất rèm cửa lại, đoạn trở mình tuột khỏi giường, loạng choạng bước tới trước cửa rồi tuyệt vọng đóng cửa vào. Anh ôm đầu, giương mắt trừng trừng nhìn vào cánh cửa buồng tắm, đang lúc ngẩn ngơ, anh bỗng nghe thấy tiếng nước chảy nhỏ dần nhỏ dần, rồi hình như ngừng hẳn, tay nắm cửa nhà tắm cũng từ từ nhúc nhích.

“Thầy ơi, cửa đóng chặt quá, em không mở được!” Nghe cô gọi, anh như nhận được lệnh, vội bật dậy nhanh như báo, chạy tới trước cửa phòng tắm! Anh lấy sức đẩy một cái cánh cửa liền bật ra ngay trong mờ mịt hơi nước chẳng khác nào cung trăng trên tiên cảnh... Chờ hơi nước tan bớt anh mới thấy cô đang quấn khăn tắm đứng trước tấm gương đầy hơi nước.

“Thầy ơi.” Cô ngoảnh lại nhìn anh, ánh mắt như đóng đinh anh vào khung cửa. Đôi mắt đỏ trong veo như nước khiến anh chỉ biết ngẩn ra nhìn như nhìn một sinh vật lạ. “Thầy ơi, thầy cài hộ em đi.” Cô xoay người quay lưng lại phía anh, một tay quành ra sau nắm lấy móc khóa áo ngực... Như bị trúng tà, anh đà dẫn tiến lại gần cô, chân nhẹ bẫng như lướt, chẳng gây ra tiếng động nào, hết một chiếc bóng. Nháy mắt, chiếc khăn tắm đã tuột ra rơi xuống đất nhẹ tựa lông hồng, anh run rẩy lại gần cô, ngón tay khẽ khàng siết lấy chiếc eo thon thả mịn màng, rồi lần lần len trên, ra trước chạm vào

bộ ngực tròn căng, run lên vì thèm muốn... Đôi vây cá căng phồng cuối cùng đã bị anh túm lấy, túm rất chặt...

“Um!” Cô mơ màng nói. Quân Nhiên ôm thốc cô lên như ôm một chú cá, bước ra khỏi phòng tắm rồi đặt cô nằm dài trên giường, chiếc đuôi cá thon dài nhỏ nhắn uể oải tách ra, anh quỳ bên cạnh khẽ khàng đưa tay chạm vào chỗ đó của cô, dục vọng nóng bỏng đã nhân chìm tất cả...

Như tỉnh lại như mê, anh càng sờ càng thấy mượt mà như tơ như lụa, làn da mật ong mịn màng nhạt dần đi nơi cỏ mọc um tùm, cuối cùng anh đã được trải nghiệm thế nào là phóng túng thả giàn, mỗi tế bào trong mình đều nứt toác ra, anh như trôi bồng bênh trên mây, cả thế giới màu mật ong không ngừng cận chuyển xung quanh... “Thầy có yêu em không?” Nghe tiếng thì thâm mảnh như tơ phả vào tai, anh liền nhòm người dậy, nhận ra tay mình vẫn đặt trên bầu vú căng phồng như vây cá của cô, “Em giống cá lắm... một con cá...” Quả nhiên thầy cũng nói cô giống cá. Cô cúi đầu nhìn thân thể lồ lộ của mình, đây là lần đầu cô khóa thân trước mặt đàn ông, có điều cô chẳng hề thấy ngượng ngập. Anh ngẩng sau nâng chiếc cầm thon xinh xẻo của cô lên rồi khám phá từng góc ngách trên tấm thân óng chuốt như vàng của cô. Anh lật cô nằm úp xuống cô cũng thuận theo, anh muốn ngắm cặp mông cô, ngắm hai trái táo đã dẫn dụ mình, áp mặt mình lên đó để tận hưởng sự mịn màng như lụa, bỗng cô trở mình, đẩy gương mặt anh sang một bên. “Thầy còn chưa trả lời xem thầy có yêu em không?” Anh ngẩn người nhìn cô nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ muốn dùng ánh mắt để tỏ bày. “Em có đẹp không?” Cô đổi cách hỏi, anh gật gật đầu, cảm thấy mình quả là không biết bày tỏ. “Thế thầy không yêu em chứ gì?” Cô gượng dậy quơ lấy gì đó khả dĩ che thân đắp lên bụng. “Lòng tôi thế nào em biết rồi còn hỏi.” Lúc này anh mới trông thấy vết máu trên giường, anh đúng là người đầu tiên của cô, cô còn là trinh nữ, mọi thứ đều giống như anh đoán định, cô là của anh, tất cả những gì của cô đều là của anh, anh có thể tha hồ quán quýt cô, nghĩ vậy avòng tay ôm lấy cô, siết thật chặt vào lòng. “Thầy ơi, em sợ sau này thầy không yêu em nữa, nếu thế em chết mất... Thật đó! Em nói nghiêm túc đấy.” Nhưng tình huống mà anh đoán liên tiếp xảy ra. “Đừng nói đại! Tôi không bỏ rơi em đâu mà, nhất định không! Tôi...” Anh

hôn như điên dại lên phần cổ của cô, run rẩy cắn lên những căng đầy nơi cô...” Bàn chân em đẹp quá, cả bắp chân nữa...” Anh lại cúi xuống hôn điên cuồng lên khắp mình cô, “Em đẹp quá, đẹp thật đấy...”

Không biết bao lâu sau, trời cũng sập tối, song cửa mới đó còn xám giờ đã tối sẫm lại, bật đèn lên thấy đã hơn tám giờ, Tề Linh nhồm dậy lê dép bước vào phòng tắm, anh cũng cuống quýt mặc lại đồ. Chỉ lát sau cô đã bước ra, lại biến thành cô học trò đoan trang e lệ, lặng lẽ ngồi cạnh anh. “Em đói chưa, xem ti vi một tí nhé, để tôi đi mua cái gì ăn, tủ lạnh chỉ còn mấy miếng thịt nguội thôi.” Cô gạt đầu, đưa tay kéo tay anh. “Tôi đi đây.” Anh lần tay vào túi tìm tiền rồi dịu dàng hôn lên trán cô. “Thầy đi nhanh về nhanh nhé!” Cô nũng nịu ra lệnh. Anh quay ra mở cửa, trong bóng tối, hình như anh thoáng thấy một bóng đen vụt qua, liền giật nảy mình nhưng định thần nhìn kỹ lại chỉ thấy màn tối mênh mông, lẽ nào có người rình rập gì ngoài cửa chẳng? Anh hơi căng thẳng liền khoá chặt cửa lại, còn kiểm tra thứ, thấy không vấn đề gì, cửa đóng rất chặt!

Muộn thế này trong trường cũng chẳng còn gì ăn, anh đành ra chợ đêm bên ngoài mua món gì đó ăn tạm, vừa đi vừa nghĩ tới bóng đen khi nãy. Lúc này anh mới sực nhớ rằng mình đã xuất tinh vào người cô, khi nãy chẳng đeo bao, thật hối hận quá, anh không thể để cô có thai được... Có điều anh liền nghĩ tới trên báo gần đây có mẫu quảng cáo viên tránh thai dùng trong vòng 48 giờ sau khi quan hệ... Trước cửa tiệm thuốc gần trường hình như cũng dán tờ quảng cáo này. May mà tiệm thuốc vẫn còn mở cửa, anh quanh quẩn bên ngoài một thoáng, ghi nhớ tên thuốc rồi rảo bước tiến vào.

Một bác trung niên đang mua thuốc trong tiệm, anh đành làm thỉnh đợi bác ta bước ra. Nhân viên đứng quầy tươi cười hỏi anh muốn mua gì, thoát tiên anh nói tên hai loại thuốc dạ dày, sau cùng mới nhắc tới thứ thuốc mình cần thật sự. “Có chắc trong vòng 48 giờ thì có tác dụng không cô?” Anh lấy giọng nghiên cứu hỏi. “Trong vòng 72 giờ là được!” Cô bán hàng khẳng định. Anh liền nhận thuốc trả tiền rồi nhanh nhẹn ra khỏi tiệm, chỉ cầu trời cô ta đừng nhớ mặt anh. Anh mua mấy món kho trong chợ rồi mua thêm mấy lon bia và nước ngọt tại quán, hôm nay là một ngày đặc biệt, phải ăn

mừng mới được. Mua xong, anh hấp tấp quay về, đầu ngập đầy bóng dáng ngà ngọc nõn nà của cô, cuối cùng anh đã sở hữu tất cả của cô rồi.

Đọc đường, anh nhận thấy chân mình cứ thoăn thoắt lướt đi như bay, thân thể lâng lâng vội vã trở về. Mới xa nhau một chốc mà anh đã không sao chịu nổi, băng qua khung cửa tròn, về đến nơi, anh liền lấy chìa khoá mở cửa, cửa vừa mở ra đã thấy cô đứng ngay ngưỡng cửa ôm choàng lấy anh. “Thầy, em cứ tưởng thầy không về nữa, sao mà lâu thế?” Nói rồi cô khóc rầm rức. “Em xem tôi mua gì này!” Anh bỏ từng thứ trong túi ra cho cô xem. “Táo này, chuối này, chân gà nữa này, à không, là cánh gà, để tôi đi xếp ghế!” Ngẩng đầu lên, anh thấy cô đã thay ga trải giường, sắp xếp giường đệm ngay ngắn, gấp chăn vuông vức.

“Không uổng công học quân sự nhỉ!” Anh khen.

“Dĩ nhiên!” Hôm nay cô đẹp lạ lùng, nhìn rạng rỡ như một đoá hoa hải đường còn ngậm sương đêm.

Ăn cơm xong, anh rút vỉ thuốc tránh thai đã ém từ trước ra. “Em còn đang đi học mà, chịu khó uống đi, được không em?” Mặt anh đỏ bừng lên đầy quái đản. Cô cúi đầu đọc hướng dẫn sử dụng trên hộp thuốc rồi lại nhìn sang anh, gật đầu đầy thông cảm.

“Em trang điểm đấy, thầy có nhận ra không?”

“Trang điểm á?” Anh chăm chú ngắm gương mặt cô.

“Không, giờ em tẩy đi rồi, hồi chiều lúc em mới đến cơ.” Tề Linh đang nói bỗng đỏ mặt lên vì lỡ lời, có lẽ anh đã thấy từ lâu rồi, tuy mọi chuyện hôm nay đều do cô dày công sắp xếp nhưng anh cũng phối hợp rất nhịp nhàng, ham muốn của anh đối với cô có phần còn mãnh liệt hơn cô tưởng, bởi lúc này anh lại đã nhìn chăm chăm vào bầu ngực căng tròn của cô.

Anh liên tục nhìn đồng hồ, đã mười giờ kém. Thấy vậy, cô hiểu ra ngay. “Thầy ơi em về đây.” Cô đứng dậy, hy vọng anh sẽ níu kéo, giữ cô ở lại qua đêm, cô có thể nói với bạn bè rằng mình tới nhà cậu, rằng nhà cậu ở gần đây, nhưng anh chỉ thoáng trầm ngâm rồi vẫn để cô đi.

Tắt đèn rồi mở cửa, bên ngoài tối đen như mực. Bọn họ lún vào bóng đêm như những kẻ tàng hình, tay trong tay men theo luống hoa rồi vòng qua con đường mòn tối thui, đi về phía ánh đèn. Lúc băng qua khung cửa mòn, ánh đèn tách bọn họ ra nhưng qua khỏi chỗ sáng, họ lại dính chặt lấy nhau. “Thầy ơi, em lấy tiền đi mua mỹ phẩm mất rồi.” Cô nói như khiêu. “Thế à?” Anh chỉ kịp âm ừ, bởi đang mãi nhìn một bóng đen từ xa tiến lại. Chợt anh dừng bước đẩy cô một cái, cô vội rảo bước đi vượt lên trước.

“Em chào thầy Quản...” Một giọng run run vang lên phía sau.

“A, chào em, đi dạo đấy à...”

Tề Linh nghe có người nói chuyện đằng sau vội rảo bước đi thẳng, tới ngã rẽ mới dừng lại. Ký túc của cô ở bên phải, cách đó không xa. Mãi một lúc sau anh mới đuổi kịp. “Ai thế ạ?” Cô hỏi. “Bí thư lớp mình.” Giữa đêm cô không rõ về mặt anh. “Thôi thầy đừng tiến em nữa.” Cô đứng trong góc tối, nhắm nghiền mắt lại, đợi một nụ hôn của anh. “Chào em, mai nhé?” Thấy anh lên tiếng mà vẫn đứng yên tại chỗ, cô thoáng thất vọng. “Mai nhé?” “Chiều mai thầy nhé!” Cô nghĩ ngợi rồi đáp.

Đọc đường về, chợt nhớ tới hình ảnh của vợ, Quản Nhiên có phần áy náy. Chị hầu như chẳng có gì không phải với anh cả, nhưng hôm nay... Anh không muốn nghĩ tiếp nữa, nhớ lại trước khi đi chị rầu rĩ không vui, thậm chí mấy lần còn nói rằng mình đã lớn tuổi rồi, chẳng muốn đi học nữa... Lẽ nào chị đã dự cảm chuyện xảy ra hôm nay? Mà tuần này chị cũng chưa điện thoại cho anh.

Anh về phòng đóng cửa lại, chán nản gieo mình xuống giường, tự thấy thân thể trống rỗng như bị bòn rút cạn kiệt. “Trên đầu chữ sắc có lưỡi dao.”⁽⁴⁾ Giờ đây anh mới hiểu được chỗ khéo trong câu tứ của chữ “sắc”, chỉ thấy đầu đau nhức, huyết Thái dương căng ra rất khó chịu, quan trọng hơn là nỗi cô đơn khôn khổ cứ lèn chặt quanh mình như không khí. Anh bật tivi, định mượn tiếng động để gạt bỏ cảm giác này, nhưng hết kênh này phim lại tới kênh kia phim, anh muốn xem tiết mục gì vui bẻ nhẹ nhõm cơ, đổi qua mấy kênh, cuối cùng anh dừng lại ở chương trình “Thiên nhiên và

con người” của Triệu Trung Tường. “Thế giới động vật trong thiên nhiên cũng như con người, đều phải chọn đối tượng khỏe mạnh để giao phối duy trì nòi giống...” Giọng mũi nằng nặng của thầy Triệu lại khiến anh nhớ tới cô học trò tràn đầy sức sống, làn da bánh mật vàng óng, thân hình căng nhưc không một nếp nhăn, chú linh dương khoẻ khoắn bị một con thú dữ khát máu là anh đè nghiền xuống...

Tề Linh rời Triệu Xuân, hình ảnh hai người phụ nữ không ngừng hoán đổi cho nhau trong trí óc Quán Nhiên, giọng rừ rì giảng giải của thầy Triệu càng khiến anh thêm bực bội, bèn tắt phụt ti vi. Gian phòng lập tức anh cũng dần dần dịu lại.

Nằm dài xuống giường, thân thể anh còn ôn lại dư vị con sóng màu vàng bánh mật mà chiều nay vừa ôm ấm. Giữa chăn êm đệm ấm, anh khó mà kiềm chế nổi trước những cảm dỗ tươi mơn cùng thặng hoa tuyết đỉnh đó. Anh biết hôm nay chỉ là vở kịch do cô đạo diễn mà anh đóng vai nam chính đó thôi, về một mặt nào đó, cô còn là thầy của anh, nhưng trong vở kịch này, cả hai người đều đã trả giá, dầu là diễn nhưng đôi bên đều phim giả tình thật, không thể đổ cho tình dục, cũng chẳng thể chỉ trích cảm xúc được, muốn thoả mãn người ta đều phải trả giá đắt, đây chẳng phải là lẽ trời sao? Nhưng về sau bọn họ sẽ ra sao đây? Anh biết một khi vách ngăn giữa đôi bên bị xuyên thủng, mọi chuyện sau này sẽ chẳng thể không chế, cũng không sao dự liệu được nữa. Anh chẳng biết cái giá phải trả là gì và mình liệu có trả nổi không, nhưng đam lao phải theo lao, nhục dục tựa đoàn tàu của Satan, đã khởi hành là phăng phăng đi tới, còn nó đi tới đâu bà kéo người ta tới đâu thì đến Thượng đế cũng không sao biết được.

Tề Linh một mình quay về ký túc, trước lúc vào phòng, cô còn đứng ngoài cửa chỉnh trang lại y phục, dựng cổ áo cho thẳng, chỉ sợ bị đám bạn cùng phòng phát hiện ra. Vừa vào phòng, đã có người phủ đầu trêu: “xem này, hôm nay Tề Linh đẹp hơn mọi khi bao nhiêu ?” “Yêu vào gì mà chả đẹp?” Tề Linh giật thót, lẽ nào bạn bè đã biết bí mật giữa anh và cô sao rồi? “Khai thật đi, cậu đi đâu với Viên Dương thế? Muộn thế này mới thềm về!” Nghe một cô bạn rề lên câu này cô mới hơi yên lòng, bèn cười cười làm

thinh. Cô thấy chỗ đó ran rát, chỉ muốn mau mau lên giường đi nghỉ. Tề Linh biết đây là cái giá mà mình phải trả, tuy chẳng hiểu có phải quá đắt hay chẳng nhưng cô chưa hề đắn đo, cũng chẳng thể nào đắn đo được. Đản bà, đản bà, hai chữ này cứ lộn vờn trong óc cô mãi không thôi. Cô mệt mỗi nằm lãn ra giường, thấy toàn thân rệu rã hết một đồng bần loãng, tay chân rời rã cả ra như bị cắt lia. Có lẽ cô đã mệt lả, nổi bài hoại sau cơn kích động khiến cô ngủ thiếp đi.

Lúc cô tỉnh dậy trời đã sáng bảnh mắt, chẳng hiểu sao cô bỗng sợ dính bầu, rui thuốc anh cho cô uống là thuốc giả thì sao chứ? Bụng cô sẽ to dần ra, sau cùng... Cô chẳng dám nghĩ tiếp nữa, thậm chí còn hồi hận vì chuyện hôm qua, suốt buổi sáng cô cứ vừa làm bài tập đề ngày mai nộp vừa nghĩ ngợi chuyện đó, chốc chốc lại đặt tay lên bụng, cảm thấy bên trong đã có tinh trùng của anh, anh đã xuất tinh và tử cung cô, chút kiến thức sinh học này cô cũng nắm được, chỉ nghĩ vậy cô đã chẳng làm nổi bài nữa rồi. Nhưng chỉ lát sau cô lại đã nghĩ thông, lỡ như có thai cô sẽ nghĩ cách sinh đứa nhỏ ra, dù sao cũng chỉ bảy tám tháng nữa là tốt nghiệp, đó là con của anh và cô, nhất định sẽ vừa xinh xắn vừa thôngnh, thậm chí cô còn nghĩ sẵn cả tên cho đứa nhỏ, trai thì đặt là Quán Kỳ, chữ Kỳ trong kỳ lân, còn gái thì gọi là Quán Hiếu Kỳ. Cô vẫn mong rằng mình sẽ sinh một đứa con trai, đản ông vẫn thích con trai kia mà... Cứ nghĩ ngợi mãi, cô bỗng đâm lo, trước cô ba khoá đã có một nữ sinh mang thai bị phát hiện, sau đó bị nhà trường đuổi học, mà cô còn hơn nữa năm nữa mới nhận bằng... Lúc này cô cảm thấy trong bụng mình đã có một tế bào được thụ tinh đang phân tách mạnh mẽ, đã trở thành một phôi thai, cảm giác căng tức từ bụng lan lên khiến cô thấy như mình đã hoài thai thật rồi. Suốt sáng cô cứ bị những hoang mang bồi rối đó hành hạ, mãi tới giờ cơm trưa mới gặp được anh. Vừa trông thấy anh, những lo lắng của cô vụt tan biến cả.

Quản Nhiên gắng kiềm chế bản thân.

Hôm nay anh xuống nhà ăn từ rất sớm, cơm nước dọn ra, nhưng anh lại rút thuốc ra hút, đợi Tề Linh đến. Chỉ lát sau, Tề Linh tới cùng mấy cô bạn cùng phòng. Sợ cô mua đồ ăn xong sẽ đi thẳng tới chỗ mình, anh vội cúi

đầu vả một miếng com, tới chừng ngẩng đầu lên lần nữa tâm trạng mới hơi bình ổn lại. Tề Linh đã quay lưng lại phía anh. Quán Nhiên vừa dùng bữa vừa lơ đãng liếc quan bên đó, tình cảnh hôm qua lại từ từ hiện lên trong đầu: cô ngồi nơi đó, quay lưng lại phía anh, làn da bánh mật nơi eo thấp thoáng lộ ra... Sau đó, tiếng nước chảy róc rách vang lên trong buồng tắm, từng dòng nước không ngừng dung nạp là trí não anh, rồi sau đó nữa, anh vuốt ve eo lưng thon nhỏ mịn màng của cô, làn da óng mượt như vàng ròng của cô phập phồng hết cuống phong quét qua đồi cát... Sau đó nữa... Su đó nữa, anh thấy mình lại bắt đầu hưng phấn, vội cúi mặt ăn ngán nguyền. Chẳng cần ngược lên, anh cũng cảm giác được mấy cô nàng kia đã ăn xong bữa, đang đứng dậy định đi. Anh ngẩng đầu, liền chạm ngay phải một cặp mắt đầy khao khát cuồng nhiệt.

Giữa dòng khát khao cuồn cuộn, con thuyền nhỏ bị xô đẩy ngã nghiêng, thỉnh thoảng lại có mấy chú chếp vàng lấp lánh vọt lên mặt nước, rồi thoáng cái đã lặn mất không tăm tích. Nằm dài trên giường, Quán Nhiên thấy khoan khoái chưa từng có, thân thể lâng lâng như mất trọng lượng, tư tưởng cũng bênh bồng bay bổng, chẳng muốn nghĩ gì, cũng chẳng thể nghĩ gì được nữa! Chỉ cần một ý niệm bất kỳ loé lên trong đầu thì bóng người khiến anh ghệt thờ đó sẽ lập tức lấp đầy cả bầu không của anh, hết như không khí. Cảm giác đó quá đổi phóng túng, phóng túng tới mức kinh tởm, liệu bọn họ thế này có phải là yêu chăng? Sao yêu lại cảm thấy thấy như nhóp chứ? Anh nghĩ mãi không hiểu, chỉ thấy toàn bộ ý thức của mình đã sụp đổ trước trải nghiệm lạ lẫm đó, lúc này đây, hình như anh lại sức nhớ ra chuyện gì, à phải rồi, cô nói chiều nay sẽ tới, có điều giờ chưa tới một giờ, vẫn còn thông thả, b phải tắm cái đã, nghĩ vậy Quán Nhiên liền ngồi dậy.

Vào phòng tắm, anh vắn nước hơi lạnh, toan dùng nước lạnh dập tắt tư tưởng nóng hừng hực của mình nhằm lấy lại sự minh mẫn, anh cảm xà bông xát khắp mình, đột nhiên lại thấy thứ xà phòng này trơn mịn lạ thường, mùi hương kỳ quái đó chẳng khác nào hương thơm trên thân thể Tề Linh, hôm qua, cô cũng dùng bánh xà phòng này... Anh cầm bánh xà phòng lên nhìn kỹ rồi đưa lên mũi ngửi, tưởng như chạm được tới mùi hương trên mình cô, ý nghĩ này khiến anh hưng phấn hẳn, liền ngửa cổ để nước chảy từ đầu

xuống cổ rồi xuống ngực... chợt anh mang máng nghe thấy tiếng kẹt cửa, lắng tai nghe kỹ lại chẳng thấy gì, đành lắc đầu khổ não, muồn xua tan hết những ảo giác như có như không, sau cùng anh lấy khăn lau mình mấy, rồi lại lấy khăn khô trong tủ lai đầu, làm bù xù cả tóc.

Anh chỉ mặc quần lát áo may ô, quần áo ngoài bỏ cả ngoài giường. Đứng trước gương chải tóc, soi gương anh tự thấy mình cũng chẳng tới nỗi nào liền đẩy cửa phòng tắm đi thẳng ra ngoài.

Cô học trò anh hằng nhưng nhớ đang ngồi ngay trong phòng, ngoảnh đầu lại, cô liền đụng phải anh mất kính ngạc của anh. Trong tay Tề Linh còn cầm một cuốn sách. Thành linh bị cô thấy thân hình gầy như loã lồ thế này, anh có phần bối rồi, không được tự nhiên, thậm chí còn hơi ngượng ngùng.

“Em vừa đến à?” Quán Nhiên vừa hỏi bừa tức tốc mặc đồ vào, đây là nhu cầu bản năng của anh. Cô gạt đầu rồi lại quay đi, lật lật cuốn sách trong tay. Anh vừa mặc đồ vừa liếc nhìn cô, thấy cô mang sách theo chỉ để làm cảnh, lật giở chừng hai ba trang đã lại gập vào.

“Em ăn táo không?” Anh sực nhớ ra trong nhà có táo. Tề Linh lắc đầu, vẫn không hề ngoảnh lại. Mặc đồ xong anh liền lại gần cô, ngồi xuống, có điều bước chân anh quá nhẹ nhàng, nhẹ tới nỗi chính anh cũng thấy bất thường, bèn hắng giọng định phá tan bầu không khí tĩnh lặng lạ lùng này nhưng cổ họng rin rít như có đờm, hắng giọng mấy lần không được. Anh ngồi sát rạt bên cô tới quá đáng, chân anh cơ hồ cũng cảm nhận được độ đàn hồi của mông cô, cô cũng tiện thể đan tay vào tay anh, thấy tay cô run rẩy, tay anh cũng run lên. Đột nhiên anh cảm thấy một lực hút cực mạnh đang kéo anh ngã về phía cô, đành chống tay kia xuống giường, tiện thể giật lấy quyển sách trong tay cô vức sang bên. Anh thấy ngực tung tức, tức tới nghẹt cả thở, ánh mắt hai người đồng thời nhìn ra cửa.

“Cửa khthây ạ.” Cô khó nhọc nói. Anh đã kéo tay cô ra sau, còn mình thì diên cuồng cởi cúc áo trước ngực cô. “Rèm cửa kia.” Cô nhắc khẽ, gằn như rên lên. Anh đặt cô xuống rồi đứng dậy kéo rèm cửa. Lúc anh quay lại,

cô đã tự cởi quần áo ngoài ra, tấm thân nõn nà tựa lên tấm chăn cạnh đó, hai mắt lim dim...

Đó là con mèo của anh, là con mèo mà anh khao khát trong cả những cơn mê, anh nhào tới nhanh như chớp hết một con báo, khoái cảm săn mèo rần rật khắp người, đỡ lấy eo cô, khẽ kéo chiếc xu chiêng lên trên, cặp vú căng tròn cao vút đã đứng đưa trước đôi mắt mê loạn của anh... “Thầy...” Giữa cơn mê, dường như anh nghe thấy tiếng rút thảm thiết của con linh dương nhỏ...

Thời gian như ngừng lại giữa những căng tràn và sụp đổ. Quán Nhiên ngẩng đầu lên, con thuyền đục vọng đã mắc kẹt trên bờ cát, không sao nhúc nhích nổi.

Ánh nắng xiên khoai rơi qua khe cửa, để lại một vệt sáng tam giác trên cặp mông mịn màng đầy đặn của cô, tương phản diệu kỳ với làn da ngăm ngăm bánh mật. Quán Nhiên áp tay lên đó để bóng nắng chiếu lên bàn tay cấn cỗi của mình, đây chính là tuổi xuân, là tuổi xuân không sao vẫn hồi lại được, anh thật vọng ngẩng nhìn những sa đoạ không gì sánh nổi kia, nhấm nháp chút thương cảm còn sót lại của tuổi xuân.

“Thầy.” Vừa mở mắt, cô vội rục ngay thân thể loã lồ vào chăn nhưng lại chạm phải thân hình rắn chắc của anh trong đó. Có lẽ hai chữ “rắn chắc” dùng không thật chuẩn, còn có phần vội vã nữa nhưng cảm giác mà thân thể anh đem lại cho cô chính là cứng rắn, là không gì cản nổi, nhưng sự cứng rắn này chẳng hề lạnh băng như sắt đá mà lại ấm áp, có khi còn dẻo dai lạ thường, cứng rắn và dẻo dai, hai từ chọi nhau chan chát đặt bên nhau lúc này vô cùng phù hợp. Động tác của anh vừa mạnh mẽ vừa dịu dàng khôn tả, nếu chẳng phải tấm thân cô cũng mềm mại dẻo dai thì sự đối lập lạ lùng đó có lẽ đã khiến cô bị thương rồi. Giờ đây hình như thân thể cô lại chạm phải thứ kỳ quái đó, chạm phải vật cứng cứng đã từng khiến cô ngây ngất kia. “Thầy yêu em thật không thầy?” Cô hoang mang hỏi. Quán Nhiên gật đầu, anh đâu thể nào không yêu cô. “Vậy sau này...” Cô ngập ngừng rồi lại thấy

không nói ra thì hơn nhưng Quán Nhiên đã hiểu, những đòi hỏi của cô lại tăng lên. “Vậy sau này liệu có khi nào thầy không cần em nữa không?” Cô nghĩ ngợi một lát rồi vẫn hỏi. Anh lắc đầu, quàng tay qua chiếc eo thon mềm mại của cô. “Thế... liệu em có dính bầu không?” Sau cùng cô cũng nghĩ tới chuyện này, liền bối rối hỏi. Anh thoáng sững người, điều này thì anh nắm chắc, bèn lắc đầu như bảo đảm. Tề Linh tin ngay, bởi dù sao anh cũng vẫn là thầy cô.

Dựa vào chiếc gối nơi đầu giường, anh hút điếu thuốc đầu tiên trong chiều nay còn cô lần mò khắp nơi tìm điều khiển, rồi phụt một tiếng, bật ti vi lên, trở mình nằm úp sấp trong chăn, quay đầu về phía ti vi, chân quay lại phía anh, ngón chân chạm vào sườn anh.

Anh chậm rãi nhả khói rồi trầm ngâm suy xét những chuyện về sau. Một tay anh vẫn đặt trên bắp chân mịn màng tròn lẳn của cô, trí óc đầy những mạnh mẽ rời rạc. Về sau, về sau này anh có rời được cô chăng? E rằng phải tới chừng nào thân thể anh già yếu hoàn toàn nhu nhược tất cả những sinh vật tự nhiên bất lực khỏi những diễn tiến tự nhiên mới được, anh hiểu rất rõ sự tàn khốc của những định luật vật lý cũng như quy luật sinh học mà. “Thầy xem kìa!” Thấy cô ngoảnh gọi mình xem quảng cáo bím trên ti vi, anh hơi giật mình, vội định thần lại.

Tề Linh cố ý lấy ngón chân gại gại vào nách anh cù cù, liền bị anh túm lấy cổ chân, cù vào lòng bàn chân. “Đừng mà!” Cô giãy giụa, ré ầm lên khiến anh phải bỏ chân cô xuống, ra dấu im lặng rồi chỉ chỉ vào vách. Cô lè lưỡi, né chân thật xa khỏi anh rồi lắc đầu, tiếp tục xem ti vi. Cùng lúc anh cũng hút điếu thuốc thứ hai trong chiều nay.

Ngồi tê cả chân, anh liền đổi tư thế, vô tình chân anh lại chạm phải tấm thân mềm mại của cô... Có lẽ đã đụng vào eo cô, chân anh lại nhích lên, chọc tiếp vào nách cô. “Buồn em, buồn em lắm, thầy đừng cù mà!” cô vội né người ra, hẳn đã bị chương trình trên ti vi cuốn hút.

Anh ngượng ngừng thu chân lại, đây là lần đầu tiên anh bị từ chối. Sự từ chối hợp tình hợp lý này khiến anh thất vọng, thậm chí còn hơi bức bối và căm tức, nhìn cô nằm sấp coi ti vi, không hề động đậy, tấm chăn quấn quanh mình thành một đường cong đầy đặn nữ tính, cơn ham muốn pha màu sắc trừng phạt lại dần dần dâng đầy trong mình, anh bèn giơ tay ra sờ soạng tấm thân trần trụi ngay bên cạnh, ngón tay chạm phải bắp chân tròn lẳn của cô, liền mò tiếp lên trên, cảm giác căng đầy khiến những sợi thần kinh vừa thả lỏng của anh lại căng lên, tựa hồ toàn thân lại bắt đầu kích động, giờ đây ham muốn của anh bất ngờ ập tới, hết một ngọn núi lửa được khơi dậy, dung nham bỏng giãy kinh người không ngừng trào lên. Anh nhẹ nhàng trườn lại rón rén gỡ chăn ra rồi chậm chậm bò tới hết một con cá sấu đang kiếm mồi quanh bờ sông, mãi tới lúc anh nhào tới nằm đ lên con mồi vàng óng màu mật ong mà mình thèm khát, cô mới kinh ngạc ngoảnh lại, liền hiểu ra ngay, có điều con mồi không thể nào chống cự nổi, đành để mặc anh tùy ý thao túng.

Tê Linh mệt rã rời. Niềm si mê cuồng nhiệt anh dành cho cô vượt qua ngoài tưởng tượng của cô. Sâu trong đáy lòng, khoái cảm thể xác khiến cô hơi e ngại, về mặt này, có lẽ cô ưa sự lãng mạn kiểu trước hoa dưới nguyệt hơn, ví như anh hái cho cô một ngôi sao rồi đặt vì sao âm ấm vào miệng cô, hôn lên má cô, hỏi cô còn lạnh nữa không chẳng hạn. Có lẽ quan hệ giữa đôi bên đã bỏ qua giai đoạn lãng mạn rồi, mà giai đoạn đó lại không thể thiếu đối với cô, nên cô có phần thất vọng. Mặt khác, niềm say mê anh dành tặng lại khiến cô thấy yên lòng, thấy mình quả thực đã chiếm trọn được anh. Trước đây, cô nghe nói có những người vì đời sống tình dục gì đó không hoà hợp mà ly hôn, chần hẫn họ chỉ đang viện cớ để ly hôn đấy thôi. Lúc đó cô đã nghĩ dù không quan hệ thì cô với anh cũng sẽ thuận hoà mỹ mãn, miễn sao đôi bên yêu thương nhau là đủ nhưng giờ đây cô lại thấy có lẽ mình sai, sự mê hoặc của nhục dục mãnh liệt nhường ấy, cảm giác thân thể mở rộng, thần hồn bay bổng khiến người ta như say như mê, chết đi sống lại. Giờ cô đã hiểu rằng tình yêu thật ra là món mì thập cẩm kết hợp nhiều loại cảm giác chứ chẳng phải thứ hạt tiêu chỉ có một mùi vị.

Quản Nhiên đang đợi trời tối, đợi bóng đêm khoác lên mình tấm áo tàng hình lộng lẫy.

“Đói chưa, thầy rửa táo cho em ăn nhé.” Chẳng hiểu sao anh luôn thích nhắc tới táo trước mặt cô. “Không, em thích ăn chuối cơ!” Cô nhõng nhẽo. “Làm gì có chuối, em ăn cam không?” Giọng anh nghe rất lạ lùng, chẳng giống mọi khi chút nào. Cô gật đầu cười, vốn định khăng khăng đòi ăn chuối để làm nũng anh nhưng lại thấy giờ bắt anh ra ngoài mua thì không ổn, hơn nữa cô cũng quán quýt không muốn rời anh. Quản Nhiên mặc lại đồ rồi xuống giường gọt cam cho cô, cô cũng bắt đầu mặc đồ lót vào, không muốn mặc đồ trước mặt anh, cô liền chui vào chăn mặc lại đồ lót, gọt xong quả cam anh đã thấy cô ngồi cạnh giường. “Thầy dứt cho em ăn cơ, tay em bẩn.” Quản Nhiên vui vẻ chiều theo ý cô. Khoé môi cô dính một vệt nước cam. “Khăn giấy nữa!”

“Tối nay mình đi đâu hả thầy?” Cô hỏi. Thật ra anh đã nghĩ tới chuyện này từ lâu, nếu nơi này có một quán café hay McDonald thì hay, có điều thị trấn nhỏ này đào đâu ra, dù có chăng nữa, một nơi công cộng như vậy cũng không thể đưa cô tới được. Nhưng anh đã nghĩ ngay ra một nơi rất tốt. “Mình đi tiệm hải sản Như Gia đi, mới khai trương đấy.” “Đắt lắm không ạ?” Cô thấp thỏm. “Dao ôi, đâu phải hôm nào cũng đến mà em lo nghĩ chỗ đó rất xa trường, hẳn sẽ không gặp phải người quen.

Trời đã tối om, xem xong tiếp chương trình thời sự và dự báo thời tiết, anh tới bên cửa sổ kéo rèm ra, thấy bóng đêm bên ngoài thăm thẳm như đầm nước lại vội vã khép rèm lại, tắt đèn, mở cửa để cô ra trước còn mình ở lại sau khoá cửa. “Đi bên này.” Anh chọn một con đường nhỏ tối om không một ánh đèn, cô bám theo sau, anh đi thoăn thoắt, thẳng ra tới cổng trường cô mới đuổi kịp.

Anh đứng ngoài cổng trường vẫy một chiếc xe ba bánh, được coi như “taxi” ở đây. Ngỡ rằng ra khỏi cổng trường có thể sánh vai cùng anh đi một đoạn, nào ngờ lại thế này, cô thoáng lưỡng lự nhưng vẫn bước lên xe.

Chiếc xe ba bánh cứ tròng trành suốt dọc đường, xóc lên xóc xuống, cô chỉ biết túm chặt cánh tay anh, sợ bị ngã. “Sắp đến rồi mà.” Anh đang dõ dành, chợt chiếc xe phanh két một tiếng khiến cả hai người suýt chút nữa đập đầu vào thành xe. Xuống khỏi xe, trước mặt họ hiện ra một nơi lung linh như Thủy Tinh cung – nhà hàng hải sản Như Gia. “Ở đây hả thầy?” Xưa nay cô chưa từng tới những nơi sang trọng thế này dùng cơm bao giờ. “Đi nào em.” Anh đi trước cô. Ngay ngoài cửa đã có một cô gái mặc xường xám lịch sự mời khách vào. Nhà hàng rất sầm uất, đại sảnh đông nghẹt người là người. Vòng qua đại sảnh lại ngoặt một lối rẽ, anh vẫn cúi gầm mặt xuống, sợ gặp phải người quen. “Ồ trước mặt đây ạ.” Anh ngẩng lên, trước mặt là một căn phòng tên Nguyệt Hà. Quản Nhiên dừng bước đợi cô, muốn để cô vào trước. Đúng lúc này cánh cửa bên cạnh chợt hé mở, một người bên trong thò đầu đi ra, anh giật nảy mình, đó chính là chủ nhiệm khoa, một gã trung niên mập lùn. “Chào thầy chủ nhiệm khoa.” Biết ông ta đã trông thấy mình, anh vội lớn tiếng chào, ông ta cũng gật đầu rồi nhìn sang cô học sinh đang cúi gầm mặt cạnh anh, ánh mắt thoáng vẻ ngạc nhiên. “Đây là họ hàng nhà tôi.” Anh vội cười trừ. “Ừm.” Ông ta khẽ gật đầu rồi ngoảnh đi, liếc dọc hành lang, tiếp đi lại quay mình trở vào phòng, đóng cửa lại. Lúc này cô đã bước vào phòng, anh cũng vội vã theo sau.

Trong phòng chỉ có hai người, hiển nhiên là hơi trống trải. Hai người kéo ghế lại ngồi gần nhau, anh tiện tay lật menu xem, cô phục vụ cầm menu đứng cạnh tươi cười hỏi: “Hai vị muốn chọn gì ạ?” “Em thích ăn gì?” Anh định thần lại, rũ bỏ tâm trạng căng thẳng vừa nãy, đẩy menu về phía cô. Cô cầm menu lên lật lật mấy lần, món rẻ nhất ở đây cũng phải mười mấy tệ. “Món ăn trong này em không biết mấy.” Cô lại đẩy menu lại. Anh cầm lên, chuyện ban nãy còn vẩn vít trong đầu: nhớ đâu chủ nhiệm khoa nhận ra Tề Linh... Anh bắt đầu hơi thắc thỏm không yên. “Ơn giản thôi, hai người, gọi một đĩa tôm, một suất thịt hầm, thịt hầm ở đây đặc biệt lắm nhé, không giống thịt hầm trước đây mình ăn đâu, thêm một bát canh nữa, à phải rồi, cả cơm nữa nhé!” Anh chợt cảm thấy mình chẳng muốn ăn gì cả. Cô phục vụ cầm thực đơn lặng lẽ đóng cửa rồi ra khỏi phòng.

Ánh sáng trong phòng rất dịu, chỉ có anh và cô lặng lẽ dùng cơm. “Em ăn nhiều tôm chút đi, tươi lắm.” Anh bóc gói giấy ăn rút ra một tờ lau tay, nhìn dáng điệu cô lúc ăn rất dè dặt, chốc chốc lại ngược mắt lên nhìn mình, anh liền đẩy thức ăn về phía cô. “Em làm xong bài tập chưa?” Anh hỏi, như đang cố kiếm chuyện để nói. Cô bối rối gật đầu.

Lung lửng dạ, anh sực nhớ tới một suy đoán mà xưa nay mình vẫn muốn chứng thực, liền háng giọng, vờ hào hứng hỏi: “Cha em làm gì?” Cô sững người, ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên lạ lùng. “Em không có cha!” Dứt lời cô vội gặm mặt xuống. Anh hiểu rằng suy đoán của mình đã đúng: cha mẹ cô đã ly hôn, cô sống cùng mẹ. Tề Linh bóc nốt con tôm cuối cùng rồi từ từ ngẩng lên, cô lấy làm lạ sao anh lại hỏi tới cha mình, phải, cô không có cha, trong trí nhớ của cô, trước giờ cha chưa từng đoái hoài tới cô, ông luôn dây dưa khát lần số tiền cấp dưỡng mà tòa buộc ông phải gửi cho cô. Cha cô là công chức, thu nhập không ít, nhưng số tiền đó ông đều phung phí cho những người đàn bà khác, còn hai mẹ con cô chỉ có thể dựa vào đồng lương ít ỏi của mẹ cô mà sống qua ngày. Tề Linh không nhìn thẳng vào mắt anh, cũng chẳng đoán nổi câu trả lời của mình khi này sẽ có kết quả gì, nhưng trong mắt người thường, một đứa con gái thiếu vắng bàn tay che chở của cha sẽ thật là chông chênh, bị người ta ức hiếp, trước kia cô luôn tưởng tượng ra anh là cha mình, nhưng giờ đây, cô lại đăm ngượng ngập trước suy nghĩ đó.

Quản Nhiên đang hút thuốc, anh muốn đợi cô ăn thêm chút nữa, vẫn còn nhiều thức ăn nhưng chỉ cần ăn hết tôm là được. Ăn xong cơm, cô lấy giấy ăn lau sạch hạt cơm còn dính trên mép, sau cùng anh nghe thấy tiếng huyền não bên ngoài nhưng chỉ lát sau đã yên ắng ngay, có lẽ chũn nhiệm khoa dùng bữa xong đã đi rồi.

Không còn sớm nữa, anh phải đưa cô về ký túc trước mười giờ rưỡi. Bữa xôm hôm nay mất một trăm năm mươi tệ, liếc thấy hóa đơn phục vụ đặt trên mâm, cô xót hết cả ruột, đắt quá đắt quá, một bữa cơm này bằng tiền ăn cả tháng của cô, tiền ăn cả tháng chỉ ăn một bữa đã hết, phí quá đi mất. Anh cũng liếc tờ hóa đơn đặt trên mâm, nhưng lòng nhẹ hẫng đi. Hẫng

đây cũng là một cách đền bù cho cô. Đền bù ư? Sao anh lại phải đền bù chứ? Quả là một ý tưởng lạ lùng, có điều lúc này quả thật trong đầu anh đã nảy ra ý đó. Đừng nghĩ nhiều như vậy nữa đi, anh đứng dậy, toan quăng bỏ ý nghĩ quái đản này lại.

Ra khỏi nhà hàng, ngọn đèn đường gần đó lại hồng, cả đoạn đường tối mịt, Tề Linh liền cố ý giơ tay chạm vào cánh tay Quản Nhiên, muốn đề nghị anh dắt cô đi như những cặp tình nhân. Anh hơi do dự thì một chiếc taxi bắt khách đã từ từ tiến lại trước mặt. “Đi bộ sợ không kịp.” Anh vẫy tay gọi taxi, xe dừng lại, hai người nhanh chóng chui vào.

Dáng vẻ cô rất bình thản, chỉ ngồi cúi đầu, chăm chú nhìn tay mình. Hai tay cô không ngừng gõ gõ lên đùi theo một tiết tấu nhất định. “Em mệt chưa?” Anh ân cần hỏi. Cô lắc đầu, rồi lại gật đầu. Thấy cô làm thình, anh cũng tựa đầu vào lưng ghế đầy vẻ đăm chiêu.

Taxi đỗ lại, anh mở cửa xe để cô khom người bước xuống. Anh nhìn đồng hồ, vừa đúng mười giờ. “Em về trước đây.” Cô cúi đầu chạy ào vào cửa còn anh đứng yên tại chỗ như đợi cho chiếc xe quay đầu lại rồi rảo bước lẫn vào màn đêm tĩnh mịch.

Về tới phòng, Tề Linh mới nhận ra ánh mắt đăm đăm bạn cùng phòng nhìn mình cứ khang khác. Lòng cô càng thêm bực bội muốn điên lên, cô nghĩ chắc hẳn bọn họ đã biết mình đi lại với thầy giáo. Cô chẳng nói chẳng rằng, chỉ cố nén cơn giận của mình, lần này không ai trêu ghẹo gì cô nữa, ngay cả cô nàng tầng trên hàng ngày thân với cô nhất cũng chỉ thò đầu ra lạnh nhạt nói với cô: “Hồi chiều Viên Dương có tới tìm cậu, tớ nói cậu đi vắng rồi.” “Ừm, mình có chút việc.” Cô thản nhiên nói. Cô mệt lắm rồi, trong cuộc chiến mà mình dày công sắp xếp, cô đã cạn kiệt cả sức lực, người mỏi rã rời...

Hôm qua, lúc mới đầu cô còn ngỡ rằng mình đã thắng, bằng loại môi tươi ngon mà quý giá, cô đã câu được con cá lớn mà mình ao ước bấy lâu. Nhưng giờ đây tình hình đã khác xa những viễn cảnh tươi đẹp mà cô tưởng tượng, quan trọng nhất là cô cảm thấy giữa cô và anh luôn có một khoảng

cách vô hình, khoảng cách này người ta vẫn gọi là chênh lệch, dấu trong khoảng khắc bọn họ đê mê nhất, cô vẫn luôn cảm nhận được khoảng cách này, điều này khiến cô vô cùng thắc mắc, thậm chí nghi ngờ cả ý đồ ban đầu của anh đối với cô. Thật ra là anh thích cô hay chỉ thèm muốn thân thể của cô, nếu chỉ mê đắm thân thể cô thì sau này còn có những cô gái tươi mát hơn, xinh đẹp hơn, dồi dào sức sống hơn mà anh có thể say mê. Nhất là anh luôn sợ người khác thấy hai người bọn họ bên nhau khiến cô cảm thấy hành động lén la lén lút đó chẳng khác nào đang làm việc gì đê tiện. Lúc này cô lại nhớ tới mẹ mình, mẹ cô cũng lén lút qua lại với một gã đàn ông để rìa mép, nhưng như mẹ nói thì cha cô trước giờ chẳng buồn giấu giếm những chuyện trăng gió của mình.

Giờ đây cô lại lao vào vết xe đổ của cha mẹ, cô đã trả giá đắt bằng bản thân mình mà không sao cứu vãn được, nhưng kết quả là gì đây? Cứ lén lén lút lút thế này mãi ư? Thế sau này thì sao? Cô không thể sống thế này cả đời, tuy cô chẳng muốn nghĩ tới nhưng từ tận đáy lòng, cô vẫn mong sau này có thể kết hôn cùng anh. Anh nho nhã hiểu biết, trầm tĩnh chín chắn còn cô thì trẻ trung xinh đẹp, tràn đầy sức sống. Nhưng liệu anh có ly hôn được không? Giờ vợ anh đi vắng, nhưng chị sẽ trở về, lúc đó anh có chịu rời bỏ chị không? Cô là kẻ thứ ba, giờ đây rốt cuộc cô đã thừa nhận mình là kẻ thứ ba, nhưng trước giờ cô chẳng thấy chuyện đó có gì sai trái, yêu thì có gì sai trái chứ? Cô đã thề rằng mình yêu anh thật lòng, hóa ra tình yêu lại phiền toái đến vậy ư? Trước kia cô chưa từng nghĩ tới, nhưng giờ đây cô bắt đầu nghĩ ngợi.

Cô đang nghĩ làm sao mới có thể có được anh. Anh yêu cô, điều này chẳng có gì phải nghi ngờ, nhưng liệu anh có kết hôn với cô chẳng? Ban đầu cô không muốn nghĩ tới việc hôn nhân, cô thấy mình còn trẻ mà chuyện kết hôn nghe thật cổ hủ lạc hậu... Nhưng nếu không kết hôn, cô lại thấy chông chênh, mà cái cô cần ở đây là cảm giác an toàn chắc chắn. Cô chẳng còn là trinh nữ, lần đầu tiên của cô đã trao cho anh trọn vẹn đúng như kế hoạch, món tiền đặt cược rất lớn, lớn đến nỗi cô chẳng dám nghĩ tới hậu quả nữa. Giờ đây thân thể cô đã chẳng còn hoàn chỉnh, như một thứ đồ hộp khai nắp đã bay hơi mất rồi, hệt như món hàng một khi bóc vỏ ra thì chẳng còn

đáng giá nữa, phải mau chóng sử dụng và xử lý, điều này cô vẫn biết, nhưng giờ đây cô mới đột nhiên để ý tới mức độ nghiêm trọng của vấn đề, nếu anh chẳng còn cần cô nữa thì thứ trong hộp dần dần sẽ mọc meo, rồi sau cùng trở nên không đáng một xu! Cuộn mình trong chăn, cô khẽ kẹp tay vào giữa hai đùi, nói đó đang bị thương, tuy cô không dám đụng vào nhưng nói đó quả thực đang bị thương! Trí óc cứ ép cô phải quán quanh với ý nghĩ kỳ quái đó... Không được! Không thể thế này được! Cô thậm hét lên phủ định ý nghĩ đó, cô yêu anh, nhất định cô phải sở hữu anh trọn vẹn, nhất định... Nhưng cô lại nhận ra hình như mình đã đặt cược xuống rồi, cô còn vốn liếng gì nữa đây?

Đêm đó Quản Nhiên cũng thấy uể oải trống rỗng, đây rõ ràng là một cảm giác bình bồng, như một hạt bụi phiêu đảng trôi giữa bầu không, anh nằm dài trên giường, ráng kiềm chế thân thể mình, phải kiềm chế, phải kiềm chế, anh muốn được yên để cân nhắc cho thật kỹ. Khi này, lúc vừa về phòng đóng cửa lại, anh còn vui mừng vì mình đã giành được người con gái hằng mơ ước, sở hữu tất cả những gì thuần khiết mỹ lệ nhất của cô, i ngon dâng tận miệng thế này, sao lại từ chối chứ? So với tưởng tượng của anh, thân thể cô còn hoàn mỹ hơn. Anh trầm ngâm nhắm nháp chút dư vị, trí tưởng tượng vừa này còn bị kiềm chế giờ lại bắt đầu hoạt động mạnh, trong đầu đầy ắp những hình ảnh đẹp đẽ về cô... Đang lúc ngẩn ngơ, trước mặt anh chợt hiện lên một cặp mắt sùm sụp, đó là ánh mắt nghi hoặc của chủ nhiệm khoa nhìn anh trong quán hải sản, anh đâm sợ sệt, lại sực nhớ ra tối qua đã gặp bí thư ngoài đường, còn cả bóng đen thần bí trước cửa, nói không chừng đã có người theo dõi mình từ lâu rồi. Có lẽ sáng thứ Hai đầu tuần, scandal liên quan tới anh sẽ được đem ra mổ xẻ trong lúc chuyện gẫu ở phòng Giáo viên như thường lệ. Ở trường này, chuyện thầy trò yêu nhau luôn bị xem như gian tình, ý kiến chung của tập thể luôn là: thầy giáo gạt găm mối tình đầu của sinh viên... Trên đời làm gì có tường nào không thông gió, vụ scandal này sớm muộn cũng sẽ bị người ta phát hiện, tới chừng đó thì... anh cũng chẳng dám nghĩ tiếp nữa.

Sáng thứ Hai, điều anh lo lắng cuối cùng đã không xảy ra, Ánh mắt mọi người nhìn anh vẫn hòa nhã như cũ, khiến anh cùng thấy yên lòng.

Cô giáo ngồi đối diện với anh vẫn giữ thái độ chuyên môn dè dặt như thường ngày, vẻ mặt xúc động mà trang trọng. Ngồi đối diện bên kia, anh cứ muốn đùa cô một câu nhưng vừa định lên tiếng thì nghe thấy tiếng máy nhắn tin bíp bíp phía sau, lão Vương chủ máy vội chồm lên nhắc điện thoại trên mặt bàn anh, thoãn thoắt bấm một dãy số mà cậu ta thuộc lòng từ lâu.

“Em xinh tươi nào gọi cậu đây à? Quán Nhiên đùa rồi ngẩng đầu lên.

Tay kia chẳng thèm ngó tới anh, cứ cầm chặt lấy ống nghe, hạ giọng nói: “Ồ, không được, hừm, không được thật mà, hôm nay anh bận, có giờ mà, tối nay á? Ừm, tối nay, tối nay anh cũng chưa định đi đâu cả? Xem Hoa dạng niên hoa à? Giờ ai còn xem cái phim đó nữa chứ? Anh sắp thành chính quả lâu rồi, , còn hoa hoét gì nữa! Được rồi... chào em!”

Cô giáo kia lườm lão Vương, vẻ khinh miệt.

Gọi điện thoại xong, lão Vương lại lần ra sau như chạch.

Quán Nhiên hăng giọng ngẩng lên, cười cười nhìn cô giáo kia, “Này! Cô thấy người ta xua cả người đẹp đi mà vẫn chưa hiểu ý ư? Còn muốn tôi phải chỉ cho cô thế nào nữa?” Nói rồi anh lắc đầu bất

Cô giáo kia vẫn làm mặt lạnh như băng, nhất định không đáp lời bởi biết rằng hễ mình lên tiếng thì còn xấu hổ hơn, im lặng là cách tốt nhất để cô ta đối phó với những khiêu khích nhạt nhẽo thế này của Quán Nhiên.

Tiết thứ tư buổi sáng là giờ dạy Quán NHIên luôn mong chờ. Dọc đường lên lớp, anh cứ mien man nghĩ mãi tới chuyện giữa mình và Tề Linh. Một mặt anh vô cùng muốn gặp cô, nhưng mặt khác anh lại sợ gặp cô, sợ cô có hành vi gì quá trớn trước mặt các sinh viên như đột ngột chạy lên bục giảng hôn anh chẳng hạn, cô bé bốc đồng thế này, chuyện gì mà không làm được.

Lớp học vẫn bình lặng như mọi ngày, bài cũng giảng trôi chảy, thỉnh thoảng ánh mắt quan tâm của anh lại phóng ra phía sau, nơi Tề Linh ngồi, có điều trước sau cô vẫn chăm chú nhìn xuống bàn, ánh mắt lơ đãng, chỉ đôi

lúc ngẩng lên nhìn anh rồi uể oải cúi xuống. Lẽ nào mới hai hôm mà cô đã chán anh rồi ư? Lòng anh chợt trào lên cảm giác bất lực khôn cùng.

Lúc ăn trưa, anh thấy cô vẫn phờ phạc như cũ, giống hệt bị ốm, đến nỗi anh định lại gần hỏi xem cô khó chịu ở đâu nhưng cô cứ ngồi đó cúi đầu lặng lẽ ăn, chẳng nhìn ngó gì tới anh. Nhất định có vấn đề gì đây! Trực giác của anh khẳng định chắc chắn. Nhưng giữa họ đã xảy ra vấn đề gì cơ chứ? Anh chăm thuốc, để những ý nghĩ buồn bực theo làn khói bay đi. Liệu có phải hôm qua anh nôn nóng quá nên làm trái ý cô chăng? Nhưng áo ngoài là do cô tự cởi, còn nữa, cửa cũng là cô tự đóng, những ám hiệu đó sao anh có thể hiểu lầm được chứ? Trừ những chuyện đó ra anh còn làm gì quá đáng không nhỉ? Anh chẳng nhớ nổi nữa, liệu có phải cô hối hận vì đã trao cho anh lần đầu tiên trân quý nhất của mình không nhỉ? Lúc lên lớp tự học, anh định chứng thực lại sự biến chuyển thái độ của cô nên tới sớm hơn mọi ngày, thấy thầy chủ nhiệm đến, đám sinh viên đều bỏ hết những thứ linh tinh xuống, cầm sách lên. Anh đi ngang qua chỗ cô, thấy trên bàn vẫn đặt một quyển tạp chí, đầu cô cúi gằm xuống bất động. Anh nán lại bên cô một thoáng, chỉ mong cô ngẩng đầu lên nhìn mình như mọi khi, nhưng trước sau cô cứ cúi gằm mặt xuống khiến anh phải tiu nghỉu bỏ đi, nhưng đúng lúc bước ra khỏi lớp, dường như anh cảm thấy cô đột ngột ngẩng lên nhìn mình.

Quay về ký túc, cảm giác trống trải nặng thêm khiến anh nghẹt thở. Anh thấy khó thở như bị nhét vào một chiếc túi nhựa khổng lồ bít gió kín mít, không khí bên trong bị rút dần từng chút từng chút. Anh giữ hai tay ôm chặt lấy đầu, ngón tay day day huyết Thái dương, ép mình suy nghĩ, nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Dường như trí nữa của anh đã đầu hàng, bắt đầu lè mề vận động, càng xoay chuyển càng nhanh, dần dà còn quay tít như bánh xe... Là cô sợ nên chùn bước ư? Hay còn ẩn tình gì không thể nói rõ được? Trường hợp thứ nhất khó có cơ xảy ra, bởi anh hiểu cô, xưa nay cô rất quả cảm, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh yêu cô. Vậy cô có thể có ẩn tình gì được chứ? Sợ có thai ư? Khi xong việc anh đã bảo cô áp dụng biện pháp an toàn, hơn nữa cô cũng đã thấy anh mang “áo mưa” rồi đấy thôi. Lẽ nào... có cô bé nào phát hiện ra bí mật của cô rồi ư?

Điều này hoàn toàn có khả năng, nhưng cô có thể vì vậy mà chùn bước ư? Không thể nào, tính cách cô vốn độc lập, người khác khó mà tác động nổi, vậy trừ điều này ra còn gì nữa chứ? Đột nhiên trong đầu anh chợt nảy ra một người khác, một học trò khác của anh, Viên Dương, cậu chàng cao to đẹp trai nhưng nhút nhát, anh biết Viên Dương thích Tề Linh và vẫn âm thầm theo đuổi cô, liệu có phải Tề Linh đã so sánh thấy cậu ta phù hợp với cô hơn chăng? Nếu là Tề Linh, anh cũng sẽ yêu một người như thế, dù sao vậy còn tốt hơn lén lút vụng trộm với ông thầy hơn mình cả mươi mấy tuối, huống chi ông thầy ấy lại có gia đình.

Đặt mình vào vị trí của cô để suy nghĩ khiến Quán Nhiên hiểu ra ngay vấn đề. Cô đang độ xuân thì tươi trẻ như hoa, vốn có thể đường đường chính chính tay nắm tay một anh chàng mặt mày rạng rỡ đi trên phố để người ta trông vào mà ngưỡng mộ. Cha Viên Dương còn là quản đốc một xí nghiệp quốc doanh, sắp xếp một công việc phù hợp cho con dâu tương lai chỉ là chuyện nhỏ, cuộc sống sau này cũng thành thoi. Cô theo anh thì được gì cơ chứ? Được trợ giúp chút tiền bạc ư? Hay được thứ gọi là tình yêu? Anh có thể làm gì cho cô đây? Ngay chút an toàn tối thiểu anh cũng chẳng thể cho cô nữa là. Phân tích mang đầy tính tự trách trên khiến trí não anh ngượng hần. Anh nghĩ nhất định là vì dục vọng của mình quá mãnh liệt khiến cô đề cao cảnh giác, liệu anh có làm trái ý cô không nhỉ? Trong lúc cuồng loạn thì khó tránh khỏi chuyện này, giờ đây cô lùi bước vẫn chưa muộn, mọi thứ hẵng còn cơ hội cứu vãn, dẫu sao bí mật giữa đôi bên chưa lộ ra ngoài, ai nấy đều có thể sống được đời riêng của mình. Chỉ là, anh sực nhớ lại vết máu trên ga giường hôm đó, lòng lại băng khuâng, cô đã không còn là trinh nữ nữa rồi, liệu cuộc đời cô sau này có vì thế mà thay đổi không? Anh tưởng tượng ra những tình cảnh mà cô có thể gặp sau này, có lẽ bây giờ người ta cũng không quá để tâm tới chuyện đó nữa, hai tiếng “trinh nữ” cứ trở đi trở lại trong đầu anh, rốt cuộc chúng có ý nghĩa gì với anh đây? “Hiện giờ còn ai để ý tới chuyện trinh tiết nữa đâu!” Anh cố tìm cho mình một lối thoát, hơn nữa, là cô chủ động kia mà, giờ đây cô lại chủ động rời bỏ đó thôi...

Trái tim anh bị đủ thứ cảm giác cô độc, oán hận, uất ức, cùng những cảm xúc không tên vây bủa, mà không sao phân định nổi cảm xúc nào nặng hơn. Cứ thuận theo tự nhiên đi, anh lắc lắc đầu, chỉ muốn lắc cho đoạn ký ức rõ ràng đó vẫn đục đi, vẫn đục đến tìm không ra được, vẫn đục đến nỗi anh chẳng cảm thấy có trách nhiệm nữa. Thật là điên! Anh cực đoan định nghĩa hai ngày nay của mình.

1. Nguyên văn là “Vương lão ngũ”. Trong tiếng trung quốc, “Vương lão ngũ” là danh từ chỉ nhưng nam thanh niên còn độc thân chưa vợ. Ở đây thầy giáo Vương cũng họ Vương, lại chưa vợ, nên tác giả gọi luôn anh ta là “Vương lão ngũ”.

2. Tần xoang: loại kịch lưu hành tại các tỉnh phía Tây Bắc Trung Quốc, vừa hát vừa đánh hai miếng gỗ vào nhau

3. Turandot: một vở opera của tác giả Ý Giacomo Puccini.

4. Trong tiếng Trung Quốc, chữ “sắc” (色) có phân trên giống như lưỡi đao, nên thường nói “trên đầu chữ sắc có lưỡi đao”, ý chỉ sắc đẹp luôn ẩn chứa tai họa.

Chương 3: Sinh nhật

Khi anh vừa vào lớp, Tề Linh đã cảm giác được ánh mắt khát khao kiếm tìm nhưng cô chẳng thể nào đáp lại. Mới bốn, năm giờ sáng cô đã thức giấc, nhân lúc đầu óc tỉnh táo cô ngẫm lại tất cả những gì cô và anh đã trải qua trong hai ngày nay, từng tình tiết vụn vặt cứ tái hiện lại trong đầu cô như một thước phim, khi hơi nước trong phòng tắm tan đi, cô đứng trước mặt anh, gần như khỏa thân, lặng lẽ đợi anh đến gần cô như bị bỏ bùa, tay run run lần từ lưng cô xuống đến eo, rồi từ từ lần ngược trở lên. . . Khi cô nhìn người ra hết như chiếc khăn tắm vớt trên sàn, anh đã bế xốc cô nhẹ nhàng đặt lên giường, khi nổi đau như bị xé toạc cùng niềm khoái cảm vỡ toang tràn ra đầu lưỡi, cô ngỡ mình đã sở hữu được mọi thứ của anh, ngỡ rằng mình đã thắng lợi hoàn toàn, niềm say mê của anh càng củng cố thêm cho cảm giác của cô, cô vui mừng vì mạo hiểm của mình. . .

Nhưng sau đó cô cảm thấy gì đây? Nghĩ kỹ lại, cô thấy mình như một chú hươu non bị thợ săn bắt được, nằm chèo queo ở đó, bị thương không chạy nổi đợi người ta xuyên thấu mình hết lần này sang lần khác, có lẽ đó cũng là cảm giác được làm đàn bà. Lần nào cô cũng nghĩ giống cái sẽ luôn bị chiếm hữu bởi một con đực định mệnh, cô đành chấp nhận, ném trái về đẹp thương cảm ấy. Nhưng hành vi tránh né lẩn lút của anh sau đó lại khiến cô thất vọng, cảm thấy anh hơi thiếu dũng cảm, hay ít ra cũng không can đảm như cô nghĩ, có thể vì cô mà vứt bỏ mọi thứ. Mặt khác cô thấy rằng mình hơi quá chủ động, một cô gái mà chủ động quá cũng chẳng hay ho gì! Theo đó cô luôn cho rằng mình là kẻ đã chủ động tìm gặp (cô không dùng từ “quyên rũ” nhưng từ đó cũng đã lóe lên trong đầu cô) thầy giáo, tuy chưa hẳn anh đã nghĩ vậy nhưng thực tế đúng là như thế, từ lần đầu cô một mình lên phòng giáo viên hỏi chuyện anh, tới lúc đến phòng anh nhờ đeo dùm thẻ sinh viên, rồi phát triển sau này nữa. . . là cô từng bước từng bước đẩy mối quan hệ giữa hai người lên mức này. Tề Linh chỉ e lúc lâm nguy anh lại đổ hết tội lên đầu cô, tuy cô không muốn nghĩ về anh như vậy nhưng vẻ hoảng

hốt của anh khi gặp phải chủ nhiệm khoa ở quán hải sản đã khiến cô cảm nhận được mối nguy này.

Nếu anh đã say đắm cô mãnh liệt đến nhường này, sao không để anh chủ động lên một chút, như cô vẫn chủ động đấy thôi? Ít ra cũng nên chủ động theo đuổi cô như Viên Dương vậy, chỉ có thể khi gặp khó khăn nguy khốn, anh mới có thể bình tĩnh mà đối mặt, mới có thể vì cô mà vứt bỏ tất cả! Giờ đây cô phải gắng kiềm chế bản thân, tạm thời dập tắt lửa dục trong mình, không để lan ra. “Không được dễ dãi với đàn ông, không để họ dễ dàng chiếm được mình, bằng không họ sẽ coi thường mình!”. Trong đầu cô chợt hiện lên câu này, hình như đã đọc được ở đâu đó trong sách, giờ ngẫm lại mới thấy thật chí lý.

Cô muốn anh phải ném nỗi đau khổ vì thiếu vắng cô. Thứ dễ dàng đạt được thì chẳng ai biết quý, ngay cả anh cũng vậy thôi. Mẹ từng cảnh báo cô đừng dễ dãi trao thân cho đàn ông, nhưng cô không nghe, để bây giờ lại ân hận.

Trong giờ, khi anh đưa mắt tha thiết nhìn cô, cô cứ vờ như không biết. Nhưng khi anh quay lên bảng viết công thức, cô lại e dè nhìn anh từ sau lưng, cảm thấy anh xa cách vời vợi, không sao với tới, lẽ nào đây là người đàn ông má áp môi kề với cô hôm qua ư? Cô vô thức sờ lên đùi, mặt thoáng ửng hồng.

Đây là một quá trình đau khổ mà cương quyết, anh cứ đưa mắt nhìn, cô lại cự tuyệt. M cô gần như tan ra dưới ánh mắt âm áp của anh, nhưng vẫn kiên trì nghiên rặng, không ngừng cảnh báo bản thân: không phải lúc này, không phải lúc này. . . Cô tự dọa mình bằng những kết cục đáng sợ mà cô nghĩ ra, ví dụ như: cô dính bầu rồi bị đuổi học, ai nấy đều chỉ trỏ bàn tán sau lưng cô. . . Khó khăn lắm mới chịu được đến lúc hết giờ, cô thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy mình đã chiến thắng được bản thân một lần nữa.

Lúc ăn cơm, ngồi trong nhà ăn, cô sực nhớ ra tiền ăn của mình là do anh đưa, bèn không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn sang, thấy anh đang ngồi đó hút thuốc, điếu thuốc đã cháy gần đến đót.

Màn đêm buông xuống, khi thần bóng đen vỗ đôi cánh muồn phiền lướt qua tâm trí, cô lại bị dày vò bởi một thứ ham muồn khó nói nên lời. . . Theo thói quen, cô lại thọc tay vào giữa hai chân, khi trước còn không hiểu được thói quen này nhưng giờ đây cô cứ vô thức cúi đầu nhìn cặp đùi mình, hai bắp đùi khép chặt cho cô cảm giác tê tê, trong khi đó tay cô y hệt như một cái nút chai, một cái nút cao su ám áp mềm mại. . . Anh vẫn chưa tới ư? Cứ chốc chốc cô lại nhìn đồng hồ, rồi chốc chốc lại trông ra màn đêm mịt mù ngoài cửa sổ, bóng tối vẫn như xưa, chỉ thiếu người mà cô nhung nhớ, cô thấy mệt mỏi, bèn âm thầm cúi đầu xuống. Khi anh lặng lẽ bước tới gần như chiếc bóng, cô chột cấn chặt môi, vâng ngực khẽ phập phồng nhưng chẳng thể ngẩng đầu lên bởi chỉ cần ngược lên, cặp mắt cô sẽ lộ hết mọi chuyện, đồng thời kế hoạch của cô cũng thất bại. Nhưng lúc anh đi khỏi, vào khoảnh khắc anh sắp ra khỏi cửa lớp, cô thấy lồng ngực mình đau đớn như sắp vỡ tung ra, chỉ muồn chạy theo anh, nhưng cuối cùng cũng đành lại được.

Lúc tự học buổi tối, cảm giác có người bám theo mình, cô ngoảnh lại liền thấy ngay Viên Dương. “Tối qua cậu đi đâu thế?” Viên Dương đỏ mặt hỏi. “Đi chơi” Vừa xuống thang cô vừa cười đáp, tâm tư cậu cô biết từ lâu rồi.

“Cậu không. . . không tới phòng khiêu vũ trường mình nhảy à?” Viên Dương cố lấy can đảm hỏi dò.

“Nhảy à? Cậu định dạy mình nhảy đấy à?” Cô bình tĩnh quay phắt lại khiến Viên Dương giật nảy mình, cậu thật không ngờ cô trả lời như vậy, liền lấp ba lấp bắp một hồi chẳng biết phải nói sao. Lúc này một cô bạn quen đi qua, cô liền vẫy tay “Chờ mình với” rồi quay sang nhoẻn cười, “Mình đi trước đây”. Dứt lời liền ung dung chuồn đi để cậu đứng trơ ra đó.

Đọc đường cô bạn kia còn ghen tỵ kể với cô: “Nghe nói bố Viên Dương làm quản đ̣ gì đó. . .” Tề Linh lắc đầu cười, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, cô liền ngoảnh đầu chăm chú nhìn về phía kí túc xá nam, nhất thời cô thấy mình vẫn còn cơ hội.

Tề Linh đếm từng ngày, thử thách lòng kiên nhẫn của anh cũng như của mình. Một tuần chỉ có hai tiết của anh, nhưng ngày nào lên lớp tự học cũng có thể gặp. Đó là thời gian mà cô nắm chắc nhất.

Đến thứ tư giữa tuần, Tề Linh đã có sẵn chủ ý. Đúng lúc anh bước vào lớp, cục giấy trong tay cô cũng bay vụt ra ném trúng mặt Viên Dương không trật một li. Ngẩng lên, thấy cô tươi cười với mình, cậu liền ngó ra trước ân sủng đặc biệt, cuống quýt nhặt cục giấy dưới đất lên giấu ngay vào túi. Vừa lúc thầy giáo đi ngang, cậu hoảng hồn cúi gằm mặt xuống, vô thức áp bàn tay dâm dấp mồ hôi lên túi quần, trong đó dấu trái tim đang rải cánh của cậu, cậu chỉ sợ nó bay đi mất. . .

Tề Linh tính chẳng sai, anh đã trông rõ mồn một hoạt cảnh giữa họ, hơn nữa cô còn cố tình phớt lờ anh rồi cúi gằm mặt xuống làm bộ dấu diêm căng thẳng, nên hôm nay anh ít dừng lại chỗ cô hơn hẳn mọi ngày, chỉ thoáng khựng lại có một lần.

Quản Nhiên tin những gì mình nhìn thấy bởi nó không trùng mà hợp với dự tưởng của anh. Anh chẳng hề đổ ky, sao anh có thể đổ ky họ cho được? (lần đầu tiên, trong lòng anh phải thừa nhận từ “họ”) Hai người họ rất xứng đôi mà. Trong khoảnh khắc bước ra khỏi lớp, anh đã chuẩn bị để buông bỏ rồi.

Giờ đây anh đã biết cách kháng cự lại ham muốn, cố gắng niêm phong đoạn kí ức đó thật hoàn chỉnh rồi cất vào một viên hổ phách vàng lóng lánh, không để sót chút nào, thậm chí, anh thấy như thế còn tốt hơn. Anh nghĩ mình không xứng đáng được sở hữu tấm thân đẹp đẽ căn tràn nhựa sống ấy, cứ như vậy sớm muộn sẽ bị trời phạt. Anh đã từng có được cô, từng được tận hưởng cái đẹp đến hồn xiêu phách lạc đó, quá trình chính là tất cả, quá trình chính là sinh mệnh còn sự chiếm hữu vợi vàng mà vô trách nhiệm mới thật là vô sỉ, dung tục! Ý thức cứ khăng khăng phối hợp với trí não anh mà truyền bá thứ lý luận nực cười này, còn anh cũng cứ thế mà tiếp nhận. Nếu anh rút lui bây giờ thì chẳng mất gì cả, tình yêu dành cho cô có thể để trong lòng (giờ đây anh có thể thoải mái dùng tới từ “yêu”, lần đầu tiên, từ này thuộc về anh một cách đường đường chính chính!) cứ gì phải chiếm hữu cô

một cách đê hèn như thú vật. Anh bắt đầu so sánh vấn đề tình dục của mình với hành vi độc chiếm của loài thú vật rồi ra sức hạ thấp những thứ đó, hạ xuống thấp vô cùng, giơ hai tay siết chặt lấy đầu, ép mình phải chấp nhận lý luận hiển nhiên đó. Dường như trí óc anh cũng đã khuất phục rồi.

Nằm dài trên giường, Quán Nhiên định ép mình mau ngủ thiếp đi. Anh sợ cả tâm nệm mềm mại sẽ lún xuống thành cả một thế giới vàng như mật. Bật ti vi lên, những hình ảnh cứ chập chờn như bóng ma trước mặt, không sao lọt nổi vào đầu. Anh cảm thấy trong mình như có một con sư tử khát máu, không ngừng lồng lộn sau song sắt, thở hồng hộc, rồi đột nhiên nhảy xổ lên, toán phá tan những chướng ngại ngăn trở mình nhưng bị anh tóm được kéo lại, khiến nó phát cuồng xông tới chấn song, anh cảm tưởng ngực mình cũng sắp bị con dã thú điên cuồng đó xé nát rồi.

Thấy anh chùn bước, Tề Linh lo sợ khôn xiết, cô nhận ra ánh sáng trong mắt anh từ từ lịm dần đi, khả năng diễn xuất vốn gượng gạo của cô chẳng những không kích thích được ý chí đấu tranh bùng bùng của anh mà ngược lại còn khiến anh lặng lẽ bỏ cuộc sao? Cô chợt nghĩ có lẽ mình đã chữa lợn lành thành lợn què, thậm chí còn ngờ rằng mình đã tạo cho anh một cái cơ hợp lý để thuận nước đẩy thuyền. Một khi đã chiếm hữu được người đàn bà, đàn ông sẽ nghĩ cách để rũ bỏ, đây chính là “bội tình bạc nghĩa”! Cô chẳng rõ mình từng nghe thấy câu này ở đâu, nhưng rõ ràng là nó đã nhắc nhở cô. Bất luận ra sao, cô cũng không thể để mất anh, anh là tất cả của cô, cô cũng tin rằng mình là tất cả của anh, trong mắt cô anh là người không ai thay thế nổi, hiện giờ không, tương lai cũng không! “Phải ngừng ngay màn kịch lừa mình gạt người này đi!”. Cô ra lệnh cho bản thân: nhất định phải dành lại được anh! Cô tin chắc rằng anh sẽ tha thứ vì cô là báu vật mà anh nâng niu nhất kia mà!

Tiết học cuối cùng rơi vào một sáng cuối tuần, vừa bước lên bục giảng Quán Nhiên đã cảm nhận thấy anh mắt nhớ nhung tha thiết từ bên dưới, khiến anh kinh ngạc vô cùng. Lén đưa mắt nhìn lại, thấy ánh mắt kia sáng tỏ mà tươi trẻ, dũng cảm mà kiên trì hệt như khi xưa, lòng anh chợt lạnh toát, vội cuống quýt để né tránh nhưng rồi lại vẫn vương không nổi. Nhất

định phải giảng cho xong bài, anh nghiêm khắc ra lệnh cho mình rời mắt đi, không được đánh mắt tự tôn, không được quên mỗi nhục mấy ngày trước. Nhưng kì thực lòng anh vẫn đang tan ra như một cây kem chảy nước, chẳng thấy nhục nhã gì hết.

Ngay từ đầu cô đã nhận ra mình lại thắng, chỉ nhờ một ánh mắt anh đã tha thứ cho cô. Cô không chắc rằng mình có đúng hay không nên cũng hơi hối hận vì mình đã hành động hấp tấp như vậy. Có lẽ phải để anh ném mùi đau khổ vì thiếu vắng cô thêm vài ngày nữa mới được, cô thấy giữa đôi bên chỉ là đang thi gan với nhau nên muốn anh không nhẫn nhịn nổi mà phải khuất phục trước. Nhưng còn chưa kịp nghĩ cho chín, cô bỗng nhận ra anh đã đau đớn mà kiên quyết rời mắt khỏi mình, điều gần như không thể xảy ra khi trước, xưa nay anh chưa từng cự tuyệt ánh mắt của cô kia mà. Cô cơ hồ không tin nổi vào mắt mình nữa, sao có thể thế này được chứ? Lẽ nào anh thật sự không còn yêu cô nữa sao? Cô thoáng bắn khoăn nhìn quanh, thấy Viên Dương đang liếc trộm mình mới lờ mờ đoán ra cơ sự. Lúc hết giờ, cuối cùng cũng thấy anh nhìn về phía mình, cô liền đứng dậy, toan nắm lấy cơ hội trong khoảnh khắc này. Hình như anh đang đứng đó đợi cô, Tề Linh chần chừ một thoáng, rồi mặc kệ những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, cầm cuốn sách trên bàn đi thẳng tới chỗ anh.

Quản Nhiên cố ý kéo dài thời gian, anh xếp lại giáo án trên mặt bàn rồi mới khoan thai bước xuống bục giảng, ra khỏi lớp, chậm thế này cô hoàn toàn có thể đuổi kịp. “Thầy ơi em có mấy chỗ không hiểu ạ”. Cô ôm cuốn sách bám theo anh ra khỏi lớp rất tự nhiên. “Chỗ nào đâu?”. Anh ngờ rằng hôm nay cô chẳng để lọt tai câu nào anh giảng cả. “Nhiều chỗ lắm ạ!” Cô mau mắn đáp. Anh dừng bước ngoảnh lại, muốn xem cô thật ra có dụng ý gì, nhưng dụng ý của cô đã hiện rành rành lên mặt khiến anh sững sờ, cứ chờ người ra đó. “Tôi nay em tới hỏi thầy có được không ạ?” Dứt lời chẳng đợi anh đáp cô đã ôm sách chạy biến mất, hết một ngọn gió, mặc cho anh ngây người tại chỗ, ném mùi thế nào là định mệnh không sao cự tuyệt.

Quản Nhiên vội vội vàng vàng ăn cho xong bữa tối, từ trong nhà anh đã trông thấy bóng cô rời đi.

Tối nay, đang nghĩ đến tối nay, anh chợt ngẩng đầu lên nhìn ra bầu trời âm đảm bên ngoài rồi lại liếc đồng hồ, thấy sắp tới bảy giờ, bóng tối ngoài cửa sổ đã từ từ lan ra nền trời rục rờ đằng xa, thân dục vọng cũng hóa thành một con kền kền khổng lồ bay vòng vòng trước mặt anh, lúc nào cũng như chuẩn bị đáp xuống, khiến anh đâm ra sờ sợ đêm đến.

Quay về phòng, chiếc đồng hồ thạch anh trên tường lại tích tắc tích tắc giục giã liên hồi khiến anh càng nhấp nhôm không yên. Anh liên tục liếc đồng hồ, đã tám giờ rồi, chẳng biết anh nên tới lớp hay đợi cô ở phòng Giáo viên, đó là nơi duy nhất mà anh cho rằng có thể chống được cám dỗ. Quản Nhiên liền mở cửa phòng chuẩn bị đi, anh biết rõ tất cả hậu quả nếu mình lưu lại trong phòng. Nhưng vừa đặt chân ra khỏi cửa, anh như bị thứ gì đó mịn màng mềm mại đẩy trở vào, đó là dáng người thon thả dong dong tựa cá đuối của cô, tám thân tròn lẳn chỉ có duy nhất một nếp gấp diệu kì nơi háng khiến anh buông bỏ hết mọi ý nghĩ kháng cự, đành lui vào phòng, khẽ khàng khép cửa lại. . .

Tối thứ sáu cũng chẳng mấy ai lên lớp tự học, Tề Linh tới lớp rất m, cúi đầu làm bài tập nhưng ý nghĩ trong đầu cũng không ngừng dao động theo ngọn bút. Cô như điên như cuồng đặt hết tâm trí vào cửa lớp, hễ có người vào đầu cô bắt giác sẽ ngẩng lên nhìn, cô chỉ mong ngóng được gặp anh, nhưng lại sợ gặp anh, cô đâu ngờ rằng tất cả tư tưởng của bản thân đã bị anh nhìn thấu cả, chẳng còn nơi nào để dấu mình nữa, giống như khi lỏa lồ đứng trước mặt anh hôm trước vậy.

Quá tám giờ mà chưa thấy anh tới, cô bắt đầu nghi rằng anh không tới nữa, đợi tiếp ư? Cô chẳng muốn đợi nữa, liền cầm sách cúi đầu ra khỏi lớp. Cô ngờ rằng anh đang đợi mình trong phòng Giáo viên nhưng khi rón rén bước tới cửa phòng Giáo viên, cô lại thấy bên trong tối om om. Theo phản xạ, Tề Linh gõ cửa nhưng bên trong lặng phắc như tờ, không có anh, nhất định là không có anh, anh đang đợi cô ở đâu chứ? Cô nghĩ là ở ký túc, lúc ra khỏi lớp cô đã biết anh đang ở đó. Có điều cô không muốn nghĩ tới chỗ đó, cô muốn quay về lớp, về nơi mà cô không thể phát huy sức quyến rũ của mình, nhưng đôi chân chẳng chịu tuân lời cứ thế bước xuống thang.

Suốt dọc đường cô một mực cúi gằm mặt xuống, những hình ảnh lạ lùng không ngừng tái hiện trong óc, càng đi bước chân cô càng chậm lại, dục vọng suy đồi khiến đôi chân cô như nhũn ra, chùng như chẳng cất lên nổi nữa.

Anh đang đứng ở đó đợi cô, đợi lời hứa mập mờ của cô. Cô thấy bản thân mình thật đê tiện, đê tiện đến nỗi dùng cả cách này để mê hoặc thầy giáo mình. Thấy phòng anh vẫn sáng đèn, cô hơi hụt hẫng, niềm thất vọng pha lẫn oán hận khiến cô không sao bước tới được. Là hận bản thân hay hận anh đây? Cô chẳng làm sao nói rõ được. Đứng trong bóng tối ô cửa tròn, Tề Linh thoáng lưỡng lự, phân vân chẳng biết có nên vào hay không. Xưa nay cô chưa bao giờ do dự như vậy, dù lần đầu tới phòng anh cũng không bồi hồi do dự như thế này! Giờ quay về vẫn kịp, cô ngoái đầu nhìn về phía dãy lớp học sáng choang, thậm chí còn xoay mình dợm bước về phía đó, nhưng đột nhiên cô khựng lại như bị một giọng nói đầy ma lực níu giữ, tiếng nói đó đến từ sâu thẳm trong cô, đến từ tâm tưởng của cô, chẳng chừa cho cô một đường để phản kháng, cuối cùng cô cất bước đi thẳng tới trước phòng anh.

Cửa hé ra một khe nhỏ, một luồng sáng xiên xiên chiếu ra cắt ngang trước cửa, cô tránh luồng sáng sắc như dao đó, đi né né tới bên cửa, cũng chẳng gõ mà chỉ nhẹ nhàng đẩy cửa ra. Đập vào mắt cô là anh mắt hụt hẫng như vuột mất vật gì của anh.

“Tới rồi à?”. Anh đứng dậy, còn cô vẫn làm thinh, chỉ xoay tay chậm rãi khép cửa lại. “Em ngồi đi, ngồi đi.” Anh nhường chỗ trên giường cho cô, còn mình ngồi sang ghế

Tề Linh ôm sách lại gần, liếc qua chiếc giường như thể giường chiếu đã được sắp sẵn cho mình nên phải đích thân kiểm tra kỹ càng một lượt, cô tránh vết lõm sâu trên đệm mà lúc trước từng là chỗ ngồi của anh rồi nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh

“Em không hiểu chỗ nào?” Ngón tay Quán Nhiên chạm vào cuốn sách trong tay cô, giọng cũng run rẩy cả lên, anh biết câu hỏi của mình rất ngốc

nhưng lúc vào đầu câu chuyện anh thường gượng gạo chẳng biết nói gì. Tề Linh không đáp, chỉ tùy tiện mở sách ra, tươi cười đặt vào bàn tay anh đang chìa ra. Thấy cô tươi cười, cười tới mức khỏi nói đã hiểu, anh cũng bật cười theo nhưng rồi lại khe khẽ lắc đầu. “Xem ti vi nhé.” Anh liếc nhìn ra cửa còn cô giờ tay với chiếc điều khiển trên giường. “Hôm nay ti vi có gì hay không thầy?” Anh không đáp vì câu đó vốn cũng không cần đáp lại.

Cô cứ liên tục chuyển kênh, tâm trạng anh cũng thay đổi xoành xoạch, biến chuyển đến hỗn loạn như chương trình ti vi.

Quản Nhiên nhìn đồng hồ đã tới chín giờ, trong phòng không khí khá âm thấp hết như vừa lau nhà. Cô chống tay xuống giường, hơi ngả người ra sau để ngồi cho thoải mái. Lúc này hai người đều tỏ ra thản nhiên, chẳng ai muốn vì quá chủ động mà để lộ ý đồ bản thân cả. Tề Linh nhìn ra cửa, cô nhớ rằng lúc vào mình không hề khóa, anh cũng lập tức hiểu ý ngay nhưng còn chưa rõ ý đồ thật sự của cô, có điều giờ anh đã thoải mái hơn nhiều so với lúc cô chưa tới, cũng đã có thể không chế tư duy của mình đi theo một hướng lành mạnh.

“Bình thường em thích xem chương trình gì?” Thần thái của anh rất tự nhiên mực thước.

“Bình thường em ít khi xem ti vi lắm ạ.” Rõ ràng cô không nghĩ theo hướng của anh.

“Thế em hay làm gì? À trừ lúc học ấy.” “Chẳng làm gì cả, có rảnh thì đọc tạp chí thôi ạ.” Vừa nói cô vừa chuyển sang kênh khác.

Anh để ý thấy cô ngồi vắt vẻo trên giường, đu đưa cặp chân mát rười rượi, trong đầu chợt cảm thấy mát rượi cả đi. Anh thấy ngón chân mát rượi của cô lướt qua đùi mình mát lạnh hết một con rắn đang trườn trên đó. . . Ý nghĩ quái lạ đột nhiên ập đến này khiến anh dự cảm thấy một mối nguy hiểm tiềm ẩn.

Thời gian, thời gian vẫn giữ nguyên nhịp điệu của mình, nhưng cô lại thấy khoảng thời gian này trôi nhanh hơn tưởng tượng nhiều, nhìn đồng hồ

trên tường đã 9h30, anh vẫn trầm tĩnh ngồi trên ghế, chẳng hề sáp lại ngồi gần cô, đặt tay lên đùi cô ngay như cô dự tưởng. Đôi chân cô ngồi mãi đã tê rần, đành đổi sang tư thế hơi nghiêng nghiêng người.

Mười giờ đã phải về kí túc rồi, không thể chậm trễ nữa, cô nghiêng răng định nói tất cả những gì đã chuẩn bị sẵn nhưng anh vẫn dán mắt vào ti vi, chẳng hề để tâm đến vẻ khác lạ của cô, Tề Linh thoáng thất vọng, cô không muốn sinh nhật mười chín tuổi của mình ngày mai trôi qua một cách vô vị chẳng có gì đáng nhớ, đôi với một cô bé thì mười tám, mười chín là lứa tuổi đẹp nhất, tới hai mươi rồi sẽ không thể nói mình là một cô bé nữa, thế nên cô định nói với anh rằng mai là mình tròn mười chín tuổi. Có điều anh lại chẳng hiểu những suy nghĩ của cô, đáng ra anh vẫn luôn nhớ sinh nhật cô, nhưng giờ đây anh đã quên thật rồi, quên sạch sành sanh cả. Lúc này đây anh đang lén liếc đồng hồ tiếc rẻ, mỗi giây trôi qua đều như gõ vào trái tim anh, chỉ hận không thể đập vỡ đồng hồ để thời gian ngừng lại mãi mãi. Anh đợi cho cô đứng dậy, cảm thấy cô đã đứng lên lập tức cũng đứng lên theo, ngoảnh đầu lại, anh chợt thấy cô đang nhoẻn cười, với tay lấy món đạo cụ mà cô mang tới. “Về à?” Anh gượng cười nhìn cô quay đi, thấy bờ môi cô khẽ máy động định nói gì đó nhưng lại nói không nên lời. Anh bước ra cửa trước nhưng chẳng hiểu sao vẫn không mở cửa còn cô lưỡng lự một thoáng rồi cũng ngẩng lên liếc đồng hồ, chậm rãi tiến lại sau lưng anh nhưng chỉ đứng im không nhúc nhích, tay anh khẽ đụng phải tay cô, cuốn sách trong tay cô rơi bịch xuống sàn khiến cả hai người giật nảy mình, hai ánh mắt ngo ngẩn chợt gặp nhau.

“Em muốn về thật sao?” anh đột nhiên nắm chặt lấy tay cô rồi ghé đầu qua định hôn, trước nay anh chưa từng khao khát muốn có cô như thế này bao giờ. “Đừng mà.” Tuy nói vậy, cô vẫn chìa môi ra đón nhận, thân thể hai người đè lên cửa khiến cánh cửa bị sập vào, cạch một tiếng, cửa đã khóa lại.

..

Đây là đêm đầu tiên cô qua đêm ngoài kí túc, tuy vẫn nằm bên an ủi nhưng thật ra anh rất lo lắng, dù dự vọng bản thân đã khiến anh nói trái lòng mình. Anh sợ rằng sáng mai cô đi từ phòng anh ra sẽ bị người ta bắt

gặp. “Thầy, em chỉ sợ sau này không được gần thầy nữa.” Cô nói câu này rất đúng lúc. “Thế thì chúng mình không bao giờ xa nhau nữa.” Anh ôm chặt rồi hôn lên tấm thân thon thả như cá đuối của cô, thuận miệng hứa hẹn. “Có biết sao hôm nay em lại đến tìm thầy không?” Đột nhiên cô sực nhớ phải nhân lúc này mà tìm có nói ra.

“Sao thế?” A chỉ sợ phía sau còn những trò gì đó nữa không biết được.

“Mai là sinh nhật mười chín tuổi của em!” Cuối cùng cô cũng nói ra điều mình ấp ủ.

“Mai à?” Rốt cuộc anh cũng nhớ ra. “Phải rồi, là sinh nhật em! Em muốn quà gì đây?” Anh ngượng nghịu thú nhận mình đã quên băng mắt.

Cô chần chừ không đáp, vì cô chưa thể đáp ngay được. Quà mà cô thích thì nhiều lắm nhưng cô không thể đánh đổi đêm nay bằng bất cứ món quà gì. Cô muốn anh phải day dứt cả đời với cô vì đêm nay, bởi vì cô phải tỏ vẻ đáng thương, ngay cả tiếng rên vừa nãy của cô cũng vô cùng ai oán. Anh đã động lòng thật rồi, vừa nãy, sau những phút giây cuồng nhiệt gần như phá hoại, anh lại rất nâng niu thân thể cô, thậm chí còn nhũn ra trước giọt lệ trên má cô. “Anh xin lỗi.” Anh điên cuồng vuốt ve dỗ dành cô. Mãi tới khuya hai người mới bàn xong, quyết định sáng mai sẽ bắt chuyến xe đầu tiên đi Tây An, anh muốn cô tự chọn lấy món quà mình thích.

Hôm sau trời còn chưa sáng bọn họ đã tỉnh dậy, có lẽ cả đêm cả hai đều không hề ngủ, anh thấy dường như cô tỉnh suốt đêm. “Tôi bảo này, em mặc đồ lót vào đi, nude thế này tôi cũng không ngủ được. Anh thấy cô ngòi dậy tìm nội u của mình khắp nơi. Giữa lúc mơ màng, dáng người thon thả tựa linh dương của cô cứ chập chờn trước mắt anh, bụng cô, ngực cô, vòng eo tròn lẳn mịn màng như con thoi của cô nữa, anh liền giơ tay ôm cô vào lòng, anh yêu cô, anh rất muốn chiếm lấy cô làm của riêng, cô là lý tưởng, là đáp án cuối cùng cho tất cả mộng tưởng của anh. . . thật ra trong khoảnh khắc trông thấy cô lần đầu, giấc mộng trở thành nhà vật lý của anh đã bay mất sạch.

Tinh mơ, nhờ ánh sáng chập choạng lúc đầu ngày, hai người bọn họ len lén mở cửa ra. Thoạt tiên họ tắt đèn trong phòng rồi anh chạy ra trước, nhìn quanh thấy không có ai mới kéo cô đang nấp bên cửa ra theo.

“Mình chạy bộ đi thầy! Lâu lắm rồi không tập thể dục buổi sáng!” chưa dứt lời cô đã thoăn thoắt chạy vụt lên như một con nai nhỏ, đôi giày thể thao Li Ning cô đang đi rất tiện tập thể dục, anh còn nhớ cô từng đoạt giải nhì toàn khoa về chạy đường dài 5.000m.

Anh theo phía sau giữ một khoảng cách với cô, hăng còn sớm nên cả hai lại vòng quanh sân bóng rổ một vòng, tinh mơ ngày thứ Bảy, chỉ thấy lác đác giảng viên và học sinh tập thể dục buổi sáng. Để khỏi bị phát hiện sơ hở, anh đã cô ý chạy ngược với cô nên hai người càng chạy càng xa. Thành linh có người chạy lại trước mặt anh, suýt nữa đâm sầm vào nhau, anh phải vội tránh đường. “Cô Từ à?” “Thầy Quản đấy à?” Anh nhận ra bóng người trắng trắng đó là cô giáo vẫn mang kính gọng vàng, hai người đều dừng lại.

“Sáng sớm còn dậy chạy bộ nữa cơ à?” Hai người đều đồng loạt nghi ngờ nghi lục của nhau. “Không chạy thấy mệt người lắm.” Nói rồi thấy bóng Tề Linh xa dần xa dần, anh cuống lên vội đuổi theo, bèn vội làm động tác ưỡn ngực rồi chạy tiếp. Hai người một trước một sau chạy ra khỏi cổng trường. “Thầy Quản hôm nay dậy sớm thế?” Ông bảo vệ nhận ra anh. “Vâng, tôi đi Tây An.” Bấy giờ trời đã hửng sáng, ra khỏi trường một quãng anh mới đuổi kịp cô, hai người lót dạ bằng bánh quẩy với sữa đậu nành ngay trong quán điểm tâm trước bến xe. Chuyến xe đầu tiên trò tới, chỉ lác đác mấy người lên xe. Hai người ngồi ở dãy ghế giữa, chỗ của cô sát bên cửa sổ. Nhìn đồng hồ, xe mới chạy được mười phút.

Xe bắt đầu từ từ tăng tốc, hai người đều ngáp ngáp dài, giờ đây hai người đều buồn ngủ díp mắt. “Không sao nữa rồi, em tựa vào vai tôi chợp mắt một lúc đi.” Quảnh Nhiên xót xa nhìn cô, Tề Linh cũng tiện thể dựa luôn vào vai anh.

Đi được một đoạn xe chợt dừng phắt lại như có người bước lên, Quảnh Nhiên cũng lim dim nhắm mắt. “Quảnh Nhiên!” Nghe tiếng gọi, anh vội mở

bùng mắt ra, liền trông thấy Khang Bác, bạn cũ thời phổ thông đứng ngay trước mặt, bèn nhích vai nhắc cô ngồi thẳng lên rồi mới lật đật đứng dậy. “Lâu lắm rồi không gặp cậu, đi Tây An à?” Anh chìa tay ra.

“Ừ mình đi Tây An. . .”

Sau phút hàn huyên, Khang Bác cũng ngồi xuống ghé bên cạnh, chỉ cách nhau một lối đi. Khang Bác đã trở thành bác sĩ tại bệnh viện ở quê, lúc thường hai người rất hiếm khi gặp được nhau.

“Bệnh viện giờ thế nào rồi?” Quán Nhiên vội hỏi, chợt anh phát hiện ánh mắt Khang Bác đang hướng vào phía trong. Cô đã ngoảnh đi đôi mắt nhìn cảnh vật qua khung cửa kính.

“Cũng thoi thóp thoi, đâu được khám khá như trường các cậu. . .” Khang Bác thở dài.

Bọn họ đã lâu chưa gặp mặt, cũng rất hiếm khi qua lại, hình như lúc anh kết hôn Khang Bác vẫn tới dự đám cưới, còn về sau. . . Quán Nhiên không nhớ nổi, anh mang máng nhớ hình như khi đó cậu ta vẫn chưa lấy vợ, định hỏi thăm nhưng thấy cậu ta cứ thi thoảng lại nhìn qua bên này, chỉ sợ cậu ta sẽ hỏi tới người vừa dựa vào vai anh.

“Cậu đã có con chưa?” Đây hẳn là thói quen nghề nghiệp của bác sĩ.

“Vẫn chưa! Mình bận quá.” Anh hơi lúng túng, chắc hẳn Khang Bác vẫn nhớ mặt Triển Xuân lúc trước, người ta đâu thể cải lão hoàn đồng được.

Cô vẫn ngoảnh mặt ra ngoài cửa sổ, tựa như không quen biết khiến anh rất vừa lòng.

“Hôm nay cậu đi Tây An làm gì thế?” Anh lại hỏi Khang Bác. “Đi học bồi dưỡng ấy mà, tuần nào cũng phải đi một chuyến.” Cậu ta có vẻ rất ngán ngẩm chuyện đó. Xe lắc lắc lu lu, mọi thứ xung quanh cũng rõ dần lên, “Cậu nhớ Văn Ba không? Giờ cậu ấy thành ông chủ rồi, mở một quán lẩu, mấy hôm trước tụi mình vừa gặp nhau ở viện, tiêm phòng cho con cậu ấy. . .”

“Thế còn cậu?” Cuối cùng anh cũng không nhin nổi.

“Mình. . . mình vẫn chưa lấy vợ.” Về mặt Khang Bác thoáng ngượng ngùng. Đã tới bến trường Y, cậu ta liền đứng dậy định xuống xe, bỗng cô đột ngột lấy khuỷu tay huých anh một cái, chỉ cho anh xem ai đó bên ngoài. Anh vừa lơ đãng nhìn ra cửa sổ vừa đứng dậy từ biệt Khang Bác, trước lúc xuống xe cậu ta còn ngoảnh lại, trông thấy Quán Nhiên và cô nắm chặt lấy tay nhau. . .

Xe tới Nam Môn(1) thì dừng lại, anh và cô cùng bước xuống. Cuối thu gió lạnh se sắt thổi ù ù bên tai, thời tiết khá lạnh. “Em lạnh không?” Anh nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô. Cô gật đầu, vén lại tóc rồi tựa vào lòng anh. “Đút tay vào túi tôi đi. Lát nữa qua McDonald’s uống cái gì nóng nóng là ấm ngay.” Anh ôm eo cô băng qua cửa thành, đi thẳng về phía gác chuông.

Sáng tinh mơ, quán McDonald’s mới có lác đác vài người, hai người tìm một chỗ sát bên bức tường kính ngồi xuống.

Khi này vừa ăn sáng nên anh chỉ kêu hai món đồ uống và một gói khoai tây chiên mà các cô bé vẫn thích ăn. “Thầy chưa chúc mừng sinh nhật em.” Cô hớp một ngụm nước rồi liếc anh.

“Chúc mừng sinh nhật em! phải rồi để tôi hỏi xem ở đây có bánh gato không nhé?” Nói rồi anh đứng dậy định đi nhưng bị cô kéo lại.

“Thôi mà, em cũng chẳng thích ăn ngọt mấy, dễ béo lắm.” Anh bật cười, trong đầu lại hiện ra thân hình thon dài mà đầy đặn của cô, đúng là không nên béo ra, chỉ hơi béo thôi cũng không được. Nhìn ra ẩn ý trong nụ cười của anh, cô e thẹn cúi đầu xuống. “Thầy mua quần áo tặng em nhé, mùa đông chỉ thấy em có mỗi một cái áo rét.” Anh chờ người ra, dăm dăm nhìn cô học trò trước mặt, khóe mắt Tề Linh chột đỏ lên, hóa ra anh vẫn nhớ mùa đông cô chỉ có mỗi một chiếc áo khoác đen để chống rét.

“Nếu chúng mình cứ ở đây thì tốt biết bao.” Cô nắm tay anh đi dọc phố Đông, anh thoáng lo lắng nhưng vẫn để cô nắm chặt lấy tay, hôm nay là

sinh nhật cô mà. . . Anh hiểu ý cô, mong ước của cô cũng chính là cảm xúc của anh, thật ra anh vẫn luôn canh cánh một vấn đề rằng sau này liệu họ có thể tới một nơi không người quen biết, chẳng ai hay cô là học trò anh, rồi ung dung sống bên nhau chẳng? Vừa nghĩ tới chuyện này, lòng anh lại trĩu nặng. Anh yên phận đã quen rồi, như một cỗ máy cứ vận hành tuần tự theo từng bước vậy, mỗi ngày đều làm những động tác theo quán tính nên sợ sệt những đổi thay ở một nơi xa lạ, tìm một công việc mà chẳng biết liệu có gánh vác nổi không. . . Ngoài vấn đề công việc còn cả vấn đề hôn nhân nữa, vừa nghĩ tới đó anh đã tuyệt vọng hoàn toàn, không biết phải nói với vợ thế nào về việc ly hôn, anh chẳng tìm được bất cứ lý do nào để ly hôn cả, lẽ nào anh có thể nói với chị rằng: chẳng hiểu sao anh lại lỡ yêu học trò của mình mất rồi?

Tề Linh vẫn đắm chìm trong hạnh phúc vì cuối cùng có thể được nắm tay anh dạo bước trên phố. Tới trước cửa một tiệm kim hoàn, hai người chân chừ một thoáng rồi bước vào.

Trước nay cô luôn ao ước một sợi dây chuyền bạch kim, dù biết rằng đòi hỏi này quá xa xỉ, hơn nữa cô vẫn còn đi học, không nên có những món trang sức quá xa hoa như thế. “Em chỉ thử một tý thôi thầy nhé?”

Cô hạ giọng nói nhỏ rồi nhìn anh đầy nhí nhảnh pha lẫn trông đợi. Anh gật đầu cười.

“Thấy thế nào?” Mắt thăm mĩ của anh và cô không ngờ lại trùng nhau, đều ung kiêu dây đơn giản mà lộng lẫy, anh gật đầu, kéo dây lại xem nhãn mác, “Một ngàn tám à, có giảm giá được không?” Anh đang nhẩm tính xem trong túi có đủ tiền mua sợi dây này không. “Đây là giá đã giảm rồi đấy ạ.” Quản Nhiên tiu nghỉu, trong túi anh chỉ có một ngàn rưỡi

“Đi thôi thầy, em thấy cũng chẳng ưng lắm.” Thấy vẻ lúng túng của anh, cô vội gỡ sợi dây trên cô xuống, kéo anh ra ngoài. “Cô ơi ở đây còn có nhẫn kim cương nữa ạ.” Nghe thấy câu này hai người chột ngoảnh lại, nhẫn kim cương ư? Cả hai đều nhìn về bên đó, Tề Linh chỉ muốn dừng bước quay lại xem, dù chỉ là thử ướm vào tay thôi cũng tốt, liền ngoảnh sang nhìn, thấy

gương mặt anh chẳng tỏ thái độ gì. Thôi đi, cô thàm thở dài, thừa biết mình không thể để anh mua tặng thứ quý giá đến thế nhưng sâu thẳm trong lòng, cô vẫn mong một ngày nào đó, anh có thể gây bất ngờ cho cô. . .

Thật ra anh cũng chẳng định mua cho cô món quà đắt tới nhường ấy, chỉ là anh nhất thời xúc động, cảm thấy sợi dây chuyền kia rất hợp với khí chất của cô, đeo lên cần cổ trắng tấp mảnh mai thật không chê vào đâu được, có những thứ dường như được làm riêng cho một người nào đó, nhìn cô đeo sợi dây lấp lánh đó lên cổ rồi ngoảnh lại, hơi ngẩng đầu lên, mỉm cười, đôi mắt long lanh như sao trời chăm chú nhìn anh, biểu diễn cho anh xem hiệu quả sau khi đeo vào. Quả thật cô đeo lên nhìn rất lộng lẫy khiến mấy cô bán hàng xinh xắn kinh ngạc xúm lại, nhưng hai người vẫn bỏ đi ngay. Anh và cô ôm eo nhau đi trên phố, cảm giác thấu hiểu mà thân thiết này rất lạ lẫm với anh, anh chẳng nhớ nổi mình có từng đi cùng vợ như thế này hay chưa, vợ anh rất đứng đắn, hành vi thân mật này hẳn sẽ làm chị mất tự nhiên.

Anh vẫn luôn để ý tới những người qua lại trên đường, Tây An cũng chẳng cách trường là mấy, khu phố Đông hay đường Giải Phóng sầm uất thật chẳng an toàn chút nào. Đến trưa bọn họ dùng cơm trong một nhà hàng Tây An, anh định gọi một chai rượu vang nhưng Tề Linh cứ khẳng khẳng nói không biết uống, hai người đành gọi rượu sữa Hoàng Quế và bánh chèo nướng.

Trong thành nhà Đường(2), rốt cuộc cô đã chọn được một chiếc áo rét hơn ba trăm tệ, cả hai đều thấy giá này rất vừa túi tiền, cô vui vẻ nhận mà anh cũng thấy phù hợp, có điều mặc áo này thì không đi được giày thể thao nữa. Lúc soi gương hai người mới đồng thời nhận ra khuyết điểm này. “Chân em lạnh thế kia, để anh mua thêm cho em đôi boot.” Cô hơi ngượng nghịu, có điều bộ đồ này đi với đôi boot thấp đến mắt cá kia rất tôn dáng nên cô không sao quyết được, cuối cùng Quán Nhiên đành quyết dùm, đôi boot da cổ thấp màu ngà kết hợp với chiếc áo khoác giả cashmere màu nâu toát lên vẻ thanh thoát mà gợi cảm, hệt như một chú linh dương lông vàng đẹp đẽ. Đi boot vào, đứng trước gương, Tề Linh có phần tiếc rẻ không nỡ cởi ra, cô bán hàng cũng tươi cười lại gần định giúp cô cất đôi giày thể thao

cũ vào túi. Giờ đi luôn đôi boot mới vào u? Cô thấy tiêng tiếc, liền bước tới ngăn cô ta lại, “Em cứ mang vào đi! Hôm nay là sinh nhật em mà!” Quản Nhiên cúi xuống cắt đôi giày dùm cô.

Tề Linh rất vui, xưa nay cô chưa từng nhận được nhiều quà xách đầy cả hai tay thế này bao giờ, lúc sáng ra cô còn nom nớp sợ chuyện cả đêm không về phòng hôm qua sẽ trở thành tin hot trên lớp, nhưng với chuyện đó không thể kiểm soát thời gian được, cô hình dung được hành động của anh, nhưng không nghĩ được rằng vào lúc đó, theo cách đó, cái giá của việc bị kim nén sẽ là bùng nổ, trong khoảnh khắc tay anh lần vào áo, cô đã nhũn người ra ngã quy xuống đất, thân thể cô đã biến chất, giống như đầu óc cô vậy. Lúc này đây cô lại thắng lợi trở về, khi băng qua hành lang nhỏ hẹp đông nghẹt phía sau Đoàn Lữ Môn, một tia u ám thoáng qua trong đầu cô, quét sạch niềm hân hoan vừa nãy, mấy túi đồ trong tay cô trĩu xuống nhưng cô vẫn thoăn thoắt bước đi, cảm giác nặng nề trong lòng khi xưa chợt biến mất. Lúc ngang qua chợ hoa Văn Xương Môn, cô cứ mãi dán mắt vào cửa hàng hoa bên đường. “Tôi tặng em một bó hoa nhé?” Quản Nhiên đề nghị. “Thôi thầy ạ, tay em xách bao nhiêu thứ rồi.” Giọng cô hơi lưỡng lự, thật ra cô rất muốn có một bó hoa của anh tặng, cô muốn anh chạy ngay sang mua cho cô một bó, cô tự thấy mình rất hợp với một bó hoa nào đó trong kia, nhưng anh lại lên tiếng hỏi khiến cô không sao nói ra được, cũng chẳng muốn nói thẳng ra rằng : “Thế thầy mua cho em đi.”

Từ cửa Bi Lâm, men theo con đường cỏ kính dưới bóng những cây hòe lớn của Thư Viện Môn(3) đi tới Nam Môn, cô vẫn canh cánh về mấy đóa hoa khi nãy, rồi bắt đầu hối hận vì đã không đòi anh mua cho. Đúng lúc này một cô gái ôm bó hoa tựa vào lòng người yêu bước lại gần, cảm giác hạnh phúc đó khiến cô ghen tị. Cô ta sao đẹp bằng mình! Cô thầm nghĩ, ý nghĩ này bắt nguồn từ những cái nhìn nóng bỏng của đám đàn ông dọc đường. Đang đi, Tề Linh chợt nhận ra anh đã rút tay khỏi eo cô như bị kim châm, liền ngoảnh lại nhìn. Thấy anh đang ngoảnh sang bên, còn rảo bước đi thật nhanh, cô vội cuống quýt đuổi theo. “Thầy sao thế ạ?” cô hỏi mà chẳng thấy anh ừ hử gì, có lẽ lại gặp phải người quen. “Em khát nước không? Tôi

đi mua táo nhé?” Anh muốn chuyển chủ đề nhưng cô chỉ lắc đầu, trong lòng thâm khó chịu.

Lúc đó ở Thư Viện Môn, anh quả thực đã gặp phải người quen, đó là một cán bộ phòng quản lý sinh viên trong trường, tốt nghiệp cùng khóa với anh lại được phân về cùng nơi, ngày thường cũng rất ít khi qua lại, năm ngoái anh còn cãi vã với anh ta về chuyện học bổng. Đạo đó phòng Quản lý sinh viên cứ khăng khăng dựa hoàn toàn vào kết quả thi của sinh viên để trao học bổng, nhưng anh không đồng tình bởi anh cho rằng điểm thi chỉ là một tiêu chuẩn mà thôi, kết luận một sinh viên có xứng đáng nhận được học bổng hay không còn đòi hỏi vào nhiều ti chuẩn khác ví dụ như tư tưởng đạo đức, ý kiến tập thể. . . những tiêu chuẩn đó phải do giảng viên linh động cân nhắc mới được. Sở dĩ anh khăng khăng như thế phần lớn nguyên nhân là vì Tề Linh có một môn thi không được tốt nhưng anh vẫn muốn giành cho cô suất học bổng ba trăm tệ đó. Có lẽ dọc đường ánh sáng mờ mờ nên khi phát hiện ra anh ta đang nhìn mình, anh mới rút tay khỏi eo cô, Quản Nhiên cứ bần khoăn rằng anh ta chắc đã trông thấy mọi chuyện, giá như vừa nãy mình đi cách cô một quãng có phải tốt không, nhưng những chuyện như thế này thật khó mà đề phòng được.

Bến xe Nam Môn chỉ còn một chuyến cuối cùng, Quản Nhiên tay xách nách mang bước lên trước, lướt mắt nhìn khắp các dãy ghế, may mà không đụng phải gã kia, anh đặt đồ đạc lên giá để hành lý rồi chọn hai chỗ ở hàng ghế cuối, nhường cô ngồi vào trong. Nỗi khó chịu của Tề Linh vụt tan biến, cô đang mãi hình dung xem mình mặc bộ đồ này lên sẽ ra sao. Anh chịu vì cô mà bỏ tiền thế này là đã đủ nói lên tất cả rồi, chỉ cần từ đây về sau cứ thế này thì cái gì cô cũng sẽ có hết, từ quần áo, dây chuyền, hoa, cả mọi thứ của anh nữa. Cuối cùng anh cũng hoàn toàn thuộc về cô, bởi vì cô là báu vật của anh mà.

Xe từ từ lăn bánh, vòng qua cửa ô Nam Môn nguy nga, chạy dọc theo tường thành về phía Tây.

Tây An về đêm đèn đuốc sáng choang, xe hơi như chạy dưới một dòng sông tối thẫm như mực, hai bên bờ là ánh đèn rực rỡ như hoa. Những chùm

đèn đủ màu lấp lóe theo tiết tấu tựa điệu nhảy rumba mạnh mẽ trên vũ đài. Xe queo qua một khúc quanh rồi chạy tới một đoạn đường tối om, ngọn đèn trần lại bất ngờ tắt phụt, bốn bề tối như hũ nút. Trong bóng tối Tề Linh thấy anh len lén đưa tay đặt lên đùi mình khẽ vuốt ve, cô nhón nhột muốn đẩy tay anh ra nhưng lại ngại ngần không dám. Ngày thường, động tác này của anh luôn khơi dậy ham muốn trong cô nhưng dường như ngày hôm nay mọi thứ cứ trơ ra. . . Dấu sao cũng đã đi suốt một ngày, cô vừa mệt vừa buồn ngủ, cứ đờ đẫn cả người. Xe chọt xóc nảy lên, đầu hai người cũng lập tức cụng vào nhau, ui da, cô ré lên, “Đầu thầy cứng quá!” Trong bóng tối, nghe tiếng anh cười khanh khách, cô chẳng hiểu anh cười cái gì cả, “Thầy cười gì thế thầy?” Cô hỏi nhưng chẳng thấy anh đáp, “Thầy còn cười à?” Tề Linh vùng vằng đập vào đùi anh khiến anh la lên còn cô cũng rụt ngay tay lại, đỏ bừng mặt vì nhận ra mình đã đập nhầm chỗ đó của anh.

Ra tới ngoại thành, đường đi càng lúc càng tối thui, đèn trần phụt một tiếng lại bật bên khiến anh rụt ngay tay khỏi đùi cô. Quãng này đường rất xấu, chiếc xe cứ nghiêng bên nọ ngã bên kia hết một gã say. Cô ngáp dài rồi cố ý tựa đầu vào vai anh. “Hôm nay mệt không em?” Anh nhẹ giọng mệt mà!” Cô chọt ngoảnh lại, chỉ sợ anh hỏi hận vì đã ra ngoài cùng cô, còn tiêu nhiều tiền như vậy cho cô nữa. Cô hiểu ở trường mình chẳng có cơ hội được thân mật với anh như tình nhân thế này, chỉ ra ngoài, tới một nơi không ai quen biết mới được vậy mà thôi. Nhưng mỗi năm cô chỉ có một ngày sinh nhật, không thể nói tuần sau mình lại sắp có một ngày gì đó đáng phải kỉ niệm được. Anh mỉm cười nắm lấy tay cô, nhân ra vấn đề anh đang nghĩ cũng chẳng khác gì cô. “Mai em phải làm bài tập à?” Anh hỏi dò. “Vâng.” Cô gật đầu, “Nhưng tối mai em làm cũng được, cũng không có mấy đâu! Độ nửa tiếng là xong thôi! Ban ngày em rảnh mà!” Đoán ra ý anh, cô liền nắm ngay lấy cơ hội không buông. Anh trầm ngâm một lát rồi từ bỏ kế hoạch. Vốn anh định rủ cô đi leo núi, đây là dự định của anh từ rất lâu nhưng lúc này đây chính anh thấy mệt mỏi, cảm giác rã rời cả thân tâm, có lẽ tối qua. . . Anh hồi tưởng lại những điên cuồng suốt một đêm qua. “Được, bọn em sắp thi rồi còn gì, khi nào rảnh tôi đưa em đi. . .”

Tề Linh thoáng thất vọng nhưng nghĩ tới kì thi sắp tới cô đành gật đầu đồng ý. Xem rồi cuộc đã tới bên cuối, đợi mọi người xuống hết, anh và cô mới xách đồ đạc thông thả bước xuống. “Em đói chưa?” Cô gật đầu, anh liền đi thẳng vào chợ đêm ngay cạnh bên xe, cô cũng xách đồ đạc theo sát đằng sau. “Ăn chút gì nhé?” Anh ngoảnh lại hỏi.

“Em thích ăn bún cơ!” cô nói ngay. Những hôm hết tiền cô chỉ dựa vào một tẻ bún mỗi bữa để qua ngày mà thôi. Lâu lắm không ăn bún nên cô muốn ăn một bữa. Còn anh lại kêu một thố bánh bao, một đĩa đùi gà om nồi đất và bia. “Chúc mừng sinh nhật em!” Anh đưa một ly bia vàng như màu hổ phách cho cô.

Chẳng thấy bóng dáng một chiếc taxi nào, cạnh chợ đêm chỉ có một chiếc xe ba bánh đang chờ khách, liếc nhìn đồng hồ thấy đã mười giờ kém, tuy anh vẫn muốn đưa cô về phòng mình nhưng cũng biết như thế là quá mạo hiểm, túi lớn túi nhỏ thế này nhỡ bị người ta trông thấy. . .

Tề Linh nhìn ra ý anh. Cô cũng rất lo lắng, nếu anh lại rủ về phòng đêm nay, hẳn cô không thể chối từ, nhưng cô sợ rằng cứ lên giường với anh liên tục thế này anh sẽ nhàm chán rất mau, giống như anh cùng với vợ mình vậy. “Đàn ông là loài vật ham của lạ.” Cô đọc được trong cuốn sách nào đó rằng sự rụt rè thường thấy ở phái nữ là một cách tự bảo vệ mình. Trên xe ba bánh, tay anh cứ mân mê ngực cô. “Ngoan nào em, tối nay em về nhé?” Quán Nhiên đang kiểm chế bản thân mình, Tề Linh gật đầu nhưng chẳng biết tối quá anh có nhìn thấy không. Còn cách trường vài chục mét thì anh kêu xe dừng lại, Tề Linh nhảy xuống trước, anh ngồi trên xe đưa đồ đạc cho cô. “Em tự xách được không?” Anh hỏi thật thà, cô gật đầu, xách mấy túi đồ lên chạy như bay về phía cổng trường, dưới ánh đèn trước cửa trường, bóng cô nhoáng lên rồi tan vào màn đêm, còn anh lại ngơ ngác xuống xe, trả tiền rồi mua một bao Diên An trong sạp thuốc lá cạnh cổng trường.

Tề Linh chạy như bay, cô rất muốn xem mình mặc bộ đồ mới này lên sẽ ra sao, tuy trời chưa lạnh lắm, cô mới chỉ có thể mặc thử chiếc áo khoác giả cashmere màu nâu đi cùng đôi boot thấp vàng ngà nhất định sẽ khiến người ta kinh ngạc! Thấy cửa phòng chỉ khép hờ, cô vội đẩy cửa chạy vào, hét

như dự đoán, mấy cô bạn cùng phòng đều ngòai thẳng dậy chăm chăm nhìn cô. “Cậu đi đâu đấy?” Có người hỏi. Cô lưỡng lự một thoáng rồi cũng lên tiếng. “Tây An!” Nói rồi cô đặt túi đồ lên giường. Vừa ngẩng đầu lên cô đã sững sờ, trên chiếc bàn kê đầu giường đặt một bó hoa to, một bó hồng đỏ thắm. “Của ai đấy?” Tuy đã đoán được là của mình nhưng cô vẫn phải hỏi cho rõ.

“Viên Dương vừa đi, trong bó hoa có lời nhắn cậu ta viết cho cậu đấy.” Cô bé tầng trên quay người lườm cô, lạnh lùng nói. Giờ đây cô ta cũng chẳng mấy tin tưởng cô nữa, lúc nào cũng thấy đạo này cô có gì là lạ. “Cho mình à?” Tề Linh rút bó hoa đang cắm trong cốc ra, khẽ kều được một mẫu giấy bên trong: “Chúc bạn sinh nhật vui vẻ, người luôn yêu bạn, Dương.” Cậu ta yêu mình ư? Tay cô run lên, đây là lần đầu tiên cậu trực tiếp bày tỏ với cô như thế. Cô áp mặt vào bó hoa, hương thơm thoang thoảng của hoa hồng khiến cô ngây ngất, nếu hôm nay anh cũng tặng cô một bó hoa thế này thì hạnh phúc biết bao, nhìn bó hoa trước mặt, cô lại khẽ lắc đầu: đã trao thân cho người khác mất rồi, bó hoa này đâu thể thuộc về cô nữa. Tề Linh vừa thất vọng vừa tiếc nuối, nếu là năm ngoái, cô còn chưa say đắm anh đến ghi xương khắc cốt nhường này, nếu lúc đó cậu ta tặng cô một bó hoa thế này, nói không chừng cô sẽ động lòng, dù sao cậu cũng rất xuất sắc, có khối cô ao ước cơ mà. Tề Linh chán ngán ngả lưng xuống giường, ngơ ngẩn nhìn bó hoa rồi lại thờ dài. Đời người ta là một chuỗi những lựa chọn hoặc thế này hoặc thế khác, phụ nữ không thể đứng hai chân hai dòng cùng lúc được, nhất là hai dòng sông đàn ông.

Tề Linh cúi xuống ôm bó hoa vào lòng, lưu luyến không nỡ rời, cô cảm thấy mình cũng giống như một đóa hoa, chỉ tiếc rằng đã bị người ta hái mất.

Hôm sau lúc ăn sáng cô chẳng thấy bóng dáng anh đâu cả mà không hiểu sao cũng không muốn gặp anh, có điều lúc ăn xong đứng dậy, đột nhiên thấy Viên Dương xăm xăm đi về phía mình, cô lại sững sờ, nhưng sợ gì mới được kia chứ? Cô cũng chẳng hiểu nổi, chỉ thấy đầu ong ong như bị đập cho một gậy.

“Hôm qua cậu đi đâu thế?” Giọng cậu ta hình như hơi gay gắt, không dịu dàng như mọi khi, hơi rượu nồng nặc phả vào mặt cô. . .

“Mình. . . mình đi Tây An.” Cô sợ sệt. Mấy cô bạn bên cạnh đã tản đi hết, thoáng chốc cô thấy mình chỉ có một thân một mình.

“Đi với ai?” Đôi mắt vằn máu của cậu cứ nhìn chăm chăm khiến cô phát hoảng.

“Một. . . một mình.” Cô thấy môi mình run lên, chỉ chực khóc òa, cô sợ cậu sẽ vạch trần sự thật trước mặt mọi người, khiến cô không còn chốn dung thân. . . Thời gian cứ thế trôi qua, một giây lại một giây nữa, cô cứ nắm chặt lấy chiếc bát hết như chiếc bát bằng sắt không gỉ mà nhà ăn cung cấp miễn phí đó hứng hết được những tiếc quất thét đang trút xuống kia. Lại một điều là Viên Dương bỗng đỏ bừng mặt lên rồi thoát lại ngượng nghịu ngay, cứ không ngừng giựt giựt dải tai. . . “Xin. . . xin lỗi cậu, mình. . . mình uống hơi nhiều. . .”

Tề Linh biết lời bịa đặt của mình lại trót lọt, tạm thời xua tan được nguy cơ rồi. Có điều cô muốn nói rõ với cậu về chuyện bó hoa. “Cám ơn bó hoa của cậu, nhưng. . . nhưng giờ mình. . .” Cô đang tìm cách nói sao cho phù hợp. “Không cần gấp đâu, mình vẫn sẽ đợi mà.” Cậu ngắt lời cô rồi quay lưng chạy đi ngay.

Buổi sáng Tề Linh định tranh thủ làm bài tập, tuần sau thi giữa kì rồi, gần đây bài tập cho về nhà rất nhiều, phải mau cô gắng lên mới được.

Kì trước môn mạch điện số cô chỉ được có hơn 60 điểm, theo thành tích đó thì không thể được học bổng loại A, để giúp cô giành được mấy trăm tệ đó, anh gần như đã cãi lộn với người của phòng Quản lý sinh viên trong trường. Chính vì anh cô mới quyết tâm hoàn thành tất cả bài tập thật tốt nhưng bây giờ chẳng hiểu sao hình như cô đọc sách không vào nữa. Hình ảnh anh cứ hiện ra trước mắt cô, cả bó hoa hồng đỏ rực như màu máu đó nữa. . . Ngẩng đầu lên, cô ngắm bó hồng đỏ như lửa thật kỹ, rồi khẽ khàng rút trong túi ra mẫu giấy màu hồng nhạt cuộn giữa đóa hoa hôm qua, “Người luôn yêu bạn, Dương.” Nếu có thể gộp cả anh và Viên Dương thành

một người thì tốt biết bao, như thế cô có thể ở bên anh hàng ngày mà chẳng lo người ta dị nghị. Bọn họ có thể khoác tay nhau trong trường cũng chẳng sao. Nhà trường không khuyến khích sinh viên yêu đương nhưng trong lớp nào phải chỉ có một đôi, có điều cô và anh lại khác, tình yêu giữa thầy trò trong mắt bất cứ ai cũng là điều cấm kị. Có khi cô cũng lầy lăm thắc mắc sao mình lại yêu anh, mình yêu anh từ lúc nào nhi? . . . Những điều này cô không sao trả lời được, chỉ biết một điều rằng: khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã thấy quyến rũ lạ lùng.

Ngày đầu tiên nhập học, ngày đầu tiên bước chân vào lớp, khi anh cầm danh sách gọi tới tên cô làm đầu tiên, Tề Linh đã ngẩn người hồi lâu không phản ứng được gì, từ đó cô luôn muốn gặp anh, đề được trông thấy anh, ngay đi WC nữ cô cũng phải vòng qua cửa sổ phòng Giáo viên, thỉnh thoảng được anh nhìn một cái cô sẽ cao hứng cả ngày, cô nhận thấy ánh mắt anh cũng nồng nàn chứa tình ý như mình, suốt một học kì cô đều sống trong tình ý đó, nhưng về sau lại xảy ra một chuyện khiến cô suy sụp hoàn toàn: cô vô tình nghe được rằng anh đã kết hôn, vợ anh chính là cô Triển trong thư viện trường. . .

Chuyện này sao có thể chứ? Cô dường như thấy trái cầu thủy tinh long lanh trong suốt rơi xuống đất vỡ nát ngay trước mặt mình cùng những mộng tưởng bản thân ngây thơ trong sáng vô ngần. Từ đó về sau cô rất sợ gặp anh, nhưng ánh mắt cô luôn bị anh thu hút. Cha cô đã kết hôn cùng người khác, mẹ cũng có không chỉ một tình nhân, chẳng ai quan tâm tới cô cả, cô hoàn toàn bị gạt ra ngoài. Cô vẫn luôn khát khao có được một mái nhà, một mái nhà thuộc về mình, trong mắt anh, cô đã thấy dường như thấp thoáng bóng dáng ngôi nhà đó, anh chính là cha, là anh, là chồng, là bạn của cô. . . Anh yêu cô, cô cũng yêu anh, bọn họ sẽ vĩnh viễn ở bên nhau. . .

Cô liên tục tới thư viện mượn sách rồi trả sách, muốn xem vợ anh rốt cuộc trông ra sao, rồi cô thấy chị, người trắng bệch, eo thô to, mang một cặp kính gọng nhựa, cả ngày ngồi ôm quyển sách, thỉnh thoảng đi trả sách cô còn cố ý đứng cạnh, lén so sánh mình với chị. Cô rất hay soi gương, so sánh những điểm khác nhau giữa mình với chị, tự thấy mình thon thả hơn,

xinh đẹp hơn, giàu sức sống hơn, dáng chuẩn hơn, nước da cô cũng khỏe khoắn hơn, mình nàng láng bóng màu mật, như lấp lánh ánh vàng. . .

Mỗi lúc nhìn cô, mắt anh luôn lóe lên ánh sáng lạ lùng, ánh mắt đó trao cho cô chút hi vọng, dần dà cô thấy mình vẫn còn hi vọng dành được anh, bởi ánh mắt anh nhìn trộm cô luôn ngấm lộ ra một lời thề hẹn đôi lòng khăng khít khiến cô nao nao mãi.

Có lần trước giờ tự học buổi tối cô cố ý tới phòng giáo viên tìm anh hỏi bài kỹ thuật điều khiển số, trong phòng chỉ có hai thầy trò, cô ngồi trước bàn làm việc nhìn anh bằng đôi mắt rưng rục như có lửa nhưng anh chỉ liếc cô một cái rồi lại chăm chú đọc sách, chẳng buồn nhìn tới cô, cũng chẳng cho cô cơ hội để giao chiến, điều thuốc kẹp giữa ngón tay nhìn hết tám Miễn chiến bài giờ thật cao thật thẳng. “Mục này em không hiểu thầy ạ.” Cô nói rất hùng hồn, tựa như phần đó anh chỉ giảng qua quýt nên cô nghe không hiểu vậy. Lúc này cô thấy rõ tay cầm bút của anh run lên, cô muốn ép anh phải nhìn mình, chỉ cần anh ngẩng đầu nhìn cô một lần thôi, ánh mắt cô có thể rơi thẳng vào lòng anh. Nhưng anh vẫn cúi đầu, chỉ khẽ đằng hắng rồi kiên nhẫn giảng tiếp cho cô. Anh không nhìn cô, trước sau anh chỉ chăm chăm nhìn vào sách, sự tồn tại của cô đã bị anh bỏ qua một cách rất quá đáng, nhưng khi cô hậm hực cầm sách đứng lên, trong khoảnh khắc quay đi mở cửa phòng, cô chợt thấy ánh mắt lẻ loi mà buồn bã của anh, ánh mắt đó chứa chan biết bao đau khổ, biết bao cam chịu, ngay lúc đó cô đã thấu hiểu anh, cô hiểu anh vẫn luôn phải kìm nén bản thân, kìm nén khát khao vượt qua giới hạn.

Tề Linh hiểu được khát khao ấy bởi niềm ham muốn đó cũng dày vò cô đêm đêm hết như một con rắn khổng lồ không ngừng uốn éo vờn trước mặt, hễ sơ sẩy là chiếc lưỡi rắn đang phun nọc phì phì đó sẽ phóng về phía mình. Có điều đó đều là bí mật giữa anh và cô, chẳng có người thứ ba nào hay biết, tình thâm lặng là chuyện của hai người, không liên quan tới ai cả! Hơn nữa anh lại là thầy giáo của cô, trước mắt cô còn cả một bức tường trắng toát ngăn trở, mãi tới một ngày cô bỗng nghe bạn cùng lớp kháo nhau rằng vợ anh đã nghiên cứu sinh một trường đại học ở Nam Kinh, sắp lên

đường. . . cô vui đến nỗi cả đêm thao thức, cảm thấy thời cơ để dành được anh cuối cùng cũng đã đến rồi.

Bó hoa trước mặt khiến cô bị đè nén, hết như đang bị thân hình nặng nề của anh đè lên, khoái cảm lẫn cùng đau đớn, mê hoặc đi kèm với mất mát. Giành được cái này thì tất yếu phải mất đi cái khác thôi. Cô gập mẩu giấy kia lại rồi cẩn thận nhét vào túi quần, cậu ta vẫn sẽ đợi cô, cô cũng muốn được tận hưởng cảm giác được người ta theo đuổi một lần bởi cô thấy mình theo đuổi anh quá vất vả, quá đau khổ.

Trước lúc ăn trưa cô mới làm xong phân nửa bài tập, có mấy bài về nguyên lý vi máy vẫn không hiểu mô tê gì cả. Môn này có nữ sinh nào hiểu gì đâu, cô viện cớ rồi đột nhiên lại nhớ tới Viên Dương, cậu học rất đỉnh môn này, có thể đem bài đi hỏi cậu.

Lúc ăn cơm cô trông thấy anh, anh cũng ngẩng đầu lên nhìn cô nhưng chẳng hiểu sao hôm nay cô cứ sờ sợ ánh mắt anh. Anh gật đầu cười với cô, cô cũng máy mớ đáp lại, nét mặt cứng đờ ra. Hôm qua, vừa mới hôm qua anh và cô còn gần gũi thân mật nhường ấy vậy mà hôm nay cô bỗng phát hiện ra anh cách mình rất xa, rất xa, xa hơn mức mà ý thức của cô có thể với tới, thế này là sao? Cô hoang mang nghi hoặc, lẽ nào thời gian có ma lực lớn? Mới một ngày! Mới có một ngày thôi, cô ra sức lắc đầu, muốn quăng bỏ thứ cảm giác xa vời vợi kia đi, nhưng tâm trí cô dường như đã thay đổi, có lực thế nào cũng vô tác dụng, thầy, cô thậm gọi trong lòng, toan dựa vào tiếng gọi đó mà đánh thức cảm giác lúc xưa nhưng. . . Thầy! Dường như thầy chỉ còn là một dấu chấm nhạt nhòa mỏng manh trong ký ức mờ mịt của cô thôi

Ăn cơm xong, dọc đường về Tề Linh cố ý đi chậm chậm, khỏi nhìn cũng biết Viên Dương đang ở phía sau, quả nhiên chỉ chốc lát cậu ta đã bắt kịp. “Hey!” Cô chủ động ngoảnh lại chào trước. Viên Dương bị bất ngờ, liền mừng rỡ chạy lại. “Cậu cho mình xem qua bài tập Nguyên lý vi máy một tý, tuần sau mình thi mất rồi.” Chẳng hiểu sao lúc nói câu này ngữ điệu cô có phần như ra lệnh. “Mình đưa đến phòng cho cậu nhé?” Hai mắt cậu sáng

lên. . . “Chiều mình sẽ lên lớp học bài, ” “Ok! Hai giờ nhé!” Viên Dương vui đến suýt nhảy cẫng lên.

Khi Tề Linh xách túi lớn túi nhỏ đi khuất, Quán Nhiên vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn đồng hồ đã sắp mười rưỡi, anh liền thông thả về phòng, vừa đi vừa hồi tưởng lại ngày vừa qua. Suốt ngày hôm nay anh và cô đã dạo chơi khắp đường lớn ngõ nhỏ ở Tây An như một đôi tình nhân, hai người ôm eo nhau đi, nếu chuyện này có thể lùi lại mười năm trước, lúc anh còn là cậu sinh viên năm thứ hai đại học Kỹ thuật Nam Kinh, ước mơ lớn nhất là có được một cô bạn gái xinh đẹp, cùng nắm tay nhau đi chơi lăng Trung Sơn, núi Mai Hoa. . . Nhưng bốn năm đại học trôi qua anh vẫn một thân một mình, người anh thích thì không để ý anh, còn người để ý anh thì anh lại chẳng hề rung động. Anh cảm thấy sinh mệnh bản thân có lẽ là một sự sai lầm, một sai lầm của số phận. Sai lầm này còn kéo dài đến tận sau khi anh kết hôn.

Giờ đây anh nhận ra cuộc hôn nhân của mình còn là một sai lầm lớn hơn, vợ anh cũng chẳng phải mẫu người anh thích. Lúc bọn họ mới cưới được hai năm, anh thậm chí còn muốn cải cách chị từ cách ăn mặc, tính tình, vóc dáng. Anh bắt chị ăn mặc theo mắt thẩm mỹ của mình, đề nghị chị thử mang kính áp tròng cho đẹp, còn ngầm xúi chị tham gia lớp thể dục thẩm mỹ do trường mở nữa, nhưng ngay sau đó anh đã phát hiện ra những nỗ lực của mình đều phí công, có những thứ không thể nào thay đổi được, ví dụ như phẩm chất, gương mặt và màu da. Vợ anh chỉ thích đọc sách ngày này qua ngày khác, cả đến phim truyền hình dài tập mà phụ nữ rất thích chị cũng chẳng ham mê, một miếng càng không dính dáng gì, giữa bọn họ chỉ là quan hệ chung sống, một mối quan hệ cộng sinh kết hợp với nhau để tránh người ngoài bàn tán mà thôi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh thấy mình còn đỡ hơn những cô giáo độc thân ngồi đối diện trong phòng Giáo viên. ão Vương độc thân ngồi phía sau cũng đã lớn tuổi những cứ hai ba tuần lại thay một cô bạn gái. Về điểm này anh rất ngưỡng mộ, hèm chi hẳn ta chẳng thèm kết hôn, lúc nào cũng mãi mê chinh chiến và yêu đương. Anh mơ có một ngày được ở bên cô gái mình thật lòng yêu thương, chẳng

muốn thay đổi xoành xoạch như hắn ta làm gì, chỉ cần một người mình thật lòng yêu là đủ.

Trở về phòng anh thấy mệt bã cả người, hồi sáng vội đi nên chăn màn còn chưa gấp lại, cuộn giấy vệ sinh rơi dưới sàn nhà trải dài thườn thượt. Anh dọn dẹp qua loa rồi ngồi phịch xuống giường, đi suốt một ngày, cả người anh rệu rã, có lẽ vì ra mồ hôi nên thân mình cứ dính dính. Bất kể ra sao anh cũng phải tắm, phải tắm nước nóng cái đã. . . Nhìn vào gương, anh thấy mình xẹp đi rõ rệt, bây giờ mới lấy làm mừng vì hôm nay không rủ cô về. Tối nay anh thấy mình chưa chắc đã làm được.

Suốt đêm Quán Nhiên cứ mê mê man man, cảm giác đệm giường mềm nhũn, nằm lên thấy lún xuống như rớt vào một bịch bông khổng lồ, tứ chi chổng lên trên, mông hướng xuống dưới, thân mình không tìm được thứ gì làm điểm tựa. Đến khi anh tỉnh lại trời đã sáng bạch, nhìn đồng hồ đã sắp giờ ăn trưa.

Lúc ăn trưa anh thấy Tề Linh đang cúi đầu ngồi ăn bên đó như mọi ngày. Đây là cô bé đã cùng anh ôm eo đi trên con đường phố Tây An hôm qua sao? Ngày cuối cùng ở tuổi mười chín cô đã nằm trong vòng tay anh, trải nghiệm sự điên cuồng đến gần như loạn luân giữa những khát khao đến cháy bỏng và những run rẩy ướt át, đục vọng dồn nén bao năm của anh cuối cùng đã tìm thấy lỗ rò của con đê vỡ, cô làm báu vật của anh, là đồ chơi của anh, là điểm uốn có một không hai trên đồ thị tinh thần và nhục thể của anh. . . Nhưng lúc này đây cô ngồi đó, tựa như không quen biết anh. . . Lúc này đây, anh là thầy giáo của cô, anh không thể kiên quyết lại gần, không thể ngồi xuống bên cô, chăm chú nhìn cô ăn từng miếng, từng miếng một, giống như quy luật phổ biến trong sinh học, như một con đực già nua, thứ tình yêu này, thứ rung động này trong phạm vi lý giải của lý luận xã hội có thể coi là bất lực. Anh nhìn theo dáng cô đi, dường như cô có ngoảnh lại nhìn anh, ánh mắt thoáng chút lạ lẫm và rạng rỡ, mới chỉ một buổi sáng cô đã xa lạ với anh, xa lạ với thân thể anh rồi. . . Cô, cô có còn là Tề Linh của anh chăng? Tề Linh thấy người bải hoải, lưng và bụng căng ra ê ẩm khó chịu, người nặng trĩu, đây là dấu hiệu trước mỗi kỳ kinh nguyệt hàng tháng.

Trước đây, Tề Linh từng đọc rất nhiều sách về thai sản trong hiệu sách ngoài trường, cô tỉ mỉ quan sát những thay đổi trong thân thể mình như nhiệt độ cơ thể, nước tiểu, mạch đập. . . cô cứ sợ mình tắt kinh, không cẩn thận lại có mang con của anh.

Sắp tới kỳ kinh, tâm hồn treo ngược cành cây của cô cũng dần bình tĩnh lại, may mà hôm nay không theo anh đi leo núi, không thì. . .

Buổi chiều, Tề Linh phải làm bài tập, còn bài tập hai môn nữa chưa làm xong. Cô lê bước nặng nhọc lên lầu rồi lết từng bước từng bước tới trước cửa phòng mình. Cô muốn đứng ngoài nghỉ ngơi một chút, bèn tựa vào khung cửa, chống tay lên tường nhưng thấy tường lạnh ngắt cô rút tay về, đúng lúc này cô bỗng nghe được hình như trong phòng có ai đang nói gì đó về mình, chỉ lảng máng nghe thấy nói: “Các cậu có biết sao dạo này Tề Linh rùng rình thế không? Nghe nói. . .” tiếng nói chột nhỏ hẳn đi, Tề Linh giật mình vội vàng áp tai lại nghe ngóng. . . “Thế Viên Dương không biết à?” Cô nghe lồm bồm được một câu, chột thấy đầu ong ong, chân tay mềm nhũn ra, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất, bí mật của cô đã bị mọi người phát hiện, cô thấy mình chẳng còn lỗ nẻ nào mà chui nữa. Định nghe xem bên trong còn nói gì thêm nhưng trong phòng đã lặng phắc, đúng lúc này ngoài hành lang lại có người đang đi tới, nghe tiếng bước chân cô vội đẩy cửa nhào vào phòng, thấy mấy cô bạn cùng phòng xúm quanh giường lục lọi quần áo, đồ đạc của cô, thấy cô xông vào đều ngoái lại cả. . . Cô lạnh lùng nhìn bọn họ, nhìn từng người từng người trong bọn họ linh về giường mình, ai nấy đều im như thóc, cả phòng lặng như tờ.

Tề Linh chán nản ngồi xuống giường, cúi qua quýt mấy thứ quần áo đồ đạc vừa bị lục ra vào túi rồi ngã mình nằm xuống.

Nằm trên giường, Tề Linh lại thấy tiêng tiếc, dù sao đồ cũng là những bộ đồ cô ưa thích, bèn trở mình ngồi dậy, lôi quần áo ra gấp gọn gàng rồi bỏ vào túi. Chẳng hiểu sao nước mắt cô cứ ứa ra, cảm thấy rất tủi thân, tủi thân đến phát khóc lên được. Cô chẳng hiểu sao mình lại tủi thân đến thế, nhưng cô rất muốn khóc, liền quay mặt vào tường, nước mắt lã chã rơi.

Từ trưa nay hoa hồng đã bắt đầu héo úa. Tề Linh khẽ khàng đưa tay ra chạm vào đóa hoa, một cánh hoa đỏ sậm xoay tròn rồi rơi xuống bên gối, cô thấy mình òa khóc lên. Mãi tới nửa buổi chiều, Tề Linh mới lững thững ôm sách tới phòng học. Viên Dương đã đến từ lâu, trước mặt còn một hai người nữa đang ngồi. “Xin lỗi nhé, mình đến muộn.” Cô ưỡ ỏi cười. “Không phải vội, mình vẫn đang làm bài tập mà.” Cậu vội vã đứng lên đưa vở bài tập cho cô. Tề Linh mở vở ra, vừa chép bài của Viên Dương vừa ráng nhồi nhét vào đầu chút nội dung trong đó nhưng chép xong rồi cô vẫn mù tịt trước mớ câu từ lằng nhằng rối rắm như thiên văn kia. Môn này vừa học cô đã mù mờ, giờ càng ù ù cạc cạc hơn, thi thế nào được đây? Đầu cô cứ canh cánh nghĩ tới kì thi tuần sau.

Viên Dương hình như đang chăm chú đọc sách, chốc chốc lại ngẩng lên nhìn cô. Cậu đoán hôm nay cô chủ động đòi cậu cho mượn vở chép bài hẳn là có liên quan tới bó hồng cậu tặng, lần trước vì lỡ mãng ngu xuẩn mà cậu suýt nữa đã đánh mất lòng tin của cô nên lần này cậu phải hết sức cẩn thận. Các cô nàng để ý cậu rất đông những cậu lại thích Tề Linh, đáng vẻ cô cao ngạo nhường ấy, giản dị nhường ấy, đầy sức sống nhường ấy, khác hẳn những cô gái khác. Sự trầm tĩnh và nội tâm của cô khiến cậu mê mẩn, trong hội diễn văn nghệ cấp khoa, cô đóng vai một nữ sinh mắc bệnh hiểm nghèo còn cậu đóng vai thầy giáo cô, trong khoảnh khắc, cậu đã rung động trước những giọt nước mắt lấp lánh của cô.

Thấy Tề Linh thỉnh thoảng lại nghiêng nghiêng cái đầu, Viên Dương đoán có lẽ cô đọc không hiểu nhưng cô đã chẳng chủ động hỏi, cậu cũng không thể sán lại giảng giải cho cô. Chỉ lát sau cuối cùng cô quay sang trả vở bài tập cho cậu, “Cảm ơn nhé! . . . Nhưng mà mình không hiểu lắm.” Cô bắt đắ dĩ nói. “Thầy Vương giảng mình cũng không hiểu mấy. . .” Cậu lập tức hòa theo. “Tuần sau thi rồi làm sao đây??? Có khi còn chẳng được đến 60 điểm nữa!” Nói rồi cô lắc đầu bất lực. Thấy cô chẳng nói ra lời, Viên Dương đành dò ý, “Bây giờ ai mà chẳng quay, lo gì.” Cậu khơi mào. “Quay cũng phải biết quay ở chỗ nào chứ?” Cô tao nhã vươn vai một cái. . . Bây giờ cậu mới hiểu ý cô. “Nếu không được thì. . .” Cậu vừa nói vừa vo tròn

mẫu giấy trên bàn lại rồi làm động tác ném cho cô. Tề Linh bật cười, “Thế thì nhờ cậu cả đây.” Nói rồi cô ngoảnh sang lấp lửng nhìn cậu.

Viên Dương hơi lúng túng, cậu lập tức vắt óc nghĩ cách lấy lòng cô. Mời cô đi ăn tối ư? Có quá đường đột không nhỉ? Hay là rủ đi xem phim buổi tối? Rạp chiếu phim duy nhất trong thị trấn này năm ngoái đã sập tiệm vì không bán được vé rồi, hay xem video vậy? Thôi nghe nói toàn là phim cấp ba. Cậu đang nghĩ xem chủ nhật trường có mở vũ hội nữa không. . .

Lúc này cô bắt đầu sang làm bài tập các môn khác, vừa làm vừa thỉnh thoảng liếc cậu, ánh mắt hai người ngẫu nhiên gặp nhau rồi lại lập tức lảng đi. Viên Dương đẹp trai thật, Tề Linh thoáng động lòng, cô biết chỉ cần cho cậu một cơ hội cậu sẽ liều mạng nắm chặt lấy, để cô vui, cậu sẵn sàng làm tất cả, bởi cậu yêu cô. . . Nhưng sau này thì sao? Bọn họ sẽ cùng tốt nghiệp, cùng đi làm, cùng sống bên nhau, miễn là cô không thay lòng đổi dạ, cậu cũng sẽ không thay đổi bởi cô chỉ nhận qua đã đi guốc trong bụng cậu rồi, có lẽ câu chuyện của họ sẽ quá suôn sẻ, quá tầm thường, hết như bao chuyện tình sinh viên khác, luôn khiến cô thấy nhạt nhẽo, chẳng có tính thăng trầm hay kịch tính nào, nhạt nhẽo đến nỗi cô chẳng có cảm giác đó là tình yêu nữa. Đối với cô, yêu là oanh oanh liệt liệt, thịt nát xương tan, là bất chấp mọi hiểm nguy, không tiếc đem cả sinh mạng ra bảo vệ ái tình, chỉ có vậy tình yêu mới có thể coi là vĩ đại, là bất hủ! Ngoài ra cô còn muốn ném trả những thứ mà kẻ khác chưa từng ném qua, tất cả những gì nông cạn, có thể nắm chắc kết quả cô đều cho rằng quá tầm thường và cần loại bỏ. Tình cảm của cậu cũng nằm trong số đó, cô vờ như không biết, có điều giờ đây dường như cô đã hơi xao xuyến rồi.

Tề Linh ngừng bút, sự nhớ ra những lời đồn đại nghe được hồi trưa lúc về phòng, không nhìn nổi liền ngẩng đầu lên. Máy bạn học cùng lớp vẫn ngồi trước mặt cô, hai người trong số đó cứ cúi đầu thì thầm với nhau, như đang nói chuyện gì bí mật vậy, lẽ nào chuyện giữa anh và cô quả đã bị đám bạn học phát hiện rồi sao? Những chuyện thế này chỉ cần một người nghe được lập tức sẽ lan truyền cho tất cả, đến cuối cùng thành ra xôn xao dư luận. . . Nghĩ tới đây Tề Linh mới thấy sờ sờ, mới thật hiểu vì sao anh luôn

để cô đi trước. Khi xưa cô cứ thấy chỉ cần anh và cô yêu nhau thực lòng thì chẳng phải sợ sệt gì hết, về điểm này, chính nỗi sợ hãi và hèn nhát của anh là điều duy nhất khiến cô thất vọng. Lúc này cô chợt ngoảnh đầu sang, lại bắt gặp cậu đang nhìn trộm mình. Thấy bị phát hiện, cậu đỏ bừng mặt lên, cúi đầu xuống. Ít ra hiện giờ dường như cậu vẫn chưa biết gì, bằng không cậu đâu có để ý cô như vậy?

Năm giờ chiều, mấy sinh viên còn lại trong phòng đang rục rịch giải tán, Tề Linh liền đứng dậy, cô không muốn người ta thấy hai người bọn họ ngồi một mình với nhau, nhìn sang thấy cậu cũng đã đứng lên, cô bèn tươi cười gật đầu với cậu rồi nhét sách vở vào túi nilon ôm trước ngực. “Cậu còn cầm sách về làm gì?” Viên Dương lại gần kiểm chuyện hỏi. “Không chừng tôi còn phải giờ ra xem.” Tề Linh cười còn Viên Dương lại thoáng thộn mặt ra, cậu vốn định mời cô đi nhảy tối nay vì sự nhớ rằng chủ nhật là sàn nhảy của trường lại mở cửa như thường lệ.

Lúc xuống thang, Viên Dương đi sau cô, không ngừng khích lệ bản thân, cuối cùng khi cô rẽ ngang cậu cũng vượt lên hỏi, “Này, tối nay cậu bận gì không?” Cậu ra vẻ chu đáo. “Sao thế?” Cô vờ ngây thơ liếc cậu.

“Tối nay cậu có rảnh. . . đi. . . đi nhảy không. . . ?” Vừa lên tiếng cậu đã thấy hụt hơi.

“Hic, xin lỗi, tối nay mình còn cả đồng đồ phải giặt, còn phải học bài nữa. . .” Cô biết mình trả lời thế này sẽ không làm cậu mất mặt, bởi cô nhận ra chính cậu cũng không dám chắc sẽ được chấp thuận

Thấy bụng dưới căng tức, cô biết ngay kinh nguyệt đã sắp tới nơi, phải về phòng cho mau. Viên Dương chẳng hiểu sao cô lại vội vã bỏ đi, chỉ còn cách lẳng nhặng bám theo. Thấy cô liên tục nhìn đồng hồ, tỏ vẻ đang có chuyện gấp, lòng cậu càng nặng trĩu, liệu có phải cô hẹn với ai không? Lúc chia tay, cậu còn lịch sự chào tạm biệt cô, cô cũng mau mắn chào lại bằng tiếng Anh: “Bye bye!”, giọng điệu có phần sôt ruột, nói xong liền quay phắt đi ngay.

Về tới phòng Tề Linh vội vã lấy băng vệ sinh chạy ngay vào toilet, may mà lần này vẫn kịp, chưa dây bần ra quần lót. Phụ nữ hàng tháng đều bị ra máu một lần, còn phải ra bao nhiêu máu nữa đây, cô nghiêng rặng nghiêng lợi, chỉ muốn ra một lần cho hết sạch luôn. Cứ đến kì kinh nguyệt là tâm trạng cô đều bức bối khó chịu.

Viên Dương âm thầm về phòng, thấy đám bạn cùng phòng đang xúm lại nghe anh Bảy phòng 203 đàn guitar khúc dân ca nổi tiếng “Điều mua người Di”. Cậu chào mọi người rồi leo lên giường trên. A Lợi giường dưới thấy cậu ủ rũ bèn ném điều thuốc lên, góc cổ hỏi: “Sao? Một bó hoa vẫn chưa dụ được “cánh bướm lạnh lùng” kia à? Chỗ anh em tôi bảo cậu chứ, không được thì chuyển mục tiêu đi, tôi thấy Không Viện đan khăn tặng cậu hồi năm ngoái được đấy, tối nay mình rủ em ấy đi khiêu vũ cùng hộ cậu nhé? . .”

“Cậu thích rủ cô ấy thì đi mà rủ, đừng có mượn tiếng mình. . .” Viên Dương lườm A Lợi rồi tiện thể búng tàn thuốc, giọng điệu đầy bức bối.

Nằm trên giường, tiếng đàn âm ỉ khiến cậu tức tối khó chịu vô cùng. Buổi trưa lúc ăn xong về phòng cậu đã thấy vui đến nỗi muốn nhảy cẫng lên, thấy mình sắp thành công đến nơi, bó hồng đó quả là hiệu nghiệm, bó hoa mà cậu tặng từ lúc lên kế hoạch tới khi thực hiện đã phải tốn bao công sức đấn đo trù tính. Thoạt đầu cậu bắt A Lợi đi thăm dò đám bạn cùng phòng Tề Linh để moi được ngày sinh của cô, rồi ra hàng lưu niệm “12 độ” ngoài trường mua một bó hoa tươi 12 bông, xung quang còn cắm xen kẽ cả hoa baby làm nền nhìn rất sang trọng, trang trí bằng giấy bóng kính thật to, sang sớm ra những đóa hoa mới cắt còn ngậm sương đêm, hương thơm ngào ngạt, cậu bắt A Lợi đi cùng mình đến tận kí túc xá nữ. “Giờ cậu phải lên một mình thôi, chả ai đi tặng hoa còn đòi người đi cùng đâu, tớ sẽ cầm chân bà trông cửa giùm cậu. . .”

Viên Dương hăng hái chạy lên lầu, tới phòng cô cậu mới gỡ túi bóng ra, tim đập còn gấp gấp hơn cả tiếng gõ cửa. Cửa hé ra, cô bé mở cửa sững người tại chỗ, sớ hãi nhâm, cậu vội hỏi ngay: “Tề Linh có nhà không?” “Không có”. Sau lưng Không Viện vang lên tiếng đáp, cậu định hỏi xem cô

đi đâu những mãi chẳng nói nên lời, bó hoa trong tay vẫn cứ giơ lên. “Cậu vào trong ngồi chơi tý đi!” Cô bé tên Không Viện bước ra. “Oa! Hoa đẹp quá, tặng Tề Linh à?” Cậu đờ đẫn gật đầu. “Tề Linh không có nhà, cả đêm qua cũng không về!” dứt lời, Không Viện làm thinh, mặt nặng như bị. “Có khi bạn ấy tới nhà họ hàng!” Cô bé nằm giường trên Tề Linh đỡ lời rồi mời cậu ngồi xuống giường cô. “Tối qua lúc tự học mình vẫn thấy bạn ấy mà. . .” Cậu lảm bảm một câu khê đến nỗi hầu như không ai nghe thấy, nhất thời trong phòng chẳng ai nói năng gì, hết thảy im phăng phắc.

Viên Dương thấy cứ ngồi thế này rất khó xử. Bó hoa trong tay cậu giờ đã biến thành củ khoai lang bỏng rẫy, tặng không tặng được mà cứ ôm lấy cũng chẳng ra sao. “Phòng không có bình hoa, hay cậu cắm tạm vào cốc uống nước của Tề Linh vậy nhé!” Cô bé nằm giường trên Tề Linh giải vây cho cậu rồi lục tủ lấy ra một chiếc bình miệng nhỏ. Viên Dương cắm vội bó hoa vào, đứng dậy chào qua quýt mọi người trong phòng rồi bỏ đi như chạy trốn.

Lúc ăn trưa hay ăn tối đều chẳng gặp Tề Linh, cậu thấy vấn đề nghiêm trọng rồi đây, nhất định cô đã hẹn với gã nào đó hoặc bị gã nào đó hẹn đi chơi, sau đó cậu không muốn nghĩ tiếp nữa, cảm thấy Tề Linh chắc chắn đã có bạn trai, nói không chừng đã có bạn trai từ thời học cấp Ba rồi, con gái xinh như thế bao giờ chẳng yêu sớm. . . Nghĩ vậy cậu lại thở dài, đây chính là sự thực mà cậu không sao tiếp nhận được, nhưng không thể không tiếp nhận, hèn chi cô trầm tĩnh như thế, cao ngạo như thế. Có điều bốn chữ “suốt đêm không về” cứ găm sâu vào lòng cậu, trong mắt cậu Tề Linh vô cùng thuần khiết, chẳng dính dáng đến bất kì điều tiếng hay từ ngữ xấu xa gì, cô là thiên sư của cậu, là cánh bướm của cậu, là đóa hồng duy nhất không tàn tạ giữa bùn lầy trong mối tình đầu của cậu, được tưới tắm bằng nước tinh khiết, chẳng bợn vết nhơ.

Ăn tối xong, Viên Dương cứ loanh quanh một mình trước cổng trường, hi vọng gặp được Tề Linh dù chỉ để nói với cô một câu “Chúc mừng sinh nhật” thôi cũng tốt. Cậu biết hai năm nay mình thầm yêu cô, dù chẳng có kết quả nhưng cậu cũng mong tình cảm thầm lặng của mình có thể kết thúc

bằng cách dùng cảm tỏ bày, cậu nhất định phải cho cô biết rằng cậu để ý cô, cậu yêu cô. Dù cô từ chối, cậu cũng đã làm hết sức mình, ít ra cũng không thẹn với bản thân, không thẹn với trái tim đau khổ vì yêu của mình.

Trời sập tối, đèn đường đã ánh vàng lên mặt nhưng cậu vẫn chưa thấy Tê Linh đâu cả. Cậu canh cánh nghĩ: nhất định giờ cô đang quán quýt bên bạn trai, cô đâu có lẻ loi trong ngày sinh nhật. . . Giờ đây cậu bỗng hơi hồi hận vì trong bó hoa hồng sáng đưa tới có tờ giấy tỏ tình cậu viết cho cô, hoa cầm trong phòng ai cũng trông thấy, người ta đi sinh nhật với bạn trai về còn mình lại ngu xuẩn tặng hoa, sau này tấm tình si của cậu nhất định sẽ thành trò cười cho mọi người. . . “Làm một viên thịt không?” Thấy có người gọi, Viên Dương thần thờ tiến lại. . . “Cho một chai bia!” Chủ quán đáp một tiếng rồi quay đi lấy bia.

Ngồi trong quán quay mặt ra đường, đầu cậu hết lần này sang lần khác nghĩ tới Tê Linh, hôm nay cậu càng uống càng tỉnh táo, hiện giờ cậu đã có thể kết luận rằng cô có bạn trai, hơn nữa quan hệ giữa bọn họ gần đây còn tiến triển vượt bậc, bởi cậu nhận ra rằng dạo này cô thường xuyên ngơ ngơ ngẩn ngẩn, thỉnh thoảng còn trang điểm, bài tập cũng lơ là hơn hồi trước, chỉ chép qua loa cho xong chuyện, có lúc cô cứ gục đầu không nhìn lên bảng nhưng có lúc lại chăm chăm nhìn lên bảng không chớp mắt. . . Viên Dương càng nghĩ càng nhớ ra nhiều tình tiết tương tự, sau cùng cậu thấy mình đã uống quá nhiều, lại không có bạn đi cùng, e rằng lát nữa sẽ ngã lăn ra đây mất, lý trí chợt phát huy chút tác dụng, cậu trả tiền rồi loạng choạng quay về ký túc.

Sáng hôm sau Viên Dương dậy rất sớm nhưng không đi chạy bộ như mọi ngày. A Lợi đi tập về vừa réo rắt hát khúc “Một nhánh mai” vừa gõ bát giục cậu cùng đi ăn. “Tối qua ân ái mặn nồng chứ hả?” A Lợi cười hỏi.

Viên Dương cảm thấy cậu ta đang chế diễu mình, chế diễu thì chế diễu đi, lẽ nào ngu như mình lại không đáng bị chế diễu sao? Nói thực ra A Lợi vẫn rất ngưỡng mộ cậu bởi hầu như mọi thứ của Viên Dương đều nhỉnh hơn cậu ta. Cô bé mà A Lợi thích lại thích Văn Dương, nhưng cậu trước sau vẫn không lay chuyển, đây cũng là nguyên nhân hàng đầu khiến họ trở thành

bạn thân. A Lợi không sao hiểu nổi, luận về nhan sắc Khổng Viện chẳng kém Tề Linh, hơn nữa tính tình còn hoạt bát vui tươi, gia đình cũng khá giả, còn là lớp phó văn nghệ, mình không xứng với cô đã đành nhưng sao Văn Dương cứ khẳng khăng rằng chẳng có cảm giác gì với cô cả? “Cô ấy rất tốt với tớ nhưng chỉ khiến tớ áy náy thôi. . .” Mỗi khi mọi người thắc mắc Viên Dương đều đáp lầy lệ như vậy, dù cậu và Khổng Viện luôn được coi là cặp đôi đẹp nhất lớp.

Nhờ Văn Dương từ chối Khổng Viện nên A Lợi mới có cơ hội, dấu cơ hội này cũng rất mong manh. A Lợi đã khéo léo lợi dụng mối quan hệ hay ho này để tiếp cận cô, giành thiện cảm của cô. Viên Dương biết tổng mưu mô của A Lợi nhưng thấy chuyện đó chẳng ảnh hưởng gì tới mình, hơn nữa bản thân đã không cần thì cứ để người khác lấy đi, còn được thêm tiếng là rộng rãi.

Trên đường đến nhà ăn A Lợi hóng được thất bại mà Văn Dương gặp phải, điều này cũng làm cậu vô cùng bức bối bởi nếu Viên Dương không cưa được Tề Linh lại quay qua tìm Khổng Viện thì cơ hội theo đuổi Khổng Viện của cậu sẽ tụt xuống bằng không, chẳng thể không lo được. “Cậu nhìn kia.” A Lợi đưa tay chỉ bóng người phía trước, là Tề Linh! Viên Dương cũng đã trông thấy, hai người chọn món xong liền ngồi vào chiếc bàn cách cô một dãy ghế. “Đi! Bọn mình qua bên đó! Cậu không phải sợ, tôi sẽ hỏi hộ cậu!” Thấy bên cạnh Tề Linh còn có mấy người nữa, Viên Dương đành ngồi im tại chỗ. Có điều cậu đã quyết hôm nay phải hỏi cho rõ, dù có bị khinh miệt, bị từ chối, cũng không thể để bản thân bị lừa gạt, cậu không chịu nổi nỗi nhục bị lừa gạt bởi cậu thấy mình có thể chịu đựng được sự thực rằng cô đã có bạn trai, nhưng dù chết cậu cũng muốn chết cho rõ ràng!

Lúc này đây cậu đang nằm dài gác tay lên thành giường, mẩu thuốc cháy tàn bén vào ngón tay khiến tay cậu run lên làm rơi nó xuống đất, may mà giường dưới không có ai ngồi. “Cậu đi nhảy không?” A Lợi đứng dậy. “Cậu đi trước đi.” Viên Dương chỉ muốn xua cậu ta đi để mình được yên tĩnh một lát.

Đám bạn cùng phòng hồi nãy còn đàn guitar bập bùng giờ đã đi hết, cả “anh bảy” đàn hay hát giỏi trước đây cũng theo đuổi Tề Linh giống cậu, nhưng đã bỏ cuộc từ sớm bởi anh ta nhận ngay được một cô học trò từ Tân Cương mê đàn guitar, hai người họ hiện giờ đi đâu cũng có nhau, gắn bó như keo sơn.

Chỉ còn mình Viên Dương trơ lại trong phòng, đầu ong ong những lời của Tề Linh: “Mình đi Tây An một mình!” Cậu không tin lời này của thiên sứ bởi lúc đó rõ ràng trông cô rất căng thẳng, nhưng sao cô phải gạt cậu chứ? Là vì bố hồng kia? Hay là. . .

Hồi chiều Tề Linh dẫn cậu đem vở tới lớp cho cô mượn, lúc đó ngồi cạnh cô, cậu luôn muốn thu hết can đảm hỏi xem có phải cô đã có bạn trai rồi không, nhưng lời cứ ra tới miệng lại nuốt xuống, cậu hiểu nếu Tề Linh khẳng định thì mình sẽ chẳng còn chút hi vọng nào cả, tự ái không cho phép cậu theo đuổi một người đã tuyên bố rằng mình có bạn trai, dù cậu có yêu cô tới chừng nào đi chăng nữa.

Ngồi một góc chăm chú quan sát Tề Linh, cậu thấy cô chẳng hề vui vẻ, thậm chí còn hơi ủ dột, đó rõ ràng không phải vẻ mặt của một cô gái vừa trải qua ngày sinh nhật ngọt ngào bên bạn trai. Miễn cô không vui nghĩa là cậu vẫn còn cơ hội, cậu không muốn cơ hội này lại bị lòng tự tôn ngạo mạn của mình há hổng, nét đẹp của cô khiến tim cậu mềm nhũn ra từng chút từng chút một, cậu nhận ra cô xinh đẹp đến thế, xinh đẹp hết như hình mẫu lý tưởng của cậu, mà con người ta mãi mãi không sai từ bỏ được lý tưởng của mình.

Viên Dương thận trọng nhìn cô thăm dò, chẳng ôm ấp bất cứ hi vọng gì, bởi chỉ có không hi vọng mới chịu đựng nổi sự đả kích của thất vọng, hèn cô rồi bị cô khéo léo từ chối cậu vẫn chịu đựng được, nhưng sao dọc đường cô lại đi nhanh vậy chứ? Sợ bị người ta nhìn thấy ư? Cậu thấy sắc mặt cô rất tệ, trông như cắt không ra giọt máu vậy. Lẽ nào cô từ chối cậu vì tối nay có hẹn với người khác sao? Giặt quần áo chỉ là lý do để cậu khỏi mất mặt mà thôi. . . Nghĩ tới đây Viên Dương đột nhiên bật dậy, cảm thấy mình đã bị lừa. Không được! Cậu phải đi tìm cô. Giặt đồ ư? Lý do vợ vẫn đó mà cậu

cũng tin, cảm giác bị lường gạt khiến cậu vô cùng căm hận. Cậu đi đi lại lại liên tục trong phòng, giờ đây cậu sực nghĩ tới A Lợi, nếu A Lợi ở đây, hai người họ có thể tới thẳng ký túc xá nữ, chỉ cần A Lợi thao thao bất tuyệt trước mặt bà già gác công ua nịnh hót đó, cậu có thể chuồn đi, lén qua cửa êm ru rồi chạy thẳng lên phòng Tề Linh. Giờ cậu phải kéo A Lợi khỏi sàn nhảy đã.

Viên Dương đóng cửa lại chạy xuống lầu, vừa ngang qua sân bóng rổ cậu đã thấy A Lợi đang ném bóng cùng mấy người dưới ánh đèn.

“Cậu không đi nhảy à?” Viên Dương làm bộ bình tĩnh hỏi.

“Chẳng ra làm sao cả, trên sân có ma nào ra hồn đâu, mấy con bé người ngợm chá đéch tả được! Không giảm béo hơi phí. . .” A Lợi vừa phát bóng vừa nói.

“Thì đi!” Thấy Viên Dương hát hàm với mình, A Lợi hiểu ra ngay. “Đã bảo cậu đi rồi mà còn không nghe!” Dứt lời A Lợi chạy đến hồ rửa tay rồi vừa vẩy nước vừa theo Viên Dương đến kí túc xá nữ.

Vòng vèo một lượt hai người mới lên đến nơi, Viên Dương đã tới một lần nên quen đường, cứ đi thoăn thoắt. Đứng trước cửa phòng cô, lần này là A Lợi giơ tay gõ cửa. “Mời vào!” Bên trong có người nói vọng ra, A Lợi liếc mắt ra hiệu cho cậu rồi đẩy cửa bước vào, Viên Dương cũng theo sau.

“Anh tặng hoa lại đến rồi kìa!” một cô ré lên.

Quản nhiên cậu đã trông thấy bó hồng kia, bó hồng đã chớm úa tàn vẫn còn trên mặt b. Trông thấy cậu Tề Linh đang nằm vội bật dậy, hôm nay cô cứ đau bụng âm ỉ vì hành kinh, phải nằm ngửa mới thấy đỡ đỡ. Cậu đã gặp được cô, chứng minh rằng cô không nói dối, là cô khó ở thật bởi sắc mặt cô trắng bệch như giấy, trán còn lấm tấm mồ hôi.

“Các cậu ngồi chơi!” Tề Linh chào cả hai, vẫn gập người xuống vì đau.

“Sao hôm nay cậu không mang hoa tới?” Viên Dương thấy gương mặt xinh đẹp của Khổng Viện thoáng vẻ ghen tức. “Thế bao giờ thì đến sinh

nhật cậu?” A Lôi cười hì hì tiếp lời.

“Mình bị dị ứng phấn hoa, không thấy mấy hôm nay mình cứ ho suốt đấy à?” Khổng Viện chẳng buồn để ý tới cậu ta, vừa nói vừa ho khù khụ.

“Có cái túi bóng nào không?” Tề Linh trèo xuống giường, cô chỉ thấy mỗi chiếc túi đựng quần áo đồ đạc của mình, liền bỏ hết quần áo ra rồi bọc túi ngoài bó hoa, nói khẽ: “Xin lỗi, mình không biết.”

“Thôi thôi, không thì mình đem đi là được chứ gì.” Viên Dương định đỡ lấy chiếc túi nhưng Tề Linh lại đặt bó hoa xuống bàn. Dầu bó hoa này còn tươi hay héo cô cũng không thể trả lại vì nó là của cô, cô không thể bỏ nó đi được. “Cám ơn cậu về bó hoa nhé.” Tề Linh sức nghĩ ra rằng dù thế nào mình cũng phải cảm ơn cậu, bởi đây là bó hoa đầu tiên cô được tặng, bất luận là thứ gì lần đầu tiên đều vô cùng ý nghĩa với cô. Cô đột nhiên lại nhớ tới anh, bởi cô đã trao cho anh lần đầu tiên quan trọng nhất của đời mình.

Trong phòng chẳng ai nói năng gì, mấy cô bạn đều đang sột soạt giờ sách. “Hai người học xong bài rồi hả?” chẳng biết cô nào lên tiếng hỏi. “Đương nhiên rồi! Chiều nay người ta lên lớp học cả buổi chiều cơ mà.” Lại có người bên cạnh chêm vào.

“Về thôi!” A Lôi kéo tay Viên Dương, hai người đồng thời đứng dậy. “Các cậu cứ học bài nhé, bọn này không quấy rầy nữa!” Nói rồi hai người vội vã ra về, mấy cô bé đều đứng cả dậy. Tề Linh cũng lê lét ra tận cửa, “Các cậu về nhé, bọn mình không tiễn, hôm nay mình hơi mệt.”

“Cậu mau vào nghỉ ngơi đi.” Viên Dương ngoảnh lại nhìn cô lần nữa, định nói thêm một câu nhưng lời ra đến miệng lại chẳng biết nên nói gì.

Lúc xuống lầu hồi hận không thôi vì sai lầm hôm nay, lẽ ra cậu không nên đi cùng Viên Dương, rõ ràng cậu tới đó chỉ để làm nèn, chẳng bằng một vật thừa, còn ra gì nữa chứ? Đến đồ đàn cũng nhận ra là Khổng Viện đang ghen với Tề Linh, lúc này cậu xun xoe lấy lòng cô thì nực cười chẳng khác gì khi diễn trò, nhưng chuyện này biết trách ai được đây? Là cậu tình

nguyện tới, đâu có ai ép buộc, nghĩ tới đây, A Lợi không khỏi thở dài lờm Viên Dương bên cạnh một cái.

Viên Dương cũng hơi áy náy, cậu thấy ít ra mình cũng nên hỏi xem Tê Linh khó chịu ở đâu, cô có phải là bị bệnh không? Nếu có bệnh cậu còn có cơ hội mua thuốc cho cô, như vậy quan hệ giữa họ có thể tiến triển thêm một bước, đồng thời cậu lại vui vẻ phấn khởi vì dù sao cô cũng không gạt cậu, cô khó ở thật chứ không phải hẹn với bạn trai như cậu nghĩ, hơn nữa cậu còn phát hiện mẫu giấy trong bó hoa biến mất, hẳn là cô đã cất nó đi? Nếu vậy nói không chừng cô đang thử thách cậu, thử thách nghị lực của cậu, sự bền bỉ của caauk, thử xem cậu có dám xông vào nước sôi lửa bỏng vì cô không? trong lúc rời khỏi kí túc xá nữ, cậu chợt nhớ ra rằng kỳ thi tuần tới đang ở ngay trước mắt.

Bà già gác cổng ký túc nữ có vẻ rất hài lòng vì họ đã giữ đúng lời hứa “lên mấy phút rồi xuống ngay”. Trách nhiệm của bà “bảo mẫu” này là trông nom những chồi non mơn mớn như hoa rất dễ dẫn dụ bướm ong kia, những chồi non đó đều còn non nớt nên bà phải dốc lòng dốc sức, nhưng có quá nhiều việc phải để ý ví như bọn họ lên đó mấy phút đưa những thứ gì, nếu không cho đi thì trước cửa phòng bà sẽ đông nghẹt người, có điều thật ra bà chỉ cần đề phòng mấy người có tiền án nghiêm trọng trong danh sách của mình thôi, những kẻ đó đã lên là mất gần cả tiếng, còn hiện giờ hai cậu kia đã xuống rồi, hơn nữa còn chào bà rõ to.

Bên ngoài ký túc nữ trời tối om om, Viên Dương và A Lợi phải căng mắt ra nhìn đường, vừa rẽ ngang, một bóng người đen đen đã khiến hai người giật thót mình. “Em chào thầy Quán!” Cả hai gần như đồng thời nhận ra, vội lên tiếng chào, họ trông thấy thầy đang đứng hút thuốc một mình, có lẽ đã nhìn thấy hai cậu đi từ ký túc xá nữ xuống. “Ừm.” Thầy Quán gật đầu với bọn họ rồi chấp tay sau lưng lững thững bỏ đi. “Liệu thầy có thấy bọn mình. . .” A Lợi hoang mang hỏi, “Có sao đâu? Hơn nưax bọn mình cũng đâu có làm gì!” Thật ra Viên Dương cũng đang tự an ủi bản thân.

Thầy Quán đã đi xa rồi dần dần khuất bóng. Hai cậu cũng đi chậm lại, vừa đi vừa thì thào: “Cậu bảo muện thế này thầy còn đi đâu?” A Lợi vẫn

thấp thỏm lo lắng bởi xưa nay cậu chưa bao giờ là sinh viên tốt trong mắt

“Ừm, đi dạo thôi mà.” Viên Dương thuận miệng đáp, giờ đây hình ảnh Tề Linh lại hiện lên trong đầu cậu. Tề Linh quả nhiên vẫn ở trong phòng, chẳng đi đâu cả, là cậu đã ngờ oan cho cô, là cậu đã nghiêm trọng hóa vấn đề. Suy xét kỹ là tốt, nhưng suy xét quá kỹ lại thành ra khéo quá hóa vụng.

Khi nãy Quản Nhiên cũng giật thót mình, thoát đầu anh vừa hút thuốc vừa ngóng về phía khung cửa sổ sáng đèn kia, nhưng nào ngờ hai người kia lại từ cửa tò vò bên dưới đi ra, một trong hai người còn là Viên Dương, học trò anh, khiến tay anh run bắn lên, suýt thì rơi điếu thuốc. Bóng tối giúp Quản Nhiên giấu được vẻ lúng túng, anh nghiêm nghị gật đầu với cả hai rồi chấp tay sau lưng bỏ đi.

Sao Viên Dương lại đi ra từ ký túc xá nữ? Lẽ nào cậu ta vào phòng Tề Linh? Dọc đường anh cứ định ninh tin vào phán đoán này.

Lúc ăn tối chẳng nhìn thấy cô, Quản Nhiên cứ bứt rứt không yên. Điều anh lo nhất là lúc ăn cơm có hai cô học trò trên lớp cứ nhìn về phía anh, nhưng hễ anh ngẩng lên thì những cặp mắt soi mói nhón nhón như kim châm ấy lại hoảng hốt lảng ra, liệu có phải bọn họ đã đánh hơi ra chuyện gì rồi không? Một khi họ phát hiện ra bí mật giữa anh và cô, chuyện này đồn lan ra giữa đám sinh viên thì hậu quả thật không dám tưởng tượng. Vụng trộm! Vụng trộm với chính học trò của mình! Đây đúng là một vụ scandal! Sẽ chẳng ai cho rằng bọn họ thật lòng yêu thương nhau cả, tới chừng đó anh sẽ không còn đất cắm dùi trong ngôi trường này và phải cuốn gói, nhưng anh có thể đi đâu được chứ? Xuống Thâm Quyển ư? Quản Nhiên thật chẳng dám nghĩ tiếp.

Lúc ăn trưa anh trông thấy cô, thấy cô ăn xong liền vội vã đi ngay, chẳng buồn nhìn tới anh một cái. Anh ăn xong bữa cũng lập tức về phòng nằm vật ra giường rồi lại cuống cuống bật dậy để cửa khép hờ. Anh luôn dự cảm thấy chiều cô sẽ tới, anh chắc chắn là thế.

Lúc này thời gian là kẻ thù của anh, mỗi tiếng động nhỏ bên ngoài đều nổi thẳng với trái tim anh, cảm bầy của thợ săn thì êm ái mà con mồi ngấm

ngăm màu bánh mật lại bị mật ngọt mê hoặc, dần dần riu mắt lại, bốn bề xung quanh dưới những va chạm mềm mại và cứng rắn cũng bị đồng hóa thành một màu duy nhất. Anh càng chờ càng nôn nóng nhưng chiếc kim đồng hồ trên tường vẫn trôi đi chậm mà chắc. Đã ba giờ rồi, cặp mắt anh cứ dao động giữa đồng hồ và cánh cửa, chợt nghe có tiếng kẹt cửa bên ngoài, anh vội bật dậy như bị kim châm, nhưng cánh cửa vẫn im lìm. Anh đã nghe lầm, là nhà hàng xóm ra ngoài mới về, giọng Tứ Xuyên cứ xộc vào óc như món miến cay, anh ôm lấy đầu, nhớ cô da diết.

Giờ đây anh bắt đầu hối hận vì đã không hẹn cô đi leo núi. Chỉ mới một ngày, không, chỉ mới mười mấy tiếng thôi, nỗi nhớ đã vượt quá ngưỡng mà trí tuệ anh có thể giải quyết, anh nằm vật xuống, thoi từng làn, từng làn khói thuốc thành những đám mây ngũ sắc, để những đám mây hư ảo đó bay lên trời, ở nơi đó anh có thể ở bên Tề Linh của mình trên thảo nguyên Khả Khả Tây Lý mênh mông, dưới chân núi Niệm Thanh Đường Cổ Lạp, giữa hoang mạc không vết chân người, anh yêu cô, anh có thể yêu cô không ngại ngần, không sợ sệt, tình yêu của anh chẳng cần lời nói, mọi lời lẽ đều là giả tạo, anh hiểu cô, anh hiểu từng cái liếc mắt của cô, hai người họ chỉ cầu hành động, chỉ cần rượt đuổi, chỉ cần triền miên quán quýt hết lần này đến lần khác.

Cô tuyệt nhiên không tới, chỉ một buổi chiều, anh thấy mình đã già đi một tuổi.

Sẩm tối, anh lại nghĩ như lần trước, cho rằng có lẽ cô sợ ban ngày đông người lắm tai mắt, bọn họ phải cẩn thận. Ý nghĩ này khiến anh thấy yên lòng chút chút, dưới sự rên rỉ của anh, cô đã chín chắn hơn nhiều rồi.

Bóng đêm, bóng đêm từ xưa đã là tấm áo thần kì dệt sẵn cho những cặp tình nhân, anh ảo tưởng rằng cô sẽ lợi dụng bóng đêm mà từ trên ngọn cây đáp xuống bằng đôi cánh bạc được thầy pháp ban tặng phép màu, ngôi nhà trên tàng cây còn có cú mèo canh giữ, anh có thể yên tâm muốn làm gì thì làm. . .

Mục tiếp sóng chương trình Thời sự đã xong, Dự báo thời tiết đã hết, Sự kiện Nổi bật kết thúc, mộng tưởng thu hồi lại đôi cánh ngũ sắc mà nó vừa ảo hóa ra, lòng tin của anh cũng phai nhạt dần từng chút. Anh nghĩ cô nhất định đã có chuyện, bởi cả buổi chiều chẳng thấy bóng dáng cô đâu cả, cô đã xảy ra chuyện gì rồi? Chim ưng non nớt của anh đã xảy ra chuyện gì rồi? Anh vớ lấy bao thuốc như một con ác quỷ vừa ra khỏi tổ, bay vút lên khỏi mặt đất, anh muốn gặp cô, anh nhất định phải gặp được cô.

Anh trông thấy khung cửa sổ đó, ánh sáng từ khung cửa sổ đó chiếu ra khác hẳn những nơi khác, anh nghe thấy tiếng thở của cô, tiếng thở run lên nhẹ nhẹ như âm vang của một chiếc lá vàng đang rung động, anh muốn bay lên bậu cửa phòng cô, đem cô đi, yết hầu khô rát của anh giật giật, đúng là bi kịch của sinh vật tiến hóa, đôi cánh của anh yếu xìu không cất lên nổi, chẳng khác nào cánh đà điểu

Dường như trong thoáng chốc anh đã hiểu ra là chuyện gì, bóng đêm giữ cho anh chút tôn nghiêm còn sót lại để anh có thể chấp tay sau lưng mà bỏ đi đầy sĩ diện như đang đi dạo. Quả báo, đây chính là quả báo, cố chiếm đoạt những thứ không nên chiếm đoạt nhất định sẽ bị quả báo, anh vừa đi vừa hăm dọa những dục vọng tà ác của mình, ham muốn mà anh luôn đầu đầu hờ đuôi cũng tạm thời bị những lời dọa nạt kia nén xuống.

Quản Nhiên trở về phòng như một gã thợ săn trắng tay về không, thể xác và tinh thần thấy đều rời rã.

Anh không phải là thợ săn, không phải là một thợ săn đúng nghĩa, nhiều lắm anh chỉ có thể là một gã nông dân gốc Ái Nhĩ Lan giỏi bố trí cạm bẫy hoa lệ mà thôi. Cô là con mồi của anh, con mồi mà anh cam tâm dùng cả trái tim mình đổi lấy nước mắt và sự ban ơn của nó, anh bắt cô không phải để giết mà để được bên nhau trọn đời, cô là vật cưng của anh, là cô gái mà anh yêu thương. Nằm trên giường, anh ráng vắt óc nhớ lại tất cả những tiểu tiết lúc ở bên cô. Anh nhớ cô khóa thân nằm xuống giường, làm đủ các dáng vẻ khiến anh động lòng, thậm chí anh còn biết cô thích mình thế nào, cô cuốn theo anh, thỏa mãn anh, hiểu rõ ham muốn và khuynh hướng thâm mĩ của anh, cô làm đủ mọi tư thế đem lại cho anh sự trải nghiệm lạ lẫm

cùng sự thỏa mãn về mặt thẩm mỹ, anh không tin rằng cô lại phản bội mình nhanh đến vậy, có lẽ hết thầy những con đực đều sẽ không tin. Quan hệ giữa họ đầy nguy hiểm nhưng lại đầy mê hoặc, chỉ có một sự quyến rũ mạnh hơn mới có thể làm nó phân rã, nhưng sự quyến rũ đó ở đâu mới được chứ? Lúc này bộ óc vĩ đại của anh không thể không nghĩ tới một sinh viên khác – Viên Dương, cậu chính là sự quyến rũ mạnh hơn đó ư? Không thể nào! Anh hiểu sinh viên của mình chứ, cậu quá ngây ngô! Sự xuất hiện của cậu chỉ có thể xem như một thứ áo ảnh chụp chèn đáng để tâm mà thôi. Bởi học trò cưng của anh vẫn không hiểu được những cuốn sách bí mật mà thầy chưa truyền dạy còn anh đã đi guốc trong bụng cậu từ lâu rồi.

Anh là người từng trải, mười mấy năm trước anh cũng từng nhân lúc đêm tối mà rủ bạn tới phòng cô gái mình để ý, những quá trình đó gần như có thể tính chính xác bằng các công thức vật lý. Giờ đây anh chỉ lo về cô, lo cô đã xảy ra chuyện gì mà thôi. Sự khác lạ của cô có phải muốn nói lên rằng đã có người biết chuyện giữa họ, rằng chuyện này đang lan truyền trong đám sinh viên không? Nếu là vậy thì việc anh đứng dưới ký túc nữ đã bị người ta thấy ngay rồi, nếu xét kỹ hơn chút nữa thì có rất nhiều hành động của anh đều sẽ bị liên tưởng, suy diễn rằng anh dây dưa với học trò. . . Hết thầy các dấu hiệu đều rõ ràng rành rành, nguy hiểm đang đến gần! Một đôi mắt trong bóng tối đang trừng trừng nhìn vào anh, quan sát từng cử chỉ của anh. Anh hơi hoảng hốt, vội bật ti vi lên muốn mượn hình ảnh và âm thanh để xua tan những nguy cơ rập rình bốn phía, nhưng cảm giác nguy hiểm hết như nổi kinh hoàng mà loài động vật dự cảm được trước cơn chấn địa khiến anh sờn gai ốc.

Ngồi dậy tiễn Viên Dương và A Lợi về xong, Tề Linh lại lặng lẽ về giường mình. Cả phòng bỗng chốc im phăng phắc, chỉ nghe mỗi tiếng loạt soạt giở sách, mọi người đều đang học bài, cô cầm sách lên rồi lại bỏ xuống, thấy phải nằm ngửa mới đỡ đau bụng được.

Nằm trên giường, Tề Linh kéo chăn đắp lên người, cảm thấy ấm hơn một chút, bụng cũng đỡ đau hơn. Trừ Giả Văn ở giường trên, gần đây cô thấy những người còn lại đều có vẻ ghét mình, họ cố ý xa lánh cô lập cô, như thể

cô không cùng bọn với họ vậy, ai cũng đứng từ xa nhìn cô bằng ánh mắt lạ lùng. Lẽ nào bọn họ đã biết chuyện giữa cô và anh thật rồi sao? Giữa anh và cô có chuyện gì mới được chứ? “Thông dân”, hai từ xưa nay cô chưa từng nghĩ tới thoáng chốc đã hiện lên trong óc, khiến cô phát hoảng. Không! giữa anh và cô là tình yêu thuần khiết, là thật lòng yêu nhau! Cô yêu anh, anh cũng yêu cô! Quan hệ giữa hai người chẳng thể giải thích như những đôi tình nhân thông thường mà đó là khát vọng cực độ, là tình yêu không thể giải quyết bằng bất kì phương pháp nào khác được. Lúc này cô chợt thấy Khổng Viện đang ngهن cổ nhìn sang phía mình, hình như vừa nhìn bó hoa bọc trong túi bóng vừa tiện thể liếc cô. Cô vờ như không thấy, ngoảnh mặt sang một bên. Tề Linh biết Khổng Viện đang theo đuổi Viên Dương, một cô gái xinh đẹp như thế quay sang làm spider girl (4) hẳn rất thuận lợi nhưng cô ta lại thất bại, cuối cùng mọi người cũng điều tra được nguyên nhân là Viên Dương đang âm thầm theo đuổi cô. Bất kể cô làm việc gì, bất kể cô hò hững với sự theo đuổi của Viên Dương thế nào đi chăng nữa, Khổng Viện đều không tha thứ cho cô, bọn họ đã trở thành hai kẻ thù ghét nhau đến tận xương tủy. . . Tuy lúc mới nhận phòng họ từng là đôi bạn thân như hình với bóng, Khổng Viện cũng là cô bạn duy nhất trong lớp mà cô quý mến những giờ đây khả năng hòa hảo được với nhau đã gần như là số 0.

Tề Linh thấy hơi lạnh, cô đề tay lên mép chần, máu trong người cứ từng giọt từng giọt rỉ ra, chốc chốc lại phải đi thay băng vệ sinh mới. Cô chỉ mong máu mau cầm lại, cứ rỉ ra mãi thế này thật phiền chết người, nhất là cảm giác nhức mỏi này, eo lưng đau như muốn gãy làm đôi, cô thấy kì kinh nguyệt này đau dữ hơn mọi khi nhiều, lẽ nào bởi vì cô đã mất trinh sao? Về chuyện này cô chẳng hiểu gì hết.

Dáng vẻ đẹp nhất của mình, ngồi trong lớp, đột nhiên đỏ mặt vì nhận ra anh đang liếc trộm mình, mọi thứ của cô đều là vì anh, vì để anh yêu cô. Sau này quả nhiên anh cũng yêu cô thật, nhưng cô lại thấy tình yêu đó không phải thứ mà cô muốn, nó chẳng hề đẹp đẽ thuần khiết như cô tưởng, bởi dần dà cô đã nhận ra khát khao nhục dục vô biên đang nhân chìm tất cả, dục vọng trong mình cô đã bị xé toạc ra, khiến cô hơi sợ.

Hình như máu không còn ứa ra nữa, Tề Linh thấy người nhẹ nhõm đi nhiều, cô trở mình, lại trông thấy bó hoa bị phủ nylon. Có hai người đàn ông yêu cô, một người mua cho cô quần áo, còn người kia lại tặng cô hoa, nếu có thể gộp hai người đó làm một thì tốt biết bao, bọn họ chỉ cần đổi thân phận cho nhau là được rồi. Còn tuổi tác ư? Tuổi tác chẳng thành vấn đề, cô vẫn thích đàn ông trưởng thành hơn, thích ánh mắt trầm thẳm xuyên thấu của đàn ông trưởng thành.

Sáng thứ Hai, trông anh rất phờ phạc, sắc mặt rầu rĩ. Tối qua anh không ngủ được, suốt đêm cứ bị những ý nghĩ rối rắm bủa vây, trần trọc khó ngủ. . . Hình như cả đêm anh đã quen có một tấm thân nõn nà mềm mại quấn quýt nằm cạnh bên mình nên giờ thấy trống trải, cả căn phòng từng đầy ắp thân thể cô nay trông hươu trống hoác. Cô đi rồi, cô chẳng còn ở đây nữa, dường như cô đã đem đi tất cả, cảm giác cô đọc trống rỗng này khiến anh không sao ngủ được. Nếu chỉ là cô đọc về mặt thể xác thì anh hoàn toàn có thể chịu đựng, có thể mượn cơn đau thể xác để giải quyết nhưng anh lại thấy đây thuần túy là cô đọc về mặt tinh thần và thẩm mỹ, nỗi cô đọc này thật đáng sợ, bất kể trốn vào đâu hay ẩn nơi nào, đều không tránh nổi sự khống chế của nó, đều bị vây bủa, trước đây anh nghĩ thứ mà nhân loại gọi là cô đọc thật sự chỉ là một lý do hoa mỹ và tự kỷ, bản chất nhân loại chính là cô đọc, đó là thuộc tính loài người, cũng là thuộc tính của đời sống, chẳng cần phải nói ra, một người nói bản thân mình buồn chán thì còn được nhưng nếu nói mình cô đọc sẽ khiến người khác thấy anh ta thật lập dị, thật quá coi trọng cảm xúc vớ vẩn của bản thân. Nhưng giờ đây nỗi cô đọc mãnh liệt đang bành trướng nhanh chóng, tựa như sắp đầy tràn cả không gian quanh anh, đó là nỗi cô đọc khiến người ta nghẹt thở, bất kì cố gắng nào nhằm tránh thoát đều chỉ uổng công, thậm chí có lúc anh thấy mình cần cô không phải chỉ vì tình dục mà vì nỗi cô đọc khiến người ta phát sợ này.

Vợ anh đã cùng anh chung sống mấy năm, giờ ở đâu? Dường như xưa nay anh chưa từng nghĩ tới vấn đề tương tự, thậm chí thỉnh thoảng còn quên bằng rằng mình vẫn có một người vợ, anh thấy chị không cần anh, canh cũng không cần chị. Họ chỉ là hai món đồ dùng trong nhà, tạm thời kết hợp

lại với nhau, nhưng sau khi tách ra cái nào vẫn có công năng của cái này, chẳng ảnh hưởng gì tới việc sử dụng, giờ đây hách nhau ra, anh cơ hồ còn không nhớ có mấy năm đó trong đời mình.

Quản Nhiên ngả người vào lưng ghế da trong phòng Giáo viên, bắt đầu hút điếu thuốc đầu tiên trong ngày, anh cố ý nhả khói ra từ từ, đầy vẻ khoan khoái. Cô giáo ngồi đối diện đã biết thừa trò thô bỉ này, liền cau mày chán ghét tiện tay cầm cuốn sách giáo khoa khổ 16 trên bàn lên quạt quạt, định quạt hết đám khói khét lẹt độc hại kia về lại bên anh. Quản Nhiên lờ đi coi như không thấy, cứ lim dim mắt như sắp thiếp đi.

“Trâu già gặm cỏ non! Lại là trâu già gặm cỏ non nữa rồi!” Giọng nói vang lên từ phía sau khiến anh giật thót mình. Như người vừa tỉnh mộng ngỡ ngác ngoảnh đầu lại. Lão Vương đang cầm tờ báo chăm chú đọc, thấy anh quay lại, cậu ta vội giơ tờ báo lên: “Anh Quản xem, lão già này hơn bảy mươi rồi còn khăng khăng đòi cưới một o (*cô gái, theo tiếng địa phương Thiểm Tây*) hai mươi mấy tuổi, còn là con gái có ăn có học, là nghiên cứu sinh của lão ta nữa chứ, anh bảo lão còn làm nổi cơm cháo gì không?” Nói đến câu này ánh mắt hai người đều chẳng hện mà cùng liếc về phía cô giáo kia, hệt như câu này nói cho cô ta nghe vậy.

Cô giáo kia vẫn cúi đầu, như không nghe thấy hai người đang nói gì. “Có thể chỉ là chiếm đoạt về mặt tinh thần thôi, cậu đã nghe nói tới “chiếm hữu tinh thần” bao giờ chưa? Khái niệm mới đây, nhưng biết thế nào được, người ta có danh có tiếng mà, chỉ những kẻ năng lực phi phàm mới tưởng tượng được thôi!”

“Tưởng tượng cái đêch gì! Anh nhìn ảnh mà xem, lão già này thèm rở cả dãi ra ấy. . . .” Lão Vương phản đối.

“Thế càng chứng tỏ máy móc lão còn chiến chứ sao!” Quản Nhiên nghiêm túc nói.

“Nước non gì, hẳn là con bé kia theo lão nhiều năm, thấy lão toi đến nơi rồi, phải mau mau hốt hụi chót, bằng không. . .”

Hai người cứ thế anh một câu tôi một câu đấu khẩu với nhau, cả hai đều muốn kéo cô giáo kia tham gia cùng nhưng cô ta vẫn dửng dưng. Thấy cô ta chẳng nói chẳng rằng, Quán Nhiên liền cầm tờ báo lên định hỏi thẳng ý kiến cô, anh chìa tờ báo tới trước mặt cô theo chiều thuận, “Này cô Từ, tôi thật chẳng hiểu nổi mấy cô trí thức bây giờ nghĩ cái gì trong đầu nữa, cô cũng là trí thức, tiêu chuẩn lại khá cao, cô thấy thế nào?”

“Tôi có phải là cô ta đâu, làm sao tôi được!” Cô Từ khinh miệt lườm anh nhưng vẫn đón lấy tờ báo.

“Tôi thấy cô ta trông còn kém xa cô.” Lão Vương thừa cơ nhìn hót rồi đưa mắt cho anh, cả hai cùng đợi ý kiến của cô Từ, nhưng cô chẳng ư hử gì, chỉ chăm chăm đọc tờ báo anh đưa.

“Cô Từ này, cô chẳng có cảm nghĩ gì sao?” lão Vương đã bắt đầu sốt ruột.

“Tôi thấy hai người các anh đều phải tìm một mục tử bà mới được!” cuối cùng cô Từ cũng xem lướt hết tờ báo rồi ném trả lại Quán Nhiên.

“Đừng kéo tôi vào chứ!” Quán Nhiên vội cự lại, anh vẫn tưởng rằng cô đánh giá anh khác hơn lão Vương chứ.

“Anh ấy à, hừ!” Cô Từ cười khẩy, “Anh cũng cùng một giuộc với lão già kia thôi!” Nói rồi cô ngẩng đầu lườm anh, ánh mắt như biết hết bao nhiêu bí mật của anh.

Quán Nhiên giật thót mình, đầu óc quay cuồng cả lên, anh tưởng cô ta sẽ nói tiếp nhưng đợi mãi đợi hoài chẳng thấy gì, cô vẫn như mọi khi, cứ nói nửa chừng lại thôi.

Quán Nhiên Thở phào nhẹ nhõm nhìn cô Từ đang vùi đầu đọc sách, cảm thấy chắc hẳn cô ta đã biết gì đó thật, tối ấy anh đưa Tề Linh về ký túc, dọc đường bắt gặp một bóng người nhang nhác giống cô ta, dù trời tối om nhưng cô ta ắt cũng đã thấy loáng thoáng, hơn nữa sáng sớm hôm anh đưa Tề Linh đi Tây An lại đụng phải cô ta bên bãi tập của giáo viên, lúc đó ánh mắt cô ta đã có phần nghi hoặc rồi. Cô Từ khá sáng suốt, về chuyện tư tình

nam nữ có lẽ còn thấu đáo hơn người thường, nhất định cô ta đã phong thanh biết gì đó rồi nên mới vênh vang như thể nắm được chuôi anh vậy. Có điều, anh chẳng cần quá lo, miễn là anh không quá đáng thì cô ta cũng sẽ im chuyện đó đi, không tùy tiện nói ra, nắm được chuôi nghĩa là nắm được của cải, mà phàm là của cải thì không thể xài tùy tiện bởi nó dễ hư hao, giống như thân thể của cô ta vậy, cô ta phải nắm lấy nó để đòi một cái giá cao hơn. Thấy cô ta vẫn một mực im lặng, lão Vương cũng biết điều lùi về chỗ mở sách ra xem, anh ta phải ra đề cho môn thi hôm thứ Tư này.

“Thứ tư thi à?” Quán Nhiên hỏi.”

“Thứ Tư! Đang nghĩ lan man về chuyện sắp thi, anh lại nhớ tới học trò mình, rồi sực hiểu ra vì sao hôm qua Tề Linh không tới tìm. Nhất định cô đang phải ôn bài, có lần cô cũng nói để trở thành sinh viên giỏi nhất trong mắt anh, cô đã ép mình phải học tốt tất cả các môn, nhưng dạo này anh thấy cô hay thất thần trong lớp, bài tập cũng làm qua quýt hơn hẳn khi xưa, hơn nữa còn sai rất nhiều chỗ vớ vẩn không đáng sai. Nếu còn tiếp tục thế này nhất định sẽ ảnh hưởng tới bài vở của cô, nên dần lòng thì phải dần lòng thôi, nhất là trong giai đoạn nguy hiểm này. Quán Nhiên ngược lên nhìn đồng hồ trên tường, tiết cuối buổi sáng là giờ Kỹ thuật điều khiển số của anh.

Suốt buổi học Quán Nhiên phải ráng giữ ánh mắt thân nhiên. Lần này anh và cô đồng lòng nên hai ánh mắt gặp nhau tự nhiên hơn trước nhiều, gần như đã hoàn toàn đúng lẽ thầy trò, thầy giảng bài trôi chảy tự nhiên, trò cũng nghe giảng chăm chú mà chủ động. Giữa cả hai lúc này không có lấy một ánh mắt mờ ám nào, họ có vẻ trong sách hơn bao giờ hết, như chẳng dây mơ rễ má gì, có điều anh lại để ý cậu học trò cưng của mình – Viên Dương.

Viên Dương có vẻ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, lúc nào cũng cúi gầm mặt, thỉnh thoảng ngẩng lên chỉ để nhìn trộm Tề Linh ngồi chéo đàng trước.

Quán Nhiên định gọi cậu đứng lên hỏi bài nhưng ngẫm nghĩ lại thôi, anh chẳng cần phải làm khó cậu ta, hơn nữa anh sực nghĩ ra chuyện Viên

Dương theo đuổi Tề Linh chưa hẳn đã không hay, cậu có thể đánh lạc hướng mọi người, dù trong lớp có lời ong tiếng ve gì, chỉ cần anh án binh bất động thì mọi người sẽ cho rằng đó là chuyện vớ vẩn, về phần cô anh cũng chẳng lo, trông bộ dạng nóng nảy của Viên Dương là biết cậu ta chẳng thu hoạch được gì, bởi anh cũng từng nóng lòng, từng ngơ ngẩn mất hồn. Bộ dạng thế này chi có thể nói lên một điều duy nhất, khỏi cần phỏng đoán, ánh mắt anh càng lúc càng dịu lại, thậm chí còn thấp thoáng vẻ thương hại.

Anh cứ nghĩ chẳng hiểu có phải quá trình chinh phục của mình quá ráo riết, chẳng để cho đối thủ bất kỳ cơ hội thể hiện nào hay chẳng, vậy xem ra không công bằng cho lắm, nhưng nói đi phải nói lại, cuộc đời này vốn là như thế, đâu có công bằng chứ? Anh là thầy cậu ta là trò, xuất phát điểm hai bên không giống nhau, tựa như xuất phát điểm của tất cả mọi người trên thế giới cũng không giống nhau vậy, hơn nữa để có được cô anh đã phải trả giá đắt, anh tính rằng mình đã tiêu cho cô ít ra hơn hai ngàn tệ, tuy anh đã tránh nhắc tới nhưng liệu có phủ nhận quan hệ giữa đôi bên không dính chút gì tới tiền bạc chẳng? Có qua thì có lại, anh nghĩ vậy rồi dần dà lại đưa mắt về phía cô, ánh mắt hai người gặp nhau, chẳng hiểu sao đôi bên đều thấy ngượng ngùng, cảm giác ngượng ngùng này xưa nay chưa từng xuất hiện, phải vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Tề Linh chợt thấy ánh mắt anh có phần kỳ quái, khiến cô thấy hơi là lạ, nghi nghi, chẳng hiểu đầu của tai nheo gì? Cô thận trọng nhìn anh, giờ anh đang quay lưng lại phía cô nhưng vẻ mặt anh khi này đã tạo cho cô ấn tượng rất sâu sắc, vẻ mặt đó thật khó hiểu, lẽ nào anh đang đòi hỏi cô? Anh đòi hỏi cô cái gì kia chứ? Tề Linh bỗng liên tưởng tới thể xác, thấy mặt nóng bừng lên, cô muốn cho anh nhưng ít ra tuần này cô không thể cho được, đành cúi mặt xuống để khỏi đụng phải ánh mắt anh. Tề Linh đang thầm tính toán thời gian để tranh thủ, may mà chu kỳ sinh lý của cô rất chuẩn, cũng chẳng phải tính toán gì nhiều. Lúc này cô bỗng để ý thấy ánh mắt của Viên Dương bên cạnh đầy vẻ kích động mà dè dặt, hết một chú ong mật đang thụ phấn cho nhụy hoa, khễ chạm vào rồi lại vù vù bay ra. Cô hiểu cậu đã hồn siêu phách lạc vì mình, giờ cô yêu cầu gì cậu cũng không thể chối từ được, cậu còn mê muội hơn cả thầy giáo nữa. . .

Nghĩ vậy đầu cô ngẩng cao hơn, ánh mắt nhìn anh bỗng chốc cũng tự tin hơn, cô thấy mình phải thận trọng một chút, không nên dễ dàng trả giá bởi tùy tiện trả như vậy thật quá rẻ mạt, anh chỉ cho cô một phần nhỏ trong số toàn bộ mà cô đáng được nhận, có điều giá trị của cô phải cao hơn, bởi bản thân vàng là vốn là quý giá!

Quản Nhiên rất hài lòng vì biểu hiện của cả lớp trong giờ, gần hết tiết, anh chợt hỏi: “Thứ Tư này thì Nguyên lý vi máy, các em ôn tập thế nào rồi?” “Chán lắm thầy ạ. . .” Đám học trò nhao nhao cả lên. “Có được khoảng 60 điểm không?” Anh tươi cười đưa mắt nhìn cả lớp. “Thầy Vương giảng chẳng hiểu gì cả thầy ạ!” Một sinh viên lên tiếng, những người khác đều im lặng, như vậy đó cũng là ý kiến tập thể.

“Vậy để tôi đề nghị thầy Vương ra đề dễ dễ một chút.”

Anh biết đám sinh viên đều mong mình nói câu này, nhưng thật ra anh vốn không có quyền đó, chỉ có thể nói miệng vậy thôi. Ngừng một lát, anh lại giơ cuốn sách trong tay lên. “Chúng ta sắp học xong quyển này, mọi người nghe giảng thấy sao?” Cả lớp không ai lên tiếng. “Nếu không hiểu có thể tới tìm tôi. Chúng ta cũng sắp phải thi môn này rồi.” Lúc nói câu này anh nhìn xuống dưới, thấy Tề Linh đang cười, cô cười gì thế nhỉ? Anh thầm tự hỏi. “Các em nghỉ đi!” Anh nói dứt khoát rồi đi thẳng ra ngoài, không ngoảnh đầu lại.

Quản Nhiên chẳng hi vọng cô sẽ ôm sách chạy theo anh như hồi trước những vẫn cố ý đi chậm lại, lòng thầm mong lịch sử sẽ tái diễn. “Vừa nãy cô cười gì thế nhỉ? Câu đó anh nói tức cười lắm sao?” Anh thầm băn khoăn, trong đầu lại hiện ra một cảnh tượng mà bản thân cũng không ngờ: anh khóa thân đứng bên giường, nhìn thấy anh, cô chợt cười hình hích khiến anh phải cuống cuồng lấy quần áo che hạ thể lỏa lồ của mình. . .

Anh thấy mình càng lúc càng chẳng hiểu nổi cô, dạo này cô đã thay đổi quá nhiều, dường như cô càng ngày càng tự biết cách thể hiện vẻ quyến rũ của mình hơn. Vốn dĩ cô đã đẹp tự nhiên rồi, giờ lại trang điểm lên nên càng thêm hấp dẫn, trông chẳng giống sinh viên cho lắm. . . Anh lê bước

chân nặng trịch vào phòng Giáo viên, trong phòng còn một người nữa, chính là cô giáo vẫn ngồi đối diện với anh. Quán Nhiên ngồi xuống phía bên kia, cố ý kéo ghế âm ỹ để gây sự chú ý nhưng cô ta chỉ ngược lên lườm một cái rồi lập tức cụp đôi mắt quý báu xuống.

“Tiểu Vương đâu rồi? Hay lại có tin nhắn, bị em nào kéo đi rồi à?” Quán Nhiên biết đây là đề tài cô Từ hào hứng buôn nhất, nhưng lần này cô ta vẫn dửng dưng, phớt lờ câu hỏi của anh.

Quán Nhiên ngoảnh đầu lại nhìn chiếc bàn sau lưng, trên đó có đề thi viết trên giấy nháp giáo án mà lão Vương ra, anh bèn với tay cầm đề lên, tùy ý đọc lướt qua, đồng thời liếc cô Từ ngồi đối diện, thấy cô ta vẫn cúi đầu, chẳng hề để ý tới hành động của mình liền nhặt đề thi lên xem một lượt, định dụng tâm ghi nhớ mấy câu hỏi trong đó. Thật ra từ lúc vào phòng anh đã nảy ra ý định này rồi. “Chà đề này khó đấy chứ!” thấy cô Từ ngược mắt nhìn mình, anh vội lật sang một trang khác.

“Quán Nhiên.” Nghe cô ta gọi, anh ừm một tiếng, ngẩng đầu lên rồi tiện tay đặt đề bà về chỗ cũ.

“Hôm đó tôi thấy anh đi giữa đêm hôm với một cô gái, cô ta là ai thế?” Thịnh linh nghe thấy câu này, anh giật nảy mình.

“Cô gái? Cô nào cơ? Hôm nào đâu?” Quán Nhiên ráng giữ vẻ mặt và giọng điệu thật tự nhiên, nhưng gương mặt tròn đối diện vẫn một mực hiền hòa, lòng trắng nở to hơn ngày thường rất nhiều. Anh làm bộ vắt óc nghĩ ngợi, ra sức hồi tưởng rồi cười phá lên, hết như câu hỏi của cô ta rất nực cười. “Cô nói cô bé hôm nọ cô gặp ấy à? Đó là học sinh lớp chúng ta, cô không nhận ra sao? Gặp ngoài bãi tập chứ gì? Muộn thế mà nó vẫn ở ngoài bãi tập.”

“Muộn thế anh còn ra sân tập làm gì?” dường như cô ta đã tin lời

“Tập thể dục chứ làm gì, giờ tối nào tôi cũng phải ra sân chạy một vòng, đàn ông cứ kết hôn là người rã ra ngay. . .” Biết chuyện giường chiếu là tối kỵ của cô Từ, Quán Nhiên cố ý lái chủ đề về chuyện đó, rồi còn bồi thêm

một câu, “Chắc sáng nào cô cũng chạy bộ nên người mới nuột thế này nhỉ?” Vừa nhắc tới chữ “người nuột”, mặt cô Từ đã đỏ bừng lên, cô chẳng muốn ai dùng mấy từ mập mờ liên quan đến thân thể mình cả.

“À còn Tiểu Vương nữa, bạn gái cậu ấy làm buu điện hả?” Cô Từ khéo léo xoay câu chuyện sang Tiểu Vương.

“Buu điện à? Buu điện nào cơ? Chẳng phải nửa năm trước đã đổi thành Tổng công ty Viễn thông Trung Quốc rồi sao?” Quản Nhiên cố tình làm bộ kinh ngạc trước sự lạc hậu của cô ta.

“Tổng công ty Viễn thông Trung Quốc à? Sao lại là Tổng công ty Viễn thông Trung Quốc?” Lòng hiếu kỳ của cô Từ rõ ràng lại bị dẫn dụ một lần nữa. . .

“Cái này cô đi mà hỏi cậu ấy, nói không chừng hai hôm nay lại vừa mắt em nào làm siêu thị, tuần trước cậu ấy còn bảo tôi là siêu thị Kim Hải mới tuyển một em trông rất khá, bánh mì hai hôm nay của cậu ta chẳng phải bán trong siêu thị sao? Mua một tặng hai, sắp hết hạn rồi, có điều ăn với tôi vẫn thơm ngon lắm. . .”

“Càng ngày càng hạ lưu!” Nghe anh nói, cô Từ vội cúi đầu, gương mặt máy móc để lộ vẻ khinh miệt.

Cô ra sức thể hiện thái độ miệt thị, không dấu giếm, hệt như vẻ mặt lúc cô trông thấy mấy chuyện đòi phong bại tục.

Cô cảm giác thế giới này đã bị tình dục đầu độc mất rồi, theo cô thấy sex đã hoàn toàn bị nam tính hóa, nó chỉ giúp đàn ông được lợi, như vậy rất không công bằng! Từ thời thiếu nữ cô đã quan niệm rằng: tình dục là sự căm dỗ đê tiện, chỉ có đàn ông mới dành được khoái lạc về mặt thể xác. Theo tuổi tác, cô càng lúc càng thấy đàn ông đàn bà không được bình đẳng với nhau trên phương diện tình dục, quan niệm của người đời chỉ đòi hỏi phụ nữ phải trinh tiết còn thì thoải mái với đàn ông, phụ nữ chỉ là nô lệ cho tình dục, là người hầu hạ, là kẻ bắt đắc dĩ phải phục tùng, đối với chuyện này, cô càng bất bình phần nộ hơn.

Nói bông phèng cô Từ trông cũng ngon mắt. Dáng người dong dong thanh thoát, cao 1m68, da trắng muốt, có điều dung nhan chỉ bình bình, mặt tròn, cằm vuông hơi ngắn mõ, răng hơi vàng, gương mặt bầu bầu mà cứng nhắc này từng bị Lão Vương trêu là “mặt bánh hồng(5)”, hai môi tình ngần ngụi của cô đều chắm dứt ngay khi cô phát hiện bạn trai có ý đồ chiếm đoạt thể xác mình, cô cuống quýt chạy về tổ, lấy làm vui sướng vì đã tránh khỏi sự tấn công của đàn ông. “Đàn ông là giống dơ bẩn, cứ nhìn thấy đàn bà là nghĩ tới chuyện sex. Sống trên đời này, phụ nữ chỉ có thể tự bảo vệ lấy mình thôi!”

Để tự bảo vệ mình cô có ý mặc quần áo rộng thùng thình, mùa hè cũng rất hiếm khi mặc váy, mà dù có mặc cũng mặc “váy siêu dài”, ít nhất là qua mắt cá, kín mít chẳng hở da thịt ra bao giờ. Cô quyết không cho những gã đàn ông kia sơ mũi tí gì, cả nhìn ngắm cũng đừng hòng. Đạo này cô còn có hứng nghiên cứu lý thuyết đầu tư Buffett(6) nữa, trí tuệ của Warren đã gợi mở cho cô nhiều điều mới mẻ, cô cho rằng mình giống như cổ phiếu tiềm năng vậy, bởi cô có hầu hết các đặc trưng của một cổ phiếu tiềm năng, ví dụ như: phẩm chất tốt, không được mọi người nhìn nhận, bị mai một ngay trước mắt, quan trọng là có tiềm năng mà giá lại khá thấp.

Thứ cổ phiếu như vậy lý do gì mà không kiên quyết cân nhắc thêm một chút? Buffett nói rất hay, cứ om thật lâu thì lãi càng cao, cô từng tiếc nuối cho mấy cô bạn tốt nghiệp cùng khóa đã rao bán bản thân quá rẻ mạt, sao không đợi tăng giá rồi bán có phải hơn không? Có điều hình như gần đây tình hình thay đổi, số cổ phiếu cô đang giữ mới khởi động chưa bao lâu mà lâu lắm chẳng thấy ai hỏi giá, khiến cô rất lo lắng, đột nhiên cô nhận ra các anh chàng độc thân quanh mình ngày càng ít đi, cả Quản Nhiên từng xun xoe săn đón cô cũng đã lấy vợ, điều này khiến cô bị kích động mạnh, bởi trước đó cô từng cảm nhận rõ ràng anh ta rầy thien cảm với mình.

Gã giáo hoạt này khi xưa từng khéo léo luồn lách giữa cô và cô bạn gái xui xẻo kia, khiến cô mắc lừa. Cô ngỡ rằng hắn sẽ tìm cách theo đuổi mình, không chỉ vờ thua cuộc mấy lần xem phim, mà mấy bữa đi xem phim đó cô đều đọc vị ra âm mưu của hắn. Vì lý do muôn thuở là đi toilet, cô khôn

khéo đẩy một cô bạn ngờ nghệch ngồi vào giữa hai người, như vậy dù tay hấn có dài hơn nữa cũng chẳng làm gì được. Khi cô đã nghĩ sẵn trong đầu bao nhiêu câu để từ chối hấn, lại chuẩn bị đem từng câu từng chữ ra dùng thì đột nhiên nhận được thiệp cưới của tay giáo viên vẫn ngồi đối diện mình. “Kết hôn với ai thế?” Cô lớn tiếng hỏi, nhưng khi anh ta nói ra cái tên khiến cô kinh ngạc, cô liền hiểu ra ngay mình chính là bà mối cho hai người họ, bà mối mà lẽ ra họ phải cảm kị

“Cô Từ này, chân cô hơi vòng kiềng thì phải? Sao cứ mặc váy siêu dài mãi thế?” Giọng đáng ghét của Quản Nhiên lại vang lên bên tai khiến cô giật nảy mình, vội vàng kéo gấu váy xuống, cô cảm giác hai gã đàn ông đều trắng trợn dán mắt vào đôi chân nõn nà trắng tấp gợi cảm của cô, nhưng cứ làm thình mặc kệ, dùng sự im lặng để chống đỡ những quấy rối đê hèn đó. Quanh cô người như Quản Nhiên đã được xem như là khá lắm rồi, trẻ trung, học thức, cao ráo, mọi mặt đều vượt chuẩn, chỉ hiếm tính hơi háo sắc khiến cô không yên tâm mà thôi. Đối với cô, việc anh ta đột ngột thành hôn la một hành vi phản bội, một lần nữa đập tan những ảo tưởng đẹp đẽ của cô về đàn ông. “Đàn ông không có kẻ nào tử tế cả!” Cô rửa thầm trong bụng, hạ quyết tâm rằng tám thân trong trắng này nhất định không để cho lũ đàn ông thói trục lợi.

Quyết tâm của cô được chèo chống bởi nghị lực siêu phàm của bản thân, cô đã tạo ra một phòng tuyến gần như không thể vượt qua đối với tất cả đàn ông, dưới cặp mắt thấu suốt của cô, mọi gã đàn ông định giở trò đều phải bỏ hết những ý đồ đen tối, có điều mấy năm nay, trong thị trấn vắng ngắt đượm vẻ điêu tàn này, những gã đàn ông khá khảm bên cô ngày càng ít đi, có thể nói là gần như không có khiến cô vô cùng thất vọng. Giống như một cô công chúa bắc bậc kiêu kỳ mà xung quanh chẳng còn kẻ nào xun xoe sẵn đón, tranh dành chiếm đoạt thì nhất định sẽ thành ra ế, bị gán một bản liệt kê đầy những thói hư tật xấu, mọi người đều trông thấy.

Cuối cùng mấy anh chàng định cửa cẩm cô cũng hồ thẹn rút lui sau khi đụng vào tường đồng vách sắt. Dù cô thấy mình vẫn có thể giữ nét quyền rũ của phụ nữ tới ngoài ba lăm tuổi nhưng cảm giác tuổi trẻ đã qua vẫn âm

thăm để lại vết chân chim nơi khóe mắt. Nhìn những cô gái trẻ hơn mình thướt tha lướt qua lướt lại bên cạnh, mà cô cũng từng có thân hình khúc nào ra khúc này như thế, dạo này cô thường mất ngủ triền miên.

Với cô, mỗi lần ai đó tuyên bố sẽ kết hôn, thật chẳng khác nào sấm nổ giữa trời quang, ngay cả những cô nàng kém cô sau bảy tuổi cũng yên bề gia thất cả rồi, mãi tới giờ cô mới nhận ra món đồ mà mình nắm trong tay đã quá date từ lâu, điều này cũng giống Buffett nói vậy: nhìn những cổ phiếu khác tăng lên còn cổ phiếu của mình giậm chân tại chỗ chính là đang lỗ, bởi tiền tệ đã bị những cổ phiếu tăng đó đẩy lên. Số tiền đáng lẽ mua được một cái bánh nướng thì giờ chỉ mua được một nửa, chẳng phải khiến người ta bực sao? “Phụ nữ đâu phải bí ngô.” Gã đàn ông kỳ quái ngồi đối diện như đọc vị được cô vậy, khiến cô giận đến nghiến răng nghiến lợi mà chẳng biết làm sao.

Gần đây cô xem nhiều nhất là tờ Bản gái, kiểu tạp chí gia đình, mà cũng chỉ chăm chăm vào mục Tìm bạn trăm năm trên bìa bốn, quyết tìm cho được một anh chàng mà mọi người đều phải ghen đỏ mắt, nhưng suốt mấy số, những tay đàn ông có điều kiện đều yêu cầu bạn gái mình phải trong khoảng 20-25 tuổi, gương mặt ưa nhìn, còn hầu như chẳng thèm nhắc gì tới hai điểm mạnh của cô là bằng cấp và nghề nghiệp khiến cô thất vọng vô cùng.

Xa không hóng được thì tính tới gần, hai gã đàn ông bên cạnh liền biến thành đối tượng nghiên cứu của cô. Quản Nhiên vì đã từng phản bội nên bị cô loại thẳng tay. Chỉ còn tay giáo viên vẫn bị Quản Nhiên gọi tên là “kim cương hàng hiếm” lại trở thành mục tiêu trọng điểm của cô. Nhưng theo cô quan sát kỹ thì phẩm chất hiếm có của tay ma mới vừa chuyển về năm ngoái này chính là thay người yêu như thay áo, chiếc máy nhắn tin Motorola hỗ trợ tiếng Trung nhìn hệt như khẩu súng lục bên hông hấn cứ kêu bip bip liên hồi mà mãi chẳng nghe nói hấn cưới vợ gì cả. Cô cảm thấy đây là phương pháp đặc biệt mà hấn dùng để tỏ tình với mình, bởi lúc nào cũng nghe hấn từ chối yêu cầu của hấn cô này đến cô khác qua điện thoại,

đó là cố ý nói cho cô nghe chứ gì! Xưa nay cô chưa bao giờ hoài nghi trí tuệ mà mình đã phải đánh đổi cả tuổi xuân hết.

(1) *Nam Môn: hay còn gọi là Vĩnh Ninh Môn, cửa thành cổ nhất của Tây An.*

(2) *Tây An là kinh đô xưa của rất nhiều triều đại phong kiến Trung Quốc, trong đó có nhà Đường (618-907), bởi vậy ở đây còn di tích cổ thành nhà Đường.*

(3) *Thư viện môn mà người Tây An thường gọi là chỉ quăng đường dành cho người đi bộ nối từ Bi Lâm tới cửa thư viện Quan Trung.*

(4) *Spider girl: chỉ những cô gái chủ động theo đuổi đàn ông.*

(5) *Bánh hồng: hồng được sấy khô, ép thành hình tròn dẹt như chiếc bánh, ăn dẻo, vị ngọt*

(6) *Warren Edward Buffett(sinh năm 1930): nhà đầu tư, doanh nhân và nhà từ thiện người Hoa Kỳ. Ông là nhà tư thành công nhất thế giới, cổ đông lớn nhất kiêm giám đốc hãng Berkshire Hathaway rất nổi tiếng do sự kiên định trong triết lý đầu tư*

Chương 4: Phản bội

Quản Nhiên ghi nhớ hai bài nhiều điểm nhất trong cả đề rồi chép ra giấy, cẩn thận gập lại bỏ vào túi. Anh chẳng hiểu sao mình lại làm vậy, chỉ là thấy Tề Linh cần nó, phải có nó cô mới giành được điểm cao.

Tới giờ tự học, Quản Nhiên thông thả rời phòng Giáo viên như thường lệ rồi vào lớp chuẩn đến từng giây từng phút, nghiêm nghị mực thước không chê vào đâu được. Anh chấp tay sau lưng, tỏ vẻ nghiêm nghị mà thờ ơ. Hôm nay, anh dừng lại bên mỗi sinh viên một lát, nhìn từng người từ đầu đến chân, cả lớp lặng ngắt như tờ, ai nấy đều cúi mũi làm bài tập, chỉ mình anh đưa mắt nhìn khắp lớp.

Tề Linh vẫn ngồi cúi đầu như mọi ngày nhưng cô đã nhận ra ánh mắt của anh từ lâu, ngay lúc Quản Nhiên bước vào cô đã trông thấy anh, vội cúi gằm mặt xuống, đợi anh thông thả lại gần, hình như còn thông thả hơn ngày thường nhiều lắm, gần như là mỗi bước mỗi dừng. Có điều giờ đây cô đã hiểu ra, anh muốn nán lại trong lớp lâu hơn, để nhìn cô được nhiều hơn.

Giờ đây anh đang đứng phía sau, cô có thể cảm nhận được sức nặng của ánh mắt ấy đè lên đỉnh đầu mình, rồi lại trượt xuống cần cổ cô mượt như nhung, khiến cô buồn buồn chỉ muốn phá lên cười. Cô cúi đầu rúm rím cười, cười đến ngớ ngẩn, phải cố mà nín nhịn, nghiêm mặt lại để không bật ra tiếng nhưng anh lại quay đi nhìn sang chỗ khác. Nhìn anh tần ngần đứng phía sau lâu như vậy, cô đã đi guốc trong bụng anh rồi. Tề Linh tươi cười ngẩng đầu lên nhìn anh, trong khoảnh khắc anh cũng bị lây nụ cười của cô, liền ngây ngô cười đáp lại rồi âm thầm gật đầu với cô. Cô nũng nịu nghiêng cổ định nói gì đó với anh, nhưng đang lúc anh còn do dự, mấy ánh mắt dò hỏi bên cạnh đã đổ dồn về phía anh, một cậu sinh viên nháp nhồm định hỏi bài khiến anh phải rảo bước qua bên đó...

Từ lớp học, Quản Nhiên không về thẳng ký túc như thường ngày mà rẽ ngang quay về phòng Giáo viên. Trong phòng vắng tanh, anh cầm sách lên

định chuẩn bị qua bài giảng, nhưng lại thấy chẳng còn gì mà chuẩn bị, anh đã dạy cuốn sách này tới ba lần, nhìn quyển lịch trên bàn, một, hai, ba, bốn, năm, còn năm ngày nữa, ít ra còn phải đợi năm ngày nữa, năm ngày này anh nhất định phải cẩn trọng mà vượt qua, không được sơ suất chút gì, lúc này anh thò tay vào túi định rút bao thuốc ra, nhưng lại đụng phải tờ giấy chép đề thi. “Giúp học trò gian lận ư?” Đối với anh, đây là một chuyện rất nực cười, nhưng giờ đây... Quán Nhiên ngẫm nghĩ rồi lại cười một mình.

Chuông báo hết giờ tự học đã điểm, anh cũng thấy hơi rúng động trong lòng. Chẳng hiểu cô có thấy ánh đèn trong phòng Giáo viên rồi lại chạy tới như con thiêu thân lao đầu vào lửa hay không nữa, anh dụi tắt điếu thuốc trên tay, hai tay đan vào nhau trên mặt bàn, ánh mắt đầy vẻ chăm chú mà kìm nén.

Mười rưỡi đêm, khi anh về tới phòng mình, cũng là lúc ký túc nữ đóng cửa. Đã qua tháng Mười hai, gió đêm se sắt cứ thốc vào cổ khiến anh phải cài kín cổ áo gió. Chớp mắt đã đến cuối năm, trưa nay vợ anh có gọi điện về, đây là thông lệ của họ mỗi thứ Hai hàng tuần, hai người khách sáo hỏi thăm nhau qua điện thoại. “Trời trở lạnh, nhớ mặc ấm vào nhé.” Đó là câu duy nhất khác với cú điện thoại tuần trước, nói dứt câu, cả hai đều chẳng biết nói gì thêm, chỉ đợi người bên kia lên tiếng hỏi, anh không nghĩ ra câu gì để hỏi mà chị cũng vậy. “Anh gác máy nhé?” Anh hỏi. Chị “ừm” một tiếng xem như trả lời. Anh đặt ống nghe xuống, thở dài, như vừa hoàn thành một việc vô cùng quan trọng.

Ký túc nữ bên kia vẫn sáng đèn, anh nhìn kỹ rồi nhận ra ánh đèn khác biệt đấy. Ánh đèn đó hắt lên khoảng không mênh mang ngoài trời đêm rồi tan dần ra hòa cùng bóng tối xung quanh, nhưng anh vẫn cảm nhận được hơi ấm lâu nay, liền giơ hai tay ra xoa xoa trước mặt, tựa như sức nóng từ ánh đèn kia đã lan tới tận tay mình. Trong bóng tối, anh chột dưng chân, bao ý nghĩ lộn xộn trong đầu chẳng khác gì loài chim di trú đã khởi hành, băng qua mái nhà, xuyên qua màn đêm, vượt qua đỉnh núi màu hồng phấn để tới bờ bên kia của tư tưởng, một bờ biển vàng như mặt, nơi mà loài chim di trú dừng chân, loài hải âu đầy lý trí cũng đập cánh bay vòng vòng trong

đầu anh. Ngoài ba mươi tuổi, trải qua cả ba mươi ba năm rồi, anh lắc đầu, thật không ngờ chiếc đồng hồ cuộc đời lại chạy nhanh đến thế, chẳng biết tự bao giờ, anh đã mất hết ước mơ vào cuộc sống, mỗi tuần mấy buổi lên lớp đã trở thành niềm an ủi duy nhất mà anh gửi gắm lý tưởng, còn ước mơ ư? Ước mơ tuổi trẻ ư? Ước mơ trở thành nhà vật lý vĩ đại như Albert Einstein đã tan biến lúc anh thi đại học, thiên tài gì chứ, anh đâu phải thiên tài, cũng chẳng có vàng trán rộng và trí tuệ hơn người. Làm sếp? Hay làm chính trị? Trước giờ anh chưa từng có tham vọng đó, có lần chủ nhiệm khoa trò chuyện cùng anh, hỏi anh sau này có muốn làm mấy việc mang tính quản lý hành chính không? Anh lắc đầu, nói mình vẫn thích học hơn. Đúng là trẻ tuổi không biết điều. “Vậy cậu cứ dạy học cho tốt trước đi!” Chủ nhiệm khoa nhắc cặp mông lỏng bàn bỏ đi, chỉ ném lại một câu... Lúc đó, trong lòng anh hiểu rõ câu nói vừa rồi đã tự cắt đứt đường công danh của bản thân, nhưng tận đáy lòng anh biết mình đã không thành thật, anh đâu có thích dạy học, công việc nhàm chán lặp đi lặp lại đó chỉ khiến anh thấy tuổi già sầm sập ủa đến, cái anh thích chỉ là cô học trò của mình, là cô học trò có nước da óng mượt như vàng. Anh đã biến hết thảy ước mơ trong đời mình thành một thứ cụ thể và sinh động, có thể truyền đạt qua ánh mắt.

Ý nghĩa cuộc sống thật ra là gì? Ngày ăn ba bữa? Hay tiền chức thăng quan? Hay cứ kéo dài cuộc sống vô vị này? Thật ra cuộc sống vốn chẳng có ý nghĩa gì cả! Về cơ bản, anh đồng tình với câu trả lời mang hơi hướng triết học này. Anh lấy đời mình ra chứng thực cho đáp án này, cuộc sống vốn là cô độc, là con thuyền nhỏ từ ngọn nguồn đục vọng trôi xuống, còn già yếu đi chính là số mệnh của anh.

Anh run lên giữa cơn gió đêm, ánh đèn sáng rực đằng kia nháy mắt cũng phụt tắt. Đã mười một rưỡi, đến giờ ký túc sinh viên tắt đèn rồi. Mạch cảm xúc của anh cũng bị bóng đêm bịt kín, đành quay mình rảo bước về phòng.

Thứ tư, Quản Nhiên đặc ý bước vào lớp học. Hôm nay anh là giám thị phòng này.

Đứng trên bục giảng, ánh mắt anh thấp thoáng nụ cười. Đám học sinh đều dán mắt vào anh cùng đề thi trong tay anh.

Phát đề xong, gương mặt anh vẫn phẳng phất nụ cười, lúc này, ánh mắt anh có thể tha hồ dừng lại bất kỳ đâu bao lâu tùy thích. “Các em phải trả lời cẩn thận nhé, đề cũng không khó lắm đâu, lát nữa sẽ còn thầy cô giáo khác trong khoa tới kiểm tra kỷ luật phòng thì đó.” Anh nói câu này ngay từ đầu để học sinh biết sợ, không tùy tiện làm bậy trước mặt mình.

Bởi giám thị là thầy chủ nhiệm nên không khí trong phòng thi không mấy căng thẳng. “Câu nào trả lời được thì cứ trả lời trước đi!” Anh nhắc các sinh viên của mình. Lúc này, ánh mắt anh đã dừng lại nơi bàn cô.

Thấy hầu như câu nào trong đề cũng lạ hoắc, cô đành gục đầu ngồi im. “Lần này toi rồi!” Tề Linh thầm nghĩ, đầu lên, cô đã đụng phải ánh mắt anh.

Anh mỉm cười với cô, nụ cười vừa quen thuộc vừa có phần xa lạ, nhưng cô chẳng có thời gian để tâm nữa, đề thi đã đặt trước mặt, cô vội cúi đầu, háp tấp làm ngay mấy câu điền vào chỗ trống để ăn nhất. Thấy anh ngoảnh sang chỗ khác, cô liền quay ngay sang, trông thấy Viên Dương đang viết lia lia vào bài, sắp trả lời xong trang đầu tiên của đề thi, bèn đưa mắt ra hiệu cho cậu, hành động này ngay lập tức bị Viên Dương phát giác, cậu ngẩng đầu lên, chỉ vào bài, tỏ ý bảo cô đợi một chút. Tề Linh cũng giơ bài lên để cậu nhìn thấy mình chỉ làm được mấy câu ít ỏi, muốn cậu ném cho cô tờ bài mà cậu đã làm được kha khá kia, cô không thể bỏ giấy trắng một cách đáng xấu hổ thế này được. Viên Dương thoáng do dự, đây rõ ràng là thử thách giành cho cậu, giờ đây, cậu thấy hình như cô sắp giận tới nơi rồi, đành gấp tờ bài lại chuyển qua, nhưng lạ một điều là cô không nhận lấy mà còn quay ngoắt đi, khiến cậu hơi ngỡ ngàng, ngẩng đầu lên, thầy giáo đã đứng ngay trước mặt, cậu đỏ mặt tía tai, may sao thầy chỉ gõ gõ tay lên bàn cậu rồi quay đi, nhưng cũng đủ khiến cậu toát hết mồ hôi.

Cuối cùng Quản Nhiên cũng tiến lại gần mục tiêu của mình, cúi đầu nhìn cô, thấy bài làm vẫn để trắng, còn cô đang nguệch ngoạc vẽ bậy vào giấy nháp, lòng anh chột nhối lên, quả thật chuyện học hành của cô đã bị ảnh

hường rồi, nhưng anh đâu có muốn thế này. Anh cho tay vào túi, tờ giấy chép lại đề thi vẫn nằm trong túi anh, hành vi vừa nãy của hai cô cậu anh đều thấy rõ mồn một, ra tay ngăn cản cũng là vì anh thấy ghen tị, một cảm giác ghen tị chưa từng có xưa nay, anh thấy như mình đã bị gạt ra ngoài lề, gạt ra ngoài những bí mật của hai người họ. Nhưng lúc này anh lại hiểu ra rằng, giờ đây chỉ Viên Dương mới giúp được cô.

Tề Linh vẫn không ngẩng mặt nhìn anh, chỉ liên tục lấy bút vẽ nguệch ngoạc lên giấy, anh đứng nhìn một hồi rồi té nhị đi khỏi, bởi anh biết cô tà bị điếm không còn hơn gian lận trước mặt mình. Quản Nhiên đứng trên bục giảng, tìm một băng ghế sát cửa sổ ngồi xuống rồi ung dung hút thuốc, ánh mắt như đang lơ đãng ngắm nhìn khung cảnh xa xăm ngoài song cửa.

“Tề Linh!” Nghe Viên Dương khẽ gọi nhưng anh vẫn làm như không biết. Cậu ta có phần cuống quýt, thậm chí muốn chạy lại đưa bài cho cô, đám sinh viên đằng trước đằng sau cũng đều đang loạt soạt giờ sách, chỉ có cô vẫn ngồi im bất động.

“Tề Linh!” Cậu lại gọi, gần như van vãn. Cuối cùng cô cũng ngoảnh lại, mặt thoáng vẻ thần thờ. Cậu chuyển bài qua, cô nhận lấy, vẻ mặt như vừa thu hồi lại th của mình. Lát sau, thấy trong phòng càng lúc càng nhốn nháo, anh đành ngoảnh lại đằng hắng mấy tiếng khiến cả phòng lại im re ngay lập tức. Đám sinh viên đều hiểu thầy đang cảnh cáo mình: đừng quá tùy tiện.

Lúc này, trong lòng anh vô cùng mâu thuẫn, anh không muốn cô bị điếm kém nhưng cũng không muốn mình mất uy trước mặt học trò, Nguyên lý vi máy là môn khó, hỏi trước anh cũng học mãi không vào, còn phải quay cóp mới thoát thi lại, sao không thấy dạy mấy thao tác cơ bản của máy tính cùng cách sử dụng phần mềm nhỉ? Những từ chuyên ngành cùng những thông số của chip CPU này khối người cả đời cũng không dùng tới, lại cả cái gì lệnh ngắt quãng và sơ khởi hóa trình tự mà đến giờ anh vẫn mù mờ nữa. Học với hành luôn tréo ngoe nhau, điều này anh hiểu rõ hơn ai hết.

Còn nửa tiếng nữa hết giờ làm bài, Quản Nhiên lại đứng dậy hắng giọng, ngầm đe dọa đám sinh viên quy củ một chút. Cả lớp cũng biết ý, liền ngồi

thẳng dậy, bài làm xong rồi thì kiểm tra lại một lượt. Anh chấp tay sau lưng đi loanh quanh một vòng, lúc ngang qua chỗ Viên Dương, anh cũng hơi dừng lại, thấy cậu ta đang luống cuống vì trên bàn không có bài thi, đành lót giấy nháp bên dưới rồi dùng tay chặn lên trên. Quán Nhiên cười cười đi tiếp, thấy bên kia cô vẫn đang cắm cúi làm bài, anh vòng ra sau tới ngay bên cạnh mà cô cũng không nhận thấy. “Khụ khụ!” Viên Dương bên kia cuống quýt đánh tiếng nhắc nhở đồng bọn. Tưởng Viên Dương đòi lại bài, Tề Linh quay phắt lại liền thấy một bóng người đứng chắn ngay tầm nhìn, Quán Nhiên đang đứng sát bên cạnh, cô vội vã lấy tay che bài làm rồi ngược lên le lưỡi với anh. Quán Nhiên tươi nét mặt khiến lòng Tề Linh nhẹ hẳn đi, cô lại thấy gương ngừng, vội cúi gầm mặt xuống. Quán Nhiên lại đi tiếp, thẳng tới bục giảng, “Các bạn nào đã làm xong có thể nộp bài!” Nói rồi, anh hắng giọng lần nữa.

Đám sinh viên lục tục nộp bài gần hết, trong lớp chỉ còn lại năm sáu người. Nhân lúc nộp bài nhón nháo, Tề Linh cũng trả bài lại cho Viên Dương. “Cậu nộp luôn không?” Viên Dương hỏi nhỏ nhưng cô không đáp, định đợi mọi người nộp hết mới lên nộp bài. Lúc đó trong lớp sẽ chỉ còn hai người là anh và cô. Giờ đây anh đang đợi trên kia, cũng chỉ còn mười phút nữa là hết giờ làm bài nhưng Viên Dương đã không nán ná nổi nữa. “Mình nộp trước đây.” Cậu khẽ nói rồi đứng dậy cầm bài thi đi thẳng lên bục giảng, đưa tận tay thầy giáo. Thầy mỉm cười với cậu, khiến tim cậu đập thình thịch.

Còn năm phút cuối, trong lớp chỉ còn lại hai người bọn họ. Tề Linh đứng dậy cầm bài đi lên bục giảng. Bất gặp ánh mắt bình tĩnh mà hiền hòa của Quán Nhiên, trông thấy anh cười, kẻ vụng diễn trò là cô chỉ biết gượng cười đáp lại để giấu vẻ thẹn thùng. Cô giao bài tận tay anh như thể giao đi một lẵng hoa mà mình tét hồng, phải nhờ anh sửa lại. Qua lần giấy thi, bàn tay cả hai chạm vào nhau, anh định giơ tay lên chạm vào tay cô nhưng cô đã rút tay về. Anh có phần hổ thẹn, hổ thẹn vì dục vọng đột ngột trào lên trong mình, định nói gì đó nhưng liếc mắt thấy ngoài cửa lớp vẫn còn có người lại thôi. Cô cũng quay mình đi thẳng ra ngoài.

Quản Nhiên sắp xếp đóng bài thi, gấp lại rồi nhìn quanh một lượt cho phải phép, thấy xung quanh chẳng còn ai, mới theo sau cô ra khỏi lớp, vừa ra ngoài anh đã thấy hai sinh viên rất thân thiết đang đứng ở hành lang thì thăm gì đó, hình như đang nói rằng mình trả lời sai.

Đọc đường về ký túc, Tề Linh cứ một mực im lặng. “Cậu sao thế?” Viên Dương chột dạ, chẳng biết có phải vì khi nãy mình vội nộp bài mà không để ý tới cô hay không, kỳ thật nộp bài xong rồi cậu vẫn đứng lì ngoài cầu thang đợi bởi biết cô chắc hẳn đã làm xong từ lâu rồi.

“Không có gì, mình hơi mệt tí thôi.” Tề Linh gượng gạo nặn ra một nụ cười, cô biết hôm nay dù thế nào cũng phải cảm ơn Viên Dương, nếu không nhờ cậu thì dù có giờ sách cô cũng chẳng chép nổi, quả thật cô đã nợ cậu quá nhiều, cảm giác mắc nợ này thật là khó chịu. Hai ngày trước, cô còn ôm ý định bắt cá hai tay, trao thân cho anh không có nghĩa là phải cự tuyệt những kẻ theo đuổi khác, càng lắm người trồng cây si thì cô càng có nhiều cơ hội, những thứ anh không thể cho cô thì người khác có thể, ví như lúc thi cử, anh không thể nhắc bài cho cô nhưng Viên Dương thì có thể. Nhưng giờ đây lòng cô đã lắng lại, lúc lên nộp bài khi nãy, cô trông thấy nỗi thương cảm tuyệt vọng trong ánh mắt tưởng chừng bình thản của anh, ánh mắt đó đầy vẻ yếu đuối bạc nhược, hết như chiếc lá dầm sương lất lay trên nhánh cây xơ xác, cô rụt tay lại, tàn nhẫn rút chiếc lá khô đó ra quăng xuống đất.

Ánh nắng ngày đông rọi qua cửa kính để lại một vệt sáng trên chân cô, vệt nắng ấy cứ nghiêng nghiêng men theo chân cô lên trên rồi cắt ngang qua eo. Tề Linh cúi đầu nhìn đôi chân mình, hết như đang nhìn chân của một người xa lạ, men say dục vọng khiến cô thấy tay chân nhũn ra, may có lớp vải jean che đậy, cô mới khó nhọc quay mình, đi thẳng ra cửa không ngoảnh lại.

Ánh nắng xiên khoai lấp loáng trên mặt cô lạnh buốt như những mảnh băng gãy, mỗi bước đi lại khua lên lanh canh, thấy có người đang đợi mình đằng trước, cô liền nhoẻn cười: “Nhờ cậu cả...”

Viên Dương đầy vẻ căng thẳng, hình như trong giọng điệu ấy vẫn vể vể áy náy vì khi này đã bỏ ra trước, điều này càng khiến Tề Linh thấy mình mắc nợ cậu quá nhiều. “Hôm nào mình mời cậu đi ăn nhé?” Rốt cuộc cô cũng nghĩ ra cách để cảm ơn cậu, cảm ơn cậu đã đối tốt với cô như vậy. Tặng quà thì không được, rất dễ để lại hậu quả, những ý tưởng vớ vẩn kiểu như đan cho cậu một đôi găng tay v. v... cô đều gạt ra khỏi đầu, chỉ mời cơm là ổn, ngày nào chẳng phải ăn ba bữa, mời xong là thôi, chẳng còn gì vướng mắc giữa đôi bên nữa.

“Mời mình đi ăn à?” Viên Dương sững người, cậu không ngờ cô lại nhanh nhẹn chủ động lên tiếng mời mình như vậy. Cậu biết cô không có tiền, để cô mời cơm cũng không tiện nhưng lại sợ mất cơ hội. Đối với cậu, cơ hội thế này thật hiếm có, một khi có dịp nhất định phải chớp ngay lấy! “Được thôi! Chờng nào thì đi?” Cậu hào hứng nhận lời.

“Tôi nay nha! Đi đâu đây?” Tề Linh cũng không muốn bỏ qua cơ hội này. Cô muốn mau mau chấm dứt chuyện này cho xong, nợ nần càng lần khăn chỉ tổ càng rách việc, phải đánh nhanh thắng nhanh mới được.

“Đi đâu đây nhỉ?” Viên Dương băn khoăn nghĩ. “Ăn lẩu đi, bên Tây Tử mới mở một quán lẩu Trùng Khánh, nghe bảo ngon lắm.”

“Ok! Sáu giờ tôi nay nhé!” Cô vui vẻ nhận lời. Đã sắp tới lúc tạm biệt nhau, Viên Dương cứ bần thần không đành về. “Sáu giờ mình đợi cậu ở công trường nhé.” Tề Linh nói rồi quay người, vẫy tay chào cậu, thoăn thoắt rời đi.

Viên Dương đứng ngây tại chỗ, hình như vẫn ngỡ ngàng trước niềm vui bất ngờ này, nhìn theo dáng người thon thả như linh dương của cô khuất sau bụi cây trinh nữ (1), nỗi vui mừng trên trời rơi xuống khiến cậu nhảy cẫng lên như lò xo, lúc nhảy lên còn làm động tác sút vào hệt như sư tử lắc đầu, rồi chạy vụt đến sân tập nhanh như gió, thấy mấy cậu bạn đang ném bóng rổ trong sân, cậu liền chạy lại nhảy lên giành bóng, sau một chuỗi các động tác dắt bóng vô cùng đẹp mắt, cậu kết thúc bằng một cú ba bước lên rổ nhẹ nhàng. Quả bóng quay quanh miệng rổ một vòng nhưng không rơi vào

trong khiến cậu hơi cụt hứng, bình thường cậu mà đã ba bước lên rõ là bách phát bách trúng kia mà. Bóng đen thất bại chọt thoáng qua đầu cậu, trái bóng bị một cậu béo giành lấy dắt ra bên cạnh đập bóng liên hồi. Nhìn đồng hồ thấy chẳng còn sớm nữa, cậu cũng phải về ký túc cho mau, cuộc hẹn quan trọng tối nay phải chuẩn bị thật đầy đủ mới được.

Mùa đông năm nay khá ấm áp, sắp hết năm mà tiết trời chỉ se se lạnh. Hôm nay hình như trời đột ngột u ám hẳn đi, đám mây xám như chiếc ô màu chì lơ lửng trên sân tập, một cơn gió lạnh thốc tới khiến Tề Linh run lên, cô ngước mắt nhìn bầu trời âm u, rảo bước đi về ký túc.

Đọc đường cô cứ nghĩ mãi tới cuộc đi ăn tối nay, chẳng hiểu nên ăn mặc ra sao nhỉ? Thật ra mấy ngày nay cô vẫn chăm chăm muốn mặc bộ đồ mới mua nên chỉ mong sao cho trời mau trở lạnh. Hôm nay trời cũng ren rét, chiếc áo khoác nâu đỏ lại lớn vờn trước mắt, khiến cô chỉ nôn nóng muốn được thấy mình mặc bộ đồ đó. Cô chạy vội lên lầu, thân thể không có gì khác lạ nhưng bao phiền muộn suốt ba ngày qua cuối cùng cũng biến mất sạch.

Mọi người đều ở cả trong phòng. “Lạnh quá đi mất!” Cô xát mạnh hai tay vào nhau, đi thẳng tới giường mình. Không Viện nằm đối diện liếc cô rồi cúi đầu lấy nước nóng trong phích trúng chiếc thìa inox của mình, mấy cô bạn kia cũng đang dọn dẹp bát đĩa. “Thì cứ thế nào?” Chẳng hiểu ai lên tiếng hỏi cô. “Chẳng ra sao cả.” Cô hờ hững nói, thấy mặt mình nóng bừng cả lên.

“Có nhiều người giúp thế cơ mà, khiêm tốn làm cái gì?” Một giọng nữ thánh thót đi kèm tiếng sập cửa đánh rầm như phang một cú vào đầu cô.

“Không đi ăn à?” Chỉ mỗi cô bạn giường trên vẫn đang đợi cô. Cô lắc đầu, cười đầy cảm kích. “Cậu đi trước đi, tối nay mình có việc.”

Nhiều người như vậy? Bọn họ định nói ai đây? Trừ Viên Dương ra, còn có... Tề Linh thấy đầu óc choáng váng, chẳng dám nghĩ tiếp nữa.

Không còn sớm nữa, Tề Linh vội vã lấy quần áo trong va li ra, cởi bộ đồ jean, cô thấy chiếc áo len trắng mặc trong đã hơi ngả màu, phải đem giặt nhưng giờ chẳng còn thời gian mà lẩn tẩn nữa, cô tức tốc mặc ngay quần áo mới vào như thể nếu chậm trễ thì bộ đồ đắt tiền này sẽ chẳng còn thuộc về mình nữa. Ăn mặc gọn gàng rồi cầm gương lên soi, cô lại càng kích động phát run lên. Bộ đồ này còn hợp với cô hơn tưởng tượng, cơ hồ cô cũng chẳng dám tin mình mặc vào lại đẹp đến nhường ấy, đúng là mười phần vẹn mười. Tề Linh nhẹ nhàng hát tóc ra sau, bóng người trong gương khiến cô ngây ngất, không nỡ bỏ gương xuống.

Đã sắp sáu giờ nhưng cô lại bắt đầu có vẻ muốn hủy hẹn, g trong đầu cô chỉ nghĩ tới anh, chỉ muốn anh thấy cô ngay bây giờ, chỉ anh mới được sở hữu nhan sắc của cô.

Bên ngoài trời tối om, Tề Linh nhìn đồng hồ, thấy đã đến lúc phải đi. Mặc bộ đồ này vào cô thấy mình không còn là sinh viên nữa, bởi trông cô thế này chẳng giống sinh viên chút nào. Cô ra khỏi phòng đóng sập cửa như thể chẳng cần quay lại.

Mấy cô bạn đi ăn về trông thấy cô ngoài hành lang liền tròn mắt ra nhìn, chủ động nhường đường cho cô, nhường lối cho khí chất cao quý của cô. Cô chẳng buồn nhìn bọn họ mà chỉ nhìn thẳng mũi chân mình, đôi mắt da thật của cô gõ cồm cộp trên mặt đất, chỉ có giày xịn mới phát ra tiếng như vậy. Lúc xuống thang, dù vạt áo chẳng dài gì cho lắm nhưng cô vẫn hơi nhấc vạt lên, bởi cảm thấy động tác này vô cùng thanh tao, hết như một nàng công chúa trong phim kéo tà váy dài lét đất nao nức bước xuống lầu nhận lấy một cái ôm thật chặt...

Đám sinh viên ăn xong quay về càng lúc càng đông, cô vội rảo bước cho mau, không muốn nhiều người nhìn thấy vẻ lộng lẫy của mình. Màn đêm bên ngoài có thể che giấu cho cô, cô bước xuống lầu, để bóng đêm xóa nhòa đi mọi sắc màu lấp lánh.

Trời đổ tuyết. Cảm giác đầu tiên của cô chính là những bông tuyết trắng muốt mong manh từ trời bay xuống, tan ra trên trán và mũi cô lạnh buốt.

“Tuyết rơi rồi!” Cô không nhận được bật reo lên, dang hai tay ra, nắm lấy từng vốc tuyết trong lòng bàn tay mình...

Dưới ánh đèn những bông tuyết phấp phới bay liệng, hết như những mẫu giấy xao xác đầy trời, Tề Linh xoay tròn một vòng như muốn cất cánh bay lên rồi rảo bước chạy như bay, nhưng lập tức khựng lại ngay, bởi bộ cánh sang trọng này không hợp để chạy nhảy.

Dưới gốc thủy sam sừng sững trước công trường, Viên Dương nôn nóng nhìn đồng hồ, đã quá giờ hẹn mười phút rồi, lẽ nào vì tuyết rơi mà cô ấy không tới nữa ư? Trái bóng rổ ném hỏng rồi vẫn lờn vờn trong đầu cậu, đúng là điềm xui xẻo mà. Có điều cặp mắt cậu còn chưa chịu từ bỏ, dù đứng giữa đường vẫn không ngừng liếc đồng hồ, chắc hẳn cô sẽ không nhớ nhầm giờ chứ?

Hôm nay Viên Dương đã về tận ký túc thay một bộ âu phục màu chì, bên trong còn mặc hẳn một chiếc áo len lông cừu mỏng, mặc cho tuyết len vào cổ lạnh run. Cậu không ngừng đi qua đi lại chờ người lên một chút. Trong bóng tối, dường như cậu thấy thấp thoáng một cô gái đi về phía mình, dáng người tựa tựa Tề Linh nhưng không phải cô, xưa nay cô chưa từng mặc bộ đó bao giờ, cậu lại quay lưng lững thững đi tiếp...

“Viên Dương!” Nghe tiếng gọi đằng sau, cậu vội ngoảnh lại rồi sững người ra, là Tề Linh! Cậu thật không dám tin, Tề Linh đứng dưới trời tuyết rơi mà lại đẹp đến nhường ấy, đẹp đến nỗi hoa cả mắt, nhói cả lòng...

“Mình xin lỗi, để cậu đợi lâu quá.” Tề Linh nghiêng đầu cười với cậu ra ý tạ lỗi.

“Không, không có gì.” Đứng trước mặt cô, cậu hơi mất tự tin.

“Đi thôi.” Cô chớp mắt khiến cậu chỉ biết “ừm” một tiếng như vừa tỉnh mộng, định nói gì đó nhưng chẳng biết nói thế nào. Thổ lộ bao giờ cũng khó, nhất là khi đầu óc đang trống rỗng như bây giờ. Dọc đường Viên Dương cảm thấy như đang cưỡi mây lướt gió, hoa tuyết bay bay xung quanh, mỗi bước như đang đi giữa một trời hoa tuyết, cả thân mình cũng

lâng lâng. “Bộ này cậu mua lúc nào đấy? Sao chưa thấy cậu mặc bao giờ cả?” Viên Dương lén quay sang nhìn trộm cô.

“Mới đây thôi!” Tề Linh đáp. Về bối rối của cậu hoàn toàn nằm trong dự liệu của cô, cô biết khí chất của mình đã khiến cậu mê mẩn, khí chất của cô có rất nhiều mặt, có thể thuần khiết, cũng có thể quyến rũ, chỉ cần kết hợp thỏa đáng thì thừa sức khiến tất cả đám đàn ông phát rồ phát dại.

Đây là trận tuyết đầu tiên trong năm nay, trời cũng trở lạnh đột ngột. Quán lẩu hôm nay còn đông hơn cô tưởng tượng, ngoài cửa chật kín xe. Cô tiếp viên mặc sườn xám đứng kéo cửa cho họ, cửa vừa hé thì mùi cay nồng đã xộc vào mũi. “Còn chỗ nào gần cửa sổ không?” Viên Dương đảo mắt tìm chỗ ngồi, cậu muốn cùng cô vừa ăn lẩu cay nóng vừa ngắm tuyết rơi ngoài cửa sổ. “Hết mất rồi ạ, hôm nay đông khách quá, chỉ còn bên kia thôi anh à.” Nhân viên quán chỉ vào trong.

“Thế nào cũng được.” Cô chẳng kén chọn gì, hai người theo sau người nhân viên phục vụ vào một góc quán ngồi.

“Tôi chỉ ăn được cay vừa vừa thôi!” Cô nhắc chị phục vụ mặc áo xa

“Vậy mời anh chị ăn lẩu uyên ương nhé.” Cô ta ước hỏi.

“Ok!” Viên Dương khoát tay, cậu thấy hai từ “uyên ương” ngụ ý rất hay, hơn nữa còn đồng âm với tên mình, cậu lại thích ăn cay nữa.

Trong quán lẩu rất ấm khiến Tề Linh thấy hơi nóng, cô liền đứng dậy cởi áo khoác ra mắc lên móc áo trên tường, trước lúc quay ra, cô còn cúi đầu nhìn xuống ngực, từ thấy ngực mình vừa tròn vừa nảy nở, đẹp vô cùng. Ánh mắt Viên Dương vừa đụng phải ngực cô đã lập tức lảng đi như bị kim châm, cậu thấy ngực mình nghẹn lại như bị một tấm nệm phòng căng chèn lên. Tề Linh cúi đầu, trịnh trọng kéo áo len xuống, hôm nay, nhất cử nhất động của cô đều phải cao quý mà thanh tao cho xứng với bộ đồ sang trọng này.

“Cậu chọn món đi, hôm nay mình mời!” Cô nhắc lại lần nữa, giọng điệu đầy nghiêm túc, chẳng hề giống như đang khiêm nhường, theo cô đoán hôm

nay cậu sẽ giành trả tiền nhưng cô nhất định không nhường bởi cô đã nợ cậu quá nhiều, vì vậy phải chặn họng cậu ngay từ đầu.

“Mới đầu đừng chọn nhiều thế, cứ ăn khi nào thiếu lại gọi thêm ạ.” Cô phục vụ vẫn đứng cạnh đợi bọn họ.

Hai người đều rất ngon miệng, dù có ăn uống lịch sự thế nào đi nữa cũng chẳng giấu được sự thật là cả một bàn thức ăn đã sạch trơn, không thể nhồi nổi nữa! Tề Linh ra sức nhắc nhở bản thân nhưng cơn thèm ăn khiến cô cứ thỏa hiệp “ăn thêm tí nữa” hết lần này sang lần khác. Trái lại Viên Dương trước sau vẫn ăn uống từ tốn. “Bảy rưỡi rồi, cậu không lên lớp tự học à?” Cô nhìn cậu rồi sực nhớ ra hôm nay đâu phải thứ Bảy. “Không, hôm nay vừa thi, lại chẳng có bài tập gì cả.” Cậu giải thích, nhưng Tề Linh đã buông đũa xuống, cô bỗng không muốn ăn nữa, chỉ muốn về lớp học cho mau, cô phải mặc bộ đồ này ngồi trong lớp đợi anh, đợi ánh mắt anh, đợi ánh mắt kinh diễm của anh từ từ xuyên thấu cô. Nhìn sang cậu, cô thấy cậu vẫn bên lén ăn, tuy rằng trên bàn chỉ còn lại chút ít.

Viên Dương đứng dậy móc túi lấy tiền nhưng chẳng để cậu kịp diễn màn thể hiện xưa như trái đất, Tề Linh đã rời chỗ đi tới quầy thu ngân, rút một trăm tệ mà cô dự trữ sẵn ra. Viên Dương vội đuổi theo cô. “Cậu chủ trì, mình chủ chi.” Lần này cậu khôi hài cũ rích đó chẳng đáng cười chút nào. “Để lần sau đi!” Cô cười cười giữ tay cậu

Bữa lẩu hôm nay tốn hơn bảy mươi tệ, số tiền anh đưa cô vẫn tiêu rất dè sẻn, ban đầu cô định dùng một trăm tệ này mua một chiếc áo len tím nhạt, nhưng áo len trong tiệm đó đắt quá, phải tới một trăm hai mươi tệ, còn không cho mặc cả nên cô tiếc của chẳng mua.

Trận tuyết bên ngoài đã ngớt, chỉ còn lác đác vài bông, mặt đường lênh láng tuyết tan, ướt át lầy lội.

Dọc đường Tề Linh cứ một mực làm thinh, còn Viên Dương cũng chẳng tìm được chủ đề nào thích hợp mà gọi chuyện, cậu vắt óc nghĩ ngợi, cuối cùng buột ra một câu: “Minh cứ tưởng thầy bắt quả tang được cậu rồi cơ, thầy đứng sau lưng nhìn cậu lâu ời là lâu...” Đây là một câu hỏi không cần

trả lời mà cũng chẳng thể trả lời được. “Thế à?” Cô thuận miệng đáp một tiếng, tỏ vẻ hờ hững.

Đường đi cũng khá gần, từ khúc ngoặt ở đường cái rẽ vào con đường của trường rồi đi thẳng, trên đường đông nghịt sinh viên. Mùa đông trời sập tối rất sớm, chiếc bóng của họ dài ngoẵng ra dưới ngọn đèn vàng vọt hai bên đường, còn một quãng nữa là tới trường, ngẩng đầu lên có thể trông thấy ánh đèn trong lớp học đằng xa, lúc này, Tề Linh chỉ chăm chăm đặt hết tâm tư vào đó mà thôi. “Giờ vào lớp luôn sao? Mặc luôn bộ này à?” Cô sợ cả lớp tự học sẽ ré lên mất. Có lẽ giờ không phải thời điểm thích hợp để vào lớp.

“Cậu có vào lớp không?” Viên Dương chỉ đợi cô nói có, cậu muốn khoe với cả lớp rằng tối nay cậu đi cùng cô, rằng cô ăn mặc đẹp thế này để đi ăn tối cùng cậu, đây rõ ràng là một cột mốc trong đời cậu, tất cả ý nghĩ đó của cậu đã hiện rõ môn một qua đôi mắt chất chứa hy vọng nhưng cô chỉ thờ ơ cười: “Minh phải về phòng trước đã.”

“Thế thì mình cũng không vào lớp nữa.” Cậu vẫn muốn đi cùng cô thêm một đoạn đường.

“Thôi, bye nhé!” Tề Linh quay đi nói dứt khoát, chẳng cho cậu cơ hội lần khần, cô ráng nặn ra một nụ cười dịu dàng để an ủi cậu, dẫu sao cô cũng chỉ cho cậu đến vậy mà thôi.

“Bye bye.” Viên Dương thẫn thờ đáp, thấy bóng người thấp thoáng trước mặt sao mà xa vời vợi.

Quản Nhiên cầm tập bài thi ra khỏi lớp, nhoen miệng cười kỳ dị, anh sợ chỉ hơi sơ ý nụ cười đó sẽ trĩ xuống như cặp kính gọng to trên sống mũi cô Từ (gần đây cô Từ đã thay một cặp kính gọng to) đập trúng chân mình, nên phải ra ngoài thật nhanh. Đây gần như là một mệnh lệnh, anh rảo chân đi thật nhanh, mượn không gian để ngăn hết mọi ý nghĩ lộn xộn lại.

Trong phòng Giáo viên, anh định dùng một điều Hồng Mai để giải quyết mọi vấn đề. Mắt anh đăm đăm nhìn điều thuốc ngút khói, chỉ muốn đốt hết

tất cả phiến não và tuyệt vọng vào điều thuốc này. Thanh xuân, thanh xuân đã từ lâu chẳng còn thuộc về anh nữa, như một miếng thạch rau câu không thể chạm vào vậy, thanh xuân là một tấm giấy thông hành, có thể giúp cô và anh được ở bên nhau mà chẳng bị ai ngăn cấm. Quán Nhiên ho sù sụ, vô tình nhận ra cô Từ mà tuổi tác tương tự với anh đang liên tục lờm anh bị dở hơi, đó là tiết mục xưa như Diễm của cô ta, tỏ ý cảnh cáo gã đàn ông bên kia đã nhả khói quá giới hạn liêm sỉ, xâm phạm vào vùng trời bình yên thần thánh của cô, vùng trời đó là thiêng liêng, không được phép xâm phạm, cô ta chuẩn bị cảnh cáo nghiêm khắc hơn rồi. Vượt quá thì làm gì nhau! Quán Nhiên cứ phả khói sang bên đó khiến cô Từ phải vội lấy tay hậm hực mà khinh miệt xua lấy xua để trước mặt. Anh ta đã xúc phạm cô, gã khốn ngòi đôi diện lại dám dùng cách hèn hạ này gây hấn với cô, đặc biệt là cặp mắt đờ đẫn kia, nhất định đang dán vào chỗ đó của mình, cô Từ vội rụt người lại, tránh để gã kia trực lợi thêm nữa.

“I’m sorry!” Quán Nhiên dùng thứ tiếng Anh cao ngạo để tạ lỗi, anh đang xin lỗi nỗi khổ của cô, anh đau khổ nhưng cô cũng khổ sở kia mà! Nỗi khổ của anh tuy chẳng giống nỗi khổ của cô nhưng cũng na ná một kiểu thôi, nỗi khổ của hết thảy mọi cá nhân trên đời này đều tương tự như nhau, về mặt này, đau khổ là phổ biến, đều chẳng có cơ hội được mặc cả, anh chợt nhận ra bản chất của khổ đau chỉ là muốn đạt được một kết quả hưởng thụ, giờ đây đã có kết quả rồi, nỗi khổ của anh bỗng chẳng còn căn cứ gì nữa.

Lúc ăn cơm tối, anh đi khá sớm so với ngày thường. Hôm nay anh không muốn ăn, cơm bày trước mặt nhưng anh chỉ gắp dưa sơ qua một lượt rồi đặt xuống, món bò hầm khoai tây hơi nhừ quá, trông chẳng ra hình dạng gì, cứ từng cục từng cục, nhìn đến buồn nôn. Quán Nhiên rút điều thuốc, thoáng dăm chiêu đưa mắt ra bên đó nhưng chưa thấy cô xuất hiện, anh đành châm thuốc rít một hơi dài rồi từ từ nhả khói.

Trước sau Tề Linh vẫn không tới, anh để ý thấy hôm nay Viên Dương cũng vắng mặt, hai người đều chẳng thấy đâu cả, dường như anh đã hiểu, nhưng chẳng cách nào chấp nhận được.

“Chào thầy Quán!” Có người cất tiếng gọi khiến anh đang ngẩn ngơ chợt sực tỉnh như bị ong châm. Là hai giáo viên trẻ bên phòng Giáo dục mới phân về trường, anh gật đầu chào họ rồi làm bộ đang ăn uống ngon lành, có điều món bò hầm khoai tây trước mặt đã vón lại thành cục, nhìn rõ tởm. Anh đành cau mày lấy đũa xắn từng viên từng viên ra.

“Thầy Quán này, môn Kỹ thuật điều khiển số của anh chắc cũng sắp thi rồi nhỉ?” Thầy giáo dạy Vẽ kỹ thuật ngoảnh sang hỏi, năm nay anh ta cũng chủ nhiệm một lớp.

“Vâng, cũng sắp rồi, còn chút nữa là kết thúc chương trình, khoảng cuối tháng là thi!” Anh nghiêm túc đáp.

Thi ư, anh lại nghĩ tới buổi thi chiều nay, môn của anh cũng sắp thi tới nơi rồi. Quán Nhiên chợt ngoảnh đầu lại nhìn. Bọn họ (giờ anh đã quen dùng từ “bọn họ”) đều vắng mặt. Anh bỗng thấy tức giận, trong phòng thi, anh đã bỏ qua cho cả hai người nhưng giờ đây họ lại phản bội anh. Anh bắt đầu thấy cô độc, cảm giác cô độc này khiến anh khó chịu, nhất là giờ đây, khi đã mất hoàn toàn khả năng kháng cự lại nó! Anh nhận ra tất cả mọi người đều đã bỏ rơi mình, thấy mấy thầy giáo trẻ đứng dậy, anh cũng vội vã đứng lên theo để khỏi bị họ bỏ lại, anh muốn đi cùng họ bởi giờ đây anh sợ nhất là chỉ còn lại một mình.

Đẩy cánh cửa nhà ăn bước ra, ngoài trời tối tăm mù mịt, tuyết đã tạnh, một cơn gió lạnh thốc tới, không khí trong lành ảm thấp như vừa được tinh lọc, anh ngửa mặt hít một hơi thật dài.

Thấy đèn trong lớp vẫn sáng, anh liền rảo bước đi về phía đó. Mới mấy tiếng đồng hồ, mới một bữa cơm không được gặp cô, sự nhẫn nại của anh đã lên tới cực hạn, cảm thấy không sao chịu nổi nữa. Cuộc đời vốn là đau khổ, nhục nhã và vô vọng bởi lẽ dưới ngọn roi của dục vọng, cho tới ngày bò chẳng nổi thì một nắm mồ lạnh lẽo đã lù đù trước mặt. Lần này anh không đến thẳng lớp nữa mà quay về phòng Giáo viên làm điều thuốc, anh phải chuẩn bị một chút, phải chuẩn bị cho tươm tất vậy, anh soi gương, tự

thấy mình vẫn phong độ mà không già nua, má căng đầy, cảm giác già nua của anh chẳng qua là do tâm lý

Anh rảo bước vào lớp với dáng vẻ mực thước khiến cả phòng học ban nãy còn nhón nháo giờ im phăng phắc. Nhìn một vòng quanh lớp bằng ánh mắt đầy uy nghiêm mà tin cậy, anh thấy cả hai cô cậu đều vắng mặt, đây cũng là một sự thật rành rành. Đám sinh viên đều cúi mặt xuống, chẳng ai dám nhìn thẳng vào mắt anh, đôi bên đều hiểu rằng anh đã dùng đặc quyền của mình giúp đại đa số bọn họ qua môn hôm nay trót lọt đấy thôi. Quản Nhiên nhìn qua một lượt rồi quay mình đi khỏi, đây là lần đầu anh không đi một vòng quanh lớp mà đã bỏ ra ngoài, lúc đi ra về mặt còn có vẻ rất nặng nề.

Anh vốn không giỏi thể hiện cảm xúc. Muốn thể hiện cần phải có năng khiếu trời cho, kiểu năng khiếu chẳng học cũng biết. Chỉ trước mặt cô Từ anh mới có thể thoải mái bộc lộ cảm xúc mà thôi. Anh vốn chỉ quen tư duy logic, đi thẳng từ công thức này đến công thức kia, không quanh co lằng nhằng, nỗi khổ của anh cũng có thể dùng công thức mà giảng giải, buổi chiều trong phòng thi cậu đưa bài cho cô chép, lúc ăn cơm hai cô cậu đều vắng mặt, giờ tự học cả hai đều bỏ, tổng hợp các điều trên lại chỉ có thể là phản bội thôi. Cô (lúc này không dùng được từ “cô cậu”) đã phản bội anh, phản bội thể xác của anh, phản bội dục vọng của anh, phản bội lòng tốt của anh, phản bội một gã đàn ông sắp già, đó là hành vi phản bội vượt cấp trên phương diện sinh vật học, hành vi phản bội này quá mức tàn khốc.

Anh không sao tưởng tượng và lý giải nổi hành vi phản bội này bởi nó vốn chẳng thể tưởng tượng và lý giải được.

Cô ghét bỏ anh nhanh như vậy sao? Ghét bỏ suy nghĩ của anh, dục vọng của anh hay sự thống trị mang tính chất giống đực của anh? Thế này không phải quá nhanh sao? Ngón tay đang kẹp điều thuốc của anh run lên như đèn ồ cứng của chiếc máy tính đang vận hành liên tục, cố tìm lấy một đáp án mà bất cứ ai cũng có thể chấp nhận được. Hút hết điều thuốc, câu trả lời của anh đã bị quăng vào góc tường như một mẫu thuốc lá. “Có lẽ thế này lại càng hay!” Cuối cùng anh cũng thoát khỏi vũng lầy đau khổ, tự thấy mình

đã đột phá thành công. “Con người ta có bao nhiêu vui sướng thì cũng có bấy nhiêu đau khổ, đau khổ qua rồi sẽ chẳng còn đau khổ nữa!” Để bọn họ đi đi, miễn là cả hai thật lòng yêu nhau, anh cũng chẳng thể chiếm dụng một báu vật như vậy mãi được, anh yêu cô, yêu là có thể thỏa hiệp mọi thứ, anh có thể đem người mình yêu thương nhất trao cho kẻ khác, trao cho một người xứng đáng với cô hơn, hành vi đó thật vô cùng cao thượng, cao thượng đến nỗi khiến người ta rơi nước mắt, anh sắp rớt nước mắt vì lòng cao thượng của mình

Trong cơn gió lạnh, anh lại trông thấy ánh đèn bên ký túc cô. Cô đang ở trong phòng, anh kết luận. “Miễn là đang ở trong phòng thì tốt rồi.” Anh ngần ngừ nhìn về phía ký túc nữ, vẻ mặt hết như một người cha hiền từ.

Hôm sau Quán Nhiên tỉnh dậy rất sớm, đây là một trong những triệu chứng của mất cân bằng giấc ngủ. Sáng ra anh phải ăn sáng bởi đây là cơ hội được thấy cô. Ba chiếc quẩy, một chén sữa đậu nành, thêm một điều thuốc Hồng Mai. Tối qua anh đã nghĩ cả rồi, thậm chí anh có thể chấp nhận tình trạng như trước đây, chỉ cần cô đưa đến cho anh cảm giác thẩm mỹ thị giác, còn lại anh sẽ tự giải quyết. Anh rút thuốc ra hút, bánh quẩy để quá lâu nên đã ỉu xiu, ăn rất chán, anh chỉ uống sữa đậu nành. Đúng lúc đặt chén sữa xuống, ngẩng đầu lên, vẻ mặt anh chợt đờ ra, ánh mắt anh vừa khéo bắt gặp ánh mắt cô. Anh khẽ mấp máy môi, cô đang mặc bộ đồ anh mua tặng, mà bộ đồ đó lại tôn dáng cô đến thế (đầu anh chỉ bật ra được những từ bình dân như vậy mà thôi), cô đứng từ xa nhìn lại phía anh, phơi bày bản thân cho anh ngắm, để anh nhìn thấy dáng vẻ lộng lẫy như vàng ròng của mình. Anh mỉm cười, suýt nữa đã định đứng dậy, trước một tạo vật hoàn mỹ đến nhường này mà không đứng dậy thì thực bất lịch sự, đúng lúc đó, Tề Linh lại nhoẻn cười với anh rồi quay lưng đi ăn sáng, anh nhìn theo dáng cô, dáng cô, dáng cô cũng khiến anh mê mẩn ngất ngây.

Quán Nhiên thông thả ăn nốt chiếc quẩy còn lại, anh thích ngắm cô húp cháo, từng cử chỉ nhỏ của cô đều in rõ vào mắt anh, húp một miếng cháo cô lại duyên dáng liếm môi, hàng mi khẽ lay động rồi đưa mắt nhìn về phía anh như đang âm mưu gì đó, ánh mắt như muốn thiêu đốt anh.

“Trong đôi mắt ấy làm gì có sự phản bội!” Quán Nhiên bỗng nhận ra sự thật. Anh có thể lấy đầu mình ra đảm bảo rằng cô biết giả vờ, nhưng cặp mắt này không thể giả vờ, cả diễn viên Hollywood cũng không thể đóng giả được! Trong mắt cô, anh là tất cả.

Không thể buông bỏ, điều đó đã trở thành nỗi đau lớn nhất trước mắt anh. Thà rằng cô phản bội anh thật, hoặc tình yêu cô dành cho anh nhạt nhẽo dần, hay anh (hoặc cô) đột ngột nhận ra người kia đã trở nên thấp hèn ti tiện, không thể chấp nhận nổi... Nhưng giờ đây, anh thấy mình đang cưỡi trên lưng một con tuấn mã điên cuồng, cả anh và cô đều không leo xuống nổi, anh chợt nhận ra rằng, ánh mắt cô đang thử thách dũng khí của anh, thử xem anh có dũng khí đi về phía cô không.

Anh muốn đi, anh muốn đi thẳng về phía cô trong ánh mắt kinh ngạc của cô rồi bẻ bỗng tấm thân như cá lặn ấy xóc lên vai tựa như một tấm chắn, mặc cho cô đâm đá, vùng vẫy. . . Thân hình cô mềm mại như một tấm vải khoác trên mình anh, cặp chân dài sẽ thông xuống trước ngực anh. . .

Bộ đồ cô mang trên người lúc này khiến hết thảy mọi người từng biết cô đều tròn mắt kinh ngạc, trong ấn tượng của họ, cô là một cô gái ăn vận giản dị, quần jean, giày thể thao hoặc bộ đồng phục thể dục xanh rộng thùng thình của trường phát, mùa đông cũng chỉ có một chiếc áo khoác dài bó sát màu đen mua từ năm thứ nhất, mặc suốt hai năm nay.

Giờ đây cô đã thay đổi, trở nên xinh đẹp rạng rỡ, chẳng còn giống một sinh viên nữa, trông cô vốn đã chững chạc hơn thực tế, giờ lại còn trưởng thành hơn.

Tê Linh lấy đâu ra lăm tiên thế? Gần như mọi cặp mắt đổ dồn về phía cô đều đang hiện lên câu hỏi này. Quả có thể, học phí kỳ này của cô còn phải nhờ thầy ứng trước cho, cả lớp ai mà chẳng biết chuyện đó. Cô thừa hiểu ánh mắt dò xét mà ghen ghét của đám bạn học, nhưng biết giải thích chuyện này thế nào đây? Theo tính khí của cô thì chẳng cần giải thích, cũng chẳng có nghĩa vụ phải giải thích, đây là việc riêng của cô, theo lý, việc riêng

được pháp luật bảo hộ. Nhưng giờ đây cô nhất định phải đưa ra được một câu trả lời.

Thấy phụ nữ đột nhiên rùng rình, người ta hay liên tưởng tới đàn ông nhất, cô định nói rằng ba mẹ gửi tiền cho mình nhưng lại thấy không ổn bởi mấy năm nay đám bạn học đâu có thấy cô nhận được tấm giấy chuyển tiền nào. Giữa lúc nguy cấp, cô như được móm ý, bèn thủ thỉ với cô bạn thân nhất rằng mình có ông cậu gần đây bắt ngờ phát tài, mở công ty, sau khi tốt nghiệp nếu không tìm được chỗ nào khá, cô sẽ tới chỗ ông làm, nhưng trên thực tế, ông cậu tội nghiệp của cô chỉ là một công nhân quèn sắp về vườn.

Cô bóng gió rằng bộ đồ này cùng tiền chi tiêu của cô gần đây là do bà mợ cho, mợ rất quý cô. . . Chiêu này quả nhiên lợi hại, đám bạn cô cũng đang băn khoăn về chuyện việc làm sau khi ra trường, từ khi biết được cô có ông cậu quyền thế như vậy lại càng sẵn đón thân mật với cô, thậm chí có phần xum xoe nịnh hót, thỉnh thoảng cả đi toilet cũng gọi cô đi cùng, đôi lúc còn dò hỏi công ty cậu cô có tuyển người nữa không, ví như tuyển vào làm chân văn phòng hay thư ký gì đó.

“Còn chú! Cậu còn bảo mình giới thiệu cho mấy người cơ mà?” Tè Linh vừa nói vừa ngoảnh mặt sang bên. Anh đang ngồi đằng kia cúi đầu ăn, đúng lúc này, một ánh mắt sắc lạnh bên cạnh liếc sang khiến cô run bắn người, vội rời mắt đi, cô để ý thấy Khổng Viện cười nhạt nhìn mình, ánh mắt đó như nắm rõ tất cả bí mật của cô.

“Kẻ thù nguy hiểm nhất của phụ nữ chính là phụ nữ!” Cô nhất định phải thật cẩn thận, đối thủ nguy hiểm của cô còn đang chăm chăm nhìn cô kia. “Chắc hẳn cô ta đã biết được phần nào rồi.” Tè Linh nghĩ vậy rồi lại nhìn qua Viên Dương, nhưng Viên Dương chẳng nhìn cô mà chỉ ngẩn ngơ một mình, cắm cúi và từng miếng cơm vào miệng. Trước đây rất hiếm khi cô thấy cậu thế này, khi trước Viên Dương luôn ngồi ăn cùng mấy cậu bạn thân trên lớp, cười nói râm ran. Chỉ cần cô nhìn sang cậu, nhất định cậu sẽ chú ý, hơn nữa còn lập tức nhìn lại phía cô, nhưng hôm nay cậu chỉ ngồi một mình, cúi gằm mặt xuống nhai mãi một miếng cơm, trước mặt hình như còn để một chai rượu trắng. Lẽ nào cậu cũng nghe được lời ong tiếng ve gì đó

về cô rồi sao? Tề Linh hơi lo lắng, cô sợ cậu sẽ đứng phắt dậy loạng choạng bước lại chỗ cô rồi túm áo cô quát hỏi: “Có phải cậu cùng thầy chủ nhiệm. . .” Tề Linh vội cúi đầu ăn nốt suất cơm trong hộp, cô bạn bên cạnh tưởng có chuyện gì gấp cũng mau mau chóng chóng xử lý nốt đồng đồ ăn trước mặt rồi cùng cô rời khỏi nhà ăn.

“Đạo này chẳng hiểu Khổng Viện làm sao ấy, hình như mình làm gì để cậu ấy khó chịu thì phải?” Tề Linh dò hỏi cô bạn giường trên.

“Ghen với cậu đấy thôi. Cậu ấy theo đuổi Viên Dương bao lâu mà. Cua không được nên khó chịu thôi.” Cô bạn nhìn sắc mặt cô, dò ý. “Cậu ấy theo đuổi thứ của cậu ấy, mình đâu có tranh đoạt gì.” Tề Linh như đang đọc thoại nhưng trong lòng thầm đắc ý. “Hình như họ nói cậu. . .” Cô bạn kia ngập ngừng. “Nói mình thế nào cơ?” Tề Linh sợ đến run bắn người lên, cô ngoảnh lại nhìn chăm chặp vào cô bạn. “Mình cũng chẳng rõ, bọn họ thấy mình là không nói nữa.” Cô bạn kia sợ sệt liếc cô rồi cúi gầm mặt xuống.

“Dù sao cũng chẳng nói được câu nào tử tế về mình đâu! Giữa mình với Viên Dương thật ra đâu có gì chứ!” Tề Linh tái xanh mặt, ra sức thanh minh. . .

Giờ đây cô đã bị cô lập, thậm chí còn bị cô lập hơn cả khi trước. Tuy nhìn bề ngoài mười hai cô gái trong lớp chẳng có xích mích gì nghiêm trọng với nhau, nhưng trên thực tế họ đã chia bè chia phái từ lâu, có điều gần đây dường như các bè phái bỗng đoàn kết lại để chĩa mũi nhọn vào cô. Trừ cô bạn đang ngồi cạnh cô ra, còn lại bọn họ dường như đã gộp thành một đoàn thể gì đó vì một mục đích gì đó của cộng đồng. Hễ cô bước đến gần là họ im bật không nói gì, đến kẻ ngốc cũng biết họ đang nói xấu cô, sao cô có thể không biết kia chứ? Có lẽ bọn họ ghen ghét với vóc dáng, gương mặt và bộ đồ xịn này của mình, cô tự an ủi, ngồi trước gương mà an ủi lấy mình, tấm gương đem lại tự tin cho cô, khẳng định rằng cô là xuất chúng. Cô có thể khiến anh điên đảo thần hồn, sao bọn họ không ghen ghét cho được?

Tề Linh đoán không sai, Viên Dương quả thật đã nghe thấy chuyện gì đó.

Thường thường buổi tối sau khi ký túc tắt đèn, mọi người lên giường nằm nhưng vẫn thích tán chuyện. “Hôm nay sao cậu không lên lớp tự học? Hay là cura đồ rồi hả?” Giọng A Lợi từ giường dưới vọng lên. Xem ra ai nấy đều biết chuyện hôm nay cậu và Tề Linh không lên lớp tự học, tiếng xì xào chọt im bật, cả phòng đang đợi cậu trả lời.

“Cô ấy mời mình đi ăn.” Viên Dương cố lấy giọng bình thản nói.

“Cô ấy mời cậu đi ăn á? Sao lại thế? Sao cô ấy không mời mình?” A Lợi trêu.

“Tại lúc thi mình đã giúp cô ấy mà.” Viên Dương uể oải đáp.

“Lợi như thế thì mình cũng giúp! Tất cả bọn mình đều có thể giúp cô ấy mà, đúng không?” Một giọng nói eo ẻo từ góc khác vọng lên.

Viên Dương sắp phát khùng nhưng vẫn cố nhẫn nhịn. Lát sau, A Lợi lại từ dưới nói vọng lên: “Viên Dương, cậu có nghe nói cô ấy có người khác không? Cô ấy có nói với cậu không?”

“Có người khác á? Có ai cơ?” Viên Dương trở mình ngồi bật dậy, lớn tiếng hỏi khiến A Lợi hơi hoảng: “Mình cũng chỉ nghe người ta nói thôi!”

“Cậu nghe ai nói?” Viên Dương đã có dự cảm không hay, có điều lại chẳng dám tin. Hôm nay, lúc tạm biệt Tề Linh, cậu đã linh cảm thấy chuyện chẳng lành, thậm chí lúc đó còn cố lấy dũng khí định hỏi cô. Thấy A Lợi làm thinh, cậu cuống cả lên: “Rất cuộc là cậu nghe ai nói hả?”

“Ai mà chẳng biết, chỉ có cậu ngu thôi.” A Lợi lạnh lùng buông một câu. Cậu ngẩn người ra rồi bất ngờ co mình dựa sát vào tường. Nếu không dựa, có lẽ cậu sẽ đâm đầu ngã từ trên giường xuống đất mát. Năm ngoái cũng có một sinh viên mới vào trường ngã từ trên giường xuống đất chết luôn.

“Không thể thế được!” Cậu muốn hét toáng lên nhưng cổ họng cứ tắc nghẹn, chẳng phát ra được tiếng nào.

“Tại sao?” Cậu muốn biết lý do, lý do vì sao cô lại có bạn trai! Tại sao cô chẳng nói với cậu, rõ ràng cô biết cậu yêu cô kia mà! Cậu đã dùng hoa hồng biểu tượng của tình yêu, đã đem cả trái tim rỉ máu, đem tất cả những lời thề ước ra nói với cô! Vì sao, vì sao chứ? Vì sao lại như vậy?!. . . Dòng nước mắt lạnh buốt lã dài trên má cậu, âm thầm nhỏ xuống chần. Mọi người đều biết, chỉ mình cậu ngu ngốc! Chỉ có cậu ngốc nghếch đưa bài cho cô, gần như phải năn nỉ để đưa bài cho cô, cậu đã bị lợi dụng, sự ngu xuẩn của cậu đã bị lợi dụng, tâm tình si của cậu đã bị lợi dụng tàn nhẫn, đến tận hôm nay cậu còn ngu ngốc ngỡ rằng mình cuối cùng đã chiếm được tình cảm của cô nên mới hớn hở vui mừng. Cậu muốn chất vấn cô, cậu muốn chạy ngay đến dưới ký túc nữ rồi gào lên thảm thiết như loài sói cô đơn, hét gọi tên cô, than khóc cho môi tình đầu của mình, đón đau cho môi tình đầu không gì sánh nổi của mình, cậu yêu cô, yêu hơn cả sinh mệnh mình nữa. . .

Màn đêm giúp che giấu sự hèn nhát, cậu nằm co quắp bất động trên giường như một võ sĩ quyền Anh bị knock out, chỉ sợ hễ trở mình là sẽ rớt xuống giường. Suốt đêm cậu hầu như không chớp mắt, trong đầu chỉ đầy ắp bóng hình nhạt nhoà của cô, hết bóng này đến bóng khác chồng chất lên nhau, càng chồng càng cao, cứ chao đảo chao đảo trước mắt cậu. . .

“Cô ấy có bạn trai rồi ư? Bạn trai cô ấy là ai?” Lúc này cậu mới sực nhớ ra hôm sinh nhật cô, cậu mang hoa tới tặng nhưng đám bạn cùng phòng nói cả đêm qua cô không về. Đêm đó cô đã ở đâu? Trước đây cậu không muốn suy diễn lung tung về chuyện này (dù thật ra vấn đề này vẫn luôn thường trực trong đầu) nhưng giờ đây cậu chẳng thể nào không nghĩ được, lẽ nào cô cùng bạn trai đã. . . Cậu không dám nghĩ tiếp nữa, tâm trí cậu chẳng thể nào chấp nhận nổi ý nghĩ đáng sợ rằng cô không còn là thiếu nữ thuần khiết nữa, nghĩ tới thuần khiết, cậu lại liên tưởng tới tình dục, cậu cho rằng có thể cô đã mất trinh rồi, đã bị kẻ nào đó chiếm đoạt rồi. . . Chiếm đoạt nghĩa là sao? Cậu không rõ, chỉ thấy đó chính là tình dục, trong ý nghĩ của cậu, tình dục và tình yêu chẳng thể nào gộp làm một được, tình dục chỉ là một sự kích động, là thứ khát vọng gần như đê tiện, khát vọng đó phải đặt dưới sự kiểm soát của lý trí, chỉ có tình yêu mới có thể khiến cho khát vọng đó thăng hoa. Nhưng giờ đây lý luận của cậu đã hoàn toàn sụp đổ, cậu đã b

chính thứ lý luận cao thượng của mình vứt bỏ, cậu thấy nhất định cô đã bị dục vọng quyến rũ rồi, chuyện này rất nhiều sách vở đã đề cập tới: ảnh hưởng của sex đối với phụ nữ mạnh hơn nhiều so với đàn ông. Nhưng cậu vẫn hơi ngờ vực, tại sao lâu như vậy mà cậu chẳng nhận ra, thậm chí lúc ngồi ăn cùng cô tối nay cũng chẳng hay biết gì cả. Đành rằng lúc đó cậu đang ngẩn ngơ vì cô nhưng cô thuần khiết như vậy, trầm tĩnh như vậy, cao ngạo như vậy, gần như chẳng dính dáng gì tới sex cả, thậm chí cũng chẳng dính dáng tới bất kỳ chuyện gì liên quan tới sex. Ở trước mặt cô, sex chính là đơ bản, là đồng bùn lầy chìm sâu dưới mặt nước. Dù cô rất quyến rũ nhưng chẳng có vẻ gì gợi tình, nét đẹp của cô là nét đẹp gần như khuôn mẫu! Cô gái như vậy cũng có thể trở thành nô lệ cho tình dục sao? Vấn đề này xưa nay cậu chưa từng tìm hiểu qua nên cũng chẳng biết chắc lắm.

Nói không chừng tối hôm đó cô đến nhà họ hàng chơi, hình như cô đã từng nói cậu mình ở gần đây, có lẽ cậu của cô có việc gấp tới tìm cô, đêm lại khuya rồi nên cô ở lại nhà cậu qua đêm. . .

Khi trời tảng sáng, hừng đông rớt cuộc cũng đã ló rạng trong đầu cậu, có lẽ kẻ khác ghen ghét với bọn họ, ghen ghét vì bọn họ ở bên nhau nên mới cố tình loan tin đồn nhằm đẩy thôi.

Lề mề mãi Viên Dương mới trở dậy, cậu quyết định từ nay trở đi phải quan sát thật kỹ, để ý nhất cử nhất động của cô bằng đôi mắt và lý trí sắc lạnh như dao. Lúc cần cậu sẽ nghiêm khắc hỏi thẳng cô rằng: Có phải cô đã có bạn trai rồi không?! Cậu tự cho rằng mình có quyền đó.

Lúc ăn sáng, cậu trông thấy cô, chỉ nhìn từ xa lòng cậu đã tha thứ cho cô rồi, sao cậu có thể giận nổi cô chứ? Cô quá xinh đẹp, đẹp đến hoàn mỹ, vẻ mặt đoan trang mà nhã nhặn, chẳng hề có vẻ tiêu tụy mệt mỏi của kẻ nghiện sex. Cô cũng đã thấy cậu, thậm chí còn cười với cậu khiến cậu nhói đau, cặp mắt sừng húp vì mắt ngủ bị lóa vì ánh nắng chiếu qua cửa kính nhà ăn, cõi lòng cậu cũng bị một nỗi xót xa không lời bào mơn. . .

Viên Dương thận trọng giấu kín tình cảm của mình, chỉ giữ nó âm ỉ trong lòng.

Lúc vào học, Viên Dương dành quá nửa tâm trí để lên quan sát cô, cặp mắt sắc bén của cậu cuối cùng cũng nhìn ra một vài chứng cứ xác thực, ví như: lúc ngồi học cô chẳng hề tập trung tí nào, thường hay cúi đầu trầm tư, sách giáo khoa cứ mở hoài một trang, cả buổi chẳng buồn lật trang mới. Còn nữa, cây bút bi tím cứ quay tít giữa ngón trỏ và ngón giữa của trước sau chẳng viết nổi lấy một chữ. Chẳng trách dạo này kết quả học tập của cô lại sút đi nhanh đến vậy, lúc vào thi cả đề bài cơ bản nhất cũng không làm nổi! Giờ đây Viên Dương đã bán tín bán nghi, những lời đồn đại về cô nhất định chẳng phải vô căn cứ, cô trở nên như ngày nay nhất định không thể chỉ vì cậu được, dù cậu có sĩ diện cũng chưa đến nỗi tự cho mình là nhất như thế. Nhưng làm thế nào đây? Cứ thế mà buông tay hay sao? Nếu vậy bất luận ra sao cậu cũng không cam lòng, cậu còn chưa gặp được đối thủ của mình mà đã bị một bóng ma đánh bại ư? Thất bại thế này cậu chẳng thể nuốt trôi được.

“Dù gì đi nữa cũng nhất định phải biết mình đã thua vào tay ai! Dẫu phải âm thầm theo dõi cô ấy, cũng phải làm cho ra nhẽ. . .” Cậu thầm hạ quyết tâm.

Trên sân tập, cả đám người đang xúm lại, có lẽ đã xảy ra tranh chấp về bãi tập bóng rổ. Hai bên đều chẳng ai chịu ai, người càng xúm đông xúm đỏ lại, cậu lớp trưởng luôn đeo gọng kính kim loại rẻ tiền, chóp mũi cứ đỏ chót lên giờ đây cũng đang đỏ mặt tía tai, quả bóng cậu ta vừa ném vào rổ đã bị một gã to cao bên kia nhảy lên giành lấy rồi vẫy tay ném ra ngoài sân khiến cậu ta cuống quýt đến đỏ bừng mặt lên.

Hôm nay là thứ Sáu, buổi chiều lại chỉ có một tiết, dưới sự tổ chức của lớp trưởng, cả lớp muốn chơi một trận bóng rổ giao hữu Nam Bắc (các sinh viên người Nam và người Bắc trong lớp chia làm hai đội đấu với nhau) nhưng sân bóng rổ đã hết chỗ, còn mỗi góc sân phía Đông là ít người, chỉ có ba cậu sinh viên khoa Chế tạo máy đang ném bóng.

“Nhuờng cho bọn mình thi đấu một lát rồi các cậu tập tiếp được không?” Lớp trưởng nhặt trái bóng lên, ánh mắt mọi người đều đang dồn vào cậu.

“Không được!” Một gã cao to bên phe kia đưa tay chống nạnh, hấn còn cao hơn cậu cả cái đầu.

“Giờ sân bóng chạt ninh ních ấy, cậu xem, cả lớp mình đến đây hết rồi. . .” Giọng điệu lớp trưởng vẫn mềm mỏng, cậu giương kính nhìn quanh. “Không chơi thì thôi! Để mai tính. . .” Đã bắt đầu có người bàn lùi. Lớp trưởng cũng hơi do dự, bèn ngoảnh lại nhìn quanh lần nữa, chợt trông thấy thầy chủ nhiệm, liền ba chân bốn cẳng chạy tới như gặp được cứu tinh, cậu biết thầy Quản dạy môn Điện học cơ sở cho lớp Chế tạo máy này.

Lớp trưởng hồn hên chạy tới báo cáo với thầy. Hiểu ý cậu, Quản Nhiên gật đầu lẳng lặng đi tới dưới rỗ, uy thế của anh đâu chỉ thể hiện trên giảng đường, gã sinh viên cao to đang đứng đó cũng lúng túng, bèn vẫy tay làm một động tác lên rỗ tuyệt đẹp. “Các em nhường cho lớp bên này thi đấu trước nhé, hay là chơi cùng luôn đi.” Anh nhẹ nhàng nói. Thấy được mở đường lui, cậu sinh viên cao lớn kia vội linh khỏi sân, vừa đi vừa dẫn bóng, ra đến ngoài sân còn vẫy tay với anh, ngàng đầu cười hì hì. . .

Trận đấu bắt đầu, Quản Nhiên đứng một bên theo dõi. “Hay thầy vào đội em đi thầy, thầy cũng là người bác mà!” Lớp trưởng định rử rê nhưng anh chỉ xua tay, đi tới trước bảng điểm, nói sẽ ghi điểm cho hai đội.

“Em mời thầy xoi nước ạ.” Lớp phó văn nghệ Không Viện lấy cốc giấy rót nước cho anh rồi hai tay đưa tới, anh vốn chẳng muốn nhận nhưng lại thấy không nhận không xong.

“Cảm ơn em!” Quản Nhiên nhìn Không Viện, cảm thấy ánh mắt cô học trò thoảng vẻ là lạ chẳng thể gọi thành tên, dáng người cô bé này hao hao giống Tề Linh, có điều không được nồn nà khoẻ mạnh bằng, anh thâm nghĩ, nhưng ý nghĩ này khiến anh kinh hãi, anh không nên nghĩ tới những từ liên quan tới thân thể vậy chứ. Đối với một người thầy, thân thể học sinh là lĩnh vực cấm tư tưởng lung tung, nhưng giờ đây anh thấy không dần nổi nữa.

Quản Nhiên đưa mắt nhìn quanh, ánh nắng ngày đông xuyên qua tán cây thưa thớt in xuống mặt đất những chấm tròn nhỏ lung linh không vương hơi

ám. Dưới cột bóng rổ, mấy nữ sinh trong lớp đang khản giọng gào “cố lên”. Chẳng thấy Tề Linh trong đám đó, dù anh tới đây vốn là để nhìn thấy cô.

Trước nay anh chưa từng khao khát muốn gặp học trò mình như thế này bao giờ. Chỉ cần được nhìn thấy cô mà thôi, anh đã tiết giảm nhu cầu của mình xuống đến mức thị giác - chỉ cần được thấy cô mà thôi, lòng anh không ngừng lặp đi lặp lại.

Yêu cầu của anh chẳng có gì quá đáng bởi giờ đây anh chỉ muốn được thấy cô. Chỉ cần được thấy cô là anh đã thỏa mãn, các giác quan của anh đã hưng phấn cực độ rồi. Liệu đây có coi là ý nghĩ không an phận không nhỉ? Anh thầm đánh giá khát vọng kỳ quái trong lòng mình. Nhưng giờ đây anh nhất định phải cẩn thận, ánh mắt anh nhất định phải gạt bỏ những hình bóng nguy hiểm đi, những cái bóng đó đang nhìn anh, quan sát từng hành động quá đà, không hợp tình hợp lý của anh. Mỗi khi nhìn theo chiếc bóng vàng sậm (có lẽ là nâu vàng) đó, anh lại đồng thời nhận ra có ít nhất bốn năm cặp mắt đang theo dõi mình, phải vội vã nhìn đi nơi khác, nhìn sang một gương mặt chẳng iên quan, mạch suy nghĩ của anh cũng thỉnh thoảng bị cắt đứt.

Tề Linh nhìn thầy giáo của mình, cô chăm chú nhìn anh bằng cặp mắt ngây thơ chẳng gợn chút kiêng dè khiến anh không sao đáp lại nổi, cô quá can đảm, can đảm đến mức khiến anh rúng động, chỉ có thể đưa mắt liếc qua, làm như hờ hững với tấm tình si của cô.

Trong lớp học, anh là thầy giáo của cả lớp chứ chẳng phải của riêng cô. Anh nhất định phải che giấu bản thân, che giấu hết thầy tình cảm của mình, nhưng sự giấu giếm của anh rõ ràng là bất thành, đến bản thân anh cũng nhận thấy mình đã bị phát giác. Thân làm thầy giáo mà lại bị sinh viên đọc vị thì thật nguy hiểm! Cảm giác đó hết như phải khỏa thân đứng trên bục giảng vậy, anh giảng bài mà cứ run lên bần bật. . .

Tiết học ngày thứ Sáu đó là giờ học dài nhất trong ký ức của anh, anh dùng đủ mọi cách kéo dài thời gian mới gắng gượng giảng hết bài, khi chuông hết tiết reo lên anh như thoát được cực hình, cúi đầu sắp xếp lại mấy thứ trên bục giảng chuẩn bị rảo bước ra khỏi lớp.

“Thưa thầy khi nào thì thi ạ?” Một sinh viên có tiếng lanh lợi hoạt bát giờ sách lên hỏi anh.

“Thi à?” Anh sững người, sực nhớ ra chuyện thi cử. Phải phải, dạy hết chương trình rồi mà. “Các em muốn thi lúc nào?” Anh cười hiền hòa.

“Không thi nữa ạ!” Sinh viên đó đáp, nhưng vừa dứt lời đã bị cả lớp ra sức lườm nguýt, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cậu ta, cuối cùng, anh cũng có thể được thoải mái một lát. “Tôi đã kết thúc chương trình.” Anh giờ cuốn sách lên. “Thứ Sáu tuần sau nhé!” Sau cùng anh đưa mắt dăm dăm nhìn cô, nhưng cô lại cúi gằm mặt xuống. “Các em đừng lo, tôi sẽ cho trọng tâm.”

“Hay quá!” Máy sinh viên vừa nãy còn hơi miễn cưỡng giờ đều reo cả lên, anh biết đó là kiểu thi mà sinh viên thích nhất, bởi trước đây anh cũng thích vô cùng. Giờ đây, anh phải nơi nơi cho sinh viên, chiều sinh viên một chút, xem ra, anh đã đạt được mục đích rồi. Đám sinh viên thỏa sức cười đùa bàn tán nhưng anh chẳng vội ra khỏi lớp mà cứ đứng trên bục giảng, muốn đáp lại ánh mắt cô lần nữa, hôm nay là thứ Sáu, màu hồng nhạt, mai là thứ Bảy, màu hồng nhưng, anh muốn mượn ánh mắt để giao ước với cô. Tề Linh ngẩng đầu lên nhưng một tia mắt lạnh băng bên cạnh xói qua làm cô mình, vội vàng cup mắt xuống, cô nhận thấy Viên Dương đang lạnh lùng nhìn mình chẳng chút khách khí, khiến cô phát hoảng. Suốt tiết học Viên Dương cứ len lén nhìn cô, giờ đây cậu đột nhiên nhìn sang thầy giáo. Ánh mắt anh chùn lại, chỉ sợ Viên Dương đoán biết mọi chuyện giữa anh và cô.

“Hết giờ!” Anh ráng lấy chút trấn tĩnh cuối cùng để giữ uy thế người thầy.

“Đứng dậy!” Cậu lớp trưởng mặt đỏ ửng kịp thời giải vây cho anh.

Lúc dùng cơm trưa, anh vẫn cảm giác có mấy cặp mắt đang quan sát mình. “Có phải tại mình tưởng tượng ra không nhỉ?” Anh ngẩng phắt lên nhưng những ánh mắt hốt hoảng đó đã tản đi như bầy vịt trời, thấy cô đang quay lưng lại phía mình, anh mới yên lòng được một chút.

“Thầy ơi chiều nay bọn em đấu bóng rổ, thầy đi xem nhé?” Lốp trưởng chẳng biết đã bung khay cơm đến trước mặt anh từ lúc nào.

“Đấu bóng rổ à?” Anh nghe nói liền gật đầu.

Lốp trưởng mặt đỏ ửng, hớn hờ bỏ đi.

“Ba điểm kìa thầy ơi!” Một giọng nữ thánh thót nhắc anh.

“Bên nào cơ?” Tay anh không biết phải ghi điểm cho bên nào bèn cười cười đứng sang một bên, khoanh tay trước ngực.

Đám sinh viên đang cười đùa reo hò âm ỉ. Bốn giờ chiều là lúc hai bãi tập ồn ào nhất, góc sân nào cũng có người chiêm cứ, rất hiếm người đứng khoanh tay quan sát như anh, anh thấy mình nên đi cho sớm bởi nơi này chẳng thuộc về anh nhưng đúng lúc định quay đi, anh như bị một sợi dây chun kéo lại, không cất nổi bước nữa.

Một trái bóng từ sân bóng đá đằng sau bay xéo tới rồi rơi xuống đất lăn lại gần, anh trông thấy, cậu sinh viên chạy qua nhặt bóng tưởng anh là sinh viên đứng xem bóng rổ còn vẫy tay với anh. Anh dợm bước, ban đầu là chạy đà, sau đó là sút, ngón nghề tập luyện từ xưa vẫn còn chút chút, trái bóng bay thành một đường cong tuyệt đẹp nhà thẳng vào cậu sinh viên kia, cậu ta bắt lấy bóng, giơ ngón cái tỏ ý tán dương anh, cú sút đó dường như đã sút bay anh về thời điểm mười năm trước, khi đó anh là tiền vệ cứng trong đội bóng của khoa, được ca ngợi là “tiền vệ động cơ.”

Quản Nhiên nhảy bật tại chỗ thêm mấy cái, anh thấy máy móc trong người vẫn chưa đến nỗi hỏng hắc, bây giờ chạy về thay đồ mang giày vào rồi đến đá bóng với học trò một trận cho vã mồ hôi nhí? Anh quay đi nghĩ thầm nhưng chuẩn bị chào cả lớp để đi, anh chột ngẩng lên trông thấy Tê Linh đang đứng đối diện đằng kia, bên cạnh còn một nữ sinh beo béo cùng lớp, anh cứ thế đứng yên không nhúc nhích. “Em đến từ lúc nào vậy nhí?” Anh thắc mắc, lẽ nào là lúc anh xoay người sút bóng đó sao? Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, có lẽ cô đã thấy anh từ lâu rồi. “Hay quá!” Cô học trò bên

cạnh reo lên, anh vội phụ họa theo, thấy Viên Dương đã ném được một cú ba điểm tuyệt đẹp. . .

Tâm tư anh bị ngăn cách bởi khoảng không mười mấy mét trước mặt hết như bị ngáng trở bởi dải ngân hà chẳng thể vượt qua, giữa ngân hà là bao hàng người qua lại như thoi đưa, hình như ở bên kia cô cũng chẳng trông thấy anh, ánh mắt ngơ ngác y hết anh, như thể một tấm lụa trắng đang giặt trên sông.

Anh đứng đó im lìm như pho tượng, chống lại sự xói mòn của thời gian, trì hoãn niềm khao khát đã đóng băng từ từ tan ra trong cơ thể. . . Đột nhiên anh quay người lẳng lẳng bỏ đi, sự trói buộc không thể dùng mắt mà thổ lộ với nhau chỉ có thể thuyết minh bằng một hình bóng nhạt nhòa và anh đang thuyết minh theo cách đó. Anh đi nhanh thoăn thoắt, gần như chạy, anh biết mỗi lần mình trốn chạy thì kết quả thu được đều là sự dốc lòng nhiều hơn của cô mà thôi, giờ đây anh lại bắt đầu trốn chạy, vờ làm một tên tù binh thất bại, dọc đường anh cứ đi thẳng chẳng buồn ngoảnh lại, một mạch tới tận phòng Giáo viên.

Đã năm giờ chiều, thấy trong phòng Giáo viên chỉ còn mình cô Từ, Quản Nhiên lấy làm lạ. Bình thường giờ này cô ta đã về từ lâu rồi, cứ mỗi phút cô ta nán lại đây đều có thể quy đổi chuẩn xác thành ngoại tệ mạnh tương đương, đã chẳng ai thưởng thêm tiền cho lao động vượt mức thì cô cũng không cần đợi đến năm rưỡi hết giờ làm, nhưng hôm nay là một ngoại lệ bởi cô phải đợi một cú điện thoại, hay nói đúng ra là đang đợi điện thoại của một chàng. Hôm qua, dưới sự vun vào của bà mai môi mỏng quẹt, cô đã đi xem mắt một anh chàng hơi ẻo lả làm kế toán trong nhà máy gần đó, tuổi tác cũng xấp xỉ cô, vẻ ngượng ngập đến đỏ mặt tía tai của anh ta khiến cô chột nẩy sinh thiện cảm, bèn phá lệ cho anh ta số máy cơ quan mình rồi dặn thêm: trước sáu giờ tối, lúc nào cô cũng ở cơ quan. Giờ đây cô đang đợi điện thoại của anh ta.

Thấy Quản Nhiên đột ngột quay lại, cô ta bức xúc khôn tả. “Muộn thế này anh còn quay lại làm gì?” Cô phá lệ chủ động hỏi anh.

“Tôi quên mang thuốc nên về lấy điều thuốc, tiện thể xem. . .” Quản Nhiên định nói tiện thể xem cô thế nào. Có điều câu nịnh nọt của anh đã bị cô Từ cự tuyệt bằng cặp mắt đầy cảnh giác. Ngồi xuống trước mặt cô ta, anh cầm điều thuốc trong tay động động xuống bàn rồi xòe một tiếng dùng chiếc bật lửa vỏ đồng châm thuốc hút. Mọi ngày, hành động ngạo mạn này của anh luôn khiến cô Từ khó chịu, hôm nay lại chịu ngồi yên, chẳng hề có ý muốn chuyển chỗ, chỉ ngoảnh đầu sang một bên, đối diện với chiếc đồng hồ thạch anh Kampas trên tường. Anh hút hết điều thuốc, khói thuốc mù mịt mà vẫn không xua nổi cô Từ kiên tâm bám trụ, đành tự mình bỏ đi trước.

Đã hơn năm rưỡi, nếu Tề Linh tới tìm chắc sẽ chạm mặt nhau ngoài hành lang, thế nên anh cứ thả bộ dọc hành lang, chốc chốc lại dỗi mắt xa xăm trông ra phố xá bên ngoài. Mãi tới gần sáu giờ vẫn chẳng thấy bóng dáng cô đâu, kế hoạch của anh coi như thất bại.

Quản Nhiên đã quen chờ đợi, cuộc sống của anh chỉ có ý nghĩa chờ đợi và chờ đợi không ngừng, vòng tròn tháng năm đã vô tình se kết thời gian thành tơ mềm quấn chặt lấy con tằm là anh. Lúc ba giờ, anh đã đặt ra một thời hạn không thể vượt qua sự chờ đợi cuối cùng của mình chính là ngày cuối cùng trong hai ngày nghỉ. Anh đã trải qua cả buổi sáng nay trong tâm trạng chờ đợi phập phồng này. Lúc ăn cơm trưa, cuối cùng anh đã dững cảm nắm được cơ hội để ngầm bóng gió với Tề Linh, dù cách cả mấy dãy bàn. Thấy cô cười cười rồi thoáng gật đầu với mình đầy bí ẩn, anh nghĩ có lẽ cô đã hiểu ý.

Đã một tuần rồi, anh tỉ mỉ đếm từng ngày một, nỗi khổ xa cách khiến anh không sao chịu nổi. Ngồi trong phòng, anh chỉ nôn nóng nhìn đồng hồ như đang ngồi trên đống lửa, cứ nhồm lên rồi lại ngồi xuống. . . Anh tha thiết muốn gặp cô, muốn chạm vào cô, muốn dùng biện pháp cũ rích này để trấn áp cơn thèm khát còn xưa cũ và nguyên thủy hơn đang bùng bùng trong thân thể, tình dục khiến anh trở nên can đảm và cấp tiến, chẳng biết sợ hiểm nguy gì nữa, ý nghĩa cuộc sống chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi! Anh bước ra khê khàng khép cửa nhưng chỉ khép hờ, hết một cái bầy phủ đầy lá

khô phía trên. Anh lại tới bên cửa sổ vén rèm ra, những dây thừng xuyên vẫn c lan lên song cửa sổ nhà anh đã chết, mấy chiếc lá đã vàng úa, héo quắt đi. . .

Ba giờ, thời gian ấn định đã bị chiếc kim đồng hồ nhanh như gió vô tình vượt qua. Quản Nhiên từ trên giường bật lò xo dậy, kéo phất cửa phòng ra, ánh nắng vàng rực chói chang bên ngoài khiến anh chẳng mở nổi mắt. Nheo nheo mắt một lát cho quen, anh cảm đầu chạy bạt mạng. Con đường nhỏ thông tới lớp học vắng hoe, anh mừng thầm vì mình không ngại đợi tiếp, anh thả bộ chậm chậm men theo con đường khúc khuỷu, chỉ mong tình cờ gặp cô dọc đường thì tuyệt biết bao. Nhưng ánh mắt anh chỉ bắt gặp vài bóng người lạ lẫm, hai nam sinh lười nhác trên sân bóng rổ phía Đông đang uể oải tập ném bóng, mấy động tác èo uột đó đã xóa tan nốt chút dục vọng dồn dập trong anh.

Quản Nhiên quay người đi về phía cổng trường, lúc này anh chỉ muốn thoát khỏi khuôn viên trường, thoát khỏi cái vỏ kín như bung này, trong này càng lúc càng ít không khí, anh phải trốn ra cho thật mau, bằng không sẽ tắc thở chết mất. Còn cô, anh sẽ không nhớ tới cô nữa, cô đâu còn là học trò của anh, trên một vài phương diện cô đã có thể được coi là thấy anh rồi.

Đường phố vắng tanh vắng ngắt, không phải giờ cơm nên quán ăn ngay sát mặt đường cũng chẳng thấy bóng người, ánh mặt trời bị bức tường bao quanh vườn trường chắn ngang, để lại vệt bóng dài lạnh lẽo dưới chân anh. Quản Nhiên rảo bước đi thẳng, anh muốn quẳng hết những dục niệm rồi rời lại phía sau. Lúc ngang qua tiệm cơm Huệ Giai, anh cố ý đi chậm lại, tâm tư thoát chốc đã quay ngược lại một tháng trước, buổi trưa hôm ấy, cách đây một tháng, anh đã kéo cô ra khỏi đây, kéo cô vào lòng mình. Lúc đó anh cho rằng mình đã tóm được cô, đã bắt được mộng tưởng của mình, nhưng giờ đây mọi thứ đều thay đổi, cuộc sống trước mắt anh cũng đã đổi thay, anh đã có được cô nhưng lại chẳng mấy vui sướng, kích động cùng khoái cảm chỉ ngẩn ngui trong thoáng chốc hết như viên sỏi bị ném đi, vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp rồi rớt xuống phía chân trời hoang hoải, còn lại

chẳng chỉ là đợi chờ đặng đặng, mà đợi chờ luôn dài đằng dặc, đợi đến lần sau để lại được nhật lên rồi ném đi. . .

Lần sau! Lại là lần sau! Quý mới biết bao giờ đến lần sau, hay phải đợi đến kiếp sau! Anh rảo bước rồi rẽ ngoặt, thành linh một siêu thị nhỏ mới mở trước mặt thu hút ánh mắt anh, ngay trước cửa còn đặt hai lẵng hoa khai trương, anh sực nhớ ra mình cũng phải mua mấy vật dụng hàng ngày bèn lần tay vào túi, may sao lúc đi anh vẫn nhớ mang tiền. Siêu thị cũng chẳng mấy đông đúc, ánh mắt anh dừng lại trên kệ đồ ăn. “Mừng Giáng sinh, một tặng một!” Quán Nhiên cầm hai gói bánh quy đặt vào giỏ hàng trên tay, thấy thật tiện lợi. “Mừng Giáng sinh ư?” anh ngẩng lên nhìn kỹ lại tờ quảng cáo loè loẹt đỏ đỏ vàng vàng. Noel à, phải rồi, tuần sau là đến Noel, đúng là lú lẫn hết cả ngày tháng. Anh bỏ thêm vào giỏ một túi quà vặt căng phồng mà con gái hay ăn. “Đúng rồi, cả chocolate nữa!” Anh lại rút trên kệ ra một hộp chocolate Dove, nhìn slogan ngoài vỏ “Thơm ngào ngọt, mềm như tơ”, toàn thân anh run lên, mềm mượt như tơ ư, cô cũng mềm mượt như thế, thơm phức như thế, nỡn nà như thế. . .

Giỏ hàng loáng cái đã đầy chật đủ thứ lật vạt, lúc thanh toán tiền, anh bỗng sực nhớ phải mua một chai vang đỏ ngon ngon một chút liền quay lại chỗ quầy hàng.

Xách chiếc túi nặng trĩch, Quán Nhiên bước ra khỏi siêu thị, thấy lòng nhẹ đi phần nào nhờ thú vui shopping. Cứ thế đi tiếp, ngang qua hiệu sách, anh thấy mấy người xúm xít trước cửa liền nổi tính tò mò tiến lại, hóa ra là một hàng bán thiệp rong, mấy cô cậu đáng chừng là học sinh đang tíu tíu vây quanh.

“Bao nhiêu tiền một cái đây?” Có người hỏi. “Một cái hai tệ, ba tệ được hai cái!” Một giọng nữ ngọt lịm vang lên, anh lại gần, thấy cô bé bán thiệp trông cũng rất học sinh, đáng vẻ còn hao hao giống Tê Linh khiến tim anh không khỏi run lên. “Đắt quá!” Một người đứng dậy, mấy người đã móc tiền ra định mua cũng lần lượt đặt mấy tấm thiệp chọn được trên tay xuống.

“Cho tôi năm cái, loại màu đỏ ấy. . .” Anh đột ngột từ sau chen lên, đổi chiếc túi sang tay kia rồi rút mười tệ trong túi ra. . . “Anh lấy năm cái ạ?” Đôi mắt to của cô chủ đang ngồi xổm dưới đất sáng lên, thấy anh gật đầu, cô liền nhanh nhẩu rút năm tấm thiệp từ chiếc túi vải hoa dưới chân đưa cho anh. Anh nhận lấy rồi đưa tiền. “Để em trả lại!” Cầm tiền trong tay, cô còn chưa biết phải trả lại bao nhiêu đã thấy anh đứng dậy đi thẳng. Vừa đi anh vừa nhét đồng thiệp vào túi đồ, thật ra, anh đã qua tuổi tặng thiệp từ lâu rồi, có mua về cũng chẳng dùng làm chi, chỉ là anh thấy cô bé bán thiệp đó có nét giống cô mà thôi. Giờ đây tất cả người hay vật có liên quan tới cô đều được anh trân trọng hết lòng.

Xách một túi đồ nặng trĩu thế này không sao đi tiếp được nữa, khi tới trước bưu điện thị trấn, anh đành quay lại. Cô bé bán thiệp vẫn ngồi đó, bên cạnh chỉ có một người đang cúi xuống xem hàng, cô ta cúi đầu nên chẳng thấy anh xách một túi to tướng nhanh nhẹn đi ngang qua chỗ mình. Vừa đi anh vừa nghĩ xem nên làm gì với mấy tấm thiệp này, đem tặng Tề Linh chẳng? Thế thì hơi nực cười, bọn họ không hợp với kiểu trẻ, hơn nữa, biết viết gì lên thiệp đây? Giữa hai người bọn họ đâu cần đến lời nói, cũng đâu cần đến câu chữ, mọi sự thể hiện bằng lý trí hoặc phi lý trí đều chỉ là vẽ rắn thêm chân mà thôi. Phải rồi, anh có thể tặng nguyên si đồng thiệp này cho cô Từ, miễn là tặng không thì nhất định cô ta sẽ nhận, đã nắm được nhược điểm ham của rẻ của cô ta, Quán Nhiên lại nghĩ đến chuyện làm sao trêu cho cô ta một mẻ.

Trông thấy trường ở xa xa, Quán Nhiên liền rảo bước cho mau, lúc này anh chợt nghĩ rất có thể Tề Linh đang đợi mình ở phòng, bèn nôn nóng cố đi thật nhanh. “Thầy mua nhiều quá nhỉ?” một thầy giáo trẻ cất tiếng chào nhưng anh chỉ cười cười gật đầu. Băng qua cổng trường rồi rẽ phải, đi thẳng là tới khu ký túc của Giáo viên. Chân anh vẫn thoăn thoắt bước, xuyên qua ô cửa tròn, băng qua bụi hồng đã bắt đầu héo úa, thấy trước cửa phòng không một bóng người, anh mới đi chậm lại.

Quán Nhiên tra chìa vào ổ vặn thật mạnh. Cửa bật mở, không phải, là cửa nhà bên bật mở, một mái đầu ló ra khiến anh giật nảy mình. “Về rồi à!”

Hàng xóm góc Tứ Xuyên cất tiếng chào. “Này, tôi mua mấy thứ, thầy lại đây lấy hai túi đi!” Anh khách sáo giơ chiếc túi trong tay lên.

“Thôi thôi.” Anh ta đẩy ra, “Lúc này có cô bé nào đến tìm anh đây, gọi cửa mãi. . .”

“Tìm tôi sao?” Anh thoáng sững sờ nhưng lập tức mỉm cười ngay, không muốn để gã hàng xóm nhận thấy điều gì trên mặt mình. “À, một cô học trò đến mượn sách ấy mà.” Lúc này cửa mới chịu mở ra, anh xách túi bước nhanh vào.

Đóng sập cánh cửa sau lưng lại, anh đứng ngẩn người giữa phòng, vẻ mặt thần thờ pha lẫn hoang mang như thể không tin nổi sự thực hiện nhiên này. Cô đã tới tìm vào lúc anh đi vắng, anh không có nhà, nhưng lúc trước anh đã đợi cô cả ngày đấy thôi. Không! Là cả một tuần, anh đã đợi cô suốt cả tuần, nhưng lại vắng nhà đúng lúc quan trọng nhất! Cánh tay mỏi ròi, anh đành bước tới bên giường đặt túi xuống đó rồi ngồi phịch luôn xuống. Mấy tấm thiệp Giáng sinh trong túi rơi cả ra giường, anh lắc đầu rồi cầm thiệp lên vẫy vẫy trước mặt. Anh đã bỏ lỡ một cơ hội, sinh mệnh của anh cũng đã bỏ lỡ một cơ hội. Với một sinh mệnh sắp già nua héo úa, còn được mấy cơ hội như thế nữa đâu.

Anh nằm sượng trên giường ngược mặt nhìn trần nhà, nỗi nhớ nhưng đến ghệt thở giày vò anh đau khổ khôn xiết.

Tề Linh luôn cảm thấy bất luận đi tới đâu đều có một đôi mắt lạnh băng cứ chăm chăm nhìn mình, khiến cô sợ vô cùng.

Lẽ nào họ đã phát hiện ra tư tình giữa anh và cô thật rồi sao? Chuyện này chỉ cần một người biết được là sẽ lập tức lan ra khắp nơi, cô sợ vô cùng, định moi chút tin tức từ miệng cô bạn giường trên nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thôi, cô ta đang cầu cạnh cô, chưa chắc đã chịu nói thật. Hiện tại chỉ trong giờ anh dạy cô mới có thể công khai nhìn anh, bởi mọi người đều sẽ nghĩ cô đang chăm chú nghe giảng. Những lúc còn lại cô đều phải ráng kìm nén bản thân, để ánh mắt hướng về anh không quá lộ liễu. Cô và anh lúc nào cũng

hiểu nhau, ánh mắt anh nhìn cô giờ cũng hững hờ, thậm chí còn bí ẩn hơn cô nữa, giờ cuối cùng cô đã thông cảm được cho anh, hiểu được vì sao ban đầu anh lại cẩn thận đến nhường ấy. Vấn đề ở đây chẳng phải là dừng cảm hay không dừng cảm mà là anh đã có gia đình, hơn nữa còn là thầy của cô. Cô là học trò anh, là một cô nữ sinh mon morn đang độ thanh xuân như hoa như ngọc, tình cảm giữa hai người là điều cấm kỵ, là vùng cấm không cho săn bắn. Tựa như những trái chín bị cấm hái vậy, nếu không nhịn nổi mà hái xuống thì sẽ phải trả một giá rất đắt mà có lẽ chẳng ai trả nổi cho phút tiêu hồn ngắn ngủi đó.

Tề Linh nghĩ cô và anh sẽ chẳng thể trải nghiệm những vui sướng và hạnh phúc như mọi đôi tình nhân bình thường khác được. Cô chỉ có những khoái cảm mang sắc thái tội ác, cảm giác đó quá mạnh mẽ, đó là thứ cảm giác đi kèm với nghẹt thở, tử vong và tuyệt vọng, lẽ nào đó là tình yêu ư? Cô bắt đầu nghi hoặc nhưng cảm giác đó đã tác động mạnh mẽ vào thần kinh khiến cô không sao buông bỏ, không sao thoát ra nổi, thậm chí còn lún sâu vào. “Những chuyện càng bị ngăn cấm thì càng kích thích thần kinh của người ta.”

Chuyện giữa cô và anh là điều cấm kỵ, nên mỗi khi trông thấy anh, cô đều thấy hưng phấn lạ lùng. Thế xác dẫn dắt cảm giác của cô, cảm giác của cô lại bắt nguồn từ tư tưởng của cô nên cô thấy mình cần anh, cần thân thể mà cô luôn khao khát muốn sở hữu. Những đêm khuya, cảm giác này càng thêm mãnh liệt. Giữa những ảo tưởng của tình dục, cô luôn ngửi thấy mùi thuốc lá nồng nàn trên người anh, mùi đàn ông nồng nàn cứ thế vây quanh, bao lấy cô ở giữa, như một chú linh dương vàng mướt sa vào bẫy, bốn bề đều là tường bao kiên cố, cô chỉ mong anh thô bạo với mình hơn một chút, như lần đó vậy, kéo lê cô dưới đất như một con thú. . . Suy nghĩ của cô hết như một chiếc phi cơ mất lái, quay vòng trong không trung rồi đâm đầu xuống biển. Thứ khoái cảm gần như ị ngược đãi khiến toàn thân cô run rẩy sợ hãi, phát hoảng lên với ý nghĩ điên khùng này, mới mười chín tuổi mà đã sa đọa nhanh như vậy sao, cô kinh hoảng nghĩ thầm. Sao lại thành ra thế

này? Cô áp chặt tay lên ngực, trong đó đang có một con dã thú điên cuồng lồng lộn chỉ trực xộc ra khỏi vòng kiềm tỏa.

Cảm giác là một đường dây không ngừng truyền đi ý thức, mỗi đoạn đều mang những nội dung khác nhau. Trước đây, dù yêu anh đến chừng nào, ngày nhớ đêm mong anh ra sao, cô cũng đều có một khoảng không gian riêng cho mình. Khoảng không đó cất giấu những ký ức tuổi thơ ngây ngốc của cô, giấu những tự hào và xót xa riêng của một cô thiếu nữ, còn giấu cả những lý tưởng thời thơ bé, nhưng giờ đây cả không gian đó cũng chẳng còn, trong thế giới của cô chỉ có duy nhất một mình anh, cô nhớ anh, nhớ đến nỗi chẳng làm ăn được gì nữa hết. Trước đây, cô còn có thể biến nỗi nhớ này thành những thứ khác, thậm chí có thể biến thành động lực trong học tập, cô có thể tự ảo tưởng rằng chỉ cần học thật giỏi thì sẽ được anh coi trọng, nhưng từ khi có được anh, mọi thứ bắt đầu thay đổi, cô thấy nhân tố tinh thần của mình đang suy giảm, còn yếu tố xúc cảm thì tăng lên không ngừng, lẽ nào tình yêu của cô đã thay đổi hay bản chất tình yêu vốn là thay đổi? Cô không hiểu nỗi nữa. Giờ đây, mọi ý nghĩ của cô đều xoay quanh vấn đề thể xác, gắn liền với những khoái cảm mà cô không ngừng hồi tưởng, khoái cảm đó khiến cô thấy sa đọa, con người ta có lẽ là thứ sa đọa như vậy đó! Cô đưa ra định nghĩa nguy hiểm nhất cho thứ cảm giác đó.

Sinh mệnh vốn là thứ không sao diễn tả nổi, cả thanh xuân cũng vậy, có lẽ thanh xuân nên tàn khốc như thế mới phải, cuối cùng Tề Linh cũng tìm cho mình một lý do có thể chấp nhận và lấp liếm được.

Chiều thứ Sáu, sau giờ tự chọn có cũng được không cũng chẳng sao, mọi người đều đứng lên thu dọn sách vở.

“Đi xem bóng rổ không? Lát nữa các cậu ấy đấu đấy!” Cô bạn giường trên bám chặt lấy lưng cô như một chiếc bánh da trâu vừa dẻo vừa dính. “Ừ thì đi.” Tề Linh bất đắc dĩ nhận lời. “Đợi mình về thay đồ đã.” Sáng nay trời nắng đẹp nên cô đã thay bộ đồ mới ra, quần áo kiểu đó lỡ làm bản thì rất khó giặt bằng nước, nhưng lúc này trời lại âm u khiến cô hơi lạnh. “Thế cũng được, tớ đi với cậu!” Giả Văn, cô bạn giường trên vẫn nhiệt tình.

Trên đường về ký túc, Tề Linh thử thăm dò Giả Văn: “Đạo này bọn Khổng Viện hình như đang định tổ chức động gì ấy, cứ thần thần bí bí, có vẻ không muốn nói cho mình nữa, chẳng nói thì thôi, dù sao cũng là Noel cuối cùng rồi, sang năm mỗi người một nơi, mình cũng chẳng có tâm trạng. . .” Cô còn nhớ năm ngoái lớp đã tổ chức một dạ tiệc Noel rất náo nhiệt.

“Mình nghe lớp trưởng nói hình như năm nay không làm nữa đâu!” Giả Văn thừa biết Tề Linh và Khổng Viện bất hòa, trong lớp quá nửa là sinh viên được định hướng và bồi dưỡng, chỉ có mấy sinh viên như cô với Tề Linh là phải tự tìm đầu ra, mà hiện giờ tìm việc rất khó khăn, sinh viên cao đẳng nghề như các cô, lại là con gái, báo chí ngày nào cũng ra rả nói là khó kiếm việc, sang năm là tốt nghiệp, nên lúc này phải bắt tay chuẩn bị từ sớm, cô còn chẳng được xinh đẹp như Tề Linh mà lợi thế về ngoại hình thường dễ lấy lòng các đơn vị tuyển dụng hơn cả.

“Cậu thử hỏi thầy chủ nhiệm xem chuyện phân công công tác của bọn mình sang năm thế nào đi?” Giả Văn buột miệng một câu khiến Tề Linh toát hết mồ hôi lạnh, liền trợn mắt lên chăm chú nhìn cô ta: “Sao lại bảo mình đi hỏi? Cậu không tự hỏi được à?” Giả Văn bị vạ cho lú lịu cả lưỡi, đỏ mặt tía tai lên. Cô chẳng ngờ câu nói vô tình của mình lại bị Tề Linh phản ứng mạnh đến thế. Nhìn dáng vẻ luống cuống của Giả Văn, Tề Linh hiểu mình đã quá nhạy cảm, trách lầm cô ta, có lẽ Giả Văn chỉ muốn bóng gió nhắc tới chuyện cậu của cô bởi hôm qua cô đã nhận lời với Giả Văn rằng Chủ nhật này tới nhà cậu sẽ giới thiệu cô ta với cậu mình. “Dù sao thì nhà máy của cậu mình cũng đang cần người, dùng ai cũng thế mà thôi.” Cô đã nói câu này.

Tề Linh thấy vừa nãy mình đã quá nặng lời. Cô liền nắm lấy tay Giả Văn lắc lắc rồi ngượng ngịu cười tỏ ý xin lỗi. Cô không thể để mất nốt cô bạn cuối cùng này nữa, giờ đây, Giả Văn rất quan trọng với cô, cô ấy chẳng những là bạn cô, mà còn là vật so sánh để làm nổi bật nhan sắc của cô, có cô ấy bên cạnh, cô lại càng xuất chúng, càng rực rỡ hơn! Cô kéo tay cô ta, tỏ ý áy náy vì vừa rồi thất lễ.

Ánh mắt ngưỡng mộ của cô bạn giường trên khiến cô thâm yên tâm và thỏa mãn. “Đôi boot này đắt quá, gần hai trăm tệ đấy, mình mua mà xót cả ruột.” Câu này cô nói thực lòng. Thay xong quần áo, cô lại sực nhớ ra một chuyện, liền thuận miệng nói ngay: “Mấy hôm nữa mình còn định mua một cái máy nhắn tin, cậu không thấy báo chí nói là bây giờ tìm việc nhất định phải có công cụ liên lạc sao, ở nước ngoài còn tràn lan điện thoại di động kia kìa. . .” “Cậu nói là máy nhắn tin á? Cái máy mà thầy Vương dạy Nguyên lý vi máy cứ cài ở thắt lưng ấy à?” Giả Văn dè dặt hỏi, Tề Linh chỉ khẽ ừ một tiếng. “Giờ cũng không đắt mấy, chỉ khoảng mấy trăm tệ thôi

Mặc xong quần áo, Tề Linh liền kéo tay Giả Văn rời ký túc. Chỉ khoác bộ đồ này vào cô mới cảm thấy thân phận mình cao quý lên, ánh mắt mọi người nhìn mình cũng thay đổi hẳn. Cô đếm từng ngày, thấy thứ Năm tuần tới là Noel, chẳng hiểu anh sẽ tặng quà gì cho mình nữa? Chocolate ư? Ngon thì ngon đấy, nhưng dễ béo phì lắm, người cô như thế này là rất chuẩn, cao 1m68 nặng 51 kg, tăng thêm mấy cân so với hồi trước rồi, không thể tăng thêm nữa. Hay là hộp nhạc nhỉ? Thứ đó trưng bày thì hay chứ có ăn được đâu, chỉ dụ được trẻ con mà thôi. Thật ra cô đã thích máy nhắn tin từ lâu, có điều thấy đắt quá, ngay cả bản thân anh cũng chẳng có. . . Nhưng máy nhắn tin rất tiện, chẳng những có thể xài như đồng hồ tay, còn có thể liên lạc với anh nữa, ngoài cổng trường có một trạm điện thoại thẻ, lúc nào cần anh chỉ gọi một tiếng, cô sẽ biết ngay. . . Thật ra cô có thể lén rút mấy trăm tệ trong chỗ tiền anh cho để mua một cái nhưng lại thấy như thế không hay, sau cùng cô quyết định rằng nếu anh hỏi thích tặng quà gì thì cô sẽ nói, nếu anh đã lỡ mua quà khác rồi thì thôi, dù sao trong trường cũng đâu mấy ai có máy nhắn tin đâu.

Hai người bọn họ còn chưa tới sân bóng rổ, cô đã trông thấy anh ở xa xa. Anh đang đứng đó khom lưng lật bảng điểm cho hai đội, nhưng sao Không Viện lại đứng cạnh anh? Sao cô ta lại đứng cùng anh? Hình như cô ta đang nói gì đó với anh, còn anh thì cười cười gật đầu. . . Tim cô đập loạn cả lên, lập tức khựng lại, chẳng muốn đi tiếp nữa.

“Cậu sao thế?” Giả Văn ngoảnh lại nhìn cô ngạc nhiên, tay cô ấy vẫn đang nằm trong tay cô.

“Thôi, mình chẳng đi nữa đâu, bên đó bụi lắm.” Tề Linh kéo Giả Văn lại, hai người đứng yên tại chỗ. Lúc này cô thấy anh đột nhiên lùi lại, đứng sau lưng mấy sinh viên, nhường cho Khổng Viện lật bảng điếm. Liệu có phải anh trông thấy cô nên mới lui ra như thế không? Tề Linh thấy cơn ghen không tên trào lên bóp nghẹt cả tim, anh là của cô, cô không thể nhìn anh bị kẻ khác đoạt đi được! Nhìn vẻ mặt tươi cười của Khổng Viện cứ như đang chế nhạo mình: ghen rồi hả. Không được, cô phải qua bên đó, đứng đối diện với cô ta, cô phải cho anh thấy rằng mình cũng ngang ngửa cô ta, thậm chí còn hơn cả cô ta nữa, dù thế nào cô cũng không thể dễ dàng để cô ta giành mất được.

“Đi, bọn mình qua bên đó!” Cô lại kéo tay Giả Văn rảo bước đi về phía sân bóng.

Cô trông thấy anh xoay mình chạy về phía trái bóng đang bay tới, sút vào một phát rồi lập tức xoay người lại. Trông thấy cô, ánh mắt anh lộ vẻ ngỡ ngàng mà mê mẩn, khiến cô phải nhìn sang chỗ khác. Giả Văn đang đứng cạnh, cô không muốn cô ta thấy có gì khác lạ, bèn cố ý đưa mắt nhìn Viên Dương đầy trêu mến khiến Khổng Viện đứng đối diện bên kia bĩu môi lạnh lùng lườm cô rồi ngoảnh về phía đối diện cười khinh miệt, lúc này đây, nụ cười là công cụ sát thương mạnh nhất.

Anh đột nhiên xoay mình đi khiến tiết mục của cô bỗng dừng thiếu mất khán giả, nếu chỉ để Khổng Viện thấy thì cô cũng chẳng cần phải diễn đạt đến thế làm gì.

Trên sân bóng, Viên Dương cứ thỉnh thoảng lại ngoảnh nhìn cô, vừa này nếu chẳng phải tập trung tinh lực ngăn chặn sự công phá của đối phương, cặp mắt cậu suýt nữa đã bị hút theo bóng dáng Tề Linh mất rồi. Xưa nay cậu chưa từng thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt như vậy, tim cậu đập dồn nhói buốt, vừa sững người ra, một kẻ bên đối phương đã chuyển thẳng bóng lại khiến cậu phải nhảy vọt lên thật cao cắt ngang được, làm xung quanh rộ

lên một trận hoan hô. Cậu đỏ bừng mặt lên, cú cắt ngang tuyệt đẹp vừa nãy chính cậu cũng chẳng ngờ sẽ thành công, thật sự cậu không hiểu vì sao mình có thể nhảy cao đến vậy. . .

Tề Linh biết tiết mục biểu diễn của mình nên kết thúc, cô không muốn chuốc thêm nhiều phiền phức như thế nữa. Cô thấy anh đi về phía phòng Giáo viên, bóng dáng nhạt nhòa dần dần tan vào cánh cửa tò vò hun hút. “Anh đang đi đến phòng Giáo viên! Anh đang đợi mình ở đó!” Cô tin vào phán đoán của bản thân, nhưng hiện giờ, cô nhìn quanh một vòng, thấy mọi người xung quanh chẳng ai để ý tới mình cả. Lẽ nào mình cũng đột ngột bỏ đi như anh sao? Cô liếc Giả Văn bên cạnh, thấy cô ta vẫn nắm chặt lấy tay mình, dán mắt vào trận bóng. Không được! Bây giờ không được! Chí ít cũng phải đợi cho hết trận rồi sẽ tìm cách thoát thân sau.

Trận bóng rối hình như muốn chống lại cô, cứ lê thê mãi không xong. Cô không ngừng liếc đồng hồ thấy đã năm giờ, dù anh mới quay về phòng Giáo viên nhưng chắc giờ cũng sắp đi, năm giờ rưỡi trận bóng dai dẳng mới chịu kết thúc.

“Cậu đến xem bóng rổ à?” Viên Dương mò hôi đầy đầu, vừa thay áo xong, thân mình vẫn như đang tỏa ra hơi nóng đã đứng trước mặt cô tự lúc nào.

“Ừm” Cô cười chiếu lệ, dán mắt nhìn xuống đất. Giả Văn đứng bên nhìn, thấy ý tứ cô như vậy, lại thấy cô ngằm làm động tác kéo tay mình, liền hiểu ra rằng cô muốn mình ở lại, đừng bỏ đi. Viên Dương vốn chỉ mong Giả Văn biết ý mà tránh đi nhưng cô ta cứ dính chặt lấy Tề Linh không chịu rời, cậu đành vừa quệt mồ hôi vừa lấy dũng khí lên tiếng: “Mai các cậu có việc gì không?” Cậu dùng từ “các cậu” là muốn gộp cả Giả Văn vào nữa. Giả Văn mím môi cười không nói gì, lại nhìn sang Tề Linh. “Mai á? Mai bọn mình phải ôn tập thôi, nếu không đến lúc thi toi đời, lại phải mời cơm cậu.” Tề Linh cười đáp. Mặt cậu đỏ bừng lên. “Không có gì, lần này mình sẽ mời cậu!” “Thế mình có phần không?” Giả Văn cười híp mắt hỏi. “Đương nhiên rồi! Người xem người nghe đều có phần cả.” Viên Dương đáp, cậu không

muốn mất điếm với bạn thân của cô, dù sao ấn tượng của Giả Văn đối với cậu cũng rất quan trọng.

Đã đến giờ cơm mà Tề Linh và Giả Văn vẫn dính chặt lấy nhau khiến kế hoạch mời riêng Tề Linh của cậu lại sắp phá sản. Nhưng Viên Dương cũng chẳng lấy làm phiền, thấy hai người họ đi với nhau cậu rất yên tâm, dù sao hai cô gái khăng khít nhau cũng có thể nói lên nhiều điều, trong trường học, đó thường là đặc điểm của “hoa thơm chưa có chủ”. Có điều cô nói mai phải ôn bài, điều này cần cân nhắc, liệu đó có phải là kế ve sầu lột xác không nhỉ? Mặc kệ ra sao, cậu cũng nhất định phải theo chặt cô. . .

Lúc ăn cơm cô chẳng nhìn thấy anh đâu cả. Lẽ nào anh vẫn đợi cô trong phòng Giáo viên sao? Tề Linh ngần ra không gấp tiếp nữa mà đưa mắt nhìn quanh, chợt ánh mắt cô đụng phải ánh mắt Viên Dương, chắc hẳn cậu đang chăm chú nhìn cô. Nếu ngay bây giờ cô đứng dậy bỏ ra khỏi nhà ăn, liệu cậu có đi theo không nhỉ? Mặc kệ, cứ nghĩ cách cắt đuôi cậu ta là được. Giờ cô cần nhất là được gặp anh, được chạm vào anh, đã năm ngày nay cô không được chạm vào anh rồi, vừa nghĩ đến đây, cô đã thấy người mình run rẩy.

“No rồi, mình chẳng ăn nữa đâu!” Cô đột ngột quyết định rồi đứng dậy, gọi Giả Văn, nhắc chân bước qua băng ghế đi thẳng ra ngoài. Cô biết có rất nhiều người đang nhìn mình nhưng vẫn mặc kệ tất cả, cúi đầu đi tuốt ra khỏi cửa. Lúc ra cửa cô suýt nữa đâm phải một người, người đó kinh ngạc gọi tên cô khiến cô ngoảnh lại, thấy chẳng phải ai khác mà chính là anh đang vội vàng vàng đi tới nhà ăn. Trông thấy anh, Tề Linh lập tức dừng bước rồi quay lại cười với anh, anh cũng cười rồi ngoảnh đầu đi tiếp. Tề Linh đi thong thả, cô ngượng ngùng vì kế hoạch hấp tấp khi nãy của mình, may mà anh vẫn chưa biết, kẻ khác càng không biết gì cả, bởi bất cứ giáo viên và học sinh nào vô ý suýt va phải nhau đều sẽ nói tạ lỗi với nhau như thế mà thôi.

D này trời sập tối rất nhanh, vừa qua sáu giờ trời đã tối sầm. Cô chẳng vội về ký túc bèn một mình lững thững dạo qua góc vắng phía Bắc vườn

trường, được gọi là “góc Tình yêu”. Hầu hết các đôi nam nữ sinh viên đều thích hẹn gặp nhau ở đây, có điều gần đây trời trở lạnh, những ghế đá dọc đường chỉ lác đác người ngồi chứ nếu rơi vào mùa hè cây cối xanh um thì các đôi uyên ương đã ngồi hết ghế từ lâu rồi.

Trường học không khuyến khích sinh viên yêu đương nhưng cũng chỉ cấm đoán lầy lệ mà thôi, tình cảm nảy sinh vốn đâu thể nào ngăn nổi. Cô hiếm khi tới đây, một cô nàng độc thân đương nhiên hiếm khi xuất hiện tại chốn này, nhưng chẳng hiểu sao hôm nay cô lại ra đây. Ba năm đại học sắp qua mà cô vẫn lạ lẫm với chỗ này, chỉ có vài lần đi cùng mấy cô bạn cùng lớp tới đây từ hồi năm nhất, về sau thấy nơi này đầy rẫy các đôi, nhắc thấy các cô, tay chân bọn họ đang hoạt động bèn dừng phắt lại, mấy cô nữ sinh năm nhất cũng hiểu ra rằng mình đã gây ảnh hưởng tới người khác, liền biết ý rút lui ngay.

Trời càng lúc càng tối, một mình Tề Linh dừng bước, dừng lại dưới gốc cây thủy sam sừng sững. Ngay dưới gốc cây là một băng ghế đá lạnh lẽo, nếu cô có thể hẹn hò với anh ở đây thì thật tốt biết bao. Cô nhìn quanh rồi hít sâu một hơi, thấy không khí nơi đây thật là trong trẻo mát lạnh, còn hơi ngòn ngọt nữa. Khóm hồng bên cạnh ghế đã héo tàn, bãi cỏ cũng úa màu, con đường nhỏ úa vàng màu cỏ bị người ta giẫm đạp thông thẳng tới bãi cỏ mênh mông đằng sau, ánh trăng len qua tán cây, để lại trên mặt đất những mảnh tối sáng lốm đốm, bốn bề tĩnh lặng, tất cả âm thanh dường như đều đã bị bãi cỏ này hấp thu hết cả. Chẳng hiểu sao cô như bị một thứ từ tính lạ lùng hấp dẫn, cứ chậm chậm đi thẳng vào giữa bóng tối mịt mù kia.

Tề Linh khom người chui qua gốc thủy sam sừng sững, từ lỗ hổng của hàng rào bao quanh cây tùng đi thẳng tới thăm cỏ mênh mông, cỏ dưới chân cô êm ái chẳng khác nào ánh trăng dịu dàng kia. Cô thấy thân thể mình cũng đang tan dần ra hòa cùng ánh trăng nhạt nhòa như một bóng ma vậy. Bước chân cô rất nhẹ, đầu ngón chân tựa hồ còn cảm thấy cỏ mềm xào xạc dưới chân. Giờ đây con đường trước mặt cô đã bị một cây sồi lù lù chặn ngang, dưới ánh trăng mờ, cô thấy chỉ có cách xuyên qua mé phải cây tùng mà đi, nhưng bên đó tối om om như một chiếc hồ sâu khiến cô hơi sờ sợ, dù

sao cũng chỉ có một thân một mình. . . Theo đường cũ quay về ư? Con đường dài vắng vẻ đó cũng tối mò, nhìn ngút mắt không thấy điểm dừng, có lẽ cứ phải vòng qua thôi, cô hạ quyết tâm rồi rảo bước thật nhanh, vừa đi vừa căng mắt ra nhìn trong bóng tối, cuối cùng cũng thấy được lờ mờ. Cô lại tăng tốc, mắt thấy đã sắp vượt qua khỏi khu rừng nhỏ, chợt chân cô vấp phải cái gì đó mềm mềm, ngã lăn ra. “Ái da”, một tiếng kêu kinh hãi từ dưới đất vang lên, hai tay cô đang đè trên mình kẻ khác, thấy mềm mềm, giữa lúc hoảng hốt, cô trông thấy đó là một đôi nam nữ gần như trần truồng, thấp thoáng thấy tám thân trần lấp loáng. Hai con người bị quấy nhiễu kia lồm cồm bò dậy tìm quần áo che thân, cô cũng cuống quýt bò dậy, loạng choạng chạy về phía ánh đèn đằng trước, mãi đến khi chạy tới dưới ngọn đèn mờ mịt bên đường mới dám thở phào.

Tề Linh thở hổn hển, cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi khiến tim cô đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô biết vừa rồi mình đã đụng phải một đôi tình nhân đang ân ái, hơn nữa tay cô còn đè lên mình một người, cô vừa rảo bước quay về ký túc vừa nghĩ ngợi. Men theo con đường sáng ánh đèn, hàng cây hai bên đường xào xạc xào xạc khiến cô cứ cảm giác hai người bị phá đám kia sắp đuổi tới nơi. Càng nghĩ càng sợ, cô rảo chân đi như chạy, mãi tới lúc rẽ mới dám ngoảnh phía sau nhìn rồi lại phát hoảng lên vì cái bóng dài ngoằng của mình. Khó khăn lắm cô mới chạy đến được hành lang, thở hồng hộc, lúc này cô mới thấy một đám người đang cười cười nói nói đi lại phía này liền lẩn ngay vào bóng tối, cúi đầu đợi bọn họ đi qua.

Lúc mấy người đó đi ngang, Tề Linh nhận ra có hai người ngoảnh lại chằm chằm nhìn mình. Cô cúi gằm mặt rảo chân băng qua sân bóng, thấy trước mặt đã là lớp học, cô liền chậm bước, để tâm trạng kích động của mình từ từ bình ổn lại. Cô thấy đầu óc rồi loạn, cái bóng trắng lấp loá khi này vẫn còn thấp thoáng trước mắt, liệu bọn họ có nhận ra mình không nhỉ? Cô thấp thỏm. Lúc này cô lại bất giác ngoảnh lại phía sau, thấy một bóng đen thù lù liền run bắn lên, suýt nữa nhũn người ngồi phịch xuống, bóng đen đó đang tiến lại gần, chỉ còn cách cô mười mấy mét, lẽ nào bọn họ đuổi kịp nhanh thế sao? Tề Linh vất chân lên cổ chạy, lần này cô chạy về phía ký túc, vừa chạy vừa thỉnh thoảng ngoái ra sau nhìn, quả thực cái bóng đó vẫn

bám theo cô, chỉ có điều quá tối nên cô không trông rõ mặt kẻ đó, nhưng nhìn dáng vóc thì hẳn là đàn ông, cao cao gầy gầy, sao lại hao hao Viên Dương thế nhỉ? Nhất là dáng chạy nữa. Nghĩ vậy, cô chợt chạy chậm lại. Thấy ký túc đã ở trước mắt, đứng chỗ rẽ ngoặt, cô thành linh ngoảnh lại, quả nhiên là cậu ta! Cô đã thấy rõ ràng, là Viên Dương đang bám theo cô! Viên Dương cũng phát hiện ra mình đã bị nhận mặt, vội ngoảnh đi vờ như chẳng có gì, tay còn kẹp một điều thuốc...

Cô bị theo dõi thật rồi, hơn nữa còn bị một kẻ trông cây si mình theo dõi, chuyện này cũng tương tự các tình huống trong mấy phim truyền hình gì đó. Nữ chính trên ti vi nhất định sẽ nổi giận đùng đùng, thậm chí còn có thể hung hăng xông đến giáng cho đối phương một bạt tai nhưng cô chẳng hề giận dữ mà chỉ thấy lo lắng. Cô lo rằng Viên Dương sẽ làm gì quá đáng, ví dụ như đột ngột chạy lại ôm hôn cô, hoặc là... Cô chẳng dám nghĩ tiếp nữa. Cô yêu cô biết bao, chỉ riêng ánh mắt đăm đúi của cậu dành cho cô đã đủ nói lên tất cả, cô là bóng ma của cậu, cũng là thiên thần của cậu, chỉ cần cô bằng lòng, tất cả mọi thứ đều có thể theo ý cô, hai người bọn họ có thể cùng đi cùng về, có thể quán quýt triền miên trong góc Tình yêu ở vườn trường, cô có thể nũng nịu với cậu, bắt cậu tặng hoa hồng cho mình, còn có thể... Cô chẳng muốn nghĩ tiếp nữa bởi lúc này đây cô lại nhớ tới anh, nhớ tới ánh mắt u buồn mà mệt mỏi của anh, trước ánh mắt ấy, cô chẳng thấy thẹn thùng, cũng chẳng cần che đậy bất cứ điều gì cả. Thân thể cô như một đoá cúc vừa chớm hè, xòe cánh về phía anh, cô hoàn toàn tháo mở bản thân, từng nhụy hoa đều vươn dài về phía anh, anh là chủ nhân của cô, là nơi quy tụ hết thủy lục vọng của cô, cô yêu anh, yêu vô cùng tận.

(1) Thuộc loại cây thường xanh, có thể cao tới 10m, lá mọc đối xứng, hoa nhỏ, hương thơm.

Chương 5: Noel

Sáng thứ Bảy, Tề Linh cùng Giả Văn tới lớp ôn tập, đã sắp hết năm, trừ Kỹ thuật điều khiển số ra còn hai môn chuyên ngành phải kết thúc chương trình và thi. Môn Nguyên lý vi máy tuần trước đã dạy cho một bài học, nếu không phải anh làm giám khảo thì sao đây? Và lại cô cũng chẳng muốn phiền Viên Dương giúp nữa, dù sao như thế cũng rất mạo hiểm, lại mắc thêm nợ người ta...

Viên Dương đã bám theo mình từ lúc nào nhỉ? Từ góc Tình yêu ư? Không thể nào! Lúc đó dù đang rất hoảng loạn nhưng khi cô đi thẳng từ nhà ăn ra, mọi người còn đang ăn uống, trời lại vẫn chưa tối hẳn, Viên Dương chắc chẳng thể bám theo được. Có điều cũng không chắc lắm, Tề Linh nghĩ ngợi, đột nhiên trong đầu cô hiện ra hai bóng trắng lấp loáng để nửa trần người tối qua, trời lạnh như thế mà họ còn hẹn nhau ở đó làm chuyện ấy, sao khi đó cô lại chẳng nghe thấy tiếng động gì nhỉ? Có lẽ tại cô chạy nhanh quá, nhưng chỗ đó tối như vậy, liệu cô gái kia có phải bị cưỡng... cô nghĩ tới cưỡng hiếp, chỗ bí mật như vậy, trong vườn trường lại có chỗ bí mật như vậy, một người con gái một mình đi qua đó, vừa đi vừa nhìn quanh, chợt sau lưng cô ta hiện ra một bóng người, cái bóng đó rón rén tiến lại phía cô ta... Tề Linh càng nghĩ càng lạnh xương sống, chẳng đọc nổi chữ nào trong sách cả, cô ngoảnh sang nhìn Giả Văn, nhưng bất ngờ lại thấy một bóng người thoáng qua cửa sổ, đi tới đi lại ngập ngừng không dám vào, chính là Viên Dương.

Tề Linh cúi đầu ép mình đọc cuốn Ngôn ngữ lập trình cao cấp C dày cộp. trong lớp chỉ có mười mấy người, đều tới đây vì một mục đích: ôn bài. ao cậu ta không vào nhỉ? Cô quay sang nhìn chỗ trống của Viên Dương, hay là cậu sợ gặp cô? Vậy vì sao cậu còn phải bám theo cô chứ? Tề Linh nghi

hoặc nghĩ, nói không chừng tôi qua chỉ là hiểu nhầm, cậu ta có việc khác, vừa khéo lại cùng đường với cô nên cô tưởng bỏ đây thôi.

Ba giờ chiều, cả ký túc yên lặng như tờ, Tề Linh nằm giữa giường nhắm nghiền mắt, ham muốn tình dục lại bất ngờ ập đến giày vò cô. Cô thấy niềm khao khát không sao giải tỏa đang đầy ứ trong tám thân nảy nở của mình, hơn nữa dục vọng mới mẻ này vẫn không ngừng sinh sôi, không ngừng bành trướng, khiến cô thấy người mình như sắp nứt tung ra... “Thầy, thầy ơi.” Cô thầm rên rỉ gọi thầy của mình, gọi người tình của mình (*trong cơn mê, cô cuối cùng đã gọi anh là người tình của cô*), chỉ anh mới cứu nổi cô, chỉ thân thể anh mới cứu nổi cô, trong cơn mê man, ngón tay cô run rẩy chạm phải vết ướm dưới cằm địa, bên dưới của cô đã ướt sũng, bèn lấy ngón tay cọ cọ mân mê bên dưới, cảm giác trơn nhầy khiến thân thể đang quay cuồng của cô không ngừng thăng hoa, có lẽ vì thăng hoa quá nhanh nên cô cũng hơi sợ, liền mở bừng mắt ra. Không được! Không thể như vậy được! Khát vọng của cô không nên chỉ đơn thuần là thể xác. Đối với cô, nhục dục vĩnh viễn là một từ bản thiêu, cô cự tuyệt thừa nhận rằng mình đang bị dục vọng điều khiển, xưa nay dục vọng vốn không thể không chế và chi phối thân thể cùng suy nghĩ của cô được, tuy cô chấp nhận nhục dục nhưng cũng chỉ như chấp nhận một sản phẩm phụ của tình yêu mà thôi, không phải hoàn toàn điên đảo vì ham muốn.

Tề Linh đứng dậy chậm chạp lấy chân khều đôi giày dưới giường, cô đi giày rồi nhẹ nhàng cầm lấy chiếc áo khoác vắt đầu giường mặc lên, ăn mặc chỉnh tề rồi, cô rón rén lại soi gương, thấy mặt mình đỏ bừng. Có điều cũng chẳng có gì phải sợ, cứ ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút sẽ thấy đỡ ngay. Cô nhẹ nhàng bước tới hé cửa, không phát ra tiếng động gì, liền le lưỡi rồi vụt cổ lườn ra ngoài.

Hành lang im phăng phắc, cô phải đi chậm vì sợ tiếng chân làm mọi người tỉnh giấc, mãi đến lúc xuống khỏi lầu mới dám thở phào nhẹ nhõm, sửa

sang lại quần áo. Vừa đi được mấy bước, cô đã thấy tim mình đập thình thịch. Đi thẳng tới phòng anh! Tâm trí kiên quyết hạ lệnh, cô chẳng hề phản kháng, liền tiếp nhận ngay. Từ đây đến phòng anh còn phải ngang qua ký túc xá nam, cô không muốn theo lối tắt đó bèn chọn đường đi vòng qua thư viện đằng kia.

Lúc ngang qua sân bóng, cô nhìn thấy mấy nam sinh lớp bên đang chơi bóng rổ, một cậu trông thấy cô còn tươi cười vẫy tay chào, cô cũng ngượng nghịu nhoẻn cười đáp lại rồi cúi đầu đi. Có lẽ chính sự e thẹn và nội tâm của cô đã khiến Viên Dương mê mẩn, vì một thoáng say mê mà bất chấp tất cả, giống như cô bây giờ vậy, biết rõ mạo hiểm nhưng vẫn cứ dấn thân, điều này quả là chẳng thể tự chủ được! Cảm thấy nguy hiểm, Tề Linh bất giác ngoái lại nhìn nhưng vừa ngoảnh lại cô đã kinh hoàng đến nỗi suýt đứng ngậy ra. Cô lại trông thấy Viên Dương đang bám theo mình từ xa, bởi cô ngoái lại quá đột ngột, chẳng hề có dấu hiệu gì báo trước, cậu ta liền vội vã ngó lơ chỗ khác, cố che đậy mục đích của mình. Lần này Tề Linh vừa sợ vừa giận, thậm chí muốn tiến đến chất vấn cậu ta, nhưng chất vấn cái gì cơ chứ? Huống hồ chính cô cũng đang có việc mờ ám đây thôi.

Theo thì cứ theo, Tề Linh đi thẳng tới thư viện, lúc lên thêm cô còn cố ý ngồi xuống buộc dây giày để ngoảnh lại nhìn phía sau nhưng cái đuôi đã biến mất. Cô nghĩ ngợi rồi quay người bước xuống, nhưng cảm giác vô cùng bất an khiến cô phải từ bỏ ý định tiếp tục mạo hiểm, ai mà biết lúc nào cậu ta sẽ lại ló ra sau lưng cô chứ? Nói không chừng cô vừa đi khỏi thì cậu ta đã ló ra rồi, nghĩ vậy Tề Linh liền ráng bước lên tầng hai, cô thấy chút dục vọng còn sót lại trong mình cũng đã xả hết ra sau trận kinh hoàng vừa nãy rồi. Hôm nay không đi nữa, cô quyết định. Để mai, còn ngày mai nữa mà, cô đành gửi gắm hi vọng vào ngày mai vậy.

Suốt buổi tối Tề Linh chỉ vắt óc nghĩ cách làm sao cắt được cái đuôi. Liệu có phải cậu ta nấp sau gốc cây dưới lầu không nhỉ? Hay ở chỗ bàn chơi

bóng bàn bằng xi măng trước lầu, mỗi lần cô ra khỏi ký túc đều bị cậu ta bắt gặp?

Ngày mai, ngày mai cô nhất định phải gặp được anh, bất kể dùng cách nào đi chăng nữa. mỗi lúc thế này, cô đều phải trông cậy vào trí óc, cuối cùng đến quá nửa đêm, cô cũng nghĩ ra cách để cắt đuôi cậu.

Lúc ăn trưa, cô nói với Giả Văn bên cạnh rằng dạo này thư viện mới nhập cả đồng sách mới, rủ cô ấy ăn xong đi mượn vài quyển cùng cô. “Ăn xong là đi ngay á? Chưa mở cửa đâu!” Giả Văn ngạc nhiên nhìn Tề Linh, cô bạn giường dưới này trước nay có bao giờ mượn sách vở gì ở thư viện đâu.

“Hai giờ chiều là mở cửa rồi. Hôm qua mình đi một lần rồi đấy chứ.” Tề Linh đã tính toán sẵn thời gian. Giả Văn nhận lời, làm sao cô có thể không nhận lời được chứ? Chỉ có điều cô băn khoăn chẳng hiểu chiều nay Tề Linh có đến nhà cậu hay không, cô tưởng Tề Linh sẽ đi từ sáng, cứ định hỏi nhưng lại ngại ngần chẳng dám nói ra.

Tề Linh thấy kế hoạch của mình đang tiến hành từng bước, từng bước một, kết thúc của kế hoạch đó chính là anh.

Trong nhà ăn, Tề Linh ăn một miếng rồi vờ vô ý quay sang, đúng lúc đó ánh mắt anh như ánh chớp xẹt tới, đánh trúng cô khiến cổ cô cứng đờ ra, thấy anh nôn nóng đưa mắt cho mình, cô hiểu ngay hàm ý ẩn trong ánh mắt đó. Anh đang gọi cô bằng mắt, trước nay anh chưa từng gọi cô bằng ánh mắt gấp gáp thế này, thậm chí, ánh mắt đó còn thoáng vẻ tuyệt vọng và khẩn cầu nữa. Cô khẽ gật đầu đáp ứng anh, đáp ứng ngay mà chẳng hề nghĩ ngợi gì. Thực ra cô định làm bộ tần ngần đôi chút nhưng không làm nổi, cô không biết làm sao để cự tuyệt một ánh mắt vời vọi buồn thương như thế, đừng phải ánh mắt đó, tâm tưởng cô đã mất hết mọi sự kháng cự... Lúc này

dường như cô cũng được thả lỏng một chút, cảm giác khoan khoái này khiến cô thấy lạ, cô biết mình đã chuyển từ thế bị động sang chủ động trong cuộc đua tranh căng thẳng như chạy marathon này, cuối cùng anh cũng phải khuất phục, trong cuộc đấu không cân sức này rốt cuộc cán cân đã đảo ngược, anh đang phải cầu xin cô, sau cùng anh cũng chịu từ bỏ sự kiêu ngạo mà cầu xin cô, cô đã dùng sức quyến rũ của mình đánh bại kinh nghiệm của anh.

Hai giờ chiều, chỉ có mấy người lảng vảng gần bàn bóng bàn cạnh ký túc nữ. Tề Linh kéo tay Giả Văn ung dung ra khỏi cửa, cô liếc về phía bàn bóng không thấy Viên Dương, nhưng cô hi vọng cậu ta trông thấy mình lúc này, trông thấy cạnh cô còn có một cô bạn đi cùng. Cô cứ thế đi thẳng, thỉnh thoảng lại ngoái đầu, lần này đúng là không bị bám đuôi thật, xem ra kế hoạch của cô đã thành công, có Giả Văn bên cạnh, cô thấy mình được an toàn hơn nhiều.

Bước vào thư viện, cô thấy bên trong vắng tanh vắng ngắt, kể từ ngày vợ anh đi vắng, cô chỉ tới đây trả sách có một lần, mà cách cả mấy tháng trước. Đạo này cô tới là muốn xác nhận xem tin vợ anh đi học nghiên cứu sinh có phải thật hay không, quả nhiên cô không trông thấy chị, thay vào đó là một cô nàng cao chùng mét rưỡi, tuổi tác chỉ xấp xỉ mình, gầy như con mắt, còn đeo một cặp kính gọng đen. Đạo này chỉ có dăm ba sinh viên mượn sách trả sách nên sau khi trình thẻ sinh viên, hai người bọn họ liền đi thẳng tới giá sách cao ngất ngử, đúng là thư viện mới nhập thêm bao nhiêu sách mới, cô rút trên giá xuống một cuốn *Trà hoa nữ* truyện dịch của Thượng Hải, tiện tay lật mấy trang, nội dung sách rất hay nhưng chẳng hấp dẫn nổi cô, nhìn Giả Văn bên cạnh, thấy cô ta cũng đang dán mắt vào cuốn tiểu thuyết gì đó, lại nhìn sang đồng hồ thấy đã ba giờ, cô nhất định phải mau mau chuẩn khỏi cô ta.

Thời gian cứ tích tắc trôi qua từng giây từng phút, cô phải hành động thật

nhanh mới được. “Á!” Cô giật mình kêu lên, “Suýt nữa quên mất, mình còn phải đến nhà cậu! Nay, mình đưa thẻ mượn sách cho cậu, cậu mượn hộ mình quyển này nhé.” Cô dúm cả cuốn *Trà hoa nữ* cùng thẻ mượn sách của mình cho Giả Văn, “Thế cho mình mượn ké một cuốn vào thẻ của cậu được không?” “Cứ tự nhiên!” Cô vừa đáp vừa rảo bước đi khỏi.

Bên ngoài không một bóng người, đứng trên thềm, Tề Linh cảnh giác nhìn quanh bốn bề, chẳng có cái đuôi nào bám theo cả. Nhưng phải đi từ đâu đây nhỉ? Cô thoáng do dự. Hay là quay về nhà ăn rồi đi, như thế thì an toàn hơn. Cô nhớ từ nhà ăn đến phòng anh có một lối rẽ rất vắng vẻ, chần chừ một thoáng, cô liền đi nhanh về phía nhà ăn.

Dọc đường cô vẫn thỉnh thoảng ngoái lại nhìn, chẳng thấy ai bám theo sau cả. Tề Linh dừng lại trước lối rẽ, tim đập thình thịch như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Sắp được gặp anh rồi, mới hai giờ thôi mà hình bóng anh trong cô đã rất nhạt nhòa, có lẽ bởi cô đã bị giày vò quá lâu, đục vọng mảnh liệt luôn bị chặn đứng bởi những sợi thừng rướm máu, trái tim cô đang than thở như một cánh nhạn lẻ loi.

Bước qua khung cửa tròn, bụi hồng héo quất trông hệt một bụi cây dại, chỉ còn mấy cây thủy sam sừng sững giữa vườn như những chiếc dù, vẻ vắng lặng trong sân khiến cô rợn cả người, cảm thấy sau mỗi cánh cửa trong dãy nhà hai tầng này đều có một cặp mắt đang tò mò nhìn mình. Tề Linh cúi đầu như một chú linh dương băng qua rãnh nước, cô thấy cô rất giống một chú linh dương mà cánh cửa phòng anh là chướng ngại cuối cùng cô phải vượt qua. Giữa lúc mơ màng cô đã đến nơi, liền khẽ khàng đưa tay đẩy cửa, thầm mong cửa chỉ khép hờ để khỏi phải gõ, cánh cửa sẽ đang chờ cô, giống như lần trước cô tới đây. Kỳ quặc là cửa chẳng hề hé ra. Cô đẩy mạnh hơn nhưng cánh cửa vẫn trơ trơ. Tề Linh hơi hoảng hốt, lẽ nào anh không ở nhà ư? Họ đã hẹn nhau rồi kia mà! Hay là đi thôi? Không được! Cô giơ tay cương quyết gõ hai tiếng cóc cóc như đang gõ vào đáy lòng mình nhưng bên trong vẫn không thấy động tĩnh gì. Cô hơi tuyệt vọng, lại gõ thêm lần nữa, nói không chừng anh đang ngủ trưa. Đột nhiên bên trong vắng ra tiếng

động, khiến tim cô thót lại, cả người run lên. Cửa mở ra, nhưng lại là cánh cửa phòng bên cạnh, một mái đầu đeo kính thò ra như u linh.

“Thầy Quản có nhà không ạ? Em đến tìm thầy.” Thấy cô run run nói, người kia ngạc nhiên nhìn cô một lượt, đánh giá từ trên xuống dưới.

“Thầy Quản á? Chắc là ra ngoài rồi.” Người đó vẫn nhìn chăm chặp vào cô.

Tề Linh cuống quýt cúi gằm mặt xuống khẽ “Vâng” một tiếng. Cô cảm giác người kia đã nhận ra động cơ của mình, sự hoảng loạn của cô đã rõ ràng rành ra đấy rồi, cặp mắt sắc như dao của người đối diện khiến máu huyết toàn thân cô đông cứng lại, chẳng dám ngẩng đầu lên, chỉ thấy ánh mắt anh ta nhìn cô thoáng vẻ khinh miệt như nhìn một con điếm tới tận nhà người ta chào hàng. Đáng lẽ cô nên cầm theo một quyển sách mới phải, cô là sinh viên của anh cơ mà. Thấy người kia vẫn chòng chọc nhìn, cô vội vã quay người, rảo bước đi như chạy, tim cô đã trúng phải một mũi tên độc từ đằng sau, cô loạng choạng mấy bước, thấy cõng lòng tê tái như bị kim chm muối xát.

Tề Linh tất tưởi chạy về ký túc, đó là nơi duy nhất che chở được cô. Ngang qua sân bóng, cô thấy Viên Dương đang đứng một mình ở đó nhìn cô như đợi cô đã lâu. Bốn mắt giao nhau, lần này cô chẳng hề sợ sệt cũng không buồn né tránh, cô có còn gì phải sợ nữa đâu. Cô chòng chọc nhìn thẳng vào cậu đầy thù hận, tự thấy chính là cậu đã đẩy cô đến bước này, khiến cô trở nên thảm hại đê tiện nhường này. Cô hận cậu như một lẽ đương nhiên dù biết rằng phi lý.

Viên Dương cứ đứng đờ ra đó như một khúc gỗ. Ánh mắt oán hận của cô đã nói lên rằng mọi nỗ lực của cậu đều thất bại. Cậu chẳng dám nhìn cô, chẳng dám nhìn vào cặp mắt đầy thù hận đó, trong khoảnh khắc hai ánh mắt giao

nhau, cậu đã bị đánh bại, mấy ngày nay cậu chẳng thiết gì ăn uống, chỉ chăm chăm tìm hiểu bí mật và hành tung của cô đến phát điên lên. Cậu đã hy sinh hết thời gian rảnh để bám theo cô như cái bóng, ánh mắt hầu như chưa từng rời khỏi cô.

Thứ Sáu, lúc thấy Tề Linh đột ngột rời nhà ăn vội vàng vàng, tim cậu nhảy thót lên, suất cơm vừa mua mới ăn được hai miếng đã buông đũa xuống, sải bước bám theo sau.

Trong sắc chiều chập choạng, Tề Linh biến mất như một bóng ma, không tăm không tích. Cậu rảo chân đuổi theo, lòng chỉ nghĩ phải bắt kịp được cô, cứ thế chạy thẳng tới trước ký túc nữ vẫn chẳng thấy bóng dáng cô đâu cả. Xưa nay mắt cậu chưa từng nhìn lầm, có lẽ cô không quay về ký túc, cậu vừa nghĩ vừa vòng lại tìm. Không có, dọc đường vẫn không có! Hay trong lớp? Trong lớp tối thui không một ánh đèn, làm gì có cô! Hay là cô đã đi ra ngoài? Nhưng đường ra cổng chính cũng là đường tới ký túc nữ mà, khi này dọc đường cậu đâu có thấy cô. Ở bãi tập? Bãi tập tối mịt mùng không một bóng người, hình như chỉ có sân bóng chuyền là có một nhóm đang tụ tập, nghĩ vậy cậu tiến lại, thấy nhóm người đó có nam có nữ, đang cười đùa rủ nhau đi góc Tình yêu. Góc Tình yêu? Cậu sực nhớ ra. Suốt hai năm nay, cậu vẫn luôn mơ ước được cùng cô tới đó, đó cũng là lối rẽ duy nhất và trực tiếp nhất từ nhà ăn đi thẳng ra. Viên Dương ngăn người tại chỗ, hai chân cứng đờ, những ý niệm quái gở hiện lên trong óc, đang nghĩ ngợi chợt một bóng người thoáng qua trước mặt khiến cậu giật nảy mình, là cô. Cậu thấy cô đang vội vã từ bên đó đi lại, chốc chốc còn ngoái đầu ra sau nhìn ngó, là ai ở sau cô thế nhỉ? Cậu nấp vào một góc tối quan sát.

Sau lưng Tề Linh chẳng có ai cả! Cậu khẳng định lại lần nữa. nhưng cô vẫn không ngừng ngoái lại sau nhìn như kinh sợ gì đó. Mắt thấy Tề Linh càng lúc càng đi xa, không được! Cậu phải bám theo xem rốt cuộc cô muốn đi đâu!

Viên Dương vừa nhìn đằng trước, vừa phải chú ý phía sau, hành động vờ Tề Linh khiến cậu vô cùng nghi hoặc, nhưng khi vừa liếc ra đằng sau một cái rồi quay lại chợt cậu bắt gặp ánh mắt cô rọi tới, chẳng còn cách nào tránh được, cậu đành vờ ngoảnh mặt đi nơi khác.

Theo đuôi là cả một nghệ thuật mà Viên Dương thì chẳng có năng khiếu trời sinh. Hành vi của cậu chỉ có thể khái quát bằng một từ “thất bại”, kỹ thuật diễn xuất vụng về chẳng giúp nổi cậu nên lại bị phát hiện lần nữa. Nếu cậu bảm sinh mặt dày mày dạn thì cũng chẳng sao, nhưng cậu lại rất trọng sĩ diện nên không sao chịu nổi, ánh mắt khinh miệt của cô đã giáng cho cậu một đòn chí mạng, khiến cậu đành cúp đuôi bỏ chạy như một con chó bị ném đá.

Cô khinh thường cậu, cô gái mà cậu yêu thương nhất nhìn cậu với ánh mắt khinh miệt, đối với cậu đây là nỗi đau lớn nhất trong tất cả các nỗi đau trên thế gian này, cậu gần như suy sụp hoàn toàn.

Lúc ăn tối Tề Linh ngồi một mình cúi đầu chẳng nói chẳng rằng. Giả Văn thấy Tề Linh buồn bã cũng chẳng dám hỏi nhiều, cô ta biết gần đây tâm trạng của cô không được tốt.

“Xin lỗi cậu, mình điện thoại nhưng cậu mình không có nhà.” Như sự nhớ ra chuyện gì đó, Tề Linh quay sang nói với cô. Giờ cô đã nói dối trơn tru chẳng cần suy nghĩ rồi. “Nhưng mình nhất định sẽ hỏi giùm cậu!” Cô nhoen miệng cười với Giả Văn tỏ ý tạ lỗi, trông vô cùng lạnh lợi đáng yêu. Trong đầu cô, ông cậu thất nghiệp đi bán hàng rong chợt đã biến thành một ông chủ tịch Hội đồng quản trị của một công ty nào đó, đáng người phúc hậu, còn cô là giám đốc Nhân sự trẻ trung xinh đẹp trong công ty, một lời nói ra chắc như đinh đóng cột.

Tề Linh liếc mắt qua chỗ anh, thấy anh đang lặng lẽ ngồi đó tay kẹp điều thuốc, cô muốn trừng phạt anh bằng sự lạnh nhạt của mình, bằng chính vẻ thờ ơ vô lý của mình.

Nhận ra anh đang đăm đăm nhìn mình, cô bèn vờ như không biết, hoặc biết cũng mực kệ. Cô lấy nhân cách của mình ra bảo đảm rằng cô sẽ không tới phòng anh nữa! Anh đã làm tổn thương cô, vẻ cao ngạo của anh khiến cô thấy hổ thẹn và hèn hạ, chính việc dễ dàng trao thân của cô đã dung túng anh, dung túng sự ngạo mạn của anh. Giờ đây ánh mắt anh lại đang khuấy phục trước cô nên cô cũng phải làm giá một chút. Tề Linh một mực phớt lờ anh, dạn lòng phải thật cứng rắn, cô muốn thấy anh thất thần, thấy anh đau khổ thì mới chịu quật cường mà cố chấp thu lại vẻ xa cách cao ngạo như một nữ tu...

Cô cũng kinh ngạc về sức quyến rũ của bản thân, tính đến giờ đã có hai người đàn ông đồng thời đau khổ vì cô. Đám đàn ông quả nhiên đều háo sắc! Lần đầu gặp anh, cô đã lạnh lùng nhận định như vậy. Có điều, lúc ăn xong bữa đứng lên, cô lại không không chế nổi mình, mượn cớ quay sang nói chuyện với Giả Văn, cô bèn về phía anh, liền gặp ngay ánh mắt anh đang đợi sẵn... Chỉ một ánh mắt áy náy mà cô đã mềm lòng tha thứ cho anh, cô làm sao có thể giận anh đây, ánh mắt cô đã bị anh dụ dỗ bắt được mất rồi. Xa cách chỉ là một cách ngụy trang của cô đó thôi, mà ở trước mặt anh, cách ngụy trang này hoàn toàn vô hiệu.

Với khả năng quan sát nhanh nhạy bẩm sinh của mình, Quán Nhiên thấy ký túc đã chẳng còn an toàn nữa rồi. Có lẽ hôm nay không gặp cô thì hơn! Đột nhiên cảm thấy bốn bề đều có những ánh mắt theo dõi, anh liền bật dậy khỏi giường, kéo phất rèm cửa ra, bên ngoài tối đen như mực, anh giật nảy mình, liệu tối nay cô có tới không đây? Anh dụi thật mạnh cho điều thuốc trên tay như muốn cắt đứt những ý nghĩ lộn xộn trong đầu.

Không được! Anh không thể giam mình trong phòng mãi, kiêu đọi chờ như bị động thể này khiến anh bức bối vô cùng, anh phải ra khỏi đây, dẫu chỉ là đi vòng vòng trong vườn trường hít thở không khí thôi cũng được. Anh nghĩ kỹ rồi tắt đèn, dù anh có thể cứ để đèn sáng, đóng cửa phòng ra ngoài.

Không khí lạnh bên ngoài khiến anh sáng khoái hẳn, cuối cùng cũng đã vào đông, anh thấy làm mừng vì lúc ra cửa mình còn mặc áo da, liền rút tay vào túi áo, thấy ngón tay chạm phải thứ gì đó tròn tròn, vội rút ra rồi đưa lên mũi ngửi, hóa ra là băng phiến, là băng phiến vợ bỏ vào túi anh.

Hình như đã hơn tuần nay anh không nhận được điện thoại của Triển Xuân, mọi lần đều là chị gọi cho anh đấy thôi. “Dạo này anh khỏe không?” “Khỏe.” “Còn em?” “Em cũng khỏe.” Nói xong mấy câu đó đôi bên đều chẳng biết phải nói gì thêm. Chị chẳng biết anh đang nghĩ gì, anh cũng chẳng biết chị đang nghĩ gì, mà cũng không muốn biết. Nhiều khi anh cũng không hiểu nổi tại sao các cặp vợ chồng lại cãi nhau. Xưa nay anh và chị chưa hề cãi nhau lấy một tiếng, cứ nhường qua nhường lại như rằng chẳng mấy khi cần vào môi vậy. Họ không có dự tính gì cho tương lai của mình cả, dù sao thì tương lai cũng mù mịt như bụi phấn đổ xuống đầu.

Có lẽ kỳ nghỉ đông chị sẽ về, liệu chị có phát hiện anh đã xé rào không nhỉ? Anh nghĩ là không. Chị không biết những chuyện như ngoại tình, vượt rào,... nên xưa nay anh chẳng hề lo chị có bồ hay cắm sừng mình. Anh tự tin như thế chẳng phải cho rằng mình đầy quyến rũ hay chị quá kém cỏi, mà anh hiểu chị không phải loại người đó, gần như không có khả năng gây ra nhưng chuyện như vậy. Có lần cô Từ chẳng hiểu nói gì lại buột miệng: “Cẩn thận Triển Xuân nhà anh cắm sừng cho đấy!” Gã họ Vương ngồi phía sau cũng cười hăng hắc phụ họa... Anh bèn cười cười đáp lại: “Muốn mọc sừng cũng phải có bản lĩnh đấy, cô chưa tính đến khi nào thì cắm cho anh chàng may mắn nào đó một cái sừng đi à, điều kiện của cô tốt thế cơ mà,

chỉ có điều vẫn là hàng nguyên đai nguyên kiện vừa nhập khẩu...” Cô Từ nghe xong lập tức đứng phắt dậy bung tách trà ra khỏi phòng.

Quản Nhiên vừa nhớ lại vừa cười thầm, bất giác đã đi tới sân bóng rổ, cả sân vắng hoe không một bóng người, từ đây nhìn sang, dãy lớp học sáng rực ánh đèn. Hay là vào lớp xem thử? Nói không chừng có thể gặp cô. Anh quay lưng lại hướng gió, kéo khóa áo lên rồi quay người định đi, nhưng chợt trông thấy một bóng người ngồi dưới cột bóng rổ, trời tối mịt chẳng rõ là nam hay nữ, có điều muện thế này rồi ai lại ngồi đó một mình? Còn ngồi trên trụ đá lạnh lẽo nữa chứ... Tính tò mò thôi thúc anh lại gần xem thử, người kia cũng cảnh giác ngẩng phắt đầu lên, ánh đèn rọi vào mặt khiến anh nhận ra cậu ta.

“Thầy Quản!” Cậu ta kinh hoàng đứng bật dậy. “Viên Dương! Em ngồi đây làm gì thế?” Anh ngạc nhiên hỏi. “Không làm gì đâu ạ.” Cậu ta phũ phàng lúng túng đáp.

“Em về đi thôi, trời thế này lạnh lắm! Đừng để bị cảm.” Anh thấy cậu chỉ mặc mỗi manh áo cánh.

Tiết tự học tối Chủ nhật hoàn toàn dựa trên tinh thần tự giác của sinh viên nên chỉ có nửa lớp tới đây ngồi học. Trời lạnh căm căm, rất nhiều người đều trốn học rúc trong phòng. Tề Linh ngồi trong lớp, một tay chống cằm, mắt nhìn vào sách, chẳng hề để ý thấy anh đã vào lớp.

“Thầy ơi, khi nào thầy cho bọn em trọng điểm ạ?” Lớp trưởng đột nhiên đứng dậy hỏi, ra vẻ thân thiết với thầy.

“Các em ôn tập thế nào rồi?” Quản Nhiên cười không đáp, đưa mắt nhìn cả

lớp.

“Cũng tạm tạm ạ!.... Chưa đâu vào đâu ạ!” Đám sinh viên nhón nháo..

“Đề thứ Hai đi, thứ Hai chúng ta còn có một buổi cuối mà.” Anh cười nói nhưng vừa dứt lời, nụ cười đã đông cứng lại. Anh vẫn nhớ vài chi tiết trong truyện “Buổi học cuối cùng”, buổi học cuối cùng ư. Quản Nhiên lẩm nhẩm, anh chẳng dám tin rằng đó là buổi học cuối cùng anh dạy cho lớp này. Về mặt anh chợt trở nên buồn bã, dạo một vòng quanh lớp theo chiều kim đồng hồ, đến sau lưng cô, anh bỗng nhận ra cuốn sách trên bàn cô hình như không phải sách giáo khoa mà là tiểu thuyết, bèn với tay lật bìa ra, định xem xem cô đọc sách gì. Cô cũng ngoan ngoãn thu tay lại hết như cuốn sách đặt đó để chờ anh mở ra xem vậy.

Trà hoa nữ? Quản Nhiên kinh ngạc, anh chẳng ngờ cô lại đọc cuốn này, liền chậm chậm rút tay về, không nhìn vào mặt cô. Cô đan hai tay vào nhau đang đợi anh thu quyển sách đó nhưng anh chỉ lặng lẽ đi khỏi, cuốn sách vẫn nằm yên ở đó...

Trà hoa nữ? Sao cô lại đọc *Trà hoa nữ* chứ?

Về tới phòng mình, tâm trạng anh càng nặng nề hơn. Anh cảm giác cô đặt cuốn sách trên bàn là muốn ám chỉ điều gì đó với anh, nhưng ám chỉ cái gì mới được chứ? Trung trình như *Trà hoa nữ* ư? Hay là bất chấp mọi thứ như cô ấy? Anh hiểu cô hoàn toàn có thể làm như thế, nghĩ tới đây, anh không khỏi hoảng sợ.

Điều này quả là mâu thuẫn, một sự mâu thuẫn không sao dàn xếp được, bây giờ họ có thể giữ quan hệ thế này, nhưng về sau thì sao? Anh không thể

không nghĩ tới sau này được, cô chẳng thể làm tình nhân của anh mãi, nửa năm nữa cô sẽ tốt nghiệp, tốt nghiệp rồi sẽ về đâu là? Nếu cô vì anh mà muốn ở lại đây công tác thì phải sắp xếp thế nào? Ở đây cô có thể làm được gì chứ? Làm tình nhân của anh ư? Nếu cô dò hỏi những điều khác nữa, ví dụ như nói muốn kết hôn với anh, thì anh có bỏ nổi vợ chẳng?... Dù anh ly hôn để kết hôn với cô đi chẳng nữa thì cô cũng kém anh mười mấy tuổi, người ngoài nhìn vào sẽ chẳng cho đó là tình yêu, hơn nữa anh đang già đi từng ngày một còn cô vẫn đang trẻ trung phơi phới, mới chớm vào xuân.

Anh biết nỗi lo của mình chẳng phải là vô lý, đàn ông ngoài ba mươi thì tinh thần, sức lực và thân thể đều không được như xưa nữa, chỉ có râu ria và đục vọng là nhiều, mỗi sáng tỉnh dậy hàm râu vừa cạo tới qua đã đâm lên tua tủa. Anh vừa lấy tay xoa cằm vừa lấy dao cạo gại gại góc râu lởm chởm, dao cạo này cũng là Triển Xuân mua cho anh từ sinh nhật năm ngoái, giá hơn trăm tệ, khiến anh xót hết cả ruột...

Đang dọn giường anh chợt trông thấy mấy tấm thiệp rực rỡ mới mua. Giáng sinh an lành! Merry Christmas! Bất kể thế nào, anh cũng phải cùng cô đón Giáng sinh năm nay, ít ra thì Giáng sinh này của cô phải dành cho anh, còn những năm sau, anh chẳng dám nghĩ tiếp, bèn nằm dài ra giường, mượn một cuốn sách vừa tẻ nhạt vừa rắc rối để phân tán những ý nghĩ về cô.

“A, thiệp Giáng sinh! Tặng tôi đấy à?” Đây là lần thứ hai sau mười lăm năm cô Từ được tặng thiệp Giáng sinh, hơn nữa còn là một xấp thiệp. Lần đầu tiên là thời cô học phổ thông, câu chữ trên tấm thiệp chúc mừng đó đến giờ cô vẫn thuộc lòng.

“Chúng ta cố gắng học tập vì lý tưởng chung, chúc bạn đạt được nhiều tiến bộ trên cả hai mặt học tập và tư tưởng!” Tên người gửi là 3 chữ cái tiếng Anh viết hoa ZLX. Cô giáo Từ (thuở đó là cô còn bé) tắc tị trước ba chữ cái viết hoa y hệt mặt mã này, cô dùng mọi cách phiên âm mà mình biết

để giải mã suốt nửa ngày rồi nhận ra có tới năm bạn trong lớp có tên viết tắt khớp với 3 chữ này, chẳng biết tấm thiệp đất tiền này là bạn ZLX nào nhét vào ngăn bàn mình, nếu là một bạn nam, nhất định cô sẽ trả lại cậu ta ngay bởi chỗ để tên người nhận không ghi là tặng bạn Từ Mai mà chỉ viết cụt lủn hai chữ Từ Mai, chẳng nói quan hệ giữa hai người, còn nữa, cái gì là “lý tưởng chung” cơ chứ, ghi thế này quá thân mật, khiến người ta nảy sinh những liên tưởng không lành mạnh! Chần chừ hai ba lần, cuối cùng cô đành âm ức nhận lấy tấm thiệp, dù ban đầu quyết định sẽ nộp cho giáo viên. Giờ đây cô lại xem đi xem lại xấp thiệp này thật kỹ, thấy bên trong trống trơn không viết gì cả, không ghi gì thì càng tốt! Đem đi tái sử dụng. Chỉ có điều cô chẳng dám tin gã “thiên địch” đối diện mình lại tử tế đột xuất thế này. “Cho tôi thật đấy à?”

“Cô không tin hả?”

Thế để tôi viết hết lên mấy tấm thiệp này là: gửi cô Từ Mi(I), chúc cô Giáng sinh an lành, trẻ trung mãi mãi, năm nay ba mươi lăm, sang năm hai mươi tám tuổi... Chữ ‘Mai’ của cô hồi trước có phải đã đổi thành chữ ‘Mi’ trong lòng mày không? Chữ ‘Mi’ còn hay hơn chữ ‘Mai’ nhiều, vừa có ý tứ lại không hoa hòe...”

“Đừng viết! Đừng viết!” Cô Từ vội giật lấy mấy tấm thiệp từ tay anh rồi cẩn thận vuốt phẳng từng tấm một, thứ này chỉ cần viết lên là mất giá ngay, mà cô không muốn hàng hóa biến thành giấy vụn trong chớp mắt.

“Là học trò anh tặng đấy à? Anh mượn hoa dâng...” Cô Từ dài giọng rồi còn cẩn thận lật mặt sau mấy tấm thiệp kiểm tra tỉ mỉ.

“Là tôi mua riêng cho cô đấy! Cả vợ tôi còn không tặng cơ! Có tặng cũng chỉ tặng một tấm...” Quán Nhiên vội cắt ngang phán đoán của cô ta, vẻ mặt đầy chân thành và tha thiết.

“Vợ thì nói làm gì! Giờ người ta chỉ tặng bò thôi!” Lão Vương bên cạnh cười hăng hắc, hòa với anh trên cô Tú.

“Đồ chết tiệt! Còn chưa tặng cô nhân viên siêu thị một tâm đi! Lớn hơn người ta mấy tuổi, đáng tuổi chú rồi...” Cô Từ càng lúc càng chẳng kiêng nể gì lão Vương. Anh ta đang định bật lại thì máy nhắn tin giắt thắt lưng đã kêu bíp bíp. “Xem, đúng là nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến!...” Lần này cô Từ rốt cuộc đã chiếm thượng phong.

Quản Nhiên đứng trên bục giảng nhìn bao quát xuống cả lớp, đây là giờ Kỹ thuật điều khiển số cuối cùng mà anh dạy ở lớp này, kỳ sau anh sẽ không dạy họ

“Hôm nay lớp đến đủ cả chứ?” Anh đưa mắt nhìn lớp trưởng nhưng kỳ thực đã thấy bên dưới trống một chỗ.

“Thưa thầy Viên Dương sốt gần 39 độ, xin nghỉ học ạ.” Lớp trưởng đứng dậy báo cáo. Anh gật đầu rồi trầm tư giây lát. “Các bạn cán bộ lớp mình lúc nào rảnh đến thăm bạn nhé, quỹ lớp còn tiền không?” Anh nói rồi lại nhìn xuống dưới. Tề Linh đang cúi mặt xuống, đút hai tay trong ngăn bàn. Anh lờ mờ đoán được chuyện tối qua Viên Dương ngồi ngoài sân bóng có liên quan tới cô.

Suốt giờ giảng cuối cùng của anh, cô cứ cúi gằm mặt xuống. Sau khi cho cả lớp trọng tâm, anh dặn mọi người tự ôn tập, có gì không hiểu cứ giơ tay hỏi. Nhìn đám học sinh đang loạt soạt giở sách, anh bèn châm một điếu thuốc, thuốc lá đã trở thành người bạn khăng khít mà anh không sao từ bỏ được nữa rồi.

Một sinh viên giơ tay hỏi, anh bèn rảo bước lại gần....

Đã sắp hết tiết, anh lại bước tới gần cô. Cô vẫn cúi gằm mặt, tay cầm cây bút. Anh muốn xem xem cô ghi gì trong vở bởi suốt tiết học cô cứ hí hoáy viết gì đó, nhưng cô lập tức lấy quyển sách che ngay vở lại, đó là động tác làm cao và cẩn thận thường thấy của mấy cô thiếu nữ, trong vở là bí mật của cô, người khác không được phép xem. Anh biết ý liền đi khỏi.

Tê Linh không muốn anh đọc được vì cô vẫn chưa viết xong. Cô thấy cần phải trút hết những ý nghĩ của mình ra đầu ngọn bút, suy nghĩ của cô đã trưởng thành rồi, cô muốn anh biết cô yêu anh đến thế nào, muốn anh biết anh là thầy cô, là cha cô, là anh trai cô, là tình nhân của cô, anh là tất cả của cô, nỗi khổ của cô là do cô tự chuốc lấy vì ngay từ đầu đã không kiểm chế được bản thân! Trong thư cô nói mình là “đồ hư hỏng”, cô đã phải trả giá đắt cho cái “hư” này, cô đang phải chịu dầy vò đau khổ, nỗi đau này còn hơn cả tưởng tượng của cô, chỉ mình anh mới cứu nỗi cô, nhưng cô biết anh cũng chẳng cách nào cứu cô được, anh chỉ là thầy của cô, chỉ có thể truyền tri thức cho cô, còn những thứ khác, cô chẳng dám đòi hỏi...

Lời lẽ cô viết trong thư còn nghiêm trọng hơn sự thật, thậm chí cô nói mình chỉ có chết mới có thể được giải thoát. Cô muốn khiến anh kinh hoàng và sợ hãi, muốn khiến anh đau khổ bởi cô đã khổ đau thì anh cũng nhất định phải đau khổ, điều này là đương nhiên!

Trong thư cô viết: “Em đã trao tất cả cho thầy, kể cả thân thể lẫn linh hồn, em chẳng còn gì nữa, chỉ là một cái xác rỗng, em thấy mình đã thua trắng. Một ngày không gặp được thầy em thấy cả thế giới tối tăm chẳng còn ánh sáng, trái tim em đang than khóc đôi mắt em là một hồ nước mắt, nếu không thấy được ánh mắt thầy em cũng chẳng thể nào hô hấp, hết như một con cá thoi thóp trên bờ, sắp tắt thở vậy...” Trong thư cô còn cường điệu

rằng mình là một con cá đang chờ chết, mà cá thì trơn nhẫy, trong đầu cô đã mấy lần lóe lên ý nghĩ ướm át này, cuối thư cô còn nói: trưa chủ nhật vừa rồi cô đã tới tìm anh nhưng chẳng có ai ở nhà, cô mong rằng Noel này sẽ được ở bên anh, “Đây có lẽ là Noel duy nhất cũng là Noel sau cùng mà chúng ta ở bên nhau...” Một giờ chiều thứ Tư cô sẽ đợi anh ở phía trái cổng trường, chỗ đề lạc khoản cô chỉ viết một chữ L hoa, đó là chữ cái đầu tiên trong tên phiên âm của cô.

Cô đã viết bức thư này cả thảy năm lần, nếu chẳng phải nghĩ cách đưa tới tay anh trước chiều thứ Tư thì cô còn chỉnh sửa nữa, cô muốn viết cho thật lâm li bi đát, trong cả câu chuyện, cô là người bị hại duy nhất. Cô miêu tả nỗi đau của mình càng thâm, thì tỷ lệ thuận với nói là trách nhiệm của anh càng lớn, hơn nữa nỗi khổ này vốn đã sờ sờ ra đó rồi.

Đây là bức thư tình đầu tiên của cô, bức thư tình đầu tiên cô dành cho anh, anh lại có thêm một thứ đầu tiên nữa của cô. Suốt buổi học cô chỉ lo ngồi tra chuốt bức thư, còn chuyện thi cử cô chẳng buồn để tâm, bởi đây là môn của anh. Chợt cô thấy hình như anh đang đứng cạnh mình, vội lấy sách che quyển vở đang viết thư lại, cô sẽ để anh đọc, nhưng không phải bây giờ. Bây giờ cô còn chưa nghĩ ra cách ôn hòa để gửi lá thư này tới tay a.

Hết giờ học, lớp trưởng hô lớn, “Đứng dậy.” Tề Linh yếu ớt đứng dậy nhìn anh bằng cặp mắt mơ màng nhưng anh lại nhìn lần lượt từng người trong lớp.

Anh đã kết thúc chương trình, sau này thầy trò cũng chẳng còn nhiều cơ hội bên nhau nữa nên anh muốn ghi nhớ mãi thời khắc này. Anh phải cảm tạ những sinh viên đang đứng trước mặt, giờ đây anh mới thấy mỗi người bọn họ đều xuất sắc biết bao. Vẫn chưa tới thời khắc chia tay thật sự mà anh đã cảm khái khôn xiết thế này. “Các em ngồi xuống đi.” Anh nói sai rồi, câu

này đáng lẽ phải nói lúc vào tiết chứ chẳng phải bây giờ, nhưng đã nói rồi anh cũng không muốn cải chính, liền quay người sai bước đi thẳng ra cửa, anh không thể để đám sinh viên nhận thấy bất cứ điều gì ám muội nên phải đi thật kiên quyết, như mọi lần kết thúc giờ giảng vậy.

“Lát nữa buổi trưa ban cán sự lớp cùng đi thăm Viên Dương, cậu là lớp phó đời sống cũng đi nhé!” Cái đầu hình tam giác của lớp trưởng bất ngờ lộ ra ở trước mặt khiến cô giật nảy mình, “Các cậu đi đi, mình có việc.” Cô lạnh lùng buông một câu. “Thầy bảo là ban cán sự phải đi cơ mà.” Lớp trưởng bối rối lập bập nói, chóp mũi bắt đầu đỏ ửng lên, cậu đã biết cô “Bồ tát mặt lạnh” này khó thỉnh lắm mà.

“Vậy để mình nói với thầy là mình không muốn đi!” Tề Linh nói y như thầy là đồng sự với mình, dứt lời, cô quay ngoắt đầu nhìn ra cửa sổ. Thường ngày cô rất ghét lớp trưởng, ghét bộ dạng sợ sệt khép nép như đàn bà của cậu ta, thật chẳng hiểu sao anh lại để cậu ta làm lớp trưởng nữa.

Lớp trưởng đụng phải vách đá đành ngượng ngập rút lui, đồng thời cậu cũng vui vui vì thấy người gặp họa. Hồi học năm thứ nhất, cậu ta từng là tình địch cạnh tranh ngầm với Viên Dương, nhưng rồi đã kịp thời nhận ra Tề Linh chẳng có chút thiện cảm gì với mình, liền bỏ cuộc, còn Viên Dương vẫn đeo đuổi suốt hai năm mà vẫn không nên cơm cháo gì. Giờ đây cậu lại thấy may mà khi xưa mình đã bỏ cuộc, con người ta phải từ bỏ cái này mới có được cái kia. Ba năm nay cậu ta đã được vào Đảng, vào hội học sinh, lúc phân công công tác còn được ưu tiên tuyển dụng nữa, một kẻ gia cảnh bần hàn, vươn lên từ đói khổ như cậu ta, dung mạo và thân thể không ăn thua thì phải dùng thứ khác để bổ sung, đó chính là quyền lực, vậy nên cậu luôn si mê quyền lực đến gần như biến thái.

A Lợi ngồi bên giường, tay cầm cái chén. Viên Dương vừa truyền nước trong trạm xá nên giờ vẫn chưa uống thuốc, đêm qua lúc cậu ra ngoài trở về bắt đầu sốt đến nổi mặt đỏ lựng, cả đêm cứ lảm nhảm nói mê, thỉnh thoảng còn thét lên gọi Tề Linh.

“Hay là mình gọi Tề Linh tới cho cậu nhé?” A Lợi hỏi dò. “Đừng!” Viên Dương lắc đầu, dường như cậu đã nghĩ thông. “VẬY cậu uống tí nước nhé? Bác sỹ bảo phải cho cậu uống nhiều nước!” Viên Dương khó nhọc ngẩng lên, đúng lúc này cửa trạm xá mở tung, lớp trưởng xách một túi hoa quả dẫn theo mấy người tới thăm. “Tề Linh không tới à?” A Lợi lên kéo áo lớp trưởng hạ giọng hỏi.

“Thế nào rồi? Thầy chủ nhiệm bảo bọn mình đến thăm cậu đấy.” Lớp trưởng không trả lời A Lợi mà đưa mắt cho cậu ta, A Lợi liền hiểu ý đứng sang một bên. Khổng Viên đứng đó chỉ làm thinh, vẻ mặt nặng trịch như vắt được ra nước, cô cũng chẳng muốn đến nhưng bị lớp trưởng ép tới....

Tề Linh thấy chẳng thẹn với lòng, tuy cô đoán có thể chuyện Viên Dương đổ bệnh liên quan tới mình, nhưng cô đâu có làm gì kia chứ. Trước đó cô còn ảo tưởng rằng mình có thể làm bạn thân hoặc hồng nhan tri kỷ với cậu nhưng giờ đây xem ra đó chỉ là mong muốn một phía của cô thôi.

“Là tại cậu ta nghĩ không thông đấy chứ!” Tề Linh quy tất cả trách nhiệm cho Viên Dương. Hay là tự mình quá quyến rũ nhỉ? Tề Linh ung dung lấy hộp đồ trang điểm trong ngăn kéo, ươn ra soi, cô định lên trang điểm lại nhưng chỉ nhàn nhạt thôi để kẻ khác khỏi nhìn ra chân tướng, phải tô vẽ cho gương mặt mình xinh đẹp thêm một chút, có vậy mới càng trưởng thành, càng quyến rũ hơn. Bỏ thư vào phong bì, cô lại ngẫm nghĩ xem nên giao thư cho anh bằng cách nào, để an toàn, cô nhất định phải tự tay trao nó cho anh. Nhưng làm sao mới trao được đây? Cô chẳng thể cầm bức thư này đến thẳng phòng giáo viên hay ký túc của anh được mà phải dùng một phương pháp hàm súc, lịch sự nào đó trong phạm vi dễ hiểu để giao nó cho anh, thế mới phải lao tâm khổ tứ. Trước thời gian quy định trong thư, cô cầm bức

thư vội vã tới phòng Giáo viên. Lần này cô đã tính kỹ rồi, nhất định anh đang ở trong phòng Giáo viên, nếu may mắn ra, có thể chỉ mình anh trong đó.

Dọc đường tìm cô cứ đập thình thịch, bức thư kẹp trong sách, cô lại lấy có hỏi bài để tìm anh. Lần trước cô đã thành công nên lần này nhất định không thể thất bại được. Qua cửa sổ cô trông thấy bóng anh trong phòng, hình như anh biết cô sẽ tới nên cứ ở trong đó đợi, đợi cô đẩy cửa bước vào...

Tê Linh dừng lại trước cửa, nhẹ vuốt lại mấy lọn tóc trên cổ, tối qua cô mới gội đầu nên giờ vẫn phảng phất hương dầu gội Pantene, cô vốn định cắt ngắn thêm chút nữa cho tôn dáng, nhưng thấy anh vẫn thích cô để tóc dài, mái tóc chấm vai hiện giờ rất hợp với khí chất của cô... Cô thấy nên gõ cửa cho phải phép bèn gõ cóc, cóc, cóc ba tiếng.

“Mời vào!” Quán Nhiên ngẩng đầu lên, trong tâm tưởng, cô đã đi về phía anh thế này bao nhiêu lần, nhưng lần này anh vẫn ngỡ mình hoa mắt. “Thầy ạ.” Tê Linh cất tiếng gọi khiến tay anh run lên, điều thuốc hút dở trên tay rơi xuống mặt bàn, anh lại luống cuống nhặt lên, thổi đám tàn thuốc trên bàn đi.

Trong phòng chỉ có hai người, anh ra hiệu cho cô lấy ghế ngồi xuống cạnh mình. “Sắp thi đến nơi rồi, em ôn tập thế nào?” Anh đã thấy cô cầm cuốn sách trong tay.

“Cũng bình thường ạ!” Cô nghịch ngợm nhìn anh, đặt cuốn sách lên bàn.

“Bình thường à?” Anh cười cười liếc đồng hồ, đúng năm giờ chiều.

“Thầy ơi thầy giảng bài cho em với.” Cô mau mắn lật sách, lấy bút bi đỏ gạch bên một tiêu đề. “Phần đó không thi đâu.” Quản Nhiên cười đáp. “Dạ thế còn phần này ạ?” Cô lập tức lật sang chỗ khác. “À, phần này nhất định phải học. Anh đã tiết lộ một trọng tâm rồi.

“Em sẽ học ạ!” Cô vội vã chống tay lên mặt bàn đứng dậy, một chân vấp lên gh

“Ngoài phần này ra còn phần nào nhất định phải học nữa không thầy?” Cô giật quyển sách lại, sợ anh lật đến trang có lá thư, trong sách còn giấu vài thứ của cô nữa.

“Tất cả các phần tôi dạy đều nhất định phải học.” Anh không muốn dùng cách này để giúp cô gian lận, dù sao vẫn đã thu hẹp phạm vi đề rồi, hơn nữa môn này cô học chẳng tới nỗi nào, quan trọng nhất là anh sợ cô sẽ khoe khoang, tiết lộ chuyện này ra ngoài.

“Bài này thì sao ạ?” Cô chẳng màng tới dụng ý của anh, lại lật sang trang khác.

“Bài này á? Bài này em không hiểu à?” Anh hỏi lại, “Hiểu ạ!” Cô đặt tay lên cuốn sách, chỉ sợ anh sẽ lại cầm lên, anh đưa mắt nhìn tay cô, thấy cô đang đi một đôi găng tay len màu tro hờ ngón, lúc này, cảm nhận được ánh mắt anh, cô liền rút tay lại như một chú chuột thò ra kiếm ăn, gặp phải chuyện kinh hoàng lại rút vào. Anh vươn tay ra, chú chuột trước mắt chính là mục tiêu mà anh muốn tóm, hai ngón tay anh giơ lên nhưng chú chuột vẫn đứng yên bất động, ánh mắt cô cũng dừng sưng ở đó.

Anh muốn tóm được cô, đó là sự thật tàn khốc sau tất cả những nguy trang che đậy, anh muốn ngưng tụ mọi khát vọng bản thân vào ngón tay mình, ngưng tụ lại một điểm, nơi chất chứa hết thủy điện tích...

Anh gượng cười dù nụ cười cứng ngắt. Khoảng cách đang rút ngắn, không gian bị điện ly, ngón tay ám vàng khói thuốc vươn ra như chưa bao giờ có chấp đến thế, sau cùng anh cũng túm được cô, dịu dàng nắm lấy ngón tay cô, cô khẽ a lên một tiếng, ngoảnh lại thấy bên ngoài vắng hoe không một bóng người mới hơi ngả người tới trước, có vậy thân mình cô mới ngăn được những ánh mắt nhìn từ ngoài vào, lúc này, cô có thể dũng cảm nhìn vào mắt anh, nhìn vào cặp mắt ngây ra như đang ngưng kết của anh.

Anh cũng đã bình tĩnh lại... Trong chớp mắt, hình như cả hai đều đạt được mục đích của mình, khoảng cách vô hình ngăn cách đôi bên đã biến mất một cách kỳ diệu, con thuyền dự vọng đã vượt qua hẻm núi để nhập vào biển lớn mênh mông.

Anh nắm lấy tay cô như thể mục đích của họ chỉ giản đơn có vậy. Ánh mắt gấp gáp của anh lướt từ mặt cô xuống dưới, muốn ngắm nhìn cả người cô, hôm nay anh chỉ nhìn được một phần của cô thôi, thế này không đủ, thế này không sao đủ được, có điều anh không nỡ buông tay cô ra, ánh mắt anh chỉ có thể bao quát từ cổ cô trở lên thôi.

Cô vẫn lặng lẽ đợi, lặng lẽ đợi phản ứng yếu tiếp theo của anh, một bên chân vát trên ghế mỗi nhừ, đành chống một tay lên bàn, dịch người lên trước một chút cho thoải mái hơn. Chẳng ai muốn phá vỡ sự tĩnh mịch không lời này, cả cô cũng muốn giữ yên lặng mãi mãi. Tề Linh lặng lẽ đưa mắt nhìn từ gương mặt từng trái của anh xuống những ngón tay dài mềm thon như búp măng... Đột nhiên cửa kẹt một tiếng mở toang ra, Tề Linh tức tốc mà cả quyết rút ngay tay lại, thấy có người bước vào, cô vội ngoảnh đầu lại, liền thấy cô Từ đang vội vã đẩy cửa xông vào mang theo một trận gió...

“Quản Nhiên, vừa rồi tôi có điện thoại không?” Cô Từ cuống quýt hỏi.

“Điện thoại hả? Làm gì có!” Quán Nhiên vội đứng thẳng dậy trả lời, toát hết mồ hôi trán. Cô Từ thấy Tề Linh liền soi một lượt từ đầu đến chân rồi quay sang nhìn Quán Nhiên đầy khó hiểu, cô mang máng thấy có gì đó không ổn nhưng trong chốc lát cũng chưa hiểu được vấn đề ở đâu ra, có điều trước sau cô vẫn luôn dè chừng anh ta, tình cảnh hôm nay đúng là hiếm gặp, nhất định anh ta phải đưa ra một lời giải thích nhưng lúc này anh ta lại làm thinh.

Quán Nhiên tỉnh bơ, coi chuyện này như là đương nhiên vậy, Tề Linh vốn là khách quen ở đây nên anh cũng chẳng cần giải thích, cách nghĩ có phần đen tối của cô Từ nhất định phải chấm dứt ngay. Tề Linh ngời thẳng người lên, tay cầm cuốn sách như đang lật tìm nội dung gì đó, cô đang lo cho lá thư rồi hồi hận vì khi nãy mình không đưa ngay thư cho anh, cơ hội vừa nãy chẳng phải tốt biết bao nhiêu.

Cô Từ thấy nữ sinh ưa nhìn trước mặt trông quen quen, hình như từng gặp ở đâu rồi. “Sinh viên lớp anh à?” Cô ta chủ động hỏi Quán Nhiên, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ. “Noel cô không có hoạt động gì à?” Thấy vẻ căng thẳng đến hơi hoảng loạn của Tề Linh, anh liền cố ý chuyển chủ đề, trước hết phải bình tĩnh đã, cô ả đeo hai đít chai trên mũi kia chắc hẳn không tinh tường đến thế đâu, anh ra sức ổn định tinh thần để chống lại sự soi mói sắc ngọt như một lưỡi dao phẫu thuật từ phía đối diện rồi tiện tay rút thuốc ra rít một hơi, liền thấy vững lòng hơn. Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại reo lên, Quán Nhiên thở phào nhẹ nhõm vì nguy cơ đã tạm thời biến mất. “Để tôi nghe!” Cô Từ nói rồi chạy lại nắm lấy ống nghe, quay đi nói chuyện. “Còn bài này nữa ạ...” Cô bắt đầu thánh thót cất lời, lật lá thư xuống cuối sách. Trông thấy bức thư cô rón rén đặt lên bàn, bì thư trông trơn, anh liền với tay qua cầm lấy lá thư trong tay cô.

“À , bài này không cần học, chương này chỉ cần hiểu sơ sơ thôi...” Anh sang sảng nói. Khi cuốn sách trở về tay cô lần nữa thì bức thư trên bàn đã biến mất, giọng của anh cũng đã trở lại như thường.

Sắp tới lúc về, cô bèn đưa mắt cho anh. Cô sợ cô Từ ng xong sẽ quay lại, hơn nữa thư đã chuyển thành công rồi, nấn ná ở đây cũng chỉ khiến bà giáo nhạy cảm kia nghĩ này nghĩ nọ mà thôi. Anh liền gật đầu, cao giọng nói: “Em ôn bài cho tốt, đề thi không khó lắm đâu.” Dứt lời anh hắng giọng một tiếng theo thói quen.

Cô Từ đang nghe điện thoại cũng thông thả quay đầu lại để Quán Nhiên thấy gương mặt nghiêng nghiêng của mình, đây là góc độ mà cô ta tự tin nhất. Nhìn từ góc này, thân hình cô Từ khá quyến rũ. “Không được, em bận thật mà, Noel á? Bọn em làm gì có Noel. Thật đó, bọn em không được nghỉ mà, anh biết đấy, sinh viên đâu có nghỉ Noel, bọn em cũng đâu chú trọng mấy ngày lễ tết của phương Tây, là nhà trường không chú trọng chứ đâu phải em, em còn phải chỉ nhiệm cả một lớp nữa kìa...” Giọng dịu dàng của cô Từ toát lên sức hút đầy nữ tính, dễ nghe hơn giọng nói hàng ngày nhiều, cô ta liếc Quán Nhiên, hi vọng anh sẽ nhớ mãi cảnh tượng ngoạn mục này, để làm chứng cho cô khi cần thiết. Nhưng nếu lần sau cô còn nhận được cuộc gọi quan trọng như thế này nữa, anh cũng nên lịch sự tránh đi mới phải.

Dĩ nhiên anh chẳng tội gì mà tránh đi, ngược lại, cuộc gọi mà cô Từ cứ mong ngóng lại khiến anh hứng thú. Sau khi bị cô ta âm thầm cự tuyệt, đối phương đã khéo léo ngắt điện thoại cách một tiếng, khiến cô Từ bỗng chốc ngồi ngẩn ra, cô đã chuẩn bị chờ đối phương nài nỉ nhiệt tình thêm lần nữa sẽ phá vỡ nguyên tắc kiên trì vờ vịt, vứt bỏ sự dè dặt làm cao để nhận lời nhưng anh ta chẳng buồn hạ giọng năn nỉ lần nữa đã mau mau chóng chóng ngắt điện thoại khiến cô bực bội vô cùng. Cô Từ hàm hàm lườm Quán Nhiên, sự lỗ làng vừa nãy đều tại anh mà ra cả, nếu anh không ở đây có lẽ cô ta đã chẳng phải tái diễn lại màn kịch quen thuộc kia thêm một lần, cô ta chỉ muốn cho anh thấy mình cao giá nên mới chối đây đây thế thôi.

“Hắn ta có gì hay hóm đâu?” Cô Từ kiên cường an ủi bản thân, bắt đầu phủ định đối phương từ tận đáy lòng. Có điều cô vẫn hơi ử rữ, không muốn Quản Nhiên thấy vẻ chán nản của mình, nhưng chẳng qua nỗi mất anh, anh chợt nhận ra mình còn hiểu cô Từ nhiều hơn là hiểu vợ, anh biết cô ta lại đang hối tiếc, sự hối hận này chẳng phải lần đầu mà đã trở thành quán tính từ lâu. Anh định khuyên nhủ cô ta mấy lời nhưng là đồng nghiệp với nhau, ý tốt của anh luôn bị xuyên tạc đi hết, ví như nói kiểu lấp lửng nước đôi rằng “dùng dăng là đúng nhưng còn phải tùy trường hợp”, thì sẽ bị cô ả nhay cảm xem như gợi ý gì đó mờ ám hoặc như một chuyện cười tục tĩu làm nền cho một sự quấy rối có chủ đích.

Giờ đây vẻ hối hận đã hiện rõ rành lên mặt, cô Từ cứ ngồi ngây ra đó thần thờ. “Cô vẫn đợi điện thoại đấy à?” Quản Nhiên đứng dậy cầm một cuốn sách trên bàn lên, giờ đây anh cũng chỉ an ủi cô ta được phần nào mà thôi. Cô Từ liếc đồng hồ, mới năm rưỡi chiều, cô muốn đợi thêm nửa tiếng nữa, tối mai là Giáng sinh, mong rằng trước đó người kia sẽ liên lạc lại với cô.

Đây là bức thư tình đầu tiên mà anh nhận được, cũng có thể là bức duy nhất anh nhận được trong đời. Lá thư được viết trên giấy vở, gấp rất vuông vắn, nét chữ đẹp hết như người. Đọc kỹ bức thư mấy lượt, anh nhận thấy vấn đề rất nghiêm trọng, ít ra cũng nghiêm trọng hơn anh tưởng rất nhiều, bởi cô thật lòng thật dạ với anh. Về một phương diện nào đó, cô vẫn là một cô gái khá cổ điển, ôi... Cô bé ngốc này! Quản Nhiên thầm than trong lòng, trước đây anh đã lường trước được những chuyện này rồi, sao anh có thể không lường tới những điều này được chứ? Chỉ là anh cảm thấy sự tình không hề nghiêm trọng tới mức như trong thư viết, cũng chẳng thể hủy hoại cô như thế được. Từ nay anh có thể giúp cô, dựa vào chức vụ của mình còn có thể liên hệ giúp cô một chỗ làm kha khá, còn những chuyện về sau thì cứ thuận theo tự nhiên, cô còn trẻ trung còn xinh đẹp, còn hấp dẫn được vô khối đàn ông, anh chỉ là người đầu tiên của cô mà thôi, lẽ nào người đầu tiên lại quan trọng đến thế sao? Chuyện này trước nay anh quả thật chưa hề lường tới.

Trời sập tối dần, nhưng anh cứ để mặc, cố ý bỏ lơ giờ cơm. Anh thấy mình chẳng cần ngồi trong nhà ăn mà cầu giải ản ý trong mắt cô nữa, mọi thứ đều như anh dự liệu cả rồi, cô đã là của anh, cô không còn kháng cự nữa, những đề phòng và tránh né trước kia chỉ vì bị đạo đức và luân lý ép buộc mà thôi, giờ đây sự cần trọng của cô đâu còn cần thiết nữa. “Em yêu thầy! Lòng này đã thuộc về thầy, thân này cũng đã thuộc về thầy, thầy là chúa tể của em, thầy có thể đối xử với em, xử trí với em thế nào cũng được, thậm chí có thể tàn nhẫn vứt em đi như một manh áo rách! Em chỉ muốn bò dưới đất ôm lấy chân thầy, nếu thầy rủ lòng thương cho mạng sống của em thì nhìn em thêm lần nữa đi, không có thầy, em sẽ dần dần héo khô rồi chết đi như một đóa hoa bị người ta ngắt xuống ngắm nghĩa rồi quăng đi vậy...” Những lời tự bạch đầy say đắm của cô khiến lòng anh rung động, như một giọt nước đọng trên xà nhà, chỉ cần kẻ khác đụng vào lần nữa sẽ nhỏ ngay xuống đất.

Rời ký túc, bước chân anh nặng nề như hồi đáp lại những suy tưởng miên man trong đầu, giờ là lúc phải quyết đoán, anh đang xem xét sau này mình liệu có thể cùng cô chung sống được hay không? Anh nghĩ nếu sang năm sau khi ra trường cô được phân về một nhà máy gần đây, anh cũng có thể thuận lợi ly hôn với vợ thì hai người may ra mới có cơ hội chung sống. Kẻ khác cũng chưa hẳn đã biết mọi chuyện vụn vặt khi trước của cả hai, họ có thể thuê một gian phòng gần đó, đợi sau này có tiền rồi mua một phòng riêng...

Như thế anh vẫn có thể tiếp tục làm thầy giáo, ô cũng kiếm được một việc làm tương đối ổn định, có lẽ kế hoạch này có khả năng thực hiện. Vừa đi vừa nghĩ, bất giác anh đã ra khỏi cổng trường. Nghĩ đã thông, anh chợt thấy đói bụng liền ngẩng lên, quán cơm Huệ Giai đã ở ngay trước mặt, đây có lẽ cũng là ý trời! Anh bèn vui vẻ bước vào.

Vừa qua giờ cơm, trong quán chỉ còn mấy người ăn no rồi việc ngồi rung đùi dán mắt vào ti vi treo trên tường, trừ bà chủ ra, quán còn có thêm một

người phụ bếp. “Cho bát mì xé nhé!” Anh cười với bà chủ nhưng bà ta đã quên khuấy mất anh, con người ta quả là một loài vật hay quên!

Anh nghiêng đầu, vừa uống nước vừa đợi bà chủ. Chỗ anh và cô từng ngồi khi trước đã bị một gã trông như công nhân chiếm mất khiến anh hơi thất vọng. Ăn xong bát mì, lúc trả tiền hình như bà chủ chợt nhận ra anh, tay đưa tiền mà mắt cứ ngây ra nhìn anh chăm chăm, Quán Nhiên chỉ cười rồi quay người đi ra khỏi quán.

Noel sắp đến thật rồi, cửa hàng lưu niệm ngoài công trường cũng lấy sơn phun lên cửa kính mấy chữ “Giáng sinh an lành” thật to. Phải rồi, Noel phải có quà chứ, anh nên mua gì cho cô đây nhỉ? Trong tiệm toàn là sinh viên nên anh cứ loay quanh hoài ngoài cửa không tiện vào. “Trưa mai”, Quán Nhiên sực nhớ tới thời gian viết trong thư, nhưng sao lại phải gặp nhau ở công trường chứ? Cô không muốn tới phòng anh, anh cũng chẳng muốn cô tới, hay lại như lần trước, đưa cô tới một nơi khác, một nơi mà chẳng ai nhận ra được họ?

Tám giờ tối anh mới quay về phòng, dọc đường ngang qua ký túc nam, anh chợt nhớ tới Viên Dương, thực ra, lòng anh vẫn luôn canh cánh về cậu.

Năm ngoái Quán Nhiên đã vào ký túc nam một lần. Anh muốn tới đây thường xuyên nhưng nơi này không phải dành cho anh, chỉ e rằng đám sinh viên cũng chẳng thích thú gì khi thấy mình lui tới.

Một sinh viên chạm mặt anh ngoài hành lang, lập tức đám sinh viên lớp anh đều xúm cả lại.

“Viên Dương ở đâu?” Anh nói rõ rằng mình tới thăm Viên Dương, tức khắc

mấy cậu sinh viên dẫn anh đến nơi. “Viên Dương ơi, thầy tới thăm cậu này!” Lớp trưởng gọi bằng giọng Hà Nam đặc sệt, “Giờ cậu ấy cũng đỡ nhiều rồi thầy ạ, vừa nãy còn ăn hết một quả chuối to tướng...”

Thấy anh bước vào phòng, Viên Dương giật nảy mình, vội ngồi dậy. “Em chào thầy ạ.” Cậu ta cảm kích cất tiếng chào, khước mắt đỏ lên. Anh nắm lấy tay cậu rồi ngồi xuống bên cạnh, gân đay cậu ta gầy quá, gầy đến nỗi anh cũng xót xa. “Thầy yên tâm, mai là em đi học được rồi.” Viên Dương lúng túng chẳng biết phải nói gì, chỉ thấy cười cười an ủi. “Đừng vội, thầy đảm bảo là em sẽ thi qua mà!” “Thế em có qua được không thầy?” Lớp phó thể dục đứng cạnh cười khi hỏi. “Em hả, em phải ôn bài thật kỹ!” Anh cũng rất quý cậu sinh viên quê Vân Nam này.

“Đừng vội, em là con trai, phải dũng cảm lên!” Trước lúc đi anh còn nắm chặt lấy tay Viên Dương. Cậu gật đầu, loạng choạng đứng dậy, định tiễn anh nhưng lại bị mấy cậu bạn giữ lại.

Sáng thứ Tư, Quản Nhiên đang sửa soạn lên đường, trước hết anh nhờ cô Từ xin với bí thư Đảng ủy Trường của khoa cho mình nghỉ một ngày, tiết học buổi chiều anh cũng không lên lớp. Ngoài ra anh còn đổi tiết Điện học cơ sở ngày mai lên sáng nay.

“Anh dám bỏ cuộc họp của bí thư Trường à?” Sao thế? Hay là có hẹn? Hình như cô Từ đã nhạy cảm nhận ra vẻ khàng khác của anh.

“Bạn học gặp nhau thôi mà! Bao nhiêu năm rồi mới gặp một lần...” Quản Nhiên đáp lấy lệ, vừa lúc đó máy nhắn tin giắt lưng của lão Vương lại kêu lên, anh ta vội chạy tới bên điện thoại.

“Cô có khi cũng nên mua cái máy nhắn tin mà giắt lưng, đỡ phải canh điện thoại đợi bạn trai gọi tới.” Quản Nhiên nháy mắt vợ cô Từ rồi quay lưng đi thẳng ra ngoài.

Lúc ăn trưa, Tề Linh chẳng nuốt nổi. Suốt đêm qua cô đã không ngủ được, hễ nhắm mắt là lại rơi vào ác mộng, cô mơ thấy mình khóa thân giữa một miền hoang vắng không một bóng người, bị người ta truy đuổi, những người đó muốn giết chết cô. Cô cứ liên tục phải lẩn vào hốc cây bụi cỏ nhưng dường như mấy người đó luôn phát hiện ra, cô chạy không ngừng nghỉ mà chẳng thấy ai tới cứu, sao chẳng có ai cứu cô cả? Nhớ tới anh, cô liền gào lên gọi tên anh, nhưng anh ở đâu cơ chứ? Cô hoảng loạn nhìn quanh. Lúc này trước mặt cô chợt xuất hiện một bóng người nhìn dáng dấp chính là anh, cô vội cuống quýt chạy đến nhưng thoáng cái bóng người đó đã biến mất, cô liền khựng lại đảo dác kiếm tìm. Đột nhiên có ai ôm choàng lấy cô từ phía sau, cô vùng vẫy ngoảnh lại liền trông thấy Viên Dương đang ôm chặt lấy mình, cậu ghì siết lấy cô khiến cô nghẹt cả thở.

“Buông mình ra đi! Có người muốn giết mình!” Cô hét lớn. Viên Dương liền buông cô ra nhưng mấy người đuổi giết cô đã tới sát nút. “Đừng sợ! Mình sẽ bảo vệ cậu mà!” Viên Dương nói rồi xông lên, chỉ nghe thấy tiếng súng “đoàng” một tiếng, cậu đã ngã vật ra, cô cũng sợ đến rụng rời liền ngồi bật dậy, mới nhận ra chỉ là ác mộng.

Tỉnh giấc, Tề Linh chẳng đủ tiếp, cảnh tượng trong mơ cứ chập chờn trước mặt, cô đành mở mắt chong chong đến sáng. Chẳng hiểu sao lúc này cô lại thấy sờ sờ, một dự cảm không lành luôn hiện hữu khiến cô kinh khiếp.

Lúc ăn tối, cuối cùng Tề Linh cũng trông thấy Quản Nhiên, anh đưa mắt nhìn cô dò hỏi, lúc đó nếu cô đổi ý hẳn vẫn còn kịp nhưng cô biết mình

chẳng thể nào thay đổi, mọi chuyện giữa hai người chẳng thể nào thay đổi nữa, đành nghiêm trang gật đầu. Anh hiểu ý, lập tức rời mắt nhìn sang điều thuốc đang hút dở trên tay.

Tề Linh nhìn ra cửa, trời hôm nay không đẹp lắm, cảnh vật xa xa cứ mờ mịt như chìm trong màn sương mù ẩm thấp. Sáng nay trong giờ học cô đã đồng ý tuyên bố với mấy cô bạn rằng chiều mình sẽ tới nhà cậu, công ty cậu của cô tổ chức một party sang trọng, cô phải tham gia... Cô kéo tay Giả Văn ngồi bên. “Nếu tối nay mình không về thì mai cậu xin nghỉ hộ mình nhé! Cứ nói là mình bị ốm!” Nói rồi cô nghiêng răng đứng dậy, rảo bước ra khỏi nhà ăn.

Quản Nhiên lững thững theo sau cô, vừa đi anh vừa thong thả hút cho xong điều thuốc. Vở kịch này đã mở màn, anh cũng chẳng vội ra sân khấu, vai nam chính trong phim luôn đứng phía sau, đâu vội ra sân khấu làm gì. Hút hết điều thuốc, anh còn phải vòng về ký túc, đi chơi với cô nhất định phải đem theo tiền, đây là chân lý mà anh mới ngộ được gần đây.

Quản Nhiên hòa cùng dòng người thong dong ra khỏi nhà ăn, anh phải quay về phòng trước đã. Anh giắt vào người tất cả số tiền mặt mà mình có rồi soi gương kéo khóa áo lên, nhìn đồng hồ thấy mới hai giờ rưỡi, anh nghĩ có lẽ cô đã tới chỗ hẹn đợi mình. Vừa nghĩ tới Tề Linh anh đã không sao kiềm chế nổi, chỉ muốn được gặp cô ngay, anh đã thèm khát cô lâu lắm rồi.

Vừa đi anh vừa để ý xung quanh, sau giờ cơm trưa, người qua lại trên đường vô cùng thưa thớt, khung cảnh cũng vì thế mà đượm màu ảm đạm. Lúc ra khỏi cổng anh cố tình đi chậm lại, đảo mắt nhìn quanh, hình như chưa thấy cô đến, lẽ nào anh tới sớm quá sao? Anh bắt đầu hồi hận vì đã vội vàng chạy tới.

Quản Nhiên quay mình như đang tìm thứ gì đó rơi dưới đất, anh không muốn người khác nhận ra mình đang đợi ai đó trước cổng trường. “Thầy ơi, thầy!” Phía sau có người gọi, anh ngoảnh lại thấy Tề Linh từ sau gốc ngô đồng Pháp sừng sững bước ra vẫy tay với mình. Anh đảo mắt nhìn quanh, thấy chẳng ai để ý tới bọn họ mới yên tâm phần nào, vừa khéo một chiếc xe ba bánh đang đợi khách đỗ xích ngay bên cạnh, anh trao đổi với tài xế một câu rồi kéo rèm cửa bước lên xe trước. Xe đỗ lại trước mặt Tề Linh, cô nhìn quanh rồi thong thả bước lên, trong xe tối mịt, anh phải nắm lấy tay cô. “Đi đâu ạ?” Cô hỏi.

“Tây An!” Anh quyết định. Trong thị trấn nhỏ này, bọn họ gần như chẳng có chỗ nào để đi nữa cả. Chiếc xe xóc nảy lên khiến đầu cô đập cốp phải thành cửa. “Em ngồi cho vững.” Anh quàng tay qua ôm cô vào lòng.

Tề Linh ôm chặt lấy cánh tay anh, chẳng hiểu sao cô chợt thấy nghẹn ngào. “Em còn tưởng anh sẽ không đến nữa...”

Anh đặt tay lên đùi cô dịu dàng vuốt ve. “Sao tôi lại không tới chứ? Con bò câu nhỏ của tôi...” Nói rồi anh xóc lấy cô đặt lên đùi... Anh tốc áo cô lên, thô bạo thọc tay vào bầu ngực mềm mại của cô, anh giữ chặt lấy cô, giữ chặt lấy thứ căng chắc mát rượi của cô, đó là đỉnh cao dục vọng của anh, cũng là nắm mồ kiên cố của anh. Anh thô bạo, anh gấp gáp muốn giải tỏa dục vọng đang cuộn cuộn trào lên trong lòng, anh yêu cô nhưng tình yêu lại giày vò anh đến nông nổi này, anh phải dùng phương cách khiến cô đau khổ này để thể hiện tình cảm của mình.

Chiếc xe tròng trành nghiêng ngả khiến anh phải giữ chặt lấy cô, chỉ sợ xe ngừng đột ngột cô sẽ bị văng ra ngoài trong trạng thái trần nửa người. Quá vậy, xe đã dừng nhưng dừng lại từ từ nên bọn họ có thời gian sửa sang lại y phục của mình cho tề chỉnh. Quản Nhiên nhảy xuống trước rồi nắm tay đỡ

Tề Linh bước xuống, cô vừa loạng choạng đã được anh ôm chặt lấy, lúc này đây cô mặc kệ ánh mắt người khác, chỉ thấy trời xoay đất chuyển, bèn vùi mặt vào áo anh, cảm thấy anh như một thân cây vững chãi... “Cô ấy hơi say xe.” Anh giải thích với tay tài xế đang nghi hoặc.

Bến xe vừa khéo có một chuyến xe khách trưa nay bắt đầu đi Tây An. Trên xe cũng chỉ có lác đác mấy người. Quản Nhiên bước lên nhìn quanh, không thấy người quen kẻ biết nào, chỉ có mấy người trông như nông dân ngồi phía trước, anh liền kiếm một chỗ phía sau ngồi xuống, còn cô vẫn ngồi bên cửa sổ. “Em đỡ hơn chưa?” Ngồi trên xe, anh nắm lấy tay cô dịu dàng hỏi nhỏ. “Ồn rồi! Em không sao đâu!” Tề Linh gắng lắc đầu, mặt đỏ bừng lên vì thẹn, cô tựa đầu vào vai anh, có lẽ vừa nãy quá hưng phấn nên mới bị hư thoát như thế, tay kia cô đưa lên vuốt vuốt mái tóc rối rối vô thức khép vạt áo lại, có lẽ nịt ngực cũng đã bị lệch, cô đành phải nghiêng người chỉnh lại.

Xe chạy từ từ, Tề Linh tựa vào người anh, dõi mắt nhìn ra cửa sổ, bên ngoài chỉ thấy một màu xanh ngắt của ruộng mạch vào đông trải ra tít tắp, xa xa, bầu trời màu vỏ cua âm đạm đang áp xuống mấy ngọn cây, toát lên vẻ hiu quạnh khôn cùng, có lẽ còn có sương mù nên những thôn làng phía xa đều nhạt nhòa như vẽ bằng mực lợt, hơn nữa màu sắc càng lúc càng nhạt, sau cùng thì nhòa hẳn đi không sao trông rõ. Tề Linh quay đầu đi nhắm nghiền mắt, tận hưởng cảm giác ấm áp lạ lùng này, chỉ mong sao xe cứ chạy hoài chạy mãi, vĩnh viễn đừng dừng lại, cứ chở cô cùng anh đi mãi đi mãi tới một địa danh không tên nào đó... Giữa lúc mơ màng, Tề Linh thấy anh đặt tay lên đùi mình khiến đùi cô nóng bừng, một luồng hơi nóng lan dần lên trên, cô giữ tay lại, siết chặt lấy...

Tề Linh cúi đầu, không dám nhìn vào mắt anh, cô sợ ánh mắt nóng bỏng của anh sẽ thổi đám tro tàn trên mình cô cháy bùng lên trong thoáng chốc. Lúc nào cô cũng cảm nhận được mọi điều trong mắt anh, ngay từ đầu, từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã nhìn thấu được những suy nghĩ sâu xa đầy tránh

né của anh, ánh mắt anh nhìn cô luôn đong đầy đau đớn, đó là nỗi đau định mệnh không sao hóa giải nổi, cô hiểu mục đích của anh, anh chỉ muốn chiếm hữu mọi thứ thuộc về cô.

Quản Nhiên muốn có cô, ánh mắt anh đang dừng lại trên bụng cô, chỗ đó phập phồng liên tiếp, ứ đầy dục vọng mãnh liệt, chẳng hiểu sao một niềm khao khát lạ lùng cứ đập thùm thụp ở đó tựa như động mạch, hơn nữa càng lúc lại càng gấp gáp. Thích! Thích! Thích! Cô thấy mình sắp không kiềm chế nổi nữa, nhưng đang ở trên xe... Tề Linh vội ngoảnh sang nhìn anh, nói gấp gáp: “Thầy chưa tặng em quà Noel à?” Dứt lời cô mới dám thở phào nhẹ nhõm.

“Merry Christmas! Tặng em một câu tiếng Anh trước.” Anh dí dỏm đùa.

“Không được! Phải tặng em quà cơ!” Cô nói vẻ nghiêm túc rồi đẩy tay anh ra khỏi đùi mình.

“Được rồi, em thích gì nào?” Anh nhỏ giọng đáp ứng ngay bởi đã có người trên xe ngoảnh lại nhìn bọn họ.

“Thích..thầy có mang tiền không đã?” Tề Linh chần chừ, cô đang nghĩ phải chăng mình đã quá tham lam liền cười cười ngả đầu qua hỏi dò anh, nhưng chẳng hiểu sao mặt lại đỏ bừng lên, cô thấy câu này có phần quá đáng, dù là đùa cũng không ổn. Cô thật ngốc, sao lại có thể nhắc tới tiền với anh chứ? “Dây chuyền nhé?” Anh sực nhớ ra sợi dây mà cô thích dạo đến Tây An lần trước, điều này anh cũng đã nghĩ tới, còn dựa trên giá trị sợi dây mà đem tiền theo. Nhưng vừa buột miệng nói ra, anh cũng không khỏi sửng người bởi số tiền mang theo chỉ đủ mua mỗi sợi dây đó.

“Không, em muốn một cái máy nhắn tin cơ, thầy mua cho em một cái được không?”

Cuối cùng cô cũng nói tuột ra, cô đã muốn có một chiếc từ lâu rồi.

“”Máy nhắn tin ư?” Quán Nhiên ngẩn người ra rồi mỉm cười, anh đã hiểu ý cô, bọn họ cần có công cụ liên lạc, hơn nữa thứ này giờ cũng không đắt. “Em mang chứng minh thư không?” Anh chợt nhớ ra hình như lão Vương nói mua cái này phải có giấy tờ chứng nhận.

“Có!” Cô đã chuẩn bị đầy đủ cả. “Đồng hồ của em đứt dây đến nơi rồi, em có thể dùng nó thay đồng hồ” Nói rồi cô giơ tay cho anh thấy.

Cô thích một chiếc trông xinh xắn, màu sắc long lanh, giá niêm yết còn rẻ hơn anh tưởng. “Đề giắt lưng à? Con gái toàn bỏ vào túi thôi.” Anh đặt tay lên eo lưng thon mềm của cô, thấy cô vẫn chưa có thắt lưng, mà bộ đồ này phải đi với thắt lưng da trắng mới đẹp. Anh chăm chú cho cô từng li từng tí như chăm chú cho bức họa của mình.

Đúng là cô còn trẻ quá, trẻ đến nỗi chưa có một nếp nhăn, cặp mắt hai mí hoàn mỹ như dao khắc, làn da mịn màng không chút tì vết, thuần khiết tới nỗi chẳng gợn chút gì giả tạo, cô là của anh, là người duy nhất mà anh khao khát, anh siết chặt lấy chiếc eo mềm mại của cô, khắc sâu ánh mắt mình lên thân thể cô.

Tê Linh hơi căng thẳng, cô nắm chắc chiếc máy trong tay, cuối cùng thứ mà cô ngày đêm mong mong đêm muốn bao lâu cũng đã đến tay nhưng cô chẳng hề vui vẻ, thậm chí còn thấy có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Có lẽ vì nó tới quá dễ dàng chẳng, cô tự trả lời. “Tí nữa về xem hướng

dẫn sử dụng, cái này dùng cũng dễ thôi!” Anh đặt tờ hướng dẫn bán kèm vào tay cô, giờ đây, chiếc máy này đã hoàn toàn thuộc về cô rồi.

Ngoài trời bắt đầu đổ tuyết, mây đen như một chiếc lồng lớn phủ chụp xuống đầu, trời tối mù mịt. Theo anh nhớ, Noel năm nào cũng xấu trời, hơn nữa phần lớn thời gian đều đổ tuyết. Dừng chân trước tòa nhà Bru chính cạnh tháp đồng hồ một lát, anh lại kéo tay cô đi tới phố Đông, tuyết càng lúc càng lớn, hoa tuyết bay trắng trời như những cụm bông vỡ bung ra phiêu tán tận cuối trời, trận tuyết thứ hai năm 1999, rất nhiều năm sau Tề Linh còn nhớ rõ cảnh tượng ngày hôm ấy, trên đường người qua lại tấp nập, trong đêm thánh vô cùng, bốn phía quanh tháp đồng hồ hết như đại dương cuộn cuộn gió bão, người chen kẻ lấn lộn xộn cùng hoa tuyết bay tan tác hỗn loạn hết cả lên, chỉ riêng tháp chuông sừng sững màu tro nhạt vẫn đứng yên tại chỗ như mắt bão... Anh nắm lấy tay cô như thể kéo chiếc va li có bánh xe, chỉ sợ hễ lỏng tay cô sẽ bị dòng người chen chúc kia nuốt chửng. Cô là của anh, anh không thể để cô tuột khỏi tay mình lần nữa. Ở Khai Nguyên Thương Thành(2), anh mua cho cô một chiếc ví vàng nhạt cùng một chiếc thắt lưng xanh lá (cô thích màu xanh lá), cô liền mang ngay vào, anh giúp cô đeo rồi khăng khăng đặt tay lên cô, lần xuống võ nhẹ vào cặp mông đầy đặn của cô, cặp mông đó đầy tràn khát vọng của anh, anh chông chắt những khát vọng của mình lên cao, cao mãi, tới đủ cao thì lại ấn vào... Cô đi theo anh một cách vô mục đích, anh dắt tới đâu thì cô theo tới đó. Bọn họ đang tìm một khách sạn nhưng hình như khách sạn nào cũng đã hết chỗ. Anh dắt tay cô đi hết ngõ này sang ngõ khác. Bọn họ là tình nhân, một đôi tình nhân không chón nương thân, cuối cùng cũng tìm được phòng trong một khách sạn nhỏ ở cửa Đoan Lý gần tường thành...

“Đành ở tạm vậy.” Anh không nỡ để cô ngủ cùng mình trong gian phòng đơn sơ thế này.

Ngay cạnh khách sạn là một tiệm bán vòng hoa, biển hiệu đề “Văn phòng núi Tây Phượng”. Quán Nhiên trông thấy liền cau mày mặc cả với

chủ khách sạn: “Ít ra thì cũng phải cho chúng tôi tấm ga giường mới cho sạch chứ, tôi có thể mua lại nó sau khi đã dùng...”

Cửa phòng đóng sập lại sau lưng, anh chưa yên tâm còn đẩy đẩy để thử xem cánh cửa gỗ đó có bền không. Trên cửa có một lỗ hồng nhỏ đứt vừa cây bút, anh thọc ngón tay vào thấy bên trong đã bị nhét giấy.

Tề Linh mệt lả nằm vật ra giường, hôm nay cô đã đi quá nhiều đường đất, chân xước sát hết cả. Cô cởi boot ra, duỗi thẳng một chân trên giường, trong phòng có hai chiếc giường đơn, chiếc kia kê gần cửa sổ. Cô nhìn anh, nhìn anh bước tới kéo rèm cửa lại... Cô trở mình đứng dậy cởi áo khoác treo lên mắc áo cạnh giường rồi ngả người nằm xuống tựa mình vào chăn, cả chăn và giường đều rất êm ái, vừa đặt mình xuống đã lún thật sâu. Thấy hơi khó chịu, cô lại gượng chống tay xuống giường nhòm người dậy.

Anh thông thả tiến lại, mỗi bước chân đều khiến cô sợ hết hồn. Cô ngẩn ra nhìn anh, ánh mắt hiện lên vẻ lo lắng khôn cùng. Cuồng phong bão táp mà cô dự tưởng còn chưa trút xuống, anh chỉ nhẹ nhàng ngồi bên cô, thở dài rồi im lặng.

“Đi bao nhiêu đường đất như thế, chắc anh cũng mệt rồi.” Tề Linh nghĩ vậy liền thả lỏng người ra nằm ngả vào chăn, trong chớp mắt cô thấy người nhẹ lâng lâng như đột ngột mất hết tri giác, thân mình như đang rơi xuống vực sâu không đáy. Tề Linh ghéch cổ lên để nằm thoải mái hơn, hệt như nhận được ám hiệu thôi miên, cô thấy người rã rời, bả hoải thực sự, đôi mắt khi này còn đầy kính hãi thoáng chốc đã trở nên mỗi mệt khôn tả, mí mắt cứ sụp xuống. Anh đang ngồi cạnh nhưng cô chỉ uể oải liếc nhìn rồi nhắm nghiền mắt lại như ngủ... Giữa lúc mơ màng, cô thấy anh vươn tay lại, cánh tay quấn quanh mình cô như rắn, khẽ khàng xoa nắn nâng niu bộ ngực tròn căng từng chút từng chút một qua làn áo như muốn kiểm tra tính đàn hồi, thân thể cô bất giác cũng theo đó mà run lên, càng lúc càng run, cô

cảm thấy tấm thân mềm nhũn của mình đang hòa nhịp cùng anh mà từ từ tan ra, sụp xuống...

Quản Nhiên quỳ một chân bên giường, trong chớp mắt, dục vọng mãnh liệt của anh đã biến mất, hồ nước mới đây còn tràn đầy thoáng chốc đã rút xuống cạn sạch, chẳng còn một giọt. Thật lạ lùng? Yết hầu phập phồng, anh nhìn tấm thân đang ngủ mê mịch trước mặt mình, tự thấy những động tác trùng lặp mà cường điệu của mình khi này thật quá thừa và tức cười. Anh dùng tay đổi sang tư thế khác thoải mái hơn, đặt đầu cô gối lên đùi mình, món ngon trước mặt, nhất định phải nhẩn nha ăn mới thú. Cô đã khiến anh khao khát bấy lâu nay, thời kỳ đình trệ giảm béo(3) tích tụ bao lâu mới thành nhất định phải kéo dài! Anh vươn tay qua sờ nắn cô như đang nhào nặn một khối bột mì mềm mại mịn màng, anh phải từ từ thổi phồng dục vọng của mình lên như bong bóng vậy, thổi cho căng phồng lên, đến tiền tệ còn nở ra được, lẽ nào dục vọng của anh lại xẹp xuống được sao? Điều này hoàn toàn vô lý!

Cô là con mồi của anh, là món đồ chơi trong tay anh, anh muốn thấy nỗi đau khổ của cô khi dục vọng từ từ bùng lên, ngực căng ra từng chút một như dương vật anh cứ dần dần cương lên vậy. Áo ngực cô đã chật căng nhưng anh còn thọc tay vào khiến nó căng lên thêm nữa, anh muốn chèn ép nó, muốn đè ngọn núi chót vót trong đầu mình xuống, nhưng bỗng chốc dục vọng của anh đột nhiên sụp xuống hết như nịt ngực của cô bỗng bật khóa vậy, bầu ngực mới rồi còn bị đè bẹp xuống đã hất bung áo ngực, không còn gì bó buộc, cặp nhũ hoa cao vút nảy tung ra. dường như sự việc xảy ra quá đột ngột, Tề Linh chỉ biết kinh ngạc nhìn bộ ngực trần của mình lộ lộ ra ngoài như thể mình chẳng liên quan gì tới sự bất ngờ kỳ diệu đó, cô chợt thấy hốt hoảng, chẳng biết phải làm sao...

Anh yêu cô, anh chỉ biết biểu đạt tình yêu của mình một cách tàn khốc mà kỳ lạ thế này thôi, ngoài ra anh chẳng biết cách nào nữa cả. Anh đành phải

xin cô tha thứ bởi anh quá yêu cô, tình yêu của anh không thể dùng những thứ giả tạo như lời nói mà biểu lộ cho hết được! Trong tình yêu, lời nói thường quá giả tạo, giả tạo đến sơ sài, giả tạo đến không thể nói ra, dù có nói cũng chẳng hết ý, nói Đông nói Tây, thậm chí cả từ “yêu” cũng chỉ là phù phiếm vô trách nhiệm, không còn cách nào mới phải miễn cưỡng sử dụng mà thôi.

Về phương diện này ngôn ngữ chẳng có tác dụng gì cả, giải bày chỉ là hoang đường như điểm kỳ dị trong vụ nổ Big Bang vậy, có lẽ trước điều này, mọi định luật vật lý đều vô dụng.

“Còn nhan sắc của em nữa, sao có thể dùng lời nói mà miêu tả được? Em có biết mình đẹp đến chừng nào chẳng? Hẳn em không biết được đâu, ngôn ngữ làm sao hình dung nổi vẻ đẹp của em! Trước dung nhan của em, ngôn ngữ cũng trở nên vô dụng. Tôi yêu vô cùng từng tấc từng tấc da thịt em, yêu đến nỗi muốn xâu xé ngấu nghiến nuốt chửng nó! êu chính là huỷ diệt, là tàn bạo, là vô nghĩa, là vô lý! Diễn tả như thế chẳng phải rất hoang đường, rất sơ lược, rất nực cười sao? Nhưng yêu chính là như vậy đó! Chính là cảm giác phi logic như vậy...” Anh ôm chặt lấy cô, càng ôm càng chặt, muốn làm cô nghẹt thở trong đau khổ thêm lần nữa.

Cô rên lên van vỉ anh đừng nói nữa, giờ đây những lời của anh đã trở nên sắc bén tựa một lưỡi dao mổ đã gỉ sét, thân thể cô sắp bị xẻ ra dưới lời lẽ của anh rồi. “Em là của thầy, mọi thứ của em đều thuộc về thầy, thầy cứ lấy hết đi! Thầy muốn lấy đi thế nào thì lấy, mau lên! Mau lên đi thầy!” Cô giục giã anh, thân thể cô gãy giữa như nhụy hoa tươi thắm van cầu anh ban ơn cho lần nữa... Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng huyên náo, hai kẻ đang điên cuồng cũng nghe được, vội cảnh giác nhìn nhau bằng ánh mắt kinh sợ.

“Không xong rồi!” Anh thấy không ổn vội bật dậy cúi đầu tìm đồ lót. Đúng lúc đó, tiếng chìa khóa lách cách mở cửa đập vào tai anh. “Thôi xong!” Anh than thầm, biết rõ nguy hiểm đã ập tới. Cánh cửa bị người ta đẩy bật ra nghe “Rầm” một tiếng khiến Tề Linh sợ đến sững người ra, cứ thế lỏa lồ nằm đờ trên giường, anh phải vội vội tấp chần đắp lên. “Các

người định làm gì đây?” Anh run lấy bầy cúi xuống vợ lấy chiếc quần lót đã bị vo tròn lại...

Đừng mặc vào vội, đừng mặc vội! Lấy giấy tờ ra đây đã!” Hai kẻ mặc sắc phục quét đèn pin loang loáng qua mặt họ.

“Giấy tờ? Giấy tờ gì?” Anh lấy chần che thân.

“Đăng ký kết hôn! Thẻ công tác! Chứng minh thư!” Hai cặp mắt dâm ô nhìn chăm chặp vào gương mặt kinh hoàng của cô.

Quản Nhiên lục túi áo. “Tôi không mang đăng ký kết hôn, chỉ có thẻ công tác thôi.” Anh định với tay lấy quần áo của mình.

“Đừng mặc vội!” Kẻ kia cảnh cáo rồi cầm lấy thẻ công tác anh đưa. “Ồ, còn là giảng viên đại học, tri thức đấy chứ! Còn của cô đâu?” Hấn chỉ sang Tề Linh làm cô run bắn lên. “Ồ kia, kia ạ.” Cô chỉ chiếc áo khoác treo trên móc.

“Chứng minh thư! Có cả thẻ sinh viên nữa!” Gã mập lùn cuối cùng cũng tìm ra chứng cứ quan trọng, liền đưa mắt cho gã kia rồi đồng dục nói: “Các người đừng có ngủ, theo tôi về đồn mau! Ở đó có hai phòng đơn.”

“Về đồn?” Quản Nhiên sợ đến ngây ra. “Hai người muốn phạt bao nhiêu tôi xin nộp.” Anh cuống quýt mặc đồ rồi lần tìm trong túi nhưng chẳng thấy tiền, chỉ thấy thuốc lá

“Chúng tôi không lấy! “ Gã mập cười hăng hắc. “Thế này chẳng phải là

nhận tội rồi à?

Mau mặc đồ vào, theo tôi!” Hai kẻ kia quay mặt đi, Quán Nhiên vội ném đồ lót cho Tề Linh để cô mặc trong chăn. “Em đừng sợ.” Anh động viên cô. Lúc này rất đông người đã tụ tập bên ngoài, mấy kẻ tò mò còn định xông vào xem kết quả, tay cảnh sát cao cao phải bước ra chặn cửa, lớn tiếng nói: “Xem xem cái gì, có gì hay mà xem, chưa thấy gái điếm bao giờ hay sao! Thích thì theo họ về đồn mà xem...”

Quán Nhiên chột sững người, tay run lên, sau cùng cũng mặc xong quần. “Gái điếm ư?” Anh nhìn cô, cô cũng ngơ ngác nhìn anh, gái điếm ư? Anh muốn phản đối nhưng họng nghẹn lại nói không nên lời.

“Lên xe! Còn chông đời tôi sẽ còng lại đây!” Hai cảnh sát một cao một lùn quay lại cười cười giơ ngón tay cái với chủ khách sạn tỏ ý khen ngợi, ông chủ quay mình bước ra. Tề Linh đi chậm liền bị tay cảnh sát mập lùn đẩy vào vai một cái. “Đừng đẩy cô ấy!” Quán Nhiên chắn giữa hai người, rút năm trăm tệ trong túi rồi kéo tay cảnh sát cao cao qua một bên. “Chuyện này ta giải quyết riêng với nhau được không? Nếu không đủ tôi sẽ đưa thêm!” “Giải quyết riêng á? Anh coi chúng tôi là cái gì hả? Đẩy cô ta á? Không được đây! Mẹ nó, tôi còn phải hỏi đến anh đây!” Gã cảnh sát lùn lấy còng trên xe xuống rồi tiện thể cho anh một đá. Anh làm thỉnh, lặng lẽ nhìn cô rùi phui bụi đất trên đùi, hai người bị giải lên xe.

Nhờ ánh đèn xe, Quán Nhiên nhận ra đó là một đồn công an nằm ngay mặt đường, vừa vào cửa họ đã bị dẫn vào một gian phòng sát cầu thang, trong phòng chỉ có một ngọn đèn mờ mịt, cửa sổ gắn song sắt rất to. Vẫn là hai tay cảnh sát một cao một lùn thăm vãn họ.

“Tách bọn chúng ra! Tôi sẽ hỏi con bé kia!” Gã mập lùn lại đẩy Tề Linh một cái, cô cúi đầu, khuôn mặt đẫm nước mắt. Cô bị hấn lôi ra khỏi phòng, đẩy sang phòng đối diện bên kia hành lang rồi khóa luôn cửa lại, ngoảnh

đầu nhìn chỉ trông thấy cánh cửa đóng im ỉm. Ngực cô lại bị đẩy một cái nhưng cô chẳng còn cảm giác xấu hổ nữa, chuyện này cũng giống trên phim mà thôi, cô chỉ biết hốt hoảng giương mắt nhìn gã đàn ông mập mạp lùn hơn cả mình đang đứng trước mặt.

“Ngồi xồm!” Hấn đá vào chân khiến Tề Linh ngã quỵ xuống đó, hai tay chống xuống sàn, cô bò dậy, ngồi xồm trong góc tường. Đây không phải là đóng phim, cũng không phải là ác mộng! Đầu cô ong ong lên nhưng vẫn không sao chấp nhận nỗi buồn ngoặt này. Cô luôn thấy cảnh tượng trước mắt không phải là sự thực mà chỉ như một cơn ác mộng đó thôi. “Một lần anh ta cho cô bao nhiêu tiền? Khai thực ra xem...” “Không nhận à? Tôi có cách bắt nhận! Chắc cô chưa biết thế nào là roi điện đâu nhỉ, cái này còn cứng hơn, thô hơn cơ...”

Ở phòng bên, Quán Nhiên vẫn đang thực hiện màn chào hỏi với tay cảnh sát kia, anh cảm thấy người này dễ đối phó hơn gã lùn. Ở đây anh chẳng còn là thầy giáo nữa, chỉ có thể dùng trí óc của mình thăm dò nhược điểm của đối phương mà thôi. “Như vậy sao có thể coi là mua dâm được? Mua dâm là quan hệ bất chính, đôi bên giao dịch với nhau kia, tôi tới Tây An vốn định tìm một người bạn làm nhà báo..” Anh định dùng sức mạnh truyền thông để hù hấn ta, quả nhiên, tay cảnh sát đã hơi lưỡng lự, lẩm bẫm: “Tôi nghĩ giảng viên đại học các anh sẽ không...” “Nhà anh có ai học đại học không?” Quán Nhiên đã thấy một tia hy vọng liền thừa thắng truy kích... Đột nhiên tiếng thét của cô vang lên khiến anh suýt nữa ngã phệt xuống đất. Anh không yên tâm nổi, gã cảnh sát kia nhìn dâm ô thế kia mà. Quán Nhiên gắng gượng đứng dậy, đúng lúc này cửa kẹt một tiếng, tay cảnh sát kia sung sướng bước vào, nhìn anh đầy khinh miệt. “Hấn ta nhận chưa? Con bé kia đã điếm chỉ vào biên bản rồi! Báo cho nhà trường tới đưa người về!” Hấn cười đều, phe phẩy tờ giấy trong tay mình.

“Các người làm vậy là bức cung! Anh làm gì cô ấy rồi?” Quán Nhiên xông

tới định giật lấy tờ giấy nhưng còn chưa chạm được vào nó anh đã bị ghì chặt lại, lồng ngực nhói lên, trong chớp mắt, cả thân mình anh gục xuống. Học về điện, anh biết cảm giác bị điện áp hơn 100V quật vào người là thế nào. Anh muốn phản kháng nhưng toàn thân bại hoại yếu ớt, cuối cùng, hai kẻ kia cũng đã phát hiện ra nhược điểm của anh.

Kẻ đã bị nắm thóp thì chẳng còn tư cách gì mà cò kè ngã giá. “Nghĩ cách gọi người đem năm ngàn tệ tới đây! Đó là giá thị trường!” Gã béo bĩu cặp môi bóng nhẫy, chẳng buồn nhìn anh.

Quản Nhiên chấp nhận ngay cái giá đó, giữa lúc máu chột này anh vẫn tỉnh táo cân nhắc được nặng nhẹ thiệt hơn, nhưng tiền của anh đều để ở sổ tiết kiệm trong ngăn tủ tại ký túc, ai đi lấy tiền hộ anh được chứ? Anh không nghĩ ra được ai có thể giúp mình...

“Không muốn cho cả trường biết thì nghĩ cách kêu người đem tiền tới đi!” Tay cảnh sát cao cao bung một bình trà màu xanh bước lại.

Quản Nhiên đã tuyệt vọng, anh cầu xin họ thả một trong hai người ra để đi lấy tiền, anh bảo đảm sẽ không nuốt lời. “Là năm ngàn tệ, chỉ có năm ngàn tệ thôi mà!” Anh quyết định dùng tiền giải nạn nên tình nguyện ở lại đây để cô đi lấy tiền, cô không có tiền, giữ lại đây cũng vô dụng...

Mãi đến khi trời hửng sáng bọn họ mới chịu nhượng bộ. Cô bị dắt tới cạnh anh, đã quá nửa đêm, cô đã ti tụy đi nhiều. “Họ đã làm gì em chưa?” Anh lo nhất là chuyện này. Cô ngẩn ngơ lắc đầu. “Thế thì tốt!” Anh thấy nhẹ lòng hơn, dù không yên lòng cũng làm được gì đâu!

Anh dặn dò cô nơi cất sổ tiết kiệm và mật mã rồi đưa chìa khóa phòng cho cô. Trong sổ tiết kiệm còn một vạn tệ, tất cả chỉ có chừng đó. “Miễn là nhà trường không biết thôi, còn mọi chuyện khác chẳng lo đâu! Mất tiền thì lại

kiếm được mà!” Anh an ủi. Tề Linh khóc nức nở, cô cầm lấy đôi tay bị còng của anh mà khóc òa lên, là cô đã hại anh, cô không nên viết ra bức thư đó...

“Đều là do số mệnh cả!” Anh đổ mọi sai lầm cho số mệnh, mọi chuyện đều do định mệnh mà thôi. Giờ đây anh chỉ biết lấy quan niệm về số mệnh theo chủ nghĩa duy tâm để làm tê liệt những sợi thần kinh hèn yếu của mình, bằng không anh sẽ không sống nổi, trước mặt cô, anh nhất định phải kiên cường, không được suy sụp.

Cánh cửa đóng lại, tầm nhìn mờ mịt của anh cũng vì thế mà bị chặn ngang. Cô đã đi rồi, chỉ còn mình anh ở lại đây. “Liệu cô ấy có bắt được xe về trường không? Lỡ như lại gặp phải kẻ xấu trên đường...” Đột nhiên lòng anh lại nhói lên lo lắng bèn vung vẩy định đứng dậy nhưng thấy đầu nặng trĩu, toàn thân vô lực, người bên ngoài đi qua đi lại không ngớt, lúc này anh chợt nghe thấy một giọng nói từ bên ngoài vọng vào. “Nhót gã mua dâm lại và kêu người đi lấy tiền rồi. Hình như còn là giảng viên đại học gì đó nữa.” Quản Nhiên đã gần như vô cảm với những lời này, trải qua một đêm, anh đã khóa chặt mọi cảm quan của mình, lời nói chẳng thể làm đau anh, có điều anh vẫn lấy làm lạ rằng sao mình có thể là giảng viên đại học cơ chứ? Anh cuộn trong mình trong góc, hai tay bị còng, ngực vẫn đau ê ẩm, hai chân tê dại vì ngồi xổm, không sao đứng lên nổi nữa, “Lễ Giáng sinh”... Anh đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có người nhắc tới ba chữ đó! Cuối cùng, anh cũng nhớ ra rằng hôm nay chính là giáng sinh.

Gần tới trưa, Quản Nhiên nghe thấy tiếng mở cửa. Ngõ Tề Linh quay lại, anh vội gượng dậy, nhưng khi cánh cửa bật ra, anh giật nảy mình.

Đứng ngoài cửa chính là chủ nhiệm khoa cùng bí thư Đảng ủy nhà trường, cạnh đó còn có tay cảnh sát mập lùn đêm qua.

“Các anh giao cậu ấy cho tôi! Trở về chúng tôi nhất định sẽ xử lý thật nghiêm!” Bí thư Đảng ủy sốt ruột giơ tay xoa xoa mái đầu sắp rụng trụi cả tóc rồi làm một động tác rất kiên quyết. Ngồi trên xe trở về trường, chủ nhiệm khoa nói anh tạm thời bị thôi làm chủ nhiệm, bài vở kỳ này về cơ bản cũng đã dạy xong, tạm thời không phải lên lớp. Chẳng ai trung cầu ý kiến anh cả, chủ nhiệm khoa chỉ thông báo cho anh giống như những k khác đã thông báo cho anh lúc ở đồn mà thôi, anh không có cơ hội biện minh, cũng chẳng muốn phân trần gì hết, chỉ cảm thấy đầu nặng trĩu. Về tới trường, trong khoảnh khắc bước ra khỏi xe, anh nhận thấy mọi thứ trước mắt đều là đã thay đổi, ánh mắt mọi người nhìn anh đầy xa lạ, chẳng ai bước đến chào hỏi anh, ngay đến các sinh viên cũng đứng từ xa chỉ trỏ, chẳng hiểu là do cảm giác của anh có vấn đề hay mọi người đều đã biết hết chuyện nữa. Đây rõ ràng là một vụ tai tiếng, anh cùng học trò tới Tây An thuê “nhà nghỉ” bị người ta tóm được. “Chính là hấn đấy, trông thì đạo mạo nghiêm trang thế mà...” Anh tựa hồ nghe thấy câu đó.

Quản Nhiên giam mình trong phòng, rúc đầu vào chăn ngủ vùi. Trong mộng dường như anh nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa, cứ gõ đi, gõ đi, anh nhất định không mở. Anh thấy thân thể mình như mất đi giá đỡ, không sao nhúc nhích được, đầu óc trống rỗng, thân hình bồng bềnh giữa không trung, chẳng thể nghĩ ngợi gì nhưng chuyện gì cũng biết. Anh sợ ánh sáng ngoài cửa sổ, sợ ánh đèn pin loang loáng quét qua mặt mình, anh trở nên miễn cảm với mọi nguồn sáng. Gần tối anh mới thấy đói bụng, sực nhớ ra trong phòng còn ít quà vặt, túi quà vặt mua từ chiều hôm đó vẫn bỏ cả trong tủ lạnh, bèn loạng choạng xuống giường bật đèn, ánh đèn khiến anh ứa nước mắt.

Ăn được chút ít, Quản Nhiên cũng thấy đỡ hơn nhiều. Thấy một bao thuốc đã bóc trên bàn, anh như gặp được cứu tinh, liền châm một điếu thuốc, để những ý nghĩ của mình phơ phất bay đi như những sợi khói xanh. Anh thấy

mình đã lại có thể suy nghĩ, não bộ luôn là cơ quan hồi phục nhanh nhất của anh, vừa hút thuốc, anh vừa nghĩ lại những chuyện đã xảy ra tối qua.

Đầu tiên anh nhớ tới Tề Linh, là anh đã kéo cô đi khắp khách sạn này tới khách sạn khác, anh còn cố ý để lỡ chuyến xe cuối cùng về trường, anh muốn qua đêm cùng cô ở bên ngoài, đây là kế hoạch mà anh đã định. Sau đó anh nhớ rằng bọn họ đã tìm được một khách sạn nhỏ, chủ khách sạn là một lão trung niên hơi đầu vói chiếc mũi khoằm và cặp mắt sụp mí sắc lẹm, lão ta còn đòi xem giấy tờ của hai người, sau cùng cô đã rút chứng minh thư của mình ra đăng ký.

Sau đó nữa, trí nhớ của anh bị ngắt quãng, trước mắt chỉ thấy một màu vàng rực, rồi cánh cửa bị đẩy bật ra, một luồng sáng trắng quét qua mặt, anh bước lên xe, vô tình trông thấy lão chủ khách sạn hơi đầu ngằm ra hiệu với hai tay cảnh sát một cao một lùn. “Lại bắt được một đôi nữa!” Anh nghe thấy người dân quanh đó xì xào, rồi anh run rẩy bước vào một gian phòng, người khác hỏi, anh trả lời, đột nhiên nghe tiếng cô thét lên thảm thiết, anh liền xông tới nhưng bị nguồn điện cực mạnh quạt ngã, khi tỉnh lại, anh thấy hai tay bị còng. Sau cùng anh đành khuất phục, phải nhọc nhãi điếm chỉ vào biên bản, dấu tay đỏ lôm như máu...ép theo anh đưa chìa khóa cùng mã tài khoản cho cô để cô đi lấy tiền, đúng lúc này mạch tư duy của anh bỗng va phải chướng ngại. Rõ ràng anh đã đưa chìa khóa cho Tề Linh để cô đi lấy tiền nhưng sao chìa khóa lại về tay anh được? Anh sức nhớ ra, lúc xuống xe chính chủ nhiệm khoa đã đưa lại, bằng không làm sao anh vào nhà cho được... Hông rồi! Không thể nào! Anh cuống quýt rút chìa khóa trong túi ra nhìn thật kỹ, không sai, đúng là chùm chìa khóa của anh, nhưng anh vẫn lẩn cẩn, cảm thấy có lẽ tư duy của mình đã bị ngắt đi một đoạn như trong phim khoa học viễn tưởng về mất trí vậy.

Sao chìa khóa lại rơi vào tay chủ nhiệm khoa được chứ? Anh sức nhớ tới cuốn sổ tiết kiệm của mình, anh đã đưa chìa khóa cho Tề Linh để cô lấy sổ

tiết kiệm đi rút tiền kia mà? Anh bật dậy lấy chìa khóa mở ngăn kéo nhưng chẳng thấy sổ tiết kiệm đâu nữa. Quản Nhiên bỗng choáng váng sững sờ, lúc đi Tây An anh còn phân vân chẳng biết có nên đem sổ tiết kiệm theo không, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn để ở nhà. Anh ngồi phịch xuống giường, trong đầu nảy ra một ý nghĩ đáng sợ: liệu có phải Tề Linh đã lấy tiền của anh rồi trốn đi một mình, đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu anh không? Anh không dám nghĩ tiếp nữa, giờ đây tư duy của anh chỉ còn là một mớ bòng bong.

Anh nhất định phải tìm cô để hỏi cho rõ ràng. Nghĩ vậy anh lại thấy lo cho cô, liệu có phải cô một mình từ Tây An về đây đã bị lạc không? Còn nữa, anh lại nhớ tới tên béo dê cụ đó, liệu có phải hắn nhận tiền rồi còn nhốt cô lại không, nghĩ tới đây, anh cuống cả lên liền đứng dậy, rút áo lông trong tủ mặc vào cho đỡ lạnh rồi mở cửa bước ra, bóng đêm bên ngoài cũng đồng lõa với anh. Anh rút đầu vào trong áo, bên ngoài chỉ có một lớp vỏ cứng.

Tuyết đã tạnh nhưng trời vẫn còn rất lạnh, anh khép chặt áo, rảo bước thật nhanh trên đường. A sực nhớ ra chiếc máy nhắn tin mà mình đã tặng cô, để chọn được số đẹp cho cô, anh cũng phải mất thêm ba mươi tệ. “95168 (4), cứ thế mãi phát đạt” Anh nhớ lại rồi cười khỏ, tiếp tục đi thẳng ra cổng trường. Ngoài cổng trường vắng ngắt, bây giờ anh mới liếc đồng hồ, đang là giờ tự học buổi tối. Đang cúi đầu bước ra khỏi cổng trường, đột nhiên anh nhác thấy cả đám người đang xúm quanh một tờ thông báo mới dán. “Tề Linh đâu nhỉ?” Nghe thấy trong đám đông có người nhắc tới cô, anh vội dừng bước.

Anh đứng sau đám đông kiễng chân lên nhìn vào trong, là một tờ thông báo kỷ luật sinh viên. Tề Linh: đuổi học! Anh hoa cả mắt bèn xem kỹ, liền trông thấy dòng chữ “Bỏ học và vi phạm nội quy nhà trường”. Cô đã bị đuổi học rồi sao? Nhà trường sao lại ra quyết định nhanh chóng thế? Anh choáng váng đứng sau đám đông, không dám tin rằng cô học trò của mình đã... Giờ đây cô cũng đâu còn là học trò của anh nữa...

Trong đám đông có người ngoảnh lại khiến anh phải vội vã bỏ đi. Anh sợ bị nhận ra là thầy giáo của cô. Đám người đã bắt đầu có tiếng xì xào nhưng anh chẳng dám nghe, liền vội vã quay đầu đi thẳng ra ngoài.

Bà già trong trạm điện thoại công cộng hình như nhận ra bèn mỉm cười với anh. Anh cúi đầu không nhìn bà ta, chỉ chăm chú quay mấy chữ số xa lạ trên điện thoại, “Xin gọi 95168, chủ máy họ Tề!” Anh gọi liền ba cuộc rồi ngồi đợi nhưng hút hết hai điếu thuốc chẳng thấy ai gọi lại, bà lão kia bèn bước lại kiểm tra mã số mà anh gọi. Chẳng đợi được nữa, anh đành rút tiền ra trả bà ta.

Quản Nhiên quay về phòng. Anh lặng lẽ đi qua công trường như một kẻ tàng hình, chẳng ai chú ý tới anh, mà anh cũng chẳng muốn ai chú ý. Cảnh tờ thông báo vẫn có khá nhiều người xúm quanh, anh muốn qua đó đọc lại xem mình có nhìn lầm không nhưng chân chừ giây lát, cuối cùng vẫn bỏ đi. Sao anh có thể nhìn lầm được chứ? Chữ viết trên đó to như thế kia mà. Anh vội vã quay về, bóng anh từ từ chìm vào màn đêm thăm thẳm.

Đứng tại sân bóng rổ, anh có thể trông rõ ký túc nữ của cô, bên trong cũng chẳng còn mấy ngọn đèn, ngoảnh lại nhìn về phía lớp học của mình, thấy đèn trong lớp vẫn sáng, nhưng anh đã chẳng còn là chủ nhân của nơi đó nữa rồi. Anh muốn nhìn thấy họ lần nữa, tựa như hàng ngày vẫn chấp tay sau lưng thả bộ trong lớp vậy, họ đều là học trò của anh, họ kính trọng anh, yêu mến anh, họ từng coi anh là một thầy giáo giỏi. Anh thất vọng đứng đó, khóe mắt ướt đẫm, thậm chí biết mình chẳng thể nào đối diện với học trò được nữa. Thầy ơi, anh muốn nghe thêm một lần bọn họ gọi tiếng thầy ơi, thầy Quản ơi...

Quản Nhiên đứng tại chỗ, gió đêm lạnh buốt từng cơn khiến đầu óc anh tỉnh táo hẳn. Anh biết mọi chuyện chỉ mới mở màn, cuộc sống sau này... Anh

chẳng dám nghĩ tới cuộc sống sau này nữa, chẳng rõ về sau anh còn có thể được bước lên bục giảng nữa chẳng?

“Chuyện của anh nhà trường sẽ xử lý sau khi cân nhắc!” Chủ nhiệm khoa ném lại một câu rồi cùng bí thư Đảng ủy bỏ đi. Anh chỉ có thể chờ đợi, chờ nhà trường xử lý. Anh còn có thể quay về phòng giáo viên của mình nữa chẳng? Anh nhớ tới cô Từ, nhớ tới câu nói như tiên đoán của cô ta: “Anh với lão già kia cùng một giuộc!”

Mấy ngọn đèn trong lớp học lần lượt tắt phụt còn đèn trong ký túc sinh viên lại liên tiếp sáng lên. Phòng cô cũng đã sáng đèn, cô đang ở trong đó ư? Anh ngây người nhìn. Đột nhiên anh sực nhớ ra rằng cô đã bị đuổi học, vậy tối nay cô ở đâu đây? Tim anh bất giác thắt lại vì đau đớn.

Tê Linh có thể ở đâu đây? Vừa nãy tại sao cô không gọi lại cho anh? Nghĩ vậy anh vội bước nhanh ra cổng thật nhanh, lẽ ra anh nên đợi thêm một lát, biết đâu vừa nãy cô gọi lại mà anh đã bỏ đi như chiều hôm trước vậy, lẽ ra anh nên đợi thêm mười phút nữa mới phải.

Anh rảo bước ra khỏi cổng nhưng thấy trạm điện thoại công cộng đã đóng cửa. lúc này chẳng còn ai đứng xem bảng thông báo nữa, anh liền tiến lại, thấy tên cô được viết to tướng trên đó, bên dưới còn hai con dấu đỏ chói của nhà trường và phòng Giáo vụ.

Cô ở đâu đây? Anh quanh quẩn một mình dưới ký túc nữ, thậm chí còn định chạy lên hoặc đứng dưới lầu gọi tên cô nhưng hút xong điếu thuốc, thấy đèn trên lầu cũng đã tắt cả, anh đành dò dẫm quay về trong bóng tối.

Cô không thể nào bán đứng anh vì chính cô cũng đã bị đuổi học, nhưng chùm chìa khóa kia, anh thọc tay vào túi quần, chùm chìa khóa kia sao lại

roi vào tay chủ nhiệm khoa chứ? Là Tề Linh nộp cho ông ta? Vậy năm ngàn tệ còn lại đâu? Cả sổ tiết kiệm nữa... rõ ràng anh đã nói cho cô biết mã tài khoản, còn viết giấy cho cô, lẽ nào cô đã làm roi? Dọc đường anh cứ nghĩ ngợi miên man mãi, băng qua khung cửa tròn, đi thẳng về phòng.

Quản Nhiên vừa đi vừa nghĩ, chợt ngẩng đầu lên, một bóng đen bất ngờ xuất hiện trước cửa khiến anh giật nảy mình. “Ai đó?” Anh hoảng hốt hỏi. “Thầy ơi, là em ạ.” Anh nghe thấy một giọng nữ run run, có điều anh nghe rất rõ, cũng trông rất rõ, đứng trước mặt anh chính là Tề Linh mà anh đang muốn tìm.

Trong bóng tối, tay anh chạm phải bàn tay lạnh ngắt, khô khốc như một cành khô chẳng vương hơi ấm của cô, khác hẳn với bàn tay mềm mại thon dài mà anh còn nhớ, cảm giác lạnh lẽo thô nhám đó khiến anh rợn cả da gà. “Sao em lại ở đây?” Anh mở cửa rồi bước vào trước, cô bám theo sau, vừa bật đèn lên, anh đã thấy gương mặt đầy nước mắt của cô.

“Thầy ơi, sổ tiết kiệm của thầy đây.” Cô rút cuốn sổ ra khỏi chiếc ví càng ngà, căng thẳng nhìn anh. Anh cầm lấy rồi mở ra đọc, quả nhiên đã bị rút năm ngàn tệ, số dư còn viết rõ trên đó. Cô ngơ ngẩn nhìn anh rồi cúi gằm mặt xuống, thút thít khóc.

“Bọn họ bắt em lên xe cảnh sát chở thẳng đến trường, mọi người trong trường đều biết hết, họ sợ em trốn liền đi theo em tới ngân hàng, em rút tiền giao cho họ, họ nói buổi trưa có người của nhà trường đến mới chịu thả thầy, còn lấy chùm chìa khóa mà thầy đưa cho em nữa, em sợ họ không chịu thả bèn đòi đi tìm thầy, họ liền vớt em ở phía sau nhà này rồi bỏ đi. Em tưởng thầy sẽ đi xe khách về nên đứng ở bến xe đợi nhưng đợi đến hết chuyến cuối cùng vẫn chẳng thấy thầy đâu cả. Sau đó em nhận được tin nhắn, nhìn số em biết là thầy đã về, định gọi lại nhưng trong người chẳng còn một đồng nào cả, tối qua họ đã tịch thu tất cả tiền bạc của em, nói đó là mại...” Tề Linh thuật lại rồi nghẹn ngào khóc nức lên.

Bỗng chốc anh chợt hiểu ra mình ngu xuẩn biết bao. Sao anh có thể tin rằng chúng sẽ giữ lời kia chứ? Nhất định chúng báo cho nhà trường từ lâu rồi. Biên bản có dấu tay của anh chẳng phải là chứng cứ không thể chối cãi đó sao? Đột nhiên anh nhớ tới gương mặt nanh ác của tên béo. “Tôi qua bọn chúng không làm gì em đấy chứ?” Anh chụp tay cô hỏi. Anh sợ gã đó.. Tề Linh giật nảy mình nhưng cô đã hiểu ngay ý anh, cô biết anh lo nhất điều gì, liền lắc đầu rồi vừa khóc vừa kể tiếp.

“Thoạt đầu họ bảo em bán dâm nhưng em nói không phải, chúng tôi không mua bán, họ liền lấy cái đó đập vào ngực em, em biết, em...” Tề Linh khóc nức lên, không nói tiếp được nữa. “Em biết mình không nên điếm chỉ, nhưng em sợ, em sợ họ lấy cái đó...” Anh cũng bật khóc, anh không sao chịu nổi khi biết mình chẳng bảo vệ nổi cô, anh chỉ là một gã thư sinh vô dụng. Anh ôm chặt lấy cô, khóc òa lên.

Cả ngày nay Tề Linh đã không ăn không uống, vừa mệt vừa đói. Quản Nhiên đành lấy chai vang dành cho Noel ra, thêm chút nước nóng, cho thêm ít đường, còn cả bánh quy và chocolate nữa, đều là những thứ anh đã chuẩn bị sẵn cho cô từ lâu.

Anh bung một chậu nước nóng lại, để Tề Linh ngồi xuống bên giường rồi khẽ vén ống quần cô lên, nhẹ nhàng tháo giày giúp cô. Bàn chân cô đã phồng rộp, đầu ngón chân xây xước, dính chặt vào tất, anh lại dịu dàng cởi tất cho cô. Tề Linh đau đến nỗi kêu thét lên một tiếng, chất lỏng đỏ thẫm trong ly đổ quá nửa xuống trán anh. Anh nhìn cô, nhìn vào cặp mắt hốt hoảng của cô, xưa nay anh chưa bao giờ chăm chú nhìn vào mắt cô như thế, ấn tượng chi tiết của anh về cô vốn rất mơ hồ, nhất là đôi mắt, có lẽ đôi mắt đó quá đẹp, hoặc những điều lộ ra trong mắt quá nhiều nên anh chỉ lo tiếp nhận những thông điệp mà nó truyền đạt chứ chẳng mấy để ý tới đôi mắt đó. Giờ đây anh đang nhìn sâu vào mắt cô như muốn dùng ống kính đặc tả

chụp lại đôi mắt tuyệt đẹp kia. Dường như vị anh nhìn đến phát ngượng, cô chớp chớp mắt rồi nhắm lại. Anh chỉ thấy vàng sáng long lanh như tơ lụa trước mắt chợt tan mất, đành cúi đầu lau chất lỏng trên trán. Đôi tay anh bắt đầu run lên, tất đã tháo ra, những bong nước hồng hồng phồng lên do cọ sát trên mấy ngón chân nhỏ nhắn của cô đã vỡ cả ra. Anh nhẹ nhàng nắm lấy chân cô, đôi bàn chân con gái thon dài xinh xắn, anh vuốt ve rồi nhẹ nhàng vẩy nước lên, nơi đó có tất cả những gì anh mê đắm, anh xắn cao gấu quần cô để lộ ra bắp chân đẹp đẽ gợi cảm, nếu cô mặc váy hẳn phải đẹp lắm, nhưng anh đã quên mất hình ảnh cô lúc mùa hè rồi.

Uống xong chút rượu còn lại, ăn hai chiếc bánh quy và một thỏi chocolate, Tề Linh với tay đặt ly rượu lên mặt tủ kệ đầu giường, vịn tay vào mép giường, nhắm nghiền mắt lại. lúc này cô mới thấy thân thể mình nóng dần lên, tan dần ra...

Vừa nãy khi còn ngồi ngoài cửa, cô thấy mình như sắp chết đến nơi, trong phòng chẳng có ai cả, cô chỉ có thể tựa vào cánh cửa mà đợi bên ngoài. Một cơn gió lạnh thổi tới khiến cô run lẩy bẩy, máu trong người như đông cứng lại. Cô cuộn tròn người để khỏi mất nhiệt, suốt một ngày không ăn không ngủ, thậm chí suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ không uống lấy một ngụm nước, mí mắt cô đã nặng trĩu, chẳng giương lên nổi nữa.

Cô biết rằng hễ nhắm mắt mình sẽ thiếp đi ngay, thiếp đi vĩnh viễn, không bao giờ tỉnh lại nữa. khi nãy ngồi xồm, cô vừa đau vừa đói, rồi chẳng thấy đói rét gì nữa, cảm giác cũng từ từ đông lại, từ từ bị ô xi hóa. Có lẽ cô bé bán diêm cũng chết cóng thế này đây chẳng? Cô ngẩng đầu lên đau đáu nhìn về phía khung cửa tròn, giờ này anh đang ở đâu đây? Nếu anh không về nữa, hẳn cô sẽ chết rét trên bậc cửa nhà anh thật, có điều cô vẫn chưa muốn chết, cô phải gặp được anh... Ảo giác, đây nhất định là ảo giác, con người ta trước lúc lâm chung đều sẽ nảy sinh ảo giác, tựa như cô bé bán diêm trong phút giây hấp hối còn trông thấy bà và ngỗng quay, có điều hình

bóng thân thương ấy lại đi về phía cô. Cô gượng dậy, gom chút sức tàn với tay ra... Giờ đây, ảo ảnh đã tan, người cô đang ấm dần, từng lỗ chân lông đều đang nhả khí lạnh ra ngoài, cơ thể trở nên ấm áp, chân cũng chẳng còn đau nữa, làn nước ấm mơn man gan bàn chân cô rồi lan dần lên cổ, cô thấy toàn thân tê dại như có một chiếc lông ngỗng gại gại trên da, chân cô ngựa ngựa như bị gãi vào lòng bàn chân, cô khẽ khỏa chân vẩy vẩy nước.

Hai tư giờ trước đây tựa như một giấc mơ, đến giờ Tề Linh vẫn còn ngỡ ngàng. Cô chẳng muốn nhớ lại những người và việc đó nữa, chẳng muốn nhớ lại việc mình bị đá gục xuống góc tường, chỗ ngực bị thương còn ngâm ngấm đau, gương mặt hung ác của tên béo lại hiện lên trước mắt. “Nói! Thân thể cô không bị thương, để tôi xem xem cô đã bị thương chưa...” Nói rồi cánh tay thô ráp ngắn cùn của hắn thọc vào áo cô, cô cắn vào tay hắn, liền thấy ngực mình nhói lên như bị ong châm, sau đó hắn còn cời thắt lưng của cô, thọc cả hai tay vào... Cô thút thít khóc vì hoảng hốt, liền bị hắn dọa dẫm cấm không được tiết lộ, đành sợ sệt co tròn trong góc tường lặng lẽ nuốt nước mắt. những chuyện này cô chẳng thể nói với anh, chẳng thể nói với ai cả, đành chôn chặt trong lòng, vĩnh viễn chôn sâu trong lòng. Giờ cô chỉ thấy đầu mình nặng trĩu, mắt sụp xuống, trước mặt tối sầm lại, thân mình mềm nhũn nằm vật ra giường.

Quản Nhiên hoảng hốt vội đặt cô nằm ngựa trên giường, lấy khăn lau khô chân cho cô rồi thử bắt mạch, thấy đập bình thường mới yên tâm. “Em mệt à?” Anh thì thầm hỏi, Tề Linh mơ màng gật đầu. “Không bôi thuốc vào chân thì nhiễm trùng mất, em cố chịu đau nhé.” Nói rồi anh dùng tăm bông nhúng cồn iot bôi lên vết thương của cô. “Đau em!” Cô rên khẽ, rụt phất chân lại.

Quản Nhiên đổ chậu nước rửa chân xuống cống trong nhà tắm, thần thờ cất chậu đi rồi ngồi xuống giường. Anh kéo tấm chăn trong góc giường ra đắp cho cô, ngắm nhìn cô, nhìn gương mặt tiêu tụy của cô, suốt một ngày qua

cô đã tiêu tụy đi nhiều, mắt thâm quầng, đầu tóc rối bù xõa xuống vai, cánh mũi khế phập phồng như đang nức nở. Anh vói qua nắm lấy tay cô vuốt ve, thấy tay cô ấm áp, có vẻ đã khá hơn nhiều, tối qua cô làm sao mà vượt qua được nhỉ? Ý nghĩ của anh quay ngược về buổi tối hôm qua, trước mắt lại hiện ra bộ mặt mập ú hung ác, chúng đã bắt cô như bắt một con điếm, lẽ nào lại không... vừa nghĩ tới đây anh đã chẳng ngồi nổi nữa, liền nhóm người dậy, nhẹ nhàng quỵ một chân xuống, nhìn ngắm cô... đôi mắt cô nhắm nghiền, tóc mái trước trán rối bời ướt đẫm mồ hôi, dính bết vào thái dương, trông thật tả tơi. Cô thiêm thiếp ngủ, hình như còn ngáy khe khẽ, anh ghé đầu lại gần hít hít như cảnh khuyến, cô quả thật đã ngủ rồi. anh ngoảnh lại nhìn đồng hồ, đã là mười một giờ đêm.

Quản Nhiên cũng leo lên giường, đẩy lui cô vào để lấy chỗ gói đầu, đắp lại chăn cho cô rồi để nguyên quần áo nằm xuống. Có điều những ý nghĩ vẩn vơ vừa nảy vẫn chẳng chịu buông tha anh, một gã đàn ông cùng phòng với một cô gái trẻ suốt đêm, có chắc là không có chuyện gì không? Hơn nữa lúc đó cô còn bị khống chế, dẫu cô có nói chúng không làm gì mình cả, nhưng sao dứt lời cô lại khóc? Chúng còn lấy “đèn pin” điện áp hơn 100V chọc vào ngực cô... Anh chẳng dám nghĩ tiếp nữa, chỉ biết đập mấy cái vào trán rồi ra sức vò đầu. Không được! Anh quay sang lật tung chăn của cô ra mới phát hiện cô vẫn mặc nguyên áo khoác mà nằm, mặc cả áo khoác làm sao mà ngủ được chứ, anh vỗ trán rồi trở dậy. “Cởi áo ra ngủ cho thoải mái nhé?” Anh khế thì thầm vào tai cô rồi đẩy cô nằm nghiêng sang một bên... Tề Linh mơ màng cảm thấy anh đang cởi áo khoác của mình, chiếc áo ngoài dễ dàng tuột ra, cô cũng nghiêng mình phối hợp với anh, tiếp đó anh lại cởi tiếp quần bò của cô, nhưng cả phéc mơ tuya và thắt lưng đều rất chặt, cô phải nhấc mông lên để anh cởi giùm, quần áo đều đã cởi hết, cô thấy dưới chân lạnh lạnh như có gió lùa vào. Trên mình cô chỉ còn một chiếc áo len, anh cũng cởi ra nốt, áo len gắn liền với áo lót, anh phải rút cổ cởi giùm cô từng chút, từng chút một. cô thấy mình thật là rẻ mạt, thân thể cứng đờ ra như sắp mất hết cảm giác, tay anh gấp gáp lần trên mình cô như đang tìm kiếm gì đó, anh đang tìm gì thế nhỉ? Trên người cô còn gì nữa đâu, không

quần áo cũng không cảm giác, cô thấy cơ thể mình cứng ngắt hết như đá sông cạn khô, nứt nẻ.

Bànát lạnh của anh chạm phải ngực khiến cô hét lên như bị kim châm, mở choàng hai mắt. “Sao thế em?” Anh giật mình, thấy trên ngực cô hằn một vết đỏ bầm, liền hiểu ra ngay, quả nhiên tên khốn đó đã dùng “đèn pin”... Anh ứa nước mắt nhưng vẫn cố nén không rơi lệ. Trong ngăn tủ ti vi hằn vẫn còn hộp kem Kính Vạn Hồng, anh bóp chút kem ra tay rồi nhẹ nhàng thoa cho cô... Tề Linh đột nhiên mở mắt rồi ngược lên hoảng hốt nhìn anh, nghẹn ngào bật khóc...

Tề Linh chỉ có thể ở lại đây, dù đây không phải là nhà cô.

Đêm đã khuya, anh ôm cô trong tay để cô ngủ, hết lần này qua lần khác dỗ dành cô. Cứ đang ngủ Tề Linh lại bật dậy vì ác mộng, cô ôm lấy anh, ôm thật chặt. “Em bị đuổi học rồi! Em bị đuổi học rồi! Thầy quản lý ký túc bắt em phải dọn đi ngay trong mấy ngày này... Thầy...” Cô cũng đã đọc được tờ thông báo dán ngoài cửa.

Quản Nhiên không ngủ nổi, anh lót thêm tấm nệm dựa lưng để gối cao thêm rồi châm một điếu thuốc. Anh đang nghĩ xem về sau bọn họ phải làm sao đây? Nhất là cô, chỉ gần nửa năm nữa là tốt nghiệp, giờ bị đuổi học là mất hết, cả mảnh bằng cũng không lấy được, đừng nói gì công việc. một cô gái mới lớn như cô biết làm gì đây? Quay về quán cơm kia làm phục vụ sao? Lẽ nào cả đời cô phải làm phục vụ gầu hạ người ta? Đi xin với nhà trường cho cô hưởng mức phạt giữ lại trường theo dõi ư? Tự nhận thêm trách nhiệm về mình... nhưng anh làm sao đi xin được đây? Nói là mình dụ dỗ học trò ư? Nói mình lợi dụng quyền lực dụ dỗ học trò sao? Anh không thể nói rằng mình cưỡng bức cô được!

Xử phạt sinh viên chủ yếu là việc của phòng Quản lý sinh viên, mà anh vẫn luôn bất hòa với bên đó, hơn nữa thông báo đã dán lên rồi, chẳng thể sửa lại được nữa, điều này là hiển nhiên rồi. Nghĩ vậy Quản Nhiên lại ngoảnh sang nhìn cô gái đang nằm bên, cô mở mắt trở mình quay về phía anh, anh liền nắm lấy cánh tay lạnh ngắt của cô. “Đừng lo, tôi sẽ nghĩ cách.” Cô chột giật mình ôm chặt lấy anh, mở to cặp mắt kinh hoàng, vừa thở hổn hển vừa cuống quýt nói: “Thầy, thầy đừng bỏ em nhé!” Nói rồi cô lại khóc nức lên.

“Không đâu!” Anh ném mẩu thuốc xuống đất, ôm lấy cô, ôm lấy thân thể nõn nà của cô nhưng chẳng hề thấy kích động. Tấm thân này đã khác thân hình tối qua khiến anh như say như mê rồi sao? Ngón tay anh lướt nhẹ trên mình cô nhưng anh chẳng thấy run rẩy, hình như cô đã thiếp đi, thiếp đi dưới bàn tay vỗ về của anh, giờ đây, trông cô giống như con gái của anh vậy.

Hôm sau mãi đến gần trưa Quản Nhiên mới tỉnh dậy, anh nghe thấy tiếng nước róc rách trong nhà tắm, đồ lót của cô vớt dưới sàn, anh vội kéo ngay cửa sổ

Quản Nhiên nằm dài trên giường, đột nhiên lại nhớ tới vợ, vợ anh cũng thường tắm mỗi sáng thứ Bảy, có điều trước giờ chị luôn mang đồ lót vào phòng tắm, chưa bao giờ thay đồ lót trước mặt anh. Lúc ái ân, bọn họ luôn tắt đèn, anh không nhìn thấy chị, cũng không muốn thấy, đôi bên chưa từng tìm hiểu dục vọng của nhau. Anh nhớ hình như chị cũng chưa từng hưng phấn bao giờ, chỉ nằm dưới anh như đang làm nhiệm vụ, thực hiện trách nhiệm mà người vợ phải đảm đương thôi. Giờ đây anh đã phản bội chị, đã ở trên mình một người đàn bà khác, người đó đã cho anh trải nghiệm những cảm giác mà trước đây anh chưa từng biết tới, nhưng liệu sau này cô ấy có trở nên giống chị, khiến anh thành ra vô cảm như tay trái nắm tay phải hay chẳng?

Anh chợt ngồi bật dậy, cảm thấy điều này hoàn toàn có thể xảy ra. Con người là loài động vật cả thèm chóng chán, khó tránh khỏi ngấm mãi đâm nhàm, nếu lâu dài sẽ mất cảm giác với cái đẹp, giảm bớt kích động, nếu không có kích động, không có dục vọng thì có đẹp nữa cũng chẳng ích gì, giờ đây anh đã lờ mờ cảm nhận được điều này... Anh muốn mượn tiếng nước chảy róc rách trong nhà tắm để khơi gợi lại những ký ức tươi mát cũng như dục vọng bùng bùng của bản thân, anh buộc mình nhớ đến thân hình đầy đặn nõn nà của cô, ra lệnh cho mình phải nhớ cô, yêu cô, chiếm hữu cô, có điều dục vọng của anh lại chẳng phải chú chó biết nghe lời, gọi là chạy tót. Anh sốt ruột đứng dậy xỏ dép rồi rón rén lại gần phòng tắm, định nhìn trộm cô, toan mượn hành động hạ lưu này để khơi gợi dục vọng bản thân. Cửa nhà tắm chỉ khép hờ, anh liền len lén đẩy ra, để lộ một khe hở, bên trong mù mịt hơi nước, chỉ thấp thoáng thấy một thân hình trắng muốt. Quán Nhiên ngỡ rằng mình sẽ kích động mà kim lòng không đậu, nhưng thân thể anh chẳng thấy phản ứng gì. Anh đưa tay xuống vuốt ve hạ bộ mềm nhún của mình, nhưng chỗ đó vẫn èo uột không cương lên nổi. Lúc này anh mới phát hoảng, tối qua lúc ôm cô ngủ anh cũng như vậy, nhưng lúc đó thì không mấy để tâm, còn cho rằng tại mình quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một đêm là ổn. Lẽ nào anh đã mất khả năng đàn ông thật rồi sao? Không thể nào! Anh đứng ngẩn người ra tìm kiếm nguyên nhân khiến mình đột nhiên bất lực. Đêm hôm trước, anh vẫn còn lẫm liệt oai phong, cứng rắn như sắt thép kia mà.

Quán Nhiên gắng hồi tưởng lại, đột nhiên sực nhớ tối hôm đó, đúng lúc cửa phòng bị đẩy bật ra, anh chợt thấy mình như một chiếc lốp xe thành linh bị xì hơi, toàn thân mở bung ra, đến giờ hình như vẫn còn thứ gì đó chưa quay trở lại. Chẳng lẽ là vì hôm đó bị kích động ư? Không thể nào! Anh nhất định không chấp nhận suy đoán chủ quan đó. Điều này là một sự sỉ nhục đối với anh, một sự sỉ nhục tuyệt đối, anh không muốn thân thể mình phải mang dấu ấn như nhóp đó. Không được! Thấy thân thể mình vẫn chưa ổn,

anh liền vội vã hé rộng cửa ra để nhìn cho rõ. Anh không tin rằng thân thể nõn nà kia của cô lại không khơi gợi nổi dục vọng của mình.

Lần này anh đã thấy rõ môn một, thấy cô đang quay lưng về phía mình, lấy vòi sen cọ rửa chân, bèn sấn ngay lại như lần trước, bất ngờ xuất hiện sau lưng cô. Ngoảnh lại trông thấy anh, cô cũng giật nảy mình, làm rơi cả vòi sen xuống đất, Tề Linh đăm đăm nhìn anh, cô biết anh sắp làm gì và đang chờ đợi, đợi sự bạo ngược điên cuồng của anh, nhưng cô đã làm, anh chỉ nhẹ nhàng lại bên, vuốt ve đôi tay mịn màng của cô. “Còn đau không em?” Anh không dám đụng vào ngực cô. “Đỡ rồi...” Cô ôm chặt lấy anh khiến nội y của anh ướt sũng, trái tim anh cũng thổn thức.

Anh dịu dàng bế cô lên, chậm rãi bước ra khỏi phòng tắm, người cô vẫn ướt rượt, anh đặt cô xuống giường, lấy ga giường quấn lấy cô chỉ để lộ đầu và cổ, còn lại cả người đều bị quấn chặt, hết một xác ướp cứng đờ. Anh lấy máy sấy ra hong khô tóc cho cô, ngắm nhìn cô như thưởng thức một tác phẩm mà mình mới hoàn thành.

Tề Linh lim dim mắt để mặc hơi nóng phả vào cổ mình. Cô khẽ quay cổ, thấy hơi ngứa ngứa, ngứa đến nỗi muốn đưa tay lên gãi nhưng hai tay đã bị quấn chặt không nhúc nhích nổi, cô chẳng hiểu anh quấn mình lại thế này để làm gì, chỉ biết âm thầm mà đợi. Cô không tin rằng anh có thể làm ngơ trước tấm thân nõn nà của mình, anh yêu cô, anh vẫn luôn yêu mọi thứ trên mình cô mà. Cô cứ cảm thấy anh chỉ đang biến tấu khúc dạo đầu nên cứ chờ cứ đợi, đợi cơn gió táp mưa sa trút xuống...

Quản Nhiên quỳ trên giường như thể tiến hành một nghi thức tế lễ cổ xưa nào đó. Anh đang cầu xin sức mạnh, cầu xin một luồng sức mạnh đủ để xuyên thấu, nhưng xin hoài không được. anh đành ngồi dậy châm điều thuốc, tự thấy có lẽ mình đã quá khản trương nên mới thành ra bất lực thế

này. Chậm rãi nhả khói thuốc, anh tưởng tượng thần kinh của mình cũng đang bay lên không trung như những sợi khói mỏng manh rồi từ từ hồi phục lại. Hút hết điếu thuốc anh thấy đỡ hơn đôi chút liền ngoảnh lại, gắng nhìn cô bằng ánh mắt ác độc. Thấy cô vẫn nhắm nghiền mắt, anh lặng lẽ sáp tới hết như dã thú đang tiếp cận con mồi, chỉ chực lao vào trong phút chốc. Anh điên cuồng gỡ bỏ tấm ga quấn quanh cô, định lấy tốc độ để khơi lại dục vọng trong mình, sau cùng cô cũng bị lột sạch, nằm trần trụi trên giường, không mảnh vải che thân, anh thở hồn hển nhìn cô, nhìn thân thể ngọc ngà không gì sánh nổi của cô, cô là của anh, là của anh! Anh đổ ập xuống, đổ ập xuống mình cô, mặc kệ thứ gì đó như một bức tường ngăn giữa, anh nhào vào cô, đè nghiêng cô xuống, định dùng dương vật mềm oặt của mình để khai mở cửa động thăm thẳm nơi cô nhưng chỉ chuốc lấy thất bại, xưa nay anh chưa từng thất bại thế này bao giờ. “Chắc là thầy mệt đấy thôi.” Cô an ủi đầy hiểu biết. A gật đầu nhưng rồi lại lắc đầu. “Có lẽ mấy ngày nay tôi căng thẳng quá.” Anh cố nặn ra một cái cười về tư tưởng để bao biện cho sự bất lực của mình.

Đã quá giờ ăn trưa, anh đành nấu mì cho cả hai ăn trừ bữa. ban ngày họ phải hạn chế ra ngoài, đặc biệt là cô. Quán Nhiên kéo rèm để che ánh nắng chiếu vào phòng, hôm nay là thứ Bảy, mai là Chủ nhật, anh bước tới định mở cửa ra nhưng thoáng do dự, trong nhà đã gần hết đồ ăn dự trữ, cả mì cũng phải ra ngoài mua thêm.

Sau giờ cơm trưa, đây đúng là thời điểm vắng người qua lại. anh ngoảnh đầu sang thấy cô đang ngồi trên giường xem ti vi, vẻ mặt thần thờ. Anh thở dài một tiếng. “Em trông nhà nhé, tôi ra ngoài mua mấy thứ, bất kể ai gõ cửa cũng không được mở đâu đấy!” Nói rồi anh mở cửa ra ngoài.

Anh sợ gặp phải người khác, sợ gặp phải bất kỳ người quen nào. Nhưng xui xẻo làm sao anh lại đụng mặt lão Vương ngay giữa đường. Trông thấy anh, lão Vương kinh ngạc định lên tiếng hỏi rồi lại thôi, anh cũng liếc cậu ta rồi

vội vã lần đi, sợ chạm mặt đám sinh viên của mình, nhưng ra đến cổng anh lại gặp phải mấy nữ sinh trong lớp, mấy cô bé đứng xa xa nhìn anh rồi cố ý nấp vào sau bảng thông báo. Quản Nhiên thấy tổn thương, anh có thể hình dung được họ xì xào gì về mình, có lẽ họ đang mừng thầm vì không bị lão thầy dê cụ để ý. Họ may mắn thật! Anh cúi đầu, tự thấy mình chẳng còn đất dung thân.

Anh không thấy nhục nhã cho lắm, bởi nỗi ô nhục đã nuốt chửng lấy anh từ lâu rồi. Đôi chân anh cứ thế đi thẳng, chẳng chút chần chừ do dự. Anh ngẩng lên nhìn trời lẫm bẫm: đây là quả báo, là trời đang ra tay trừng phạt anh, anh đã lén ăn vụng trái cấm thì phải nhận hình phạt nghiêm khắc này! Một cơn gió lạnh thổi tới khiến anh run lên cầm cập, liền co rụt người lại như con sâu bò trong vũng bùn, chỗ nào cũng tối tăm, ẩm thấp. Cuộc đời anh đã thay đổi, trong khoảnh khắc cánh cửa bật tung ra, cuộc đời anh đã hoàn toàn thay đổi, thay đổi đến nỗi chẳng biết làm sao. Anh không dám tưởng tượng rằng mình còn có thể bước lên bục giảng, còn có thể đối mặt với bao nhiêu ánh mắt bên dưới, giờ đây anh rất sợ những ánh mắt, sợ những ánh mắt soi mói nhìn anh, bất kể người quen hay người lạ, chỉ cần họ liếc mắt nhìn, anh sẽ thấy căng thẳng, không sao tự chủ nổi.

Cô thu ngân trong siêu thị soi thật kỹ tờ một trăm tệ của Quản Nhiên rồi ngẩng đầu lên nhìn anh khiến anh giật thót mình, chỉ sợ mình đưa phải tờ tiền giả.

Vội vã xách chiếc túi nặng trĩu quay về, anh chợt thấy thế giới xung quanh rất không an toàn, đâu đâu cũng có những ánh mắt đang dò xét anh, những suy nghĩ của anh đều hiện cả lên mặt, không sao xóa được, thế nên anh phải mau mau quay về, về trốn trong sào huyệt của mình.

Lúc về tới cổng trường, thấy ông gác cổng cười với mình, anh vội cúi đầu vờ như không thấy. Ông ta đang cười anh, anh đáng bị mọi người khinh bỉ lắm. Tôn nghiêm của anh đã mất, nền tảng đời anh cũng chẳng còn, mất đi

những thứ đó còn nghiêm trọng hơn là mất đi những thứ hư ảo, chỉ được mã ngoài hư vinh, cảm xúc, mỹ cảm, chúng quá tạm bợ, không sao nắm bắt nổi, đến hay đi đều chẳng thấy tung tích. Giờ đây anh mới đau buồn nhận ra rằng: trong cuộc đời mỗi chúng ta, chính những điều liên tục, ổn định, lâu dài đó mới là thiết yếu, ví như sức khỏe, tôn nghiêm hay gạo dầu mắm muối một ngày ba bữa.

(1) Trong tiếng Trung, chữ “mai” và “mi” đồng âm, đều đọc là “mei”.

(2) Khai Nguyên Thương Thành: một trung tâm thương mại ở Tây An.

(3) Khi ăn kiêng để giảm béo một thời gian, cơ thể chúng ta sẽ sản sinh cơ chế tự động thích ứng, hấp thu những năng lượng được nạp vào ở mức tối đa đồng thời giảm thiểu tiêu hao năng lượng, hình thành một trạng thái cân bằng mới, trọng lượng cơ thể vì thế không giảm nữa, thời kỳ đó gọi là đình trệ giảm béo.

(4) 95168 đồng âm với cụm từ “cứ thể mãi phát đạt” trong tiếng Trung Quốc.

Chương 6: Thuê nhà

Tề Linh ở trong phòng đợi anh. Cô vẫn tiếng ti vi thật nhỏ để lắng tai nghe động tĩnh bên ngoài. Ở lì tại đây chẳng khác nào bị tạm giam trong lồng, bốn bề đều là vách sắt kiên cố. Vào giây phút anh ra khỏi cửa, đôi mắt theo anh, cô chợt cảm thấy nhiệt tình của anh đang sụt giảm, thậm chí còn có phần chán ghét cô. Anh đã chán ghét cô, chán ghét thân thể cô rồi sao? Liệu có phải anh đã biết đê mê đó tên béo đã... Không! Không thể nào! Cô lắc đầu quây quây như muốn rũ hình ảnh nhơ nhớp đó ra khỏi não. Có lẽ vừa nãy anh thất bại nên mới vậy, cô biết rằng thất bại trong tình dục chính là điều làm tổn thương sự tự tin và tự tôn của đàn ông nặng nề nhất. Cô sẽ an ủi anh, dùng sự dịu dàng nữ tính của mình để chữa lành anh. Cô muốn anh hiểu rằng dù thân thể anh có ra sao đi nữa, dù sau này bọn họ còn làm tình nữa hay không, cô vẫn cứ yêu anh, từ đầu đ, tình dục đâu phải điều quan trọng nhất giữa hai người!

Cô đã bị đuổi học, bị đuổi học vì lén qua lại với anh. Trong việc này, cô nhận phần lớn trách nhiệm về mình, là cô đã chủ động, là cô chủ động đòi hỏi anh, nhưng giờ cô đã bị đuổi học, không thể nào giải thích với mẹ được, chỉ còn nửa năm nữa là tốt nghiệp rồi! Đã cảm cự được hơn hai năm, vậy mà lại vấp ngã đúng cái hố này. Đáng lẽ cô sẽ có một tương lai tươi sáng, dựa vào vẻ đẹp đoan trang của mình mà kiếm một công việc tốt, chọn lấy một người cô yêu trong đám vô số kẻ theo đuổi rồi kết hôn sinh con, tương lai của cô vốn thuận buồm xuôi gió như thế. Nếu nghĩ đơn giản hơn nữa, cô hoàn toàn có thể chấp nhận Viên Dương, cậu sẽ yêu cô, bảo vệ cô, mọi thứ cô muốn có đều sẽ lần lượt đến, chẳng cần phải hao tâm tổn trí. Nhưng giờ đây Viên Dương nhất định đã biết chuyện của cô, cậu sẽ hận cô, khinh bỉ cô, thấy hổ thẹn vì khi trước đã theo đuổi cô. Trong mắt mọi người, vẻ thanh cao của cô chỉ để làm màu, ẩn sau nó chính là dục vọng đê hèn, cô đã

đổi thân xác mình lấy tiền bạc, quần áo và mỹ phẩm, lại cả ông cậu bất ngờ phát lên mà cô thường kể nữa...

Cô là đồ dối trá, là kẻ lừa lọc, những lời cô nói trước đây sẽ trở thành trò cười cho mọi người mãi, bọn họ sẽ chỉ trở sau lưng cô. Nghĩ đến đây, Tề Linh phát hoảng, cô run lấy bầy vì sợ, mỗi động tĩnh nhỏ bên ngoài đều khiến tim cô giật thon thót, cô sợ có người bất ngờ xông vào như hôm trước vậy... Nhưng còn anh? Sao anh vẫn chưa về? Chỉ có anh về cô mới thấy yên lòng đôi chút mà thôi.

Nghe tiếng chìa khóa lách cách bên ngoài, tim cô giật thót lên, cảnh tượng kinh hồn tối đó lại hiện ra trước mắt: cửa mở tung ra, cô còn chưa kịp phản ứng, gần như tràn trề trên giường, mấy cặp mắt nhìn hau háu vào cô, vào những chỗ kín trên mình cô... Cô vội vàng vợ lấy tấm ga giường che trước ngực như một phản xạ có điều kiện. Quản Nhiên bước vào, thấy hành động lạ lùng của cô, anh hơi sững sờ rồi lập tức hiểu ra mọi chuyện. Anh đã xảy ra vấn đề, cô cũng đã có chuyện, vết thương không phải ngày một ngày hai mà lành được, anh đành đặt túi xuống, lắc đầu bất lực.

Anh mua về nào rau nào thịt kho rồi lấy nồi xoong trong chiếc tủ ở góc tường ra. Lúc mới kết hôn, ngày nào anh cũng làm cơm cùng vợ nhưng sau này dần dần chệnh mảng đi, phần lớn thời gian là đến nhà ăn ăn sẵn. Giờ đây mấy thứ này lại phát huy tác dụng, cô đem chúng vào nhà tắm cọ rửa lại, đó có bồn rửa.

“Ăn thôi, em ăn nhiều vào!” Anh nhìn cô cười, lâu lắm mới lại thấy anh cười. Anh không muốn ăn, giờ đây anh chẳng ăn nổi thứ gì cả. Cô và một miếng cơm vào miệng rồi nhìn anh, mới vón vện hai ngày mà anh đã thay đổi hoàn toàn, vừa gầy vừa đen, trông già xọp hẳn đi, đến râu cũng chẳng

buồn cạo. “Em ăn nhanh lên chứ, còn nhìn gì?” Anh lại mỉm cười. “Thầy cũng ăn chút gì đi!” Tề Linh nói rồi lại nghẹn ngào khóc nức lên.

Lần này anh chẳng an ủi được, bởi anh chẳng tìm nổi lời nào để vỗ về cô. Cô đã bị đuổi học, đây là sự thật không thể tránh né, cô chẳng có nơi nào để đi cả, chỉ có thể trú nhờ tại đây, nhưng cô có thể trú được bao lâu? Anh là thầy cô nhưng lại chẳng thể làm gì được, bởi chính anh cũng đang đợi phán quyết của nhà trường. Giờ đây nhà trường đã không cho anh chủ nhiệm nữa, thậm chí cũng không để anh lên lớp, hẳn sự tích của anh đã trở thành một tấm gương xấu để mọi người trông vào rồi. Anh đang nghĩ đến kết cục của mình, nói không chừng chưa tới hai ngày nữa, ngoài cổng trường sẽ dán một tờ thông báo xử phạt anh.

Quản Nhiên yên lặng hút thuốc, đưa mắt nhìn lên mặt tủ đựng ti vi, cuốn sổ tiết kiệm cô đem trả vẫn nằm trên đó, bên trong chỉ còn hơn năm ngàn tệ. Giờ đây tất cả số tiền tích góp của anh cộng lại có chừng đó, dạo này anh đã tiêu phí cho cô bao nhiêu rồi nhỉ? Ít ra cũng không phải mấy ngàn tệ, hiện giờ số tiền này chỉ đủ... Anh không muốn nghĩ tới số tiền mình đã bỏ ra cho cô bởi anh không có ý này. Anh nhìn theo cô, nhìn cô cúi người dọn dẹp sạch sẽ. Cuộc sống về sau sẽ thế nào đây? Anh không biết nữa, nhưng nhất định sẽ chẳng còn như trước, anh đã đánh mất cuộc sống trước đây, đánh mất cả danh dự lẫn bản lĩnh đàn ông, những gì anh đánh mất thật quá nhiều... Nhưng anh đổi lại được gì đây? Anh đã có cô, có được niềm vui, có được nhan sắc và khoái cảm... Nhưng đó đâu phải những thứ thiết yếu trong đời, chúng quá xa xỉ!

Tề Linh đang lấy một chiếc túi nilon thu dọn nốt chỗ canh thừa trên bàn. Cô biết anh đang nhìn mình, hôm nay anh vẫn luôn nhìn cô bằng ánh mắt quái đản đó, ánh mắt anh toát lên một vẻ lạnh lùng khiến người ta khiếp hãi. Dọn dẹp xong xuôi, cô lặng lẽ lui lại bên giường ngồi xuống. Cô đã giam mình trong căn phòng này suốt một ngày một đêm. Nếu như một ngày trước

hay mấy ngày trước, đây còn là nơi mà cô luôn mơ tưởng, chỉ có thể mong ngóng chứ chẳng thể chạy đến thì giờ cô đã ngồi trong phòng, mà hề nghĩ đến là tim cô đập thành thịch, chính nơi đây cô đã trao lần đầu tiên của mình cho anh, cho mộng tưởng của mình, khoảnh khắc đó, cô ngỡ rằng giấc mơ của cô đã nở rộ như đóa hoa mãi chẳng tàn. Nhưng ai mà ngờ giấc mộng lại chấm dứt nhanh đến vậy, hết như một chú chim trúng tên rơi xuống đất, cô muốn lượm lại cũng không khom nổi lưng nữa.

Quản Nhiên đưa mắt nhìn sang nơi khác, người thầy mà trước kia cô thấy không gì không làm nổi đang trầm ngâm suy nghĩ. Anh đang nghĩ gì đây? Nghĩ xem anh đã tiêu phí cho cô bao nhiêu tiền ư? Nghĩ tới tiếng gào thảm thiết tới hôm đó ư? Nghĩ tới chiếc huy hiệu trường màu xanh lục mà anh đã run rẩy gắn lên ngực cô ư? Nghĩ tới tấm thân nõn nà ướt rượt đã bị anh mở bung ra từng lớp từng lớp một ư? Anh đã có được cô, hiện giờ muốn chiếm đoạt lại càng dễ như trở bàn tay, ai cần trân trọng thứ mình đã đoạt được làm chi? Giống như một hộp mỹ phẩm và bộ đồ jean mà trước cô ao ước vậy, một khi đã có được rồi thì chẳng thấy quý trọng nữa.

Có lẽ Tề Linh đã đặt quá nhiều vào canh bạc này, cô đặt tất cả tiền cược vào anh. Khi trước cô bất chấp tất cả để chiếm hữu được anh, tự thấy mình có năng lực chiếm hữu anh, cô là học trò anh, là học trò mà anh cưng nhất, nhưng bây giờ thì không phải nữa, anh cũng chẳng còn là thầy cô nữa, khoảng cách giữa đôi bên càng kéo càng xa, sợi dây duy nhất liên kết cả hai đã đứt.

Quản Nhiên hiểu được ánh mắt cô, dường như anh luôn hiểu hết mọi ánh mắt của cô. Nhưng giờ đây, ham muốn tình dục của anh đã tiêu tan, anh không cách nào ép mình nảy sinh khát vọng và kích thích nữa, bất kỳ cảm giác mạnh nào cũng cần phải có vật chất làm cơ sở, mà giờ đây anh lại đang thiếu thứ vật chất đó. Anh nhìn cô, thưởng thức cô dưới góc độ cái đẹp, định dùng mỹ cảm khơi gợi lại những kích động trong mình, ban đầu, dục

vọng của anh chẳng phải cũng được tích lũy dần dần qua thị giác như vậy đó sao? Cô quả thật rất xinh đẹp, từng li từng tấc trên mình cô đều hợp với thẩm mỹ và nhu cầu của anh, đó cũng là nguyên nhân chính khiến anh say mê cô. Anh nhìn cô chăm chú đến nỗi cô phải cúi gằm mặt xuống, vuốt vuốt lại áo, tự thấy vẻ thẹn thùng này rất động lòng người. Thấy chiếc áo len trên mình cô đã quá cũ, thậm chí đã bắt đầu phai và ngả màu cháo lòng, anh không khỏi xót xa, hẳn là cô tiếc tiền nên chẳng chịu mua áo mới...

Trời sập tối nhưng anh vẫn im lìm ngồi đó mặc tiếng ti vi ào ào khuấy động bầu không khí trầm lắng trong phòng. Tề Linh ngồi nghiêng đầu xem ti vi, cảm giác lo sợ cứ vây chặt xung quanh khiến cô nghẹt thở. Cô cảm thấy tình cảm của anh dành cho mình đang tan dần từng chút, từng chút một... Liệu tình yêu có giống như hơi nước trong buồng tắm, hễ mở cửa ra là tan biến hay chẳng?

Hiện giờ có lẽ anh đã chẳng còn yêu cô nữa rồi, tình cảm của anh đã mất, thậm chí anh còn chẳng buồn đụng tới cô! Cô đã nhận ra đáp án đáng sợ này trong mắt anh. Tề Linh hoảng sợ, trong những mối lo sợ của mình, đây là điều cô không dám tưởng tượng nhất, chẳng hiểu nếu mất anh cô sẽ ra sao, có lẽ tuyệt vọng hoặc tự sát, bởi cô đã nghĩ tới cái chết rồi! Hẳn chỉ có cái chết mới khiến anh mềm lòng thôi.

Tề Linh ngồi thẳng dậy, kiên quyết mà dững cảm nhìn thẳng vào anh, cô muốn anh đưa ra một câu trả lời ngay bây giờ. Nếu anh thật sự không muốn cô ở lại, cô sẽ rời xa anh, cô đã tính kỹ chuyện bỏ đi rồi. Không có chỗ ở cô có thể mượn nhà trú tạm, có thể đi làm trong quán ăn hay siêu thị để kiếm tiền, rồi học thêm một lớp đánh máy trong dịp hè, cô không cần anh nuôi. Đàn ông thường không thích những phụ nữ quá lệ thuộc vào họ, cô có thể tự lập, có thể tìm một việc làm ở gần đây, dù sao tốt nghiệp xong cũng chẳng biết sẽ bị phân về đâu, nếu phải xa anh nhất định cô sẽ không đi.

Sáng sớm mai cô sẽ đi kiếm việc và tìm chỗ ở, dựa vào những lợi thế của mình hẳn cũng không khó.

Rốt cuộc anh cũng ngồi dậy, làm một loạt động tác thừa thãi rồi lại ngồi xuống giường, bên cạnh cô. Tề Linh quay lưng về phía anh, day mặt lại xem ti vi, cô thấy lần này mình đã thắng, anh không rời nổi cô, anh vẫn còn yêu cô! Lúc nãy anh bất ngờ xoay mình làm cô cứ ngỡ anh sắp ra ngoài nhưng anh lại quay lại, ngồi xuống bên cô. Lúc nào anh cũng bày tỏ ý đồ và mục đích của mình theo cách mập mờ rắc rối như vậy, hễ thích thì thoát đầu phải vờ như không thích, muốn thì cũng phải vờ như không muốn, giờ đây, anh đang ngồi sau lưng cô... Cô quay lưng về phía anh, đợi anh thâm nhập theo cách của riêng mình.

Quản Nhiên bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp đầy sao xuyên đó, nhan sắc này vẫn là giọt lệ trong hồn anh, lúc này anh rơi lệ nhìn kỹ cô, nhìn dáng nghiêng nghiêng của cô, cô bơ vơ nương ấy, trừ nơi này ra chẳng còn nơi nào để đi, chân vẫn đau nên cô để chân trần xỏ vào dép lê. Cô đã bị thương như một chú linh dương sa vào hố bẫy, chỉ có thể ở nguyên đó, chẳng có ai che chở, cô là đứa trẻ mồ côi bị người đời hà hiếp, anh đã hiếp đáp cô, tóm được cô, lột b quần áo, khiến cô rên rỉ, run rẩy rồi đóng dấu sở hữu lên thể xác và linh hồn cô hết lần này tới lần khác, khiến tư tưởng và thân thể cô phải thuần phục dưới chân mình... Anh tặng cho tất cả các hành động đó một danh xưng mỹ miều là tình yêu, đó chính là yêu, ngoài ra không còn cách giải thích nào khác. Cô đã bị chiếm đoạt, bị yêu thương và giờ đây vẫn đang đợi tình yêu cùng sự chiếm hữu này, cô chỉ có nhan sắc là vũ khí duy nhất, phải dựa vào món vũ khí này để giành được chiến thắng sau cùng trong trận chiến.

Lòng trắc ẩn của anh đang lưỡng lự, sợ mình không hoàn thành nổi sứ mệnh khó khăn này. Quản Nhiên thử lắng nghe từng động tĩnh trong cơ thể, giờ đây mái tóc đen dài của cô đang ở ngay trước mắt, anh giơ tay nhẹ vuốt

mái tóc mượt mà của cô, có điều tóc không gọi cảm bằng da thịt, anh liền mạnh dạn quấn tóc cô lại thành một búi vừa dày vừa nặng nắm trong tay. Đuôi tóc cô bằng chần chặn như được xén lại bởi những động tác nghiệp dư của anh phá hoại, anh cứ vụng về gỡ từng lọn tóc ra như một gã thợ cắt tóc tay nghề kém, định tết cho cô một bím tóc, nhưng lóng ngóng chẳng biết phải làm sao, cần cổ thon dài của cô lay động trước mắt anh, cô không lên tiếng cũng không nói chuyện, đôi bên đều dè dặt dò xét, chẳng ai dám tùy tiện làm bừa.

Tề Linh ngồi đó, tay cầm điều khiển, chờ đợi những hành động tiếp theo của anh. Những hành động tiếp theo có ý nghĩa gì, cô cũng không biết được, nhưng cô nhất định phải đợi, phụ nữ luôn là kẻ bị động, bị động đón nhận, bị động yêu thương, đây là nguyên tắc về mỹ học nên cô buộc phải tuân thủ. Lúc này cô hơi ngả người ra sau, áp lực kề cận khiến cô thấy như đang tựa lưng vào một phiến đá nặng trĩu, chỉ đợi nó đè xuống. Anh đang làm một chuyện mà xưa nay chưa từng làm, đó là nghịch tóc cô, dù tóc cô trước giờ rất đẹp, vừa đen vừa mượt như bôi dầu. Có lẽ vì ngồi mãi một tư thế nên Tề Linh thấy sống lưng mỏi nhừ, mông cũng tê dại, đành ngồi dịch người lại phía sau, tựa lưng vào ngực anh, giờ đây thân thể cả hai đã hoàn toàn dính chặt vào nhau. Tay anh vẫn vuốt nhẹ lên tóc cô theo nhịp điệu cũ, có điều cảm giác bây giờ đã dễ chịu hơn nhiều, vừa ấm áp vừa thoải mái. Ngón tay anh dịu dàng lướt trên tóc cô như gió, chẳng hề vương chút dục niệm hay áp lực. Trước làn gió hây hây này, khắp người cô cũng thấy thư thái sáng khoái. Đột nhiên tay anh đặt lên vai cô, khiến cô thấy như bị thứ gì đó nặng trĩu đè lên mình, phải khom người lại, giờ đây thân thể cô không chịu nổi sức nặng nào hết, dù chỉ là một chiếc lông hay một cọng rơm cũng có thể đẩy ngã cô. Cô quả đã bị đè đến nỗi ngã vào lòng anh, những yêu thương nhưng nhớ của cô thể hiện ra đầy tự nhiên thoải mái, chẳng hề có vẻ gì gượng gạo. Cô ngả vào lòng anh, cup mắt xuống như đang nhìn cánh tay mình, anh ô lấy tấm lưng thon thả mềm mại của cô, dùng đưa nhẹ nhàng, cô mềm nhũn người như say rượu, nằm dài trên đùi anh, ngửa cổ nhìn vào mắt anh, thấy bao tròng mền dâng lên trong đáy mắt. Tay anh đặt lên ngực cô, phủ

lấy bầu ngực tròn căng đầy đặn, cô ngỡ rằng anh sẽ kích động ngay tức khắc, kích động đến nỗi không kiềm chế nổi nhưng anh chẳng có động tĩnh gì, hai tay đờ đẫn buông thõng xuống đầy vô nghĩa...

Anh không còn ham muốn cô nữa! Hành động đó chỉ có thể hiểu như thế mà thôi.

Tề Linh nhắm nghiền mắt, thấy ngực nặng trĩu như đeo đá, hòn đá càng lúc càng nặng khiến cô nghẹt thở. Cô đã chẳng còn hấp dẫn nổi anh nữa, phong cảnh trên núi Phú Sĩ cao vút cũng chẳng còn gì quyến rũ, dự cảm đáng sợ này đã được chứng thực một cách tàn nhẫn thông qua phương thức mà cô không ngờ tới, nước mắt cô cứ lã chã trào ra.

Quản Nhiên không để ý thấy những giọt nước mắt của cô mà chỉ cảm thấy tay mình nóng bừng lên. Tay anh chạm phải một bầu ngực căng cứng, hôm nay cô không mang áo lót, nên sức đàn hồi kỳ dị nơi bộ ngực cô cứ hút lấy tay anh hết nam châm, không sao rời ra được. Anh lấy tay ấn xuống ngực cô nhằm làm tăng cảm giác. Giờ đây cô đang nằm trên đùi anh, cổ ngoẹo sang một bên hết như người sắp chết. Tề Linh đang đợi anh, thả lỏng người để đợi anh, cô chỉ có thể dùng cách rẻ tiền này để giành lại tình cảm của anh. Đùi anh bị cô đè cho tê rần, đành rút chân ra, đặt cô nằm ngửa trên giường. Nhìn thấy nước mắt cô, anh cũng ứa lệ rồi cúi xuống ôm lấy cô, hôn lấy gương mặt xinh xắn ngây thơ của cô, anh yêu cô, anh thật lòng yêu cô, tình yêu của anh xót xa như thế, tựa một tiếng thở dài thăm thẳm...

Anh ôm lấy cần cổ trắng ngần đang cúi gục như không có xương của cô, đặt cô xuống rồi vằn vò nhào nặn cơ thể cô như một nắm bột mì, anh hôn cô, hôn lên đôi môi mềm căng mọng như trái vải lạnh của cô rồi cắn khế, tận hưởng cảm giác kỳ diệu đó, anh muốn cắn day cắn dứt cho cô đau,

muốn cô phải bật lên tiếng rên, đã lâu lắm rồi, anh không được nghe tiếng rên rỉ gọi tình của cô...

Anh quỳ gối trên giường, bắt đầu cởi bỏ quần áo cô. Thoáng chốc, cô đã bị lột sạch, khóa thân nằm đó như một bức họa được trải ra, mặc cho anh thỏa sức nhìn ngắm chiến lợi phẩm của mình, chiến lợi phẩm của anh chính là nhan sắc này, là đẹp không một nếp nhăn, đẹp đến hoàn mỹ. Anh hôn cô, hôn từ chân trở lên, hôn ngón chân cô, hôn bắp chân cô, hôn đùi cô... Anh dùng tay để bù lại sự thiếu sót của mình, phía dưới của anh vẫn mềm oặt, nhưng anh ham muốn cô, lòng anh khao khát cô, niềm khao khát ấy còn cao hơn cả trời nữa kia! Có điều hạ thể anh trước sau vẫn rũ ra không ngừng lên nổi... Anh chà đạp cô, chà đạp luôn cả trái tim mình khiến nó vỡ nát ra như thủy tinh! Anh muốn sỉ nhục sự nhẫn tâm của mình, sỉ nhục linh hồn mình, muốn ghi dấu lên mình cô để dục vọng như chớp của anh vĩnh viễn không trôi dạt trước thân hình tuyệt mỹ của cô được nữa.

Tề Linh thở hắt hắt, thân thể cô đang bị anh chiếm đoạt theo cách của riêng mình. Cô khóc òa lên, chẳng hiểu nổi thế này là khoái lạc hay ô nhục mà chỉ cảm thấy sợ hãi, cô sợ dấu ấn đó sẽ vĩnh viễn in hằn vào tim cô, khắc sâu vào xương tủy cô. Cô hưởng ứng theo anh, thân thể cô bất giác cũng hưởng ứng theo anh, đầu óc cô đã trống rỗng, chẳng phán đoán nổi điều gì nữa, nổi tuyệt vọng đi kèm cùng khoái lạc khiến cô không còn biết thế nào là nhục nhã, chẳng còn gì quan trọng nữa, cô cứ phó mặc thân thể mình như một thứ rác rưởi đen ngòm bị quăng đi.

Cả hai đều sợ hãi nên đôi bên đều điên cuồng tận hưởng, họ sợ tương lai, sợ mọi thứ quanh mình nên đành coi thân thể nhau là món đồ chơi để gạt bỏ nỗi sợ. Trong giây phút đó, quả thật cả hai đã chiến thắng nỗi sợ, mặc kệ hết thảy! Họ tận dụng từng giây từng phút để quán quýt bên nhau, kiêu gì cũng đã thử qua, mệt thì ngủ, tỉnh dậy lại bắt đầu khai cuộc, mãi đến khi sức cùng lực kiệt.

Tề Linh tỉnh giấc, thấy tay anh vẫn đặt trên hông mình, cô khẽ trở mình, đặt tay anh sang một bên. Anh cũng đã thức dậy, nhưng vừa qua cơn ác mộng nên cứ ôm riết lấy cô như sợ cô trốn mất.

“Sáng mai em đi, em nghĩ kỹ rồi thầy à.” Cô đưa tay vén gọn lại mớ tóc lòa xòa trước mặt, nhìn lên trần nhà nói.

“Sao thế?” Lần này đến lượt anh ngẩn người, tròn mắt nhìn cô.

“Cứ thế này thì chết cả hai mất! Thần kinh em chịu không nổi!” Cô day mặt sang nhìn anh như nhìn một chú bé chưa hiểu chuyện

Quản Nhiên hiểu ý cô, anh hiểu cô đang nói gì, bọn họ không thể cả ngày nằm ì ở đây, trong một không gian bức bối thế này, ai cũng muốn hành hạ nhau theo kiểu cực đoan. Bất cứ một vấn đề nhỏ nhặt nào giữa đôi bên đều bị phóng đại, có lẽ xa nhau ra sẽ tốt hơn, có điều giờ đây bọn họ sao xa nổi nhau đây? Dù sao cũng không thể để cô về nhà được, cô đã nói mình chẳng có nhà, gia đình tan nát đó không còn chỗ cho cô dung thân nữa. Cứ nghĩ vậy là anh lại trầm ngâm. Giờ đây cô đã nói lên suy nghĩ của mình, cô muốn ra ngoài thuê nhà rồi tìm việc làm, cô phải kiếm tiền, có như vậy bọn họ mới bình đẳng được với nhau, kiếm được tiền cô sẽ trả nợ cho anh ngay, cô đã nói rồi! cô chẳng muốn mắc nợ ai cả.

“Em nói thế có phải muốn tôi chết trước mặt em hay không?” Anh bật dậy, một tay đè chặt lên cổ cô. “Thế thì hai chúng mình chết quách cho xong, em trả tôi tiền, còn tôi trả em cái gì đây!” Nói rồi anh thét lên, lồng ngực phập phồng dữ dội, hai tay bóp chặt lấy cổ cô.

“Vậy thầy bóp chết em đi! Em biết mình sẽ chết trong tay thầy mà!” Tề Linh nhắm nghiền mắt lại, không phản kháng, cô đã chẳng còn sức mà phản kháng nữa rồi.

Mới hơi dùng sức tay anh đã mềm nhũn ra, buông xuống, một giọt nước mắt rơi trên mặt cô. “Em biết tôi yêu em, biết tôi yêu em đến nhường nào mà, em đừng như vậy, đừng như vậy...” Anh cứ thế van cầu, van cầu như ngây dại khiến cô tròn mắt ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh nói yêu mình xúc động đến thế. Yêu! Cô không nghe làm, anh đã nói yêu cô, nhưng sao cô lại không cảm nhận được tình yêu nhỉ? Lẽ nào cảm xúc của cô đã chai sạn rồi sao? Hay tình cảm của cô đã mất rồi?... Không! Không thể nào! Tình yêu của cô không thể nào mất đi được, trước giờ chưa từng mất đi! Tình yêu sao có thể mất đi được chứ, điều này rõ là hão huyền!

Hai người thỏa thuận rằng anh sẽ thuê giùm cô một gian phòng tối tăm gần trường, rồi nghĩ cách kiếm việc cho cô, làm trong quán ăn hay siêu thị đều quá vất vả, tốt nhất là tìm việc đánh máy văn bản. Tốc độ gõ của cô khá nhanh, có điều cứ thông thả, nếu chưa có việc gì phù hợp thì cô có thể đọc sách tra cứu thêm chút gì đó. Cô cũng có thể dự kỳ thi tự học quốc gia để lấy bằng, cô có nhiều môn khá, chỉ cần cố gắng là ổn

Một khi tư tưởng được thả thông sẽ thấy tương lai không còn mờ mịt nữa. Quản Nhiên nghĩ, sau này họ sẽ được gặp gỡ công khai, ở ngoài trường chẳng ai biết quan hệ giữa đôi bên cả, mà đâu biết không hề gì, dù sao mọi người cũng biết chuyện của anh rồi, còn gì đáng sợ nữa đâu. Có một căn phòng ở ngoài, họ có thể hẹn hò nhau bất cứ lúc nào, đây cũng là một hình thức “Kim ốc tàng Kiều”(1) mà thôi.

Anh thấy đói, cô cũng thấy đói.

“Mai chúng mình đi tìm phòng thầy nhé!” Tề Linh mặc lại đồ rồi chớp chớp đôi mắt long lanh nhìn anh.

Hai người nhanh chóng thuê được phòng, là một gian nhà mái bằng tựa lưng vào tường phía Đông của trường. Từ cánh cửa sắt nhỏ ngoài phố đi vào, xuyên qua một lối đi chật hẹp, vượt qua hai toà nhà hai tầng thì tới gian nhà nằm cuối ngõ, trước nhà còn có một khoảnh sân xinh xinh. Căn nhà không rộng nhưng rất yên tĩnh, từ cửa sổ sau nhà trông ra chỉ thấy ruộng lúa mạch xanh ngăn ngắt, bể nước và công trình phụ đều ở trong sân, từ nhà chạy ra cũng không xa mấy.

Chủ nhà là một ông già tráng kiện hiền hậu, hết lời bảo đảm nơi này rất an ninh. “Người thuê nhà ở đây đều có quy củ cả, mấy kẻ càn quấy có trả nhiều hơn tôi cũng không cho thuê.” Trong phòng trống trơn, một bàn làm việc cùng một chiếc ghế. “Trước đây căn phòng này cho một học sinh bỏ túc cấp Ba thi vào đại học thuê, đã bỏ không khoảng nửa năm rồi.”

Tề Linh rất ưng chỗ này nên anh trả luôn tiền thuê phòng trong nửa năm. Sáng mai thứ Hai, cô sẽ dọn chăn màn đồ đạc từ ký túc sang, đem cả mấy dụng cụ làm bếp của anh qua nữa, giờ cô phải tập nấu nướng rồi. Hai người bận bịu kê dọn lại phòng mãi đến tối, sau cùng anh còn đổi đèn tròn thành đèn huỳnh quang cho sáng hơn.

Hơn tám giờ tối, họ mới ra khỏi lối đi chỉ vừa đủ một người đi qua, ăn tạm món gì đó trong chợ đêm. Giờ đây họ chẳng còn bao nhiêu tiền nên phải dè sẻn từng chút một. Dọc đường về ký túc, hai người cánh vai chung bước. Anh đã nghi thông, dù sao cũng bại lộ rồi, đành mặt dày mặc kệ thôi.

Chẳng còn e sợ những ánh mắt soi mói nữa, Quán Nhiên tự thấy như mình vừa trẻ lại mười tuổi, trở về thời đại học. Hồi đó anh không có bạn gái, càng chẳng có cơ hội sáng bước trong vườn trường cùng một cô gái xinh đẹp thế này, giờ đây cô đâu còn là học trò anh nữa, anh cũng đâu phải thầy cô, bọn họ chỉ là một người đàn ông trưởng thành và một cô gái đẹp, cùng nhau rảo bước quay về như quay về mái nhà xưa. Giữa đường, Quán Nhiên chợt nắm lấy tay Tề Linh, cô hiểu ý bèn đan tay vào tay anh. Cuối cùng, phút giây cô chờ đợi đã đến, dù đến một cách bất ngờ, chẳng hề báo trước. Cả hai đều quá mệt mỏi rồi, cô chỉ biết nắm chặt tay anh, sai bước tiến lên sánh vai cùng anh, giờ đây, họ đã được coi là một đôi tình nhân thật sự.

Chùng nào bị dòn vào đường cùng, con người ta mới có được dũng khí thực sự, như bây giờ vậy. Họ cứ sánh vai đi bên nhau, thi thoảng lại trao đổi một câu. Trời tối, trông họ cũng hết như những cặp tình nhân khác. Dọc đường băng qua góc sồi rẽ vào khung cửa tròn, dường như anh thoáng thấy cô Từ vừa vội vàng ra khỏi cửa, ở đây chỉ có một con đường nhỏ này nên hai bên nhất định sẽ chạm mặt. Trông thấy anh, chẳng hiểu sao ánh mắt cũng như thân hình cô Từ đều có vẻ né tránh, khác hẳn tác phong tranh làm việc tốt của cô ta hàng ngày. Quán Nhiên khinh khỉnh gật đầu với cô Từ, anh muốn cho cô ta thấy, anh chỉ muốn cho cô ta thấy, ánh mắt kinh ngạc của cô ta lúc này không thể nói dối được. Cô ta tới đây tìm ai? Chắc hẳn không phải tìm anh rồi. Những người sống tại đây đều đã có gia đình, có lẽ bà mối nhiệt tình nào đó đã sắp xếp cho cô ta một vòng “trăm người tuyển một” ở đây. Khi lướt qua nhau, anh bỗng ngửi thấy mùi nước hoa rẻ tiền nồng nặc, loại đại hạ giá mà cô Từ rất ưa.

“Cô Từ đây hả thầy?” Tề Linh biết nhưng cố hỏi, trước đây cô từng học giỏi nhất lớp môn của cô Từ.

Quản Nhiên làm thỉnh không đáp, đầu anh đang tư duy vượt thời gian: sáng thứ Hai, cô Từ sẽ hăng giọng rồi hét với lão Vương: “Quản Nhiên đúng là đã dụ dỗ cô bé đó đấy... Có điều tôi thấy anh ta đáng làm chủ người ta, rõ là bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu!” Câu đó còn đỡ hơn câu bình phẩm của lão Vương ngồi phía sau: “Đã thế còn không biết xấu hổ chạy đến tận Tây An thuê phòng kia đấy? Trong thị trấn còn nhiều nhà nghỉ giá rẻ như thế, không thể hạ mình chịu chật chội chút được sao? hĩ vậy, anh không khỏi phì cười, siết chặt bàn tay mịn màng của cô.

Băng qua cửa vòm cung, vòng qua bụi hoa héo rũ, họ đi thẳng tới trước cửa phòng. “Chìa khóa!” Anh lần tay vào túi tìm chìa khóa. Dường như Tề Linh quá nhạy cảm với hai tiếng đó, cô run bắn lên, ngoảnh lại đầy kinh ngạc. Đột nhiên một bóng người xuất hiện sau lưng khiến cô giật nảy mình, kẻ theo đuôi bọn họ thấy động vội lẩn ra nấp sau gốc cây nhưng cô vẫn nhận ra bóng người dong dỏng cao đó nhất định là Viên Dương. Cửa phòng mở ra, Tề Linh vội lách vào trong nhà mà tim vẫn đập thình thịch. “Sao thế em?” Quản Nhiên thấy mặt cô tái mét. “Không sao thầy ạ.” Cô lắc đầu lia lịa.

Viên Dương thấy rõ cô đang đứng dưới ánh đèn. Trong khoảnh khắc cửa bật mở và đèn trong phòng lóe lên, cậu đã nhìn thấy gương mặt cắt không ra máu của cô.

Chiều thứ Sáu, một tin nóng cấp Đài truyền hình Trung ương bùng nổ trong khoa: đám sinh viên đồn nhau rằng thầy Quản chủ nhiệm lớp 2 khoa Điều khiển tự động đi mua dâm ở Tây An đã bị cảnh sát địa phương bắt giữ trong một cuộc truy quét tệ nạn xã hội, hiện giờ lãnh đạo nhà trường đã đi lãnh người về, nghe nói cô gái giao dịch với thầy cũng là một nữ sinh trong lớp đó, gọi là cái gì Tề...

Tề Linh? Cả thầy Quản nữa! Viên Dương ngỡ mình nghe nhầm, nhưng hôm nay quả thật Tề Linh không tới lớp, nghe Giả Văn nói cô tới nhà cậu, hơn nữa thầy Quản cũng chẳng có nhà! Viên Dương muốn biện minh thay cho Tề Linh.

“Nhà cậu của cô ta á? Mợ cô ta còn đang bán tất ngoài sạp quần áo vỉa hè kia kìa” Không Viện lạnh lùng lườm cậu rồi lên tiếng, cả đồng người đang xúm xít xung quanh nghe cô ta kể lẽ rằng mình đã biết chuyện giữa Tề Linh và thầy Quản từ lâu, chỉ là không dám nói ra, mãi đến giờ sự thực mới phơi bày.

Những môn sau đó không ai lên lớp nữa, kỳ thi buổi chiều cũng phải hủy, mọi người đều xôn xao: “Cô ta cùng với thầy giáo á? Cô ta với thầy Quản á?” Viên Dương vẫn không dám tin vào tai mình, sao cô có thể dây dưa với thầy Quản được kia chứ, không thể nào! Cậu nhất định không tin những lời đồn đại đó, nhưng có người nói đã trông thấy Tề Linh bị đưa về bằng xe để lấy thứ gì đó rồi lại bị đưa đi.

“Đưa đi rồi sao? Đưa đi bằng xe cảnh sát à?” Viên Dương chỉ thấy đầu óc trống rỗng. Tề Linh cùng thầy giáo tới Tây An thuê nhà nghỉ? Cô lên giường cùng thầy ư? Mãi tới giờ cậu mới hiểu ra vấn đề, không thể nào! Tề Linh sao có thể như vậy chứ! Sao cô có thể làm thế với thầy giáo được? Cậu hiểu con người cô, chắc chắn mọi người đã đồn nhảm, nhất định có kẻ vu khống hãm hại cô vì cô quá xuất chúng! Tề Linh với thầy Quản, hai người cậu yêu quý và ngưỡng mộ nhất, sao có thể vụng trộm với nhau được? Cậu hoang mang, việc thầy giáo lên giường với học trò thật quá sức tưởng tượng của cậu, hơn nữa, đó lại là hai người thân quen với cậu, nhất định không thể có chuyện như vậy được!

Lúc ăn tối Viên Dương chẳng thấy bóng dáng Tề Linh và thầy Quán trong nhà ăn. Ai nấy xôn xao bàn tán chuyện này, chỉ mình cậu cứ ngẩn người nhìn ra cửa, ngóng đợi bóng dáng quen thuộc ấy, nhưng chỉ có những người ăn xong ra khỏi cửa chứ chẳng ai bước vào. Lúc này cậu sực nhớ đến phòng ký túc của thầy, chỉ cần tìm thấy một trong hai người bọn họ thì có thể chứng minh đó là những lời đồn nhảm! Cậu liền vội vã rời nhà ăn, chạy thẳng tới phòng thầy. Từng tới đó một lần nên cậu cứ cầm đầu chạy men theo ngã rẽ, đường đi tối mịt, chỉ có thể đi theo cảm giác, chẳng bao lâu cậu đã thấy ánh đèn trong ký túc giáo viên. Viên Dương nhớ thầy Quán ở căn phòng đầu hồi bên phải, nhìn qua cửa sổ, cậu thấy trong nhà tối mịt. “Nhà không có ai à?” Cậu băng qua cửa vòm cung, chạy tới trước cửa phòng, dỏng tai nghe ngóng, thấy bên trong im ắng như tờ, liền giơ tay thử gõ cửa, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Gõ thêm mấy tiếng nữa, quả nhiên trong nhà vẫn im lìm. Họ không có nhà sao? Không! Là thầy Quán không có nhà. Cậu cải chính lại. Nhưng trong nhà ăn cậu loáng thoáng nghe ai nói thầy đã được ô tô trường đưa về rồi kia mà. Còn Tề Linh? Cô đã về chưa? Viên Dương quay đầu chạy ngược trở lại, lúc ra khỏi ô cửa tròn, hình như cậu nghe ai đó trên đường bàn tán về Tề Linh, nói cái gì mà ngoài cửa trường dán thông báo, Tề Linh bị đuổi học...

“Tề Linh bị đuổi học rồi sao? Không thể nào!” Cậu chạy như bay ra cổng trường, liền trông thấy một đám đông đang xúm xít dưới ánh đèn bèn chen vào, Tề Linh, quả nhiên cậu đã thấy tên cô, cô bị đuổi vì trốn học và vi phạm kỷ luật nhà trường. Viên Dương ngậy người ra nhìn sững tờ thông báo, trước mắt mờ đi...

Suốt ngày thứ Bảy ngủ mê mết, cậu thấy mình đã sụp đổ hoàn toàn, cả tinh thần và thể chất. Cậu vốn tưởng Tề Linh mới chỉ có bạn trai mà thôi, mình còn chưa đến nỗi tuyệt vọng nên vẫn tìm cách chinh phục cô. Cậu quá yêu cô, thậm chí cậu cũng chẳng hiểu vì sao mình lại yêu cô đến thế, có lẽ đây chính là định mệnh, là kiếp trước cậu đã thiếu nợ cô!

Tề Linh và thầy Quản đều biến mất không tăm tích. Chỉ còn tờ thông báo viết tên Tề Linh chứng minh cho sự tồn tại của cô... Cô đã đi thật rồi sao? Viên Dương không tin. Mỗi đến tối cậu cố gượng dậy ăn chút đỉnh, giờ đây chẳng ai dám lên tiếng khuyên nhủ cậu, cũng chẳng dám nhắc tới tên Tề Linh và thầy Quản trước mặt cậu, nhưng lúc ăn cơm trong nhà ăn cậu lại nghe một cô bạn cùng lớp nói đồ đạc của Tề Linh vẫn để trong ký túc chưa đem đi. “Ít nhất cô ấy cũng phải về lấy đồ đi”, Viên Dương nghĩ vậy.

Trời sập tối, cậu lại vòng qua phòng thầy Quản lần nữa nhưng trong phòng vẫn tối om, lần này cậu chỉ đứng xa xa nhìn rồi đi ngay. Giờ đây cậu chỉ muốn gặp cô, chỉ cần nhìn thấy cô một lần thôi, cậu yêu cô đến nhường ấy, nhớ cô ấy nhường ấy, nhớ đến chết đi được, nhưng đến một tấm ảnh cô cậu cũng chẳng có. Cậu ra sân bóng ngẩng mặt nhìn trời, nước mắt tuôn như suối, đau đớn nghẹn ngào, nghẹn ngào... rồi òa lên khóc, đây là mối tình đầu của cậu, cuối cùng cậu đã hiểu rằng mối tình đầu chỉ là một trái cây còn xanh, không thể chín.

Sân bóng tối mịt, cậu ngồi dưới cột bóng rổ chốc lát rồi bỏ đi, giờ đây, cậu cứ đi mãi chẳng dám dừng lại, bởi chỉ cần dừng bước, đầu cậu sẽ ong lên như sắp nổ tung. Cậu chỉ có thể đi, đi miết như một bóng ma vật vờ trong đêm tối, không phát ra tiếng động. Từ sân bóng cậu vòng sang thư viện, tối thứ Bảy thư viện đóng cửa, cậu lại quanh về khúc quanh dẫn tới nhà ăn, thấy nơi này đầy đoạn đường mòn âm u ngoài ký túc giáo viên, cậu lại muốn tới phòng thầy Quản lần nữa. Xem nốt lần này thôi mà! Cậu tự quy định cho mình.

Đèn trong phòng thầy Quản vẫn tối mịt khiến cậu hơi thất vọng, lại có cảm giác mong ngóng lạ lùng. Đứng trước cửa tròn, cậu đang lưỡng lự không biết nên vào hay không thì đột nhiên một người từ trong đi ra khiến cậu giật nảy mình, vội nấp vào sau gốc cây. Nhận ra đó là cô Từ đang bươn

bả bước ra, cậu liền thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đang chuẩn bị rời chỗ nấp, cậu chợt trông thấy đằng kia có hai người tiến lại, là Tề Linh và thầy Quản! Thoạt nhìn cậu đã hiểu ra mọi nín thở nấp sau gốc cây...

Viên Dương chờ người trong góc tối, sững sờ như vừa ăn một cái tát, chỉ biết bung lầy gương mặt nóng bừng, luống cuống đứng đó. Thầy Quản cùng Tề Linh băng qua khoảnh sân trống trước mặt cậu, chân chừ một thoáng ở cửa rồi bước vào phòng, bật đèn lên, đóng cửa lại, cảnh tượng vừa hiện ra ngay trước mắt thoáng chốc đã biến mất như ảo ảnh. Thầy lại lên giường với cô ấy ư? Trong bóng tối, cặp mắt Viên Dương cứ trừng trừng dán vào cánh cửa hệt như bị một thứ ma thuật đáng sợ khống chế tâm thần.

Viên Dương âm thầm tiến lại như một bóng ma, không phát ra một tiếng động. Tới trước cửa, đột nhiên cậu thấy lòng mình không còn đau đớn nữa, nỗi đau đã trôi xa khỏi cậu từ lúc nào. Cậu áp tai lên cửa như một con ốc sên nhằm nghe lén động tĩnh bên trong nhưng cửa đóng rất chặt, chẳng hở ra khe nào, đành phải vừa nghe vừa đoán mò. Trong nhà chỉ vọng ra tiếng tivi, hình như đang chiếu một bộ phim truyền hình gì đó, cậu căng tai ra nghe ngóng từng tiếng động nhỏ bên trong, không nhìn thấy gì nhưng cậu có thể dựa vào âm thanh mà tưởng tượng ra tình cảnh trong phòng, rồi lại bị cảnh tượng đó hấp dẫn, hai mắt hau háu lên. Chẳng hiểu sao lúc này tính tò mò của cậu đã chiến thắng tất cả, cậu chỉ muốn biết trong nhà xảy ra chuyện gì chứ chẳng quan tâm tới ai hết. Tò mò chuyện trong nhà, cậu lập tức liên tưởng ngay tới sex, dẫu tình dục vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc đối với cậu, cậu hoàn toàn chẳng có chút kinh nghiệm gì, nhưng cậu dám khẳng định chuyện này có liên quan tới tình dục, tình yêu cũng liên quan tới tình dục! Kết luận này thật khó khăn đối với cậu!

Tề Linh bật tivi rồi ngồi xuống góc giường. Cô tiện tay kéo một chiếc gối vuông lại ôm vào lòng, vẻ mặt chán ngán. Cô sợ tiếng gõ cửa cũng như bất cứ âm thanh gì na ná tiếng gõ cửa. Thấy anh nhìn mình đây khó hiểu rồi

hỏi han, cô chỉ lắc đầu, nói không việc gì. Anh dỗ dành, nói không việc gì. Anh dỗ dành cô, nói một thời gian nữa sẽ trang bị cho căn nhà thuê của cô một chiếc ti vi, hề tối muốn coi truyền hình cũng tiện...

Cả đêm Tề Linh ngủ không yên giấc, chỉ sợ có người thình lình gõ cửa, trong bóng tối cô cứ cảm giác một đôi mắt tuyệt vọng đang nhìn cô, đang nhìn vào lưng cô...

Sáng thứ Tư, Quản Nhiên buộc phải tới phòng Giáo viên, anh đã nghỉ suốt hai ngày, chẳng thể nào ở nhà mãi được. Vắng mặt mấy ngày, bàn làm việc của anh đã phủ bụi, phải lấy giẻ lau trên bậu cửa sổ lau sơ mặt ghế mới ngồi xuống được. Lão Vương đã lên lớp, trong phòng Giáo viên chỉ có anh cùng cô Từ mặt lạnh.

Cô Từ ngồi cúi đầu, vẻ mặt nghiêm nghị hơn hẳn ngày thường, gã đàn ông đối diện còn nguy hiểm và đáng sợ hơn cả cô tưởng tượng, cô mừng thầm vì mình không bước lên con thuyền xấu xa của hắn ta. “Tên dê cụ này! Đã có vợ mà còn ra ngoài ăn vụng! Đúng là đồ lưu manh!” Cô ra về chăm chú đọc sách, không buồn nhìn hắn.

Trong phòng yên ắng như tờ, Quản Nhiên hút thuốc rồi tiện tay rút lấy một cuốn sách, chỉ đợi có người tới gọi mình, anh không thể nào cứ trơ trên ngòlì ở đây thế này mãi được.

Tới mười giờ, quả nhiên có người đến gọi, anh liền đập cuốn sách lên bàn: “Quá lắm thì không làm nữa chứ gì! Làm gì được nhau?” Anh đã tính đến khả năng xấu nhất rồi.

Trong văn phòng chủ nhiệm khoa, Quản Nhiên bình thản đợi hình thức kỷ luật dành cho mình. “Thầy Hồ ốm bệnh đã xin về hưu non, bên phòng Tài liệu giảng dạy khuyết mất một chân, thầy nghĩ xem có muốn qua phụ giúp bên đó không?”

Chẳng cần nghĩ nữa, đây đã là kết quả lý tưởng nhất rồi, anh lập tức nhận lời.

Tề Linh có ý chọn buổi sáng mới về ký túc dọn đồ đi bởi không muốn chạm mặt đám bạn cùng phòng. Cô không muốn thấy ánh mắt kỳ quái và tránh né của họ, giờ đây đối thủ của cô có thể tha hồ mà chế nhạo rồi. Cô đã dẫn đầu gần như suốt cả chặng đường chạy cự ly dài nhưng tới phút chót lại ngã quy, đây chính là điều mà một cô gái đẹp khác rất thích chứng kiến. Thủ tục thôi học rất đơn giản, chẳng có gì phức tạp, không có bằng tốt nghiệp, cũng chẳng có chứng chỉ nghề, cô chỉ cần thu dọn mấy thứ đồ đạc của mình là xong.

Cô thu dọn tư trang của mình trước con mắt của bà quản lý ký túc vừa qua tuổi mãn kinh. “Những thứ này là của cô hả?” Bà quản lý giương kính nghi hoặc, cặp mắt hùm hụp sắc lẹm của bà vốn chuyên để đối phó với những kẻ gian trá thế này.

“Bác xem cái nào không phải của cháu thì cứ giữ lại!” Tề Linh ngoảnh lại xách va li lết từng bước xuống lầu, cô vẫy một chiếc xe ba bánh ở cổng trường rồi tự mình lần lượt vác hết mọi thứ từ trên gác xuống, nào chăn màn, phích nước nóng, chậu rửa mặt... Sau khi đã sắp xếp xong mọi thứ, cô mới ngoảnh đầu nhìn lại trường lần cuối, phải ra đi cô không kìm nén được nỗi buồn...

Vừa bước lên xe cô đã kéo rèm ra, định nhìn lại ngôi trường, nhìn lại quãng đời sinh viên của mình thêm lần nữa. Cúi đầu nhìn tấm phù hiệu trường gắn trên ngực, cô định đưa tay gỡ xuống, nhưng vừa chạm vào nó, trong đầu lại hiện lên một loạt hình ảnh: ngón tay ám vàng khói thuốc đang nắm chặt lấy chiếc phù hiệu, mắt dán chặt vào ngực cô. Cô đưa tay gập một nếp áo nhỏ trước ngực, tay kia giữ chặt lấy, chiếc áo cô mặc quá chật nên phải kéo căng ra mới được cái nếp áo để cài phù hiệu vào. Bất giác cô lại cup mắt xuống, ưỡn ngực ra... Trong tiềm thức, cô còn hy vọng rằng chiếc ghim băng trên tay anh đâm vào mình, để thể xác cô được chịu chung nỗi đau nhói buốt với tinh thần... Cô cắn chặt môi, đăm đăm nhìn anh, muốn xem anh làm sao thực hiện được nhiệm vụ nguy hiểm và khó khăn này. Thực ra cô cho rằng anh sẽ thừa dịp đó chạm nhẹ vào ngực cô, thế nên khi chiếc ghim băng ghim vào áo, cô chột nhắm nghiền mắt lại. Anh đã làm được, ghim băng chẳng hề đâm vào người cô, thậm chí ngực cô cũng chẳng hề có cảm giác bị chạm phải. Cô bỗng thấy hụt hẫng, bờ môi mím chặt liền lại, vừa mở mắt cô đã trông thấy trán anh lấm tấm đầy mồ hôi...

Mãi tới lúc ăn trưa Quán Nhiên mới tới, anh xách theo chiếc nồi cơm điện cùng một túi đầy nhóc đồ ăn chế biến sẵn, chỉ cần đun nóng lên là ăn được. Anh không muốn cô tốn nhiều thời gian vào việc bếp núc bởi cô còn phải để tâm vào học thêm gì đó. Anh còn mang tới cho cô một cuốn giáo trình về soạn thảo văn bản. Còn nữa, anh có một tin mừng suýt nữa quên khoe với cô, anh đã bị điều tới phòng Tài liệu giảng dạy, công việc bên đó khá nhàn nhã, cả ngày chỉ vùi đầu vào sách vở, buổi chiều có đi làm hay không cũng chẳng sao... Tề Linh nghe nói chỉ ậm ừ cho qua, chẳng có vẻ gì là phấn khởi, hết như tin này không có gì đáng mừng vậy.

Sao cô có thể mừng rỡ được đây? Anh tự gõ vào đầu mình một cái, cô đã bị đuổi học còn anh chỉ bị đổi sang một công việc nhàn nhã hơn. Tối qua anh còn nói với c rằng có lẽ mình sẽ bị nhà trường đuổi việc... Khi nói câu đó ra anh chỉ muốn an ủi cô, khiến cô khỏi thấy quá đơn độc, để cô thấy

mình vẫn có một người cùng cảnh ngộ, hai người họ vẫn ở chung trên một chiến hào!

Tề Linh chợt thấy hụt hẫng, cô cảm giác mình bị bỏ lại lẻ loi. Sáng nay lúc thu dọn hành lý cô còn nghĩ nếu anh cũng bị đuổi việc, chắc hẳn hai người họ sẽ cao chạy xa bay, cùng nhau rời khỏi nơi này bởi có lần anh buột miệng nói rằng mình có một người bạn thân ở Thâm Quyển làm ăn rất khá từng mời anh qua đó cùng lập nghiệp, chỉ là anh dè dặt không quyết được đó thôi... Thâm Quyển, nếu tới được Thâm Quyển thì tốt biết bao, cô từng nhìn thấy Thâm Quyển trên truyền hình, đó là một thành phố tươi đẹp rạng rỡ như một vườn hoa, nơi nơi đều sạch bong, chốn chốn đều là trời xanh nước biếc, cô mơ rằng mình cũng có một ngày được sống ở đó, tất cả mộng ước của cô đều sẽ được xây nên ở đó. Cô có tuổi trẻ và nhiệt huyết, nếu tìm được một công việc làng nhàng ở đây thì thà đi Thâm Quyển một chuyến thử xem, miễn là còn có anh bên cạnh, cô chẳng sợ gì cả.

Tề Linh lặng lẽ ngồi trên giường lật xem cuốn sách anh đem tới. Soạn thảo văn bản, lại là soạn thảo văn bản, cô chán ghét cái công việc nhạt nhẽo vô vị này lắm rồi! Giờ đây cô đâu còn là sinh viên nhưng anh vẫn là thầy của cô, vẫn nói cô phải làm thế này, không nên làm thế kia, phải chọn việc như vậy...

“Thời gian này em cứ đọc thêm sách vở đi, đừng vội tìm việc, chớp mắt một cái, ba tháng nữa là tới kỳ thi tự học rồi...” Quản Nhiên ngồi xồm dưới đất, đang hâm nóng lại chỗ đồ ăn sẵn bằng nồi cơm điện.

“Thầy!” Tề Linh ngẩng lên, cô muốn đổi giọng gọi anh là Quản Nhiên nhưng không cất tiếng nổi. “Năm nay em chưa muốn thi, lâu lắm rồi em có học hành gì đâu!”

Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, nhất thời cũng không biết quyết định ra sao. Con đường anh sắp sẵn cô lại chẳng muốn đi, lẽ nào cô còn phương án khác hay hơn ư? Nhất thời anh ghen lòi.

“Em muốn đi tìm việc ngay, em không muốn...” Tề Linh chỉ nói nửa chừng nhưng anh đã hiểu, cô không muốn sống dựa vào anh, không muốn được nuôi như bò nhí. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, như muốn nói với anh rằng đây không phải chuyện đùa, rằng cô đã quyết định rồi.

Quản Nhiên tỏ vẻ miễn cưỡng, chỉ gật gật đầu. “Để tôi nghĩ đã.” Anh thờ dãi đáp rồi lại lặng lẽ lắc đầu, vắt óc nghĩ xem còn cách nào khác nữa chẳng.

Nhìn vẻ mặt thần thờ của Quản Nhiên, Tề Linh chợt thấy khoan khoái như vừa trả được miếng, giờ đây cô có thể khước từ anh, anh bảo cô làm thì cô sẽ không làm, anh xới một bát cơm đưa lại thì cô nói không muốn ăn, anh hỏi cô thấy khó chịu ở đâu thì cô nói chẳng sao cả, người không mệt.

Quản Nhiên ngồi bên giường nhìn quanh thấy cô đã dọn dẹp bài trí trong nhà vừa sạch sẽ vừa lịch sự, nào là rèm cửa xanh nhạt in hoa văn trừu tượng mới thay, khăn trải bàn có hình hoa bách hợp, ga giường mang từ ký túc về, chiếc áo khoác nâu của cô mắc trên móc áo sau cửa, đối diện giường còn dán poster Lưu Đức Hoa, minh tinh Hồng Kông lạnh lùng. Nếu anh nhớ không lầm, tấm poster này đã có từ trước khi họ chuyển đến rồi.

Trong phòng chẳng âm áp gì cho cam, thậm chí anh ngồi đó còn thấy hơi lành lạnh, tường vách ở đây quá mỏng, cảm tưởng hơi bị gió lùa, anh liền ngồi dịch vào trong rồi gác chân lên thành giường. Đúng lúc này Tề Linh lại ngồi xuống bên anh, nhìn cô mặc chiếc áo len mỏng mảnh anh lại nghĩ

nên mua cho cô chiếc áo mới, bèn chậm rãi từ đằng sau vươn tay ra. Anh nắm lấy tay cô, bàn tay cô lạnh băng khiến anh rùng mình.

Tề Linh ngoảnh đầu nhìn ra cửa, cửa nhà bằng gỗ rất mỏng manh, tuy đã đóng rồi nhưng cô vẫn lo đột nhiên có người đập cửa xông vào... Giờ đây cô quả thật rất lạnh, có lẽ bởi hôm qua ăn mặc phong phanh nên bị rét, bèn cuộn tròn người thành một khối, y hệt con nhím... Người cô lạnh thật, vừa nghĩ vậy người anh bất giác cũng run lên, bèn nắm lấy cả tay kia của cô, thấy hai bàn tay đều lạnh ngắt. Anh muốn sưởi ấm cho cô, anh chỉ định sưởi ấm cho cô mà thôi, nhìn cô co ro như thể cả người đều run lên cầm cập, anh bèn ôm cô vào lòng, ôm thật chặt lấy cô từ phía sau...

Hai người cứ ngồi trên giường mà ôm chặt lấy nhau như thế. Cô cúi thấp đầu tựa vào cổ anh, co tròn người lại khiến thấy cô thật bơ vơ không nơi nương tựa, hết một chú linh dương giữa trời mưa bão đang ra sức dùng đầu đẩy cửa phòng chui vào, bèn vỗ nhẹ nhẹ vào lưng cô như đang an ủi, đầu bản thân anh cũng đang kiếm tìm sự an ủi.

Anh đỡ lấy cô rồi từ từ ngả mình xuống giường, chiếc giường rất chặt nên cả hai phải gượng nằm nghiêng. Giờ đây anh đang ôm cô đầy dịu dàng và thương cảm, gần như không gợn chút dục vọng, tựa hồ xưa nay anh chưa từng thèm muốn thân thể cô. Tình cảm của anh đối với cô chỉ đơn thuần trên phương diện tinh thần theo chủ nghĩa Plato(2) chứ chẳng hề gợn chút tạp chất nào, tựa một đầm nước trong veo nhìn thấu đáy. Quản Nhiên thả sức tận hưởng cảm giác diệu kỳ này, cảm giác này tuyệt vời khôn tả. Đó là cảm giác khi anh gặp cô lần đầu ư? Anh trở mình, hai tay ôm lấy đầu, ngẩng nhìn lên trần nhà, hồi tưởng lại hai năm trước, trong một buổi chiều, anh cầm danh sách đứng nhìn đám sinh viên mới túm năm tụm ba vào lớp, tươi cười chào tất cả, đột nhiên anh nhìn thấy cô, đó là lần đầu họ gặp nhau. Anh mỉm cười, thấy hồn mình cũng đang reo lên cười bởi cô quá đẹp, đẹp đến nỗi khiến anh cảm giác không thực, anh nhìn cô như nhìn mảnh linh

hồn mà mình chưa từng gặp mặt, lẽ nào linh hồn anh lại đẹp nhường này sao? Anh thật không dám tin. Chẳng hiểu sao, ánh mắt cô nhìn anh cũng như đang cười đầy thấu hiểu, đôi bên nhìn nhau cười tựa bạn cũ gặp lại. Anh thời đó mới trong sạch làm sao, trong sạch đến nỗi chẳng gợn chút dục niệm, yêu, có lẽ đó mới là yêu! Đó mới là tình yêu thật sự, như Adam và Eva trước khi ném trái cấm vậy... Lúc này đây, anh chợt thấy thân thể mình trong sạch hẳn ra nhờ vụ đánh úp bất ngờ đó, khối u ác tính vẫn ẩn trong người anh đã bị hai vị bác sĩ nghiệp dư mặc cảnh phục kia mau lẹ cắt bỏ, lẽ ra anh phải cảm ơn họ mới phải.

Khoảnh khắc hạnh phúc nhất của cô chính là được anh ôm trong tay lúc này. Anh không kích động nhưng hiện giờ cô cũng chẳng cần kích động, lòng sông đã mở rộng ra, trở nên mênh mông bát ngát, còn cô như đang cuộn mình giữa làn nước ối ấm áp mà dính dấp trong lòng mẹ, bông bênh mà ấm ướt, có lẽ đây mới thật sự là tình yêu! Yêu chẳng phải là chiếm hữu, cũng không phải là mất mát, yêu tựa như ánh nắng trong veo rọi lên tàu lá chuối phát phơ, chỉ cần ngưng hết mọi suy nghĩ, lặng lẽ để cảm nhận là đủ...

Chiều anh không phải đi làm, cô cũng chẳng phải đi học. Anh lười biếng nằm dài trên giường, lấy việc ôm cô để giết thời gian. Cô chẳng phải vợ anh, cũng không phải bồ anh, anh để cô trở mình rồi ôm lấy cô từ phía sau, lòng thấy dễ chịu lạ thường. Hai tay anh luồn vào áo cô, cởi móc áo ngực rồi lần lên nắm lấy đôi bầu vú tròn căng lạnh lạnh, thấy như đang nắm lấy đôi chim câu vỗ cánh chực bay. Cô chỉ rên khẽ một tiếng rồi làm thinh mặc cho đôi tay anh ve vuốt bằng những kỹ xảo hoa hòe hoa sói. Anh thấy thân thể cô bắt đầu rung động như một mầm non đội đất nhú lên rồi cứng cáp, nõn nà ra, nhưng thân thể anh lại chẳng có phản ứng nào cả. Chiếm hữu, lúc này đây anh chẳng hề muốn chiếm hữu cô, cũng chẳng hề thấy kích động quá mức nào, có điều trong đầu anh vẫn đầy ắp từ “chiếm hữu”, chẳng hiểu từ đâu mà có? Bóng đen thất bại vẫn bao phủ khiến anh không dám bước tới, hai tay anh chuội khỏi ngực cô. Thất bại, anh lại một lần nữa thất bại,

nhưng lạ lùng là anh chẳng hề thấy chán nản và tuyệt vọng vì thất bại của mình. Giờ đây thất bại đối với anh trở nên rất thường, anh bắt đầu quen với thất bại rồi.

Quản Nhiên ngồi dậy như vừa lần thấy thứ gì trong túi, trong túi anh trờ chòm chìa khóa ra còn gì đâu chứ, anh cúi đầu nhìn kỹ lại chòm chìa khóa, như không nhận ra.

Tề Linh vẫn nằm co ro trên giường bất động. Anh tiện tay kéo chăn đắp lên mình cô, giờ đây tấm chăn đã thay thế được anh rồi, anh có cũng được mà không cũng chẳng làm sao cả.

Đỉnh cao nghệ thuật là cô độc, không cho phép kết bè kết đảng cùng nhau. Quản Nhiên cũng cảm thấy cô độc y như vậy.

Anh nhìn cô, hồi tưởng lại những kích động cùng sôi sục đã mất đi, thậm chí anh có phần tiếc nuối vì trong lúc phong độ nhất lại không gieo vào mình cô một mầm sống siêu phàm, nếu lúc đó anh gieo xuống, hẳn giờ đây mầm sống đó đã có thể thay thế cho anh. Bây giờ anh chẳng cần phải cảm dục nữa, có thể tha hồ chiếm đoạt cô, không ngần ngại lột sạch quần áo cô ra, để cô trần truồng nằm đó, vừa thương thức tấm thân lỏa lồ của cô lại vừa tiện thể bòn rút thêm chút niềm vui vô giá từ những mỹ cảm thị giác. Anh không ngừng khuếch đại những thứ đó trong não, để chúng tăng thêm đến vô cùng, muốn nhét cả thế giới vào bên trong, nhưng thật ra những thứ đó đều hư ảo như bọt xà phòng vậy, chẳng cần thổi mà đã tự vỡ tan.

Anh vờ bình thản hút thuốc nhưng trong lòng đã có đáp án từ lâu: anh không cần, thân thể anh cũng không cần. Anh không cần thể xác cô. Giờ đây dù cô có đẹp hơn nữa anh cũng chẳng màng, vật chất quyết định ý thức! Vật chất định mọi thứ! Anh chợt thấy sợ hãi trước nguyên lý triết học mà

mình biết từ thời trung học, lẽ nào đối với cô, anh chỉ có nhu cầu thôi ư? Anh không tin, anh nhất định không tin! Dù gì anh cũng không thể đánh đồng hạnh động của mình với nhục dục trần trụi được, anh yêu cô, anh vẫn yêu cô kia mà! Dù anh đã bất lực thật sự nhưng anh vẫn yêu cô, tình yêu về ý thức, về tinh thần, chẳng dính dáng gì tới tình dục, tình dục và dục vọng chỉ là loài rắn độc dụ người ta sa đọa mà thôi, anh bắt đầu thềm rửa con rắn độc vẫn len lỏi trong não... Nhưng dục vọng ở đó sao? Anh cố tìm đáp án trên thân thể mình nhưng chẳng thấy chút manh mối nào! “Con người ta trước lúc lâm chung sẽ mất hết dục vọng”, trong đầu anh chợt nảy ra câu này khiến anh giật thót mình, vội ngoảnh lại kinh ngạc nhìn Tề Linh, thấy cô vẫn nằm yên như tượng.

Đến tối Quản Nhiên cùng Tề Linh ra chợ đêm ăn cơm. Hai niêu cơm, một thố bánh bao, ăn hết hai niêu còn bánh bao chỉ ăn có hai cái.

Anh đưa cô về nhà, ánh đèn đường hiu hắt rọi xuống hai chiếc bóng lẻ loi, chiếc bóng càng lúc càng dài ra rồi tan vào sau cánh cửa sắt tối như bung. Lối đi hẹp không có đèn đường, họ cứ đi thẳng, anh rút bật lửa trong túi bật lên, ngọn lửa chập chờn mấy cái lại tắt ngúm.

Tề Linh mở cửa phòng, ánh đèn sáng chói khiến hai người lóa cả mắt. Anh bồng chần chừ, định lấy vè mặt ủ rũ che giấu bước chân do dự của mình, nhưng trước khi cánh cửa mở ra, anh đã quyết định phải đi. Bất kể ra sao tối nay anh cũng phải ra đi, anh không thể tưởng tượng mình sẽ chen chúc cùng cô trên một chiếc giường nhỏ xíu, nằm trơ ra suốt đêm. Anh nhìn cô, định tỏ vẻ áy náy không đành qua ánh mắt nhưng cô đã hiểu, sao cô có thể không nhận ra ánh mắt báo hiệu anh sắp ra về chứ!

“Em chào thầy!” Cô đứng nơi cửa, khoanh tay trước ngực, từ biệt anh bằng giọng điệu rụt rè hiếm có. Hôm nay cô cũng đã kiệt sức rồi.

Nằm một mình một giường, Tề Linh chợt thấy sờn gai óc vì sự tĩnh lặng xung quanh. Cô luôn cảm thấy sau cửa sổ có người, bèn mặc áo len vào rón rén mò ra kiểm tra lại khóa cửa một lần. Có điều cô vẫn không yên tâm. Tối hôm đó chẳng phải cửa đang khóa chặt mà vẫn bị đập ra bất thành linh đó sao, vừa nghĩ lại cô đã dựng cả tóc gáy lên, nếu giờ có người đột ngột xông vào, cô chỉ có một thânnh... Nghĩ vậy cô vội quay vào lấy va li và ghé ra chặn cửa, vừa ngoảnh lại, cô chợt nhận ra hình như rèm cửa thoáng lay động, liền sợ nhũn cả chân suýt thì quỵ xuống đất. “Ai?” Cô nơm nớp nhìn ra cửa sổ, khàn khàn hỏi. Chẳng một ai đáp lại. Giờ đây cô mới nhận ra thái độ rụt rè khi nãy thật tai hại biết chừng nào, đáng lẽ cô nên giữ anh lại hoặc theo anh về ký túc, chỉ cần cô nói rằng mình sợ ở một mình buổi tối thì anh sẽ không rời đi. Có điều bây giờ tất cả đã muộn rồi, cô cố lấy can đảm rón rén lại gần cửa sổ, run rẩy hé rèm nhìn ra, thấy bên ngoài tối om, cô liền hốt hoảng rụt tay lại.

Cô quán chặt chẽ quanh mình, tay nắm khư khư một con dao gọt bút chì. Hình như ngoài trời bắt đầu nổi gió, cửa sổ bị gió đập càn cạch, cô chỉ biết nằm im thin thít không dám động cựa, dỏng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Giờ đây cô quả thật rất sợ, nước mắt tuôn lã chã.

Nằm trên giường, cô định dùng hình bóng anh để xua tan nỗi sợ, trước đây cách này rất hiệu nghiệm nhưng đêm nay lại chẳng có tác dụng gì hết. Hình bóng nhạt nhòa của anh bất kể thế nào cũng chuội đi khỏi đầu cô.

Hôm nay cô muốn anh đi vào trong mình lần nữa, định dùng khoái cảm nghệt thờ xua tan đi màn sương mù dày đặc bao trùm tứ phía. Anh đã vượt ve cô, ngón tay anh lướt trên mình cô như rắn, nào là ngực nào là chỗ kín, cô thấy một thứ chất lỏng nóng ấm trào ra trong mình, cao trào đến nhanh hơn cả dự định. Cô áp mặt xuống ga giường, nghiêng răng để khỏi rên lên. Anh bắt đầu cởi quần áo cô trong nháy mắt rồi lần tay xuống đũng quần cô

như một chú ông đang tìm mật, mật hoa cô gầy từ lâu giờ đã tràn ra cửa mình, cô vắn vẹo lưng chờ đợi anh, chờ được anh hạ mình chiếu cố nhưng đột nhiên anh bỗng khựng lại, tất cả mọi động tác của anh tự dừng dừng hẳn chẳng khác nào dân tộc Maya thành linh biến mất vậy. Anh thần thờ ngòai bên giường như đang nhớ lại một quá khứ xa xăm nào đó.

Thủy triều từ từ rút xuống, chỉ còn cô nằm đờ ra đó không sao nhúc nhích nổi. Bánh xe dục vọng trước khi phanh đã kịp để lại mặt đường nhựa một vệt đen dài, cô gắng nén nhịn để chiếc bàn ủi đỏ rực nguội dần nguội dần đi rồi lạnh ngắt, thậm nghĩ có lẽ anh đã bắt lực, thân thể anh có vấn đề thật rồi.

Anh chỉ có thể mượn thứ thuốc lá rẻ tiền để che giấu tình cảnh khốn đốn của mình. Lúc này cô đành im lặng, chậm chạp cài lại mấy nút áo vừa bị cởi bung ra. Hai kẻ khác phái ở cạnh nhau trong một căn phòng quá chật rất dễ sinh ra những kích động không lành mạnh. “Mai mình đi leo núi nhé?” Trước nay anh chưa từng quên bất cứ chuyện gì anh hứa nên giờ mới nêu ra, hơn nữa ra ngoài hít thở không khí trong lành biết đâu cơ thể anh chẳng mau khỏe lại.

“Leo núi á?” Anh chẳng thấy hứng thú chút nào với đề nghị này, bèn lắc đầu. Trước đây anh muốn dẫn cô đi leo núi chẳng qua là muốn tới một nơi an toàn không bị ai nhòm ngó rồi kiếm một tổ ấm để hai người ở riêng bên nhau mà thôi. Còn bây giờ tất cả mọi người đều biết chuyện giữa bọn họ rồi, còn giấu giếm làm gì nữa? Gian phòng nhỏ này đã tránh được mọi ánh mắt rồi, chỉ có nơi đây là an toàn nhất, ngoài ra cả thế giới đều đã quay lưng lại với họ, soi mói họ! Quản Nhiên chối phất bằng một lý do rất đơn giản, lúc này anh chỉ chăm chăm lo làm sao để khỏi ra về trong thất bại. Ra về, anh nhất định phải ra về! Anh không để sự bắt lực của bản thân trở thành thói quen được, bắt lực chỉ là tạm thời thôi mà, nhất định anh sẽ đặt dấu

chấm hết cho nó. Về nhà nghỉ ngơi hẳn sẽ khỏe lại ngay thôi, đàn ông ai chẳng có lúc lực bất tòng tâm chứ...

Tình yêu khơi lên nhờ dự vọng rồi cuộc sẽ tàn lụi theo sự kiệt cùng của dự vọng. Tề Linh từng nghĩ tới chuyện này, có điều cô không tin rằng đó sẽ là kết cục của mình. Có lẽ phải để thân thể anh khôi phục một thời gian mới được, anh yêu cô kia mà, dù giữa bọn họ không có tình dự thì anh cũng vẫn yêu cô như vậy thôi, giờ đây cô đã bắt đầu chán tình dự, những giầy vò mà dự vọng đem lại còn vượt xa những khoái lạc; tình dự, thứ khiến con người ta hãi sợ mà không sao thoát khỏi đó chính là lời nguyện tàn độc mà Thượng đế giáng xuống những kẻ ăn trộm trái cấm, cô gắng không nghĩ tới nó nữa.

Hôm sau Tề Linh dậy rất sớm. Suốt đêm qua cô chẳng dám ngủ say, nhất cử nhất động bên ngoài đều khiến cô run bắn người lên, cứ chong mắt nhìn ra cửa, mấy lần loáng thoáng nghe tiếng chìa khóa lách cách mở cửa cô đều sợ đến dựng tóc gáy, tay nắm khư khư con dao nhỏ, lòng tự hỏi không biết có phải là anh chăng? Cô thì thầm gọi “thầy ơi”, tiếng gọi như phát ra từ lỗ tai.

Tề Linh rút máy nhắn tin dưới gối ra xem thấy đã sáu giờ rưỡi, trời sắp sáng, ánh sáng mờ mờ rọi qua rèm cửa, bụng cô đói cồn cào bởi tối qua chỉ ăn có mỗi một niêu cơm nhỏ. Trong nhà vẫn còn mấy thứ đồ ăn nữa hôm qua anh đem tới, có điều phích đã hết nước nóng, cô đành phải ra vòi lấy nước vào đun.

Vừa mở cửa ra, một luồng gió lạnh thấu xương cuốn theo tuyết lớn phả thẳng vào mặt cô, ngoài trời đang đổ tuyết, bốn bề một màu trắng xóa. Tề Linh vừa đi vừa run cầm cập tới trước vòi nước, nhưng vẫn mãi chẳng thấy nước chảy ra, chắc hẳn đã bị đóng băng rồi. Cô vội quay đầu chạy ngay vào

nhà rồi đưa bàn tay tê cứng lên miệng thổi phù phù cho ấm, hèn chi trong phòng lạnh ngăn ngắt. Nhà không có nước, cô tìm mãi chỉ thấy nửa lon bia uống dở tối qua liền rót bia ra cốc rồi đặt lên lò sưởi cho ấm, dù sao cũng phải uống một chút.

Ngoài trời tuyết vẫn rơi, còn cô lại nhớ tới anh. Tuyết lớn thế này liệu sáng nay anh có đến nữa không? Cô không dám chắc. Ngồi trên giường đợi mãi đến tám giờ, sáng nay anh còn phải đi làm, không thể tới được nữa, cô mới cúi xuống lấy gói mì trong túi nilon ra, xé vỏ rồi trệu trạo nhai từng miếng từng miếng.

Cô ngồi trong phòng đợi anh, đợi mãi đợi mãi đến trưa. Giờ hiển thị trên máy nhắn tin khiến cô thấy tuyệt vọng, đã quá giờ cơm trưa nhưng cô cũng chẳng đói. Mở cửa phòng ra, thấy tuyết đã tạnh, lớp tuyết đọng nước trước cửa phẳng lì như một khối ngọc không tí vết, chẳng lưu lại dấu chân nào. Cô khóa cửa lại, lớp tuyết chưa ai giẫm lên thì cô giẫm lên đầu tiên, đây là quyền của cô, cô có quyền phá tan nó, giẫm đạp nó để nó không còn hoàn chỉnh, không còn hoàn mỹ nữa. Xuống khỏi thềm, chân cô giẫm thẳng xuống lớp tuyết mềm như đang giẫm lên thân thể người, đục vọng kỳ quái từ mũi chân bỗng chốc lan khắp toàn thân, cô cứ thế loạng choạng bước đi như đang bước trên những phím đàn tình tang khe khẽ...

Tề Linh ăn bát mì trong một tiệm cơm nhỏ, túi cô không có nhiều tiền nên phải dè sẻn. Hôm qua anh hỏi cô còn đủ chi dùng không, cô gật đầu, thàm hiểu sau khi trả mấy tháng tiền phòng anh cũng chẳng còn bao nhiêu nữa.

Trên đường phố tuyết vẫn chưa tan hết nên dọc đường chỉ có dăm ba người dè dặt lần từng bước, mặt đường bị xe cộ ủi cho bóng loáng lên, thi thoảng lại thấy một chiếc xe đạp quay một vòng trên mặt băng trông rất tức

cười rồi đổ rầm một tiếng khiến bao người phải ngoảnh lại nhìn. Tề Linh cẩn thận đi bên lề đường không động tuyết hết như một chú vịt con loạng choạng. Lópong dưới chân không ngừng lép nhép, chỉ sơ sẩy là trượt chân ngay. Tề Linh chợt dừng chân nhìn cửa hiệu bên đường, khi xưa trước cửa mấy tiệm đó luôn dán một thông báo tuyển người bằng giấy vàng nhưng chẳng hiểu sao hôm nay không thấy cái nào cả. Cô thấy mình phải tìm việc làm ngay, nếu không cứ ngày ngày giam mình trong căn phòng đó, sớm muộn cô sẽ điên lên mất. Giờ đây cô đã thấy trong mình hơi khó ở, đặc biệt là đầu óc. Trước đây cô sống dựa vào anh, chỉ cần có anh, dù bị nhà trường đuổi học cô cũng chẳng thấy có gì đáng sợ, nhưng bây giờ khác rồi, cô đã bắt đầu cảm thấy bị bỏ lại.

Nhà trường không cần cô, cha mẹ cũng đã bỏ mặc cô từ lâu, giờ anh lại chẳng cần cô nữa, cô sống còn ý nghĩa gì đây? Chết, nghĩ tới cái chết cô rùng mình, khoác áo lông mà cô vẫn lạnh run.

Thấy siêu thị Kim Hải ở trước mặt, cô liền rảo bước tiến vào. Chúc Mừng Năm Mới, đột nhiên cô trông thấy một tờ quảng cáo sale off hồng hồng dán trên giá bày hàng đối diện, năm mới ư? Hôm nay là mùng Một năm mới sao?

Cô vội rút máy nhắn tin trong túi ra, thấy trên máy ghi rõ ràng ngày 31 tháng 12, ngày cuối cùng của năm 1998, mai đã sang năm mới rồi. Siêu thị không đông lắm nên cô cứ đi lang thang không mục đích. “Chị ơi, chị có mua gì không?” Một nhân viên bán hàng nhỏ nhắn đứng trước mặt khiến cô thoáng sững người rồi vô thức rút máy nhắn tin trong túi ra nhìn. “Em chỉ đi loanh quanh thôi.” Vẻ mặt cô hơi căng thẳng, có điều cô lại đột ngột quyết định mua chút gì đó, dù sao mai cũng đã sang năm mới rồi. Nghĩ vậy, cô phục vụ bên cạnh vội đưa ngay giỏ đựng hàng cho cô.

Cô muốn hỏi phục vụ xem gần đây siêu thị có tuyển người không nhưng cứ ngại ngại mãi, tự thấy quần áo và khí chất bản thân thế này, làm nhân viên siêu thị có phần hơi uổng, phải từ từ quan sát thêm rồi chọn ra một vị trí hợp với mình mới được.

Sao sáng nay anh chẳng tới gặp cô? Lẽ nào anh đã thật sự chán ghét cô rồi sao? Cô không tin, cô không thể tin được. Nhưng tối qua, rõ ràng dự vọng của anh đối với cô đã nguội lạnh rồi, điều này cô hoàn toàn có thể cảm nhận được, anh đang ráng sức tìm cách để khéo léo tỏ thái độ với cô mà thôi. Bất cứ thứ gì chơi mãi rồi sẽ tới lúc chán, dù cố ép mình cũng chẳng ích gì, cô từng có cảm giác này, nhưng cô không tin rằng tình cảm giữa họ lại như vậy.

Trời âm âm u u, chẳng có vẻ gì là sẽ hửng lên cả. Tề Linh vẫn đi miết, cảnh tượng hai bên đường dần dần mờ hồ đi, gió lay lay gấu quần cô, khí lạnh từ từ lan lên người, trong chớp mắt thân thể cô đã bị luồng khí lạnh này đục ruỗng, nhẹ lâng lâng như một quả khí cầu teo tóp, không thể đi tiếp được nữa, giờ đây chỉ một cơn gió là đủ thổi bay cô, đứng giữa gió lộng, nước mắt cô cứ thể tuôn lã chã.

Tề Linh lùi dần từng bước từng bước rồi bỗng trượt chân trên một bậc thềm, cả người mất thăng bằng ngã phịch ngay xuống đất, khiến mấy người quanh đó dừng lại nhìn nhưng chẳng ai tới đỡ cô dậy, cô cũng chẳng cần ai đỡ, cô muốn mình phải tự đứng lên. Chật vật mãi Tề Linh mới đứng lên được, đang phải tuyệt bám dưới móng chột cô thấy tay mình đau đến tê dại, có lẽ vì khi nãy đã chống tay xuống, khễ nhúc nhích mấy ngón tay, may mà chỉ bị thương tay trái, xương cốt không sao cả, đau, giờ đây cô còn chỗ nào không đau nữa đâu?

Tề Linh giơ một tay đẩy cánh cửa sắt nặng trĩu, cúi đầu quan sát thấy tay trái đã sưng lên, cũng chẳng còn đau nữa, có điều mông cô lại bắt đầu ê ẩm, đành tập tễnh đi vào. Băng qua lối đi vừa dài vừa hẹp, mắt cô chợt sáng lên, trên mặt tuyết đã chổng tay xuống, khẽ nhúc nhích mấy ngón tay, may mà chỉ bị thương tay trái, xương cốt không sao cả, đau, giờ đây cô còn chỗ nào không đau nữa đâu?

Tề Linh giơ một tay đẩy cánh cửa sắt nặng trĩu, cúi đầu quan sát thấy tay trái đã sưng lên, cũng chẳng còn đau nữa, có điều mông cô lại bắt đầu ê ẩm, đành tập tễnh đi vào. Băng qua lối đi vừa dài vừa hẹp, mắt cô chợt sáng lên, trên mặt tuyết đã có thêm một hàng dấu chân nữa, dấu chân này rõ ràng là đi về phía gian nhà của cô, khỏi phải nói cũng biết là anh, là dấu giày da của anh! Tim cô bỗng thót lên, chẳng còn thấy đau đớn gì nữa, cô sai bước đi thẳng tới trước nhà rồi đẩy mạnh cửa, nhưng cánh cửa vẫn khóa, lập tức cô rút chìa khóa trong túi ra mở cửa, có điều trong phòng trống không, chẳng thấy người đâu cả. Cô sững sờ đứng đờ ra trước cửa phòng.

Tề Linh đưa mắt nhìn quanh, chợt ánh mắt cô bị hút về phía vật đang nằm trên giường, là áo len? Đầu tiên cô nhận ra đó là một chiếc áo len, trên đó còn đặt một tờ giấy, quả nhiên anh đã đến thật. Tề Linh đóng cửa rồi lại gần. Là một chiếc áo len hồng nhạt còn chưa xé mác, anh vừa tới đã đi rồi ư? Cô nhìn quanh, thấy trừ chiếc áo này ra chẳng còn bằng chứng nào chứng tỏ anh từng tới cả. Sao anh lại bỏ chiếc áo ở đây rồi đi nhỉ? Chẳng phải buổi chiều anh được nghỉ ư? Hơn nữa, mai là mừng Một Tết dương lịch rồi!

Tề Linh đặt cánh tay bị thương lên chiếc áo, bàn tay cô rõ ràng đã sưng lên, bầm tím như một củ sen thối.

Cô khóa cửa lại rồi thay sang chiếc áo mới nhưng cả người vẫn lạnh ngắt hết một lò lửa sắp tàn. Giờ đây áo len cũng chẳng thể đem lại hơi ấm cho

cô, cô đành kéo chần đắp lên người nhưng vẫn thấy lạnh. Hiện tại thân thể cô chỉ có thể hấp thụ năng lượng từ một thân thể khác để giữ lấy hơi ấm mà thôi, cô ngồi trên giường chờ đợi nguồn năng lượng đó, nhưng mãi chẳng thấy đâu.

Quản Nhiên bỏ đi như trốn chạy, tiết mục vô liêm sỉ của anh đã kết thúc bằng một cú nhảy của tên hề. Dục vọng sắc bén đã cho anh một bạt tai đến hoa cả mắt, quay cuồng tại chỗ, may có bóng tối chở che mới dứt ra mà đi được. Anh vừa rảo bước về trường vừa nghiêng răng cắn hận bản thân, chỉ hận không thể đập cho vật trong đũng quần mình một cái. Đây chính là báo ứng! Dương vật mềm nhũn này chính là đáp án cuối cùng cho tất cả dục vọng bùng bùng của anh. Liệt dương, hai tiếng vô cùng tội tệ mà anh ghét nghe nhất giờ đây lại vận đúng vào người anh, hơn nữa còn vận rất chính xác! Hai tiếng “liệt dương” cực kỳ tục tĩu đó đã chà đạp lên tình yêu mà anh ngỡ rằng cao thượng, chà đạp hoàn toàn, chà đạp đến không ra hình dạng gì nữa. Quản Nhiên vội vã quay về nhưng lúc vào đến cổng trường, suýt nữa anh va phải một người. “Em chào thầy Quản?” Người đó dừng lại. Còn có kẻ gọi anh là thầy ư? Anh cũng dừng lại ngược nhìn, liền nhận ra lớp phó thể dục. “Em làm gì đấy?” Anh thuận miệng hỏi một câu, “Em, em, ra, ra ngoài một lát.” Anh ừm một tiếng rồi quay người đi tiếp, sức nhớ rằng mình đã chẳng còn là thầy cậu ta nữa rồi.

Căn phòng ký túc của anh vắng ngắt hết như một nắm mồi thiếu hơi người. Quản Nhiên ghé mình nằm xuống giường như một con khùng long thời tiền sử vật vã giãy giụa phút lâm chung... Ý nghĩa cuộc sống nằm ở chỗ mưu cầu, ở chỗ giành được những gì mà anh muốn giành được nhưng giờ đây anh chẳng muốn gì cả, cũng chẳng còn hứng thú gì với cái gì, kể cả thân thể anh, thân thể cô, tình yêu của anh, tình yêu của cô, thật là lạ, những gì trước đây khao khát giờ anh đều thấy hững hờ, trên đời thứ gì đến nhường này ư?

Quản Nhiên kéo chân đắp lên mình, bắt đầu vắt óc ngẫm lại mấy mệnh đề triết học, “Con người ta sống trên đời rốt cuộc là vì cái gì? Ý nghĩa cuộc sống rốt cuộc là ở đâu?” Anh hoang mang như bao năm nay vẫn hoang mang. Triết học không phải chuyên ngành của anh, anh chẳng thể tìm được gợi ý hay trí tuệ gì trong môn học rắc rối này. Anh đành cởi quần áo rồi rúc vào chăn hết như tấm chăn là tổ ấm an toàn của mình, bên ngoài có thể gió rét căm căm, trong chăn lại càng ấm áp. Anh luồn tay vào quần lót vuốt ve dương vật của mình nhưng cậu em đáng thương đó vẫn ỉu xiu. Chợt anh sực nhớ ra chiếc đĩa mà anh thuê, chiếc đĩa mà anh đã phải đặt 10 tệ để thuê vẫn đang nằm trong đầu đĩa, nghĩ vậy anh bật dậy chui ra khỏi chăn nhảy xuống đất, nhanh nhẹn bật đầu đĩa lên, lập tức những hình ảnh đầy kích động lại xuất hiện. Anh nín thở lặng lẽ theo dõi phản ứng trên thân thể mình, quả nhiên thân thể anh cũng có phản ứng, có điều khởi động lâu hơn khi trước rất nhiều rất nhiều. Có lẽ anh phải bồi bổ thêm vài loại thuốc kích thích dục vọng và năng lực bản thân mới được. Nếu thân thể anh có thể khôi phục lại trạng thái khi xưa, anh vẫn ham muốn cô biết bao, chỉ cần thành công một lần thì vấn đề tâm lý của anh cũng được giải quyết êm xuôi, khắc phục được trở ngại tâm lý, nhất định anh sẽ lại yêu cô nồng nhiệt như trước. Anh thấy chứng liệt dương của mình chắc chắn là do yếu tố tâm lý, trước đây anh cũng nghe nói tới các trường hợp liệt dương do hoảng sợ đột ngột. Trước mắt anh chợt hiện lên đủ loại thuốc để kéo dài thời gian cương dương, chỉ cần cẩn thận chọn lấy một loại là ổn.

Sau giờ làm, Quản Nhiên ăn qua quýt chút cơm trong cửa tiệm nhỏ bên ngoài trường rồi chuẩn bị tới một hiệu thuốc ở xa xa để xin tư vấn.

Trong tiệm thuốc bắc cách trường cả cây số, anh chú ý tới một gói thuốc tráng dương bao bì sặc sỡ. Trước mặt những người làm ăn nhay bén như ông chủ tiệm đậm người có cặp mắt ung sắc sảo mà kiên quyết này, Quản Nhiên cũng chẳng phải giấu giếm làm gì. Anh trình bày rất nhanh, nhấn mạnh vào “Khó cương cứng, về mặt tâm lý, có lẽ là bị hoảng sợ, trước đây

không có vấn đề”. “Trước đây có thể cương được bao lâu?” Ông chủ tiệm nắm ngay lấy điểm quan trọng nhất. “Lâu nhất là một giờ.” Rõ ràng anh đã phóng đại kỷ lục của mình. Chủ tiệm hiểu ý anh, những từ anh vừa nhấn mạnh ông ta đã nghe nhiều, bèn rút trong quầy ra một hộp thuốc vỏ màu xanh biển đặt vào tay anh, lúc này đây, ông ta lại là thầy anh. Quản Nhiên hỏi hỏi đọc hướng dẫn sử dụng ngoài vỏ hộp rồi hỏi giá. Giá cả được chấp một hàng chữ đen trên vỏ hộp khiến anh gai cả mắt: trong thời gian dùng thuốc cấm sinh hoạt. Dường như ông chủ tiệm cũng hiểu tâm trạng của anh, liền hỏi thêm một câu: “Muốn chữa bệnh này nhất định phải làm theo hướng dẫn! Không được sinh hoạt đâu đấy!” Thấy có người bước vào tiệm, anh chẳng lưỡng lự thêm nữa, vội trả tiền rồi quay ra...

Cấm dục thì cấm dục, giờ đây anh cũng đâu còn dục vọng gì nữa. Bảy ngày, trên vỏ hộp viết là bảy ngày, chỉ cần bảy ngày anh có thể khôi phục lại trạng thái khi xưa, trở lại thành một người đàn ông thực thụ. Nghĩ đến đây, tâm trạng anh chợt nhẹ nhõm hẳn. Đi trên đường, ánh nắng ngày đông hanh hao rơi lên người khiến anh bị chói suýt ứa nước mắt bèn quay đi tránh lóa, bỗng anh trông thấy một shop quần áo mới khai trương bên cạnh, chiếc áo len hồng phấn mặc trên mình ma nơ canh chợt thu hút ánh mắt anh, đúng rồi, anh phải mua tặng cô một chiếc áo len, chỗ tiền còn lại trong túi anh tính ra vẫn đủ mua một chiếc mà.

Một hàng dấu chân trên mặt tuyết chứng tỏ cô đã ra ngoài. Lạ thay, anh chợt thở phào nhẹ nhõm. Anh mở cửa phòng, quả nhiên trong nhà chẳng có ai, phích nước cạn sạch, chẳng còn tí nước đun sôi nào, anh bèn ra ngoài lấy nước nhưng tới bể mới nhận ra vòi nước đã bị đóng băng, đành xoay người băng qua lối đi, sang chỗ ông chủ nhà trên tầng hai trước mặt hỏi xin một bình nước nóng đem về.

Ngồi trên giường, Quản Nhiên mở chiếc hộp xanh biển ra, trong đó là một hàng những viên thuốc hình thoi màu lam. Anh hớp nửa chén nước rồi

uống một viên theo hướng dẫn trên vỏ hộp, chẳng bao lâu liền thấy người nóng bừng lên. Lẽ nào thuốc có công hiệu nhanh vậy sao? Anh hơi hoảng hốt chỉ sợ cô quay về, rồi chẳng hiểu sao mình lại sợ, chỉ biết rằng nếu cô về rồi hẳn anh sẽ khó mà đi được. Anh liếc đồng hồ, gấp gọn chiếc áo lại đặt lên giường rồi quay ra khóa cửa bỏ đi như trốn chạy.

“Anh để áo ở đây, chắc lát nữa sẽ quay lại.” Tề Linh khăng khăng giữ phán đoán đó nên suốt buổi chiều cô cứ ngồi trên giường đợi anh.

Trời tối dần, giờ đây bóng tối luôn gọi lên trong cô bao nhiêu sợ hãi, cô muốn ra ngoài nhưng lại sợ lối đi thăm thẳm, lỡ có kẻ xấu nào nấp ở đó thì sao? Nghĩ đến đây cô lại kéo va li và ghé ra chặn cửa. Thời gian cứ nhích từng chsts từng chút, cô nhìn máy nhắn tin thấy sắp đến tám giờ, sao anh vẫn chưa quay lại? Có phải anh xảy ra chuyện rồi chẳng? Lẽ nào lúc đi đường bị ô tô lao nhanh đâm phải, giờ đang nằm trong bệnh viện... Đường trơn như thế, rất nhiều xe phanh không kịp, vừa nãy cô cũng sợ ý bị thương... Không được, cô nhất định phải đi tìm anh, bằng không cứ ở đây cô sẽ bị những ý nghĩ khủng khiếp đó giày vò chết mất. Cô nhất định phải gặp được anh, ít nhất cũng phải biết được rằng anh không sao cả! Cô dùng một tay kéo những thứ đang chặn nơi cửa rồi mở cửa, bất chấp tất cả nhào vào màn đêm.

Tuyết bên ngoài vừa tan được phân nửa đã đóng băng. Dưới ánh đèn đường, lòng đường bị xe cán qua lấp loáng một màu đen, lớp tuyết đọng đã đóng băng ở lề đường bị cô giẫm lên nghe lạo xạo, cô cẩn thận men theo lớp tuyết đọng mà đi để khỏi bị trượt ngã. Công trường vắng ngắt không một bóng người, cô đành cúi đầu lén vào. Thoạt liếc mắt, cô đã thấy ký túc nữ đèn đuốc sáng trưng, trái tim nháy lên nghẹn ngang cổ họng. Giờ đây cô mới thấy nơi này âm áp xiết bao, khiến người ta lưu luyến chừng nào. Đứng trong góc tối dỗi về phía ánh đèn, cô hồi tưởng lại căn phòng ký túc ám cúng khi xưa, chỉ muốn trở lại là mình như trước. Trước đây cô chỉ cần

được thấy anh ngày ngày là thỏa nguyện, hồi đó cô thật hạnh phúc biết bao, hạnh phúc đến nỗi khiến người ta rơi nước mắt.

Tề Linh nhủ lòng phải đi thật nhanh bởi dọc đường đã có ánh mắt tò mò dò xét, cô nhận ra đó là một nữ sinh lớp bên, trước kia từng quen biết. Cô rảo bước đi thẳng, băng qua chỗ cây sồi rồi đi thẳng tiếp, tháp thoáng đã trông thấy bóng khu ký túc hai tầng của giáo viên ở xa xa. Máu trong người cô lại bắt đầu sôi lên, hoàn toàn không thể tự chủ, sứ mệnh của thiêu thân là lao đầu vào lửa còn giờ đây cô cũng sắp lao đầu về phía quang sáng nhờ nhờ đó... Khung cửa tròn càng lúc càng gần, cô liền chạy băng qua như một luồng sáng, thấy phòng anh vẫn sáng đèn, lòng cô mới thôi thấp thỏm.

Tề Linh nhìn quanh, thấy có vẻ bốn bề đều vắng ngắt. Cô thoáng do dự rồi rảo bước đi thẳng tới trước cửa, nhưng khi sắp tới cửa chợt một người từ trong bóng tối nhào ra chắn đường, còn nhìn chăm chặp vào cô khiến cô giật nảy mình lùi lại. “Viên Dương!” Cô kêu thất thanh. Viên Dương vẫn đứng im lìm trong bóng tối chăm chú nhìn cô khiến cô chỉ sợ cậu đột ngột xông tới. Cô hét hoảng quay người nhào về phía sau, dáng nghiêng nghiêng xiêu vẹo như một chiếc diều đứt dây, bất luận bay tới đâu bóng đen đó cũng bám sát sau lưng như bóng với hình. Ra tới chỗ sáng, Tề Linh chợt dừng lại không chạy tiếp nữa. Cô biết hôm nay mình không trốn chạy được nữa, giữa phải có kết thúc.

Cô thấy rõ, là Viên Dương đang đứng trước mặt mình, chẳng hiểu sao nỗi sợ vừa nãy của cô bỗng tan biến sạch, cô định thần đứng lại, nhìn về phía cậu, vẻ mặt lạnh lùng mà cao ngạo. Ánh mắt Viên Dương đầy vẻ tuyệt vọng, cậu nhìn cô, ngơ ngẩn nhìn cô như kẻ ngốc, cô biết rằng cậu vẫn yêu cô, vì cô cậu đã tiêu tụy đến không ra hình dáng gì, thân hình cao lớn đã gầy xơ xác.

Cô nhìn cậu, vẫn ánh mắt lạnh lùng quen thuộc. “Có chuyện gì? Không có gì thì mình đi đây.”

“Cậu, cậu, đừng... đừng...” Cậu luống cuống, giọng điệu yếu ớt như đang van vãn cô, vừa nói vừa lảo đảo cả người, cậu sợ cô đi mất, cậu thật sự rất sợ cô sẽ lại đi mất, đã lâu lắm rồi cậu không được trông thấy cô. Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cậu cũng lấy được dũng khí, lồng ngực phập phồng gấp gáp hết như một chiếc bơm bắt đầu lấy đà, sau cùng giọng cậu cũng cao hẳn lên.

“Cậu, sao cậu lại cặp kè với thầy hả? Có biết người ta nói cậu thế nào không?” Viên Dương thở hồng hộc như sắp lao vào đánh nhau.

“Thích nói gì thì nói! Tôi tình nguyện kia mà! Liên quan gì tới cậu!” Tề Linh kiên quyết chặn đứng khí thế của cậu, cô nhất định phải trấn áp cậu, trấn áp khí thế của cậu. Cô hẳn học nhìn cậu, ánh mắt còn thấp thoáng sát khí. Cô biết cậu không dám ra tay, thứ tự các sinh vật trong chuỗi thức ăn là bất biến, cậu ở cấp thấp hơn cô, có gì phải sợ kia chứ! Viên Dương ngậy ra nhìn Tề Linh như chưa từng quen biết, cậu đã bị cô đánh cho choáng váng, mặt đỏ bừng lên, vẻ mặt cũng biến đổi nhanh chóng đến kỳ lạ, sau cùng cậu nhếch mép như thể gượng cười, cả người run lên, hai tay dang ra đầy khó hiểu, miệng lẩm bảm mãi một câu: “Cậu tình nguyện, cậu tình nguyện, cậu tình nguyện...” Đột nhiên cậu phá lên cười, cười đến ngã nghiêng khiến mấy người ở phía xa nghe tiếng cười quái dị cũng xúm lại. Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tề Linh cũng ngẩn người ra, định kéo Viên Dương lại khuyên nhủ mấy câu nhưng cậu đã loạng choạng bỏ đi, vừa đi vừa cười ngớ ngẩn, dáng đi khật khưỡng như một gã say. Tiếng cười làm cô dựng tóc gáy, cậu ta điên rồi chẳng? Tề Linh kinh khiếp nhìn theo bóng người xiêu vẹo lắt lay tựa chiếc lá rụng đó, cái bóng ấy chớp mắt đã mất dạng nhưng tiếng cười vẫn văng vẳng trong tai

Cô chẳng dám đứng ngậy ra đó nữa, chỉ sợ lát nữa cái bóng lay lắt như ma đó sẽ lại hiện ra trước mặt.

Tề Linh vội vã chạy về mặc cho đường trơn trượt dưới chân, cô sợ cậu, cậu vẫn yêu cô tới nhường ấy, nếu vừa nãy cô giữ giọng điệu mềm mỏng chút chút hay vờ làm bộ hối hận nhất định cậu sẽ tha thứ cho cô, hoặc ít ra cũng không kích động đến thế. Liệu có phải cậu đã phát điên rồi chẳng? Những chuyện thế này chỉ có thể thấy trong tiểu thuyết phim ảnh thôi, cô lắc đầu quày quật, nhớ lại khi xưa cậu say đắm cô biết bao, niềm si mê ấy thậm chí từng khiến cô cảm động, nhưng còn cô đối với cậu thì sao? Trước sau cậu chỉ là một quả cân, một thước đo để cô nâng giá trị bản thân mà thôi. Lúc vui cô có thể ban cho cậu một cái liếc mắt, còn nếu không vui thì dù cậu có van vỉ bằng mắt thế nào chẳng nữa cũng chẳng ăn thua. Có phải cô đã quá tàn khốc với cậu? Lẽ ra cô cũng nên chia sót cho cậu chút dịu dàng chẳng? Dẫu sao lúc cô cần nhất cậu đã nhiệt tình giúp đỡ hết mình kia mà.

Nghĩ tới đây, Tề Linh có phần ân hận, cô thấy ngoài Quán Nhiên ra, cậu cũng là một sự lựa chọn, hơn nữa, cô vẫn luôn lo lắng về thể trạng của anh, nếu cơ thể anh cứ như thế mãi... Nghĩ tới đây, cô từ từ bước chậm lại, ngẫm ngợi xem liệu còn cơ hội cứu vãn chuyện này hay không... Không được, cậu đã biết chuyện giữa cô với thầy giáo rồi, dù có tha thứ cho cô, cậu cũng không thể đối tốt với cô như trước nữa, giờ đây có nói gì cũng đã trễ rồi! Nghĩ vậy cô liền ngẩng phắt lên, chợt nhận ra bên đường có hai người cứ chăm chú nhìn mình, đốm lửa thuốc lá lập lòe trong bóng tối... Tề Linh đề cao cảnh giác, chỗ này còn cách cánh cửa sắt nơi cô ở một quãng khá xa, cô nhất định phải vòng qua bọn chúng, lúc này cô đành rút con dao nhỏ từ túi ra nắm chặt trong tay.

Cô đành phải vòng qua theo đầu kia của con đường, vừa khéo lớp tuyết đọng trên đường bị xúc đi mất một đoạn lộ ra mặt đường đen bóng, cô rảo

bước đi thoăn thoắt nhưng hai bóng đen kia tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ của cô, cứ nhần nha bám theo sau. Nhất định đó là hai kẻ bất lương, trước đây khi còn đi học, cô từng nghe bạn học kể rằng trên đoạn đường này thường có mấy tên lưu manh hay chặn đường nữ sinh trong trường, bởi vậy nhà trường từng nhắc nhở mọi người sau giờ tự học đừng nên ra ngoài ban đêm, nhất là những nữ sinh đi một mình.

">

Tề Linh hoảng hốt càng rảo chân đi nhanh như chạy, rồi vừa chạy vừa thọc tay vào túi lần tìm chìa khóa, sờ thấy chìa, trong chớp mắt cô đã tới trước cánh cổng sắt. Trong lúc cuống quýt cô không sao tìm thấy lỗ khóa, đành vừa lần tìm trên cửa vừa dán mắt vào hai bóng đen đang tiến lại phía mình... Hai bóng đen đó chợt dừng bước, như muốn nhìn xem cô đang làm gì, đúng lúc đó cô cũng tra được chìa, mở cửa rồi lách mình vào trong, đóng cạch cửa lại rồi đứng sau cánh cổng thở hồng hộc...

Tựa lưng vào cửa nghỉ một lát, Tề Linh thấy chân đã nhúc nhắc được bèn chạy tuốt vào trong, nhưng vừa chạy được mấy bước cô đã nghe tiếng đập cửa thình thình đằng sau, nhất định là hai kẻ đó! Cô sợ đến run bắn người, suýt nữa là ngã phịch xuống đất. “Ai gõ cửa đấy?” Ông chủ nhà thò đầu ra từ ban công tầng hai quát hỏi, tiếng đập cửa thình thình im bật.

Về tới phòng, Tề Linh nhũn người nằm vật ra giường, giờ cô đã hiểu ra rằng bên cạnh một người phụ nữ nhất định phải có một người đàn ông. Cô muốn uống nước liền nhắc phích lên, thấy bên trong đã đầy nước tự bao giờ liền trở mình ngồi dậy lấy cốc rót đầy một cốc, nước còn ấm, chắc hẳn trưa nay lúc tới anh đã đun nước giùm cô. Cô bung chén nước bằng hai tay, uống từng ngụm từng ngụm, nước mắt lã chã lã dài.

(1). Kim ốc tàng kiều: Hàn Quang Vũ Đế Lưu Triệt yêu thương hoàng hậu Trần A Kiều, có nói: “Nếu lấy được A Kiều thì xây nhà vàng cho ở”, từ đó thành điển Kim ốc tàng Kiều. Ở đây được hiểu theo nghĩa nuôi tình nhân bên ngoài.

(2). Chủ nghĩa Plato đề cao tình yêu đơn thuần trên phương diện tinh thần, không liên quan tới thể xác.

Chương 7: Mồng một Tết

Có lẽ anh đã biến mất hoặc không muốn gặp cô nữa.

Sáng mồng MộtTè Linh đã ra chợ mua về nào thịt nào rau nào bột mì, cô nghĩ nhất định hôm nay anh sẽ ghé lại. Cô băm nhỏ rau và thịt bằng một con dao gọt hoa quả, nêm nếm gia vị rồi trộn đều làm nhân bánh, bột cũng nhào kỹ, không có cây cán bột, cô đành rửa một chiếc vỏ chai bia dùng tạm, may mà ông chủ nhà đã sửa lại vòi nước bên ngoài, còn quần dây mây dày cộp quanh ống sắt nữa. Gói xong bánh chèo, cô đợi anh đến mới bắc nồi, cứ đợi mãi đợi mãi, mỗi lúc nghe thấy tiếng động bên ngoài cô lại đứng dậy nhòm qua khe cửa nhưng chẳng thấy ai cả. Lẽ nào anh không muốn gặp cô thật ư? Cô nhớ lại thật kỹ từng chi tiết trong lần cuối hai người ở bên nhau. Hôm đó, từng cử chỉ nhỏ, từng ánh mắt gượng gạo của anh, cô đều nghĩ là do anh chán nản vì bất lực mà ra, bởi cô cảm nhận rõ dương vật mềm oặt của anh, đôi tay anh cũng buông thõng xuống...

Hôm đó cùng ăn cơm trong chợ đêm, ánh mắt anh luôn xa xăm như đang trầm tư, lại vừa như đang tránh né anh mắt cô. Có gì phân tán sự chú ý của anh vậy chứ? Anh đang trốn tránh cái gì đây? Lẽ nào lúc đó anh đang nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi cô sao? Khi đứng trước cửa, cô đã cảm nhận rõ sự miễn cưỡng của anh, anh muốn đi, những lưu luyến vờ vĩnh đó của anh có rất nhiều sơ hở, nhưng cô vẫn để anh đi, còn kiên cường chào tạm biệt. Quả nhiên anh đã bỏ đi nhanh như thả vậy.

Vậy chiếc áo len này làm sao giải thích đây? Chiếc áo len cô đang mặc trên người rất vừa vặn, màu sắc cũng hợp ý cô, hơn nữa còn là lông cừu trăm phần trăm, ấm hơn hẳn những thứ hàng dệt có pha cô dùng trước đây, lẽ nào nó là... Đột nhiên một ý nghĩ đáng sợ lướt qua đầu hết một bóng ma khiến cô rùng mình ngáy người ra: Anh thật sự muốn rời bỏ cô! Chiếc áo này chính là sự đền bù sau cùng, anh đã chẳng còn cần cô nữa, từ sau khi

hoàn toàn chiếm đoạt được cô, anh đã chẳng còn cần cô nữa rồi, đàn ông đều thế cả thôi! Mẹ cô từng nói đàn ông cần phụ nữ là vì nhu cầu thể xác, một khi họ chẳng ham muốn nữa, của lạ đã thành quen thì chẳng còn gì níu giữ nổi họ cả!

Giờ đây anh đã không cần cô nữa, cô chỉ còn là gánh nặng của anh, phải lo cho cô ăn cô ở, làm gì có ai tình nguyện nuôi mãi một thứ không cần thiết, hơn nữa còn phiền phức thế này.

Nghĩ vậy, cô lại thấy cảm giác bị vứt bỏ càng lúc càng chân thực, thậm chí hoàn toàn có thể khẳng định. Trước đây cảm giác này chỉ thỉnh thoảng lướt qua trước mắt nhưng cô chẳng buồn để ý, cô không tin anh sẽ bỏ mặc mình, sao anh có thể bỏ cô lại được cơ chứ? Anh yêu cô, yêu tất cả mọi thứ thuộc về cô, chính anh từng nói cô là tính mạng của mình, là trái táo vàng trên cây táo kia mà. Nếu mối tình này cũng có thể vứt bỏ thì thật chẳng hiểu nổi cái thế giới này nữa.

Thế giới này vốn không sao hiểu nổi như ham muốn đột ngột vụt tắt của anh vậy. Bánh trôi bị luộc trong nồi đã nhừ ra như cháo.

Tề Linh ngồi trong phòng, biến chờ đợi thành một thói quen.

Cô có thể ngồi trên giường cả ngày, ngồi chán thì nằm và ăn mì cho qua bữa. Cô rút gương ra ngắm nhìn dung nhan tươi trẻ của mình, bông hoa sinh ra để cho người tán thưởng, nhưng hiện giờ chẳng có ai tán thưởng, lẽ nào cô xấu lắm sao? Cô lấy chì kẻ mày ra tỉ mỉ chuốt lại hình long mày rồi tô son cho làn môi tái nhợt đỏ hồng lên, trang điểm như một cô gái làng chơi đang đợi khách, cô đang đợi anh, trơ trẽn mà đợi anh, thách thức cả nghị lực của mình. Cô không đi tìm anh, hôm nay có chết cô cũng không thể đi tìm anh, cô tự đày đọa tinh thần mình để trừng phạt bản thân, trừng phạt trái tim tan nát của mình, ép mình tập cách cười đầy môn trớn trước gương, nếu cười chưa đủ đậm đặng thì cứ tập nữa, tập mãi, cuối cùng cô òa lên khóc, khóc thảm thiết chưa từng thấy, khóc cho tuổi thanh xuân rẻ mặt của mình, cho mối tình loạn luân của mình, cô nguyện rửa tinh thần và thể xác bằng

chút liêm sỉ đã mất, cô đã bị nguyên rủa, cô dùng trinh tiết để đổi lấy một tình yêu tội lỗi.

Tề Linh cầm lưỡi dao lam mỏng mảnh, nhoèn miệng cười tươi tắn rạng ngời như hoa anh đào bay khắp chốn, chìa tay ra ngửa lòng bàn tay lên, ve mặt căng thẳng giống như bị lấy máu trong bệnh viện, cô run run lấy dao rạch nhẹ nhẹ một đường lên cổ tay nõn nà nhỏ nhắn của mình rồi lập tức nhắm nghiền mắt lại.

Thần Chết chẳng thèm tới, xưa nay thần Chết đâu để những kẻ ỷ tính bạc nhọc trâu đùa mình.

Tề Linh kinh hoàng mở mắt ra chỉ thấy mấy giọt máu trên tay cô, cô vẫn chưa chết. Cô cũng không dám lấy dao lam rạch lên thân thể nõn nà của mình nữa, nếu cô chết đi ắt hẳn anh sẽ đau lòng, nhưng cô chẳng được thấy anh đau lòng nữa, không thấy được thì cũng bằng như anh chẳng đau lòng, nếu anh không đau lòng chẳng phải cô chết uổng sao? Hơn nữa cô cũng không dám chắc vào suy đoán của mình, lỡ mình đoán sai thì sao? Xưa nay anh chưa từng nói là không yêu cô, anh không tới gặp có lẽ vì đạo này quá bận bịu, dù sao anh cũng mới đổi chỗ làm, chừng nào xử lý công việc xong xuôi sẽ lại đến tìm cô thôi... Nghĩ vậy tâm trạng cô lại tươi lên chẳng khác nào trời chuyển nắng. Ánh nắng chói chang bên ngoài rọi qua song cửa, những giọt nắng vàng rục rọi xuống ga giường trắng muốt, cô lại bên cửa sổ kéo rèm ra, thấy ngoài kia là cả ruộng mạch xanh ngắt. Tuyết đã tan hết, chỉ còn đọng lại một chút nơi bức tường hồng phía xa xa, cô tự thấy mình nên ra ngoài hít thở không khí trong lành, thiên nhiên đang căng tràn sức sống thế kia, sao cô lại nghĩ tới cái chết cơ chứ? Cô cúi đầu xót xa nhìn xuống cổ tay, thấy máu đã đông lại hết một viên san hô đỏ sẫm, nếu khi này cô r thật sâu, hẳn sẽ để lại sẹo rất khó coi.

Tề Linh bước ra ngoài. Lúc sắp ra khỏi cánh cổng sắt, ông chủ nhà đứng trên sân thượng còn cười cười gật đầu với cô, cô cũng nhoèn miệng cười đáp lại, cô cười rất đẹp, chính cô cũng tự nhận thức được điều này. Hôm nay cô trung diện thật lộng lẫy, nào boot da, áo khoác, tay đeo ví vàng ngà,

cổ tay còn buộc một chiếc khăn xanh lục, trông rất thời trang, cô cũng phải giữ vẻ mặt làm sao cho phù hợp với trang phục trên người. Tuy người qua lại trên đường thưa thớt nhưng Tề Linh vẫn liên tục ngoái đầu lại, cô vừa đi vừa bần khoản, chốc chốc lại nhìn cánh cửa các tiệm bên đường, cô đã nghĩ kỹ rồi, hôm nay nhất định phải tìm được việc, dù không kiếm được thật nhiều tiền nhưng chí ít cũng đủ nuôi thân, cô là con người tự lập, không thể dựa vào bất kỳ ai cũng không gây phiền hà cho ai nữa, đợi cô tìm được việc, kiếm được tiền, anh sẽ chẳng phải gánh nặng vì cô, sao anh có thể không cần cô được chứ?

Cô để mắt tới một tờ thông báo tuyển nhân viên phục vụ dán trên cửa kính một tiệm lẩu. Nhìn tiệm lẩu quen quen, cô chợt nhớ ra đây chính là chỗ cô từng mời Viên Dương tới ăn. Nghĩ tới Viên Dương, lòng cô chợt nặng trĩu, con người ta không nên điên lên dễ dàng như thế, dù đau khổ hơn nữa cũng chẳng đáng phải phát cuồng, cô cũng từng đau khổ, hơn nữa còn đau tới nỗi không muốn sống nữa, nhưng giờ đây chẳng phải cũng ổn rồi sao? Đang chần chừ trước tiệm chẳng biết có nên vào hay không thì cửa bỗng bật mở, hai nhân viên lễ tân nhoẽn miệng cười chào cô.

Tề Linh thoáng lưỡng lự rồi bước vào.

“Chị đi mấy người ạ?” Nhân viên lễ tân cười hỏi khiến cô đỏ mặt: “Em đến gặp quản lý ạ.” Chủ quán mập mập ngồi trên salon trong góc phòng, miệng ngậm cây tăm nhìn cô làm thình. Nghe cô cúi đầu trình bày lí do mình đến đây, ánh mắt ông ta xói ngay vào ngực cô, khiến cô thấy lồng ngực bức bối đến nghẹt thở. “Vất vả lắm đấy. Tiền lại ít nữa.” Chủ quán uể oải buông mấy tiếng, mắt vẫn dán chặt lấy thân hình cô. “Mười hai giờ tối chỗ này mới tan ca, cô ở đâu?” Nói rồi ông ta ngửa đầu ra sau, quay quay cây tăm trong tay...

“Muộn thế ạ?” Tề Linh thận trọng hỏi, cô không thể làm công việc muộn như thế được.

“Nghĩ kỹ đi, nếu làm tốt sẽ được tăng lương!” Chủ quán duỗi chân gác lên bàn nước rộng thênh thang. Cô bèn đứng dậy, “Muộn quá ạ, thật ngại

quá.” Ông ta chẳng buồn để ý, cứ mặc cho cô thoãn thoắt ra khỏi cửa đại sảnh rồi đi mất.

Ra khỏi cửa Tề Linh mới thở phào nhẹ nhõm. Xem ra muốn tìm được một công việc hợp với c chẳng dễ chút nào. Ánh nắng ngày đông vẫn rạng ngời nhưng tâm trạng cô đã nặng nề hẳn. Cô đi thong thả, ngang qua quảng trường, thấy khá nhiều shop thời trang trong khu chợ kế bên trường học bèn nghĩ rằng vào vóc dáng và khí chất của mình, tìm việc làm ở shop thời trang hẳn không khó, hơn nữa chủ tiệm đa phần là phụ nữ, vậy cũng yên tâm hơn. Bước vào chợ, trông thấy một shop mới mở trang hoàng lộng lẫy đang dán thông báo tuyển nhân viên ngoài cửa, cô chân chừ một thoáng rồi thong thả bước vào.

“Chào mừng quý khách!” Tề Linh đỏ bừng mặt lên, cô đâu phải khách đến mua hàng, nhưng nhìn thế nào cô cũng rất giống một người khác mua hàng. Cô thấy mình nói hơi ngắc ngứ nhưng vẫn trình bày được rõ ràng, đúng lúc này, một người phụ nữ trung niên từ phòng trong bước ra hỏi: “Cô muốn làm nhân viên à?” Bà ta quan sát cô, phụ nữ luôn đánh giá phụ nữ bằng cặp mắt xét nét nhưng cô chỉ gật đầu rồi ngoảnh đi. “Cô vào đây.” Bà chủ ở tuổi trung niên nhưng nhan sắc vẫn được giữ gìn cẩn thận, lách mình quay vào phòng. Căn phòng không rộng, ánh sáng lại lờ mờ, nguyên cả bức tường chất đầy những bao những túi dùng khi nhập hàng, còn một gã đàn ông rất trẻ ngồi trên chiếc sofa đôi đối diện cửa ra đang ngẩng đầu lên xem ti vi, thấy họ bước vào mới hơi ngoảnh đầu lại. Tề Linh để ý thấy hẳn ta ăn mặc rất thời trang, mái tóc nhuộm đỏ bù xù vuốt dựng đứng lên, gã thanh niên cũng để ý tới cô, ánh mắt dừng lại trên mình cô. “Ở đây làm một ngày 12 tiếng, không có Chủ nhật, lương mỗi tháng...” Bà chủ trung niên ngồi xuống sofa lấy dao chuốt móng chuốt lại bộ móng đỏ rực được chăm chút kỹ lưỡng, thỉnh thoảng lại liếc cô. Cô nhận lời, cô phải nhận lời trước đã.

Ánh mắt gã thanh niên vẫn lướt trên mình Tề Linh, cô cũng len lén nhìn về phía gã. Cô thầm nghĩ rốt cuộc người phụ nữ trung niên kia và gã thanh niên này có quan hệ gì đây? Chủ tớ? Vợ chồng? Chắc hẳn không phải chủ tớ rồi, làm gì có loại nhân viên nào thấy bà chủ vào cũng chẳng thèm rón

người lên một cái gọi là? Vợ chồng cũng không giống, hay người này chênh lệch tuổi tác quá xa, bà ta già hơn anh ta rất nhiều. Gã thanh niên châm thuốc hút, cổ tay còn đeo một chiếc lắc bạc to như dây xích, gục gặc đầu, vẻ mặt thản nhiên như không... Tề Linh cứ thế đợi câu trả lời cuối cùng của bà chủ, cô cảm thấy bà ta đã quyết định nhận cô. “Được rồi, cô cứ về đi!” Nghe câu nói mơ hồ này, cô ngạc nhiên tròn mắt nhìn gương mặt phúng phính trắng nõn nà của bà ta.

“Tạm thời chúng tôi không cần tuyển người! Mời cô về cho!” Chẳng hiểu sao bà chủ bỗng đứng phắt dậy ném con dao chuốt móng xuống sofa nghe keng một tiếng, Tề Linh giật nảy mình, chẳng biết mình đã nói sai chỗ nào.

“Cô về đi thôi!” Bà chủ lại bực bội lườm thêm cái nữa. Tề Linh cuống quýt ra về, vừa đi khỏi cửa, cô đã nghe tiếng chửi riết đằng sau: “Gái già này phí công nuôi giống vong ơn bạc nghĩa như mày, nó vừa vào cửa mày đã nhìn chòng chọc rồi, nhìn! Nhìn! Nhìn cái con mẹ mày ấy! Tao cho mày nhìn này...” Sau đó nghe choang một tiếng như có thứ gì rơi vỡ, nghe có vẻ là chén trà hoặc gạt tàn.

Tề Linh tự lên kế hoạch rằng hôm nay phải tìm được việc nhưng cách ăn mặc này lại gây tác dụng ngược lại cho cô. Mấy tay chủ tiệm vừa thấy cô đã chực lắc đầu, có lẽ trông cô quá cao sang, không hợp với những cửa tiệm có phần tồi tàn, hết như một gã nghèo hèn chẳng thể sánh cùng một nàng thiên kim giàu có vậy. Cô muốn làm một nghề ít tiền cũng được, nhưng những nghề đó lại chẳng dành cho cô. Đợt này năm ngoái là cao điểm tuyển dụng nhân công nhưng cô đi suốt cả ngày mà chẳng đạt được kết quả gì hết. Ban đầu cô nghĩ tìm được việc rồi tới đến sẽ đăng hoàng tới tìm anh, khoe với anh rằng cô sắp đi làm, sau này khỏi phải nhờ anh chu cấp nữa...

Cô tới tìm là để từ chối anh, tỏ rõ với anh rằng từ nay cô sẽ không phải dựa dẫm vào anh nữa, cô muốn để anh biết rằng không có anh cô vẫn sống được. Đây chính là điểm quan trọng nhất trong kế hoạch của cô nhưng giờ đây kế hoạch này sắp phá sản.

Trưa cô chỉ ăn một chén tào phớ trong quán ven đường, chưa tìm được việc làm, chi tiêu phải dè sẻn mới được.

Tối chiều, thấy người uể oải, Tề Linh thả bộ đi lang thang dọc theo con phố. Cô nhớ chỗ này là khu tập thể của một nhà máy lớn, trước kia từng tới một lần. Nơi này có rất nhiều nhà cao tầng mới xây, kiểu dáng rất mới mẻ. Hình như có lần anh đã kể với cô rằng khi trước rất nhiều sinh viên trường cô tốt nghiệp xong được phân về đây nhưng mấy năm nay nhà máy rất hiếm khi nhận sinh viên của trường. Giờ đây đâu đâu cũng thừa nhân lực, phải giảm biên chế. Xuyên qua khu tập thể rồi đi thẳng là một khoảnh sân, cạnh bên hình như còn có mấy cửa tiệm nhưng trông rất tồi tàn vắng vẻ.

Từ xa nhìn lại có thấy hình như bên đó có một tiệm photocopy đánh máy, nói không chừng lại kiếm được việc ở đó. Tề Linh vừa tiến lại vừa ân hận vì mấy ngày nay chẳng thềm đọc cuốn tài liệu về soạn thảo văn bản mà anh mang tới. Cô rảo bước tới trước cửa, quan sát tiệm photo thật kỹ, thấy cửa chỉ khép hờ, còn treo một tấm rèm cotton dày màu nâu, bên ngoài không có thông báo tuyển người, lòng cô chợt lạnh hẳn, định quay đi nhưng lại thấy đánh máy quả là một lựa chọn hay cho mình, phân vân một thoáng rồi nghĩ có lẽ nên thử vận may, nói không chừng bọn họ đang thiếu người. Cô định thần rồi nhẫn nại đẩy cửa bước vào.

Trong phòng tối om như không có đèn. Phải mất một lúc làm quen với bóng tối, cô mới nhìn thấy được mọi thứ xung quanh. Căn phòng này rất rộng, bên trong chất từng đống từng đống giấy rất bề bộn, còn cả một chiếc monitor 14 inch cũ nát, một chiếc ghế, một chiếc bàn rộng, trên mặt bàn là một con dao rọc giấy cũ mềm và một chiếc máy photocopy già nua lụ khụ. “Sao chẳng thấy ai thế nhỉ?” Cô nhìn quanh khẽ hỏi, “Ai đấy? Có việc gì?” Thấy tiếng nói đột ngột vang lên sau lưng, cô vội quay lại liền thấy một ông lão đeo kính đang đứng đằng sau. “Cháu, cháu ạ.” Cô hơi ngỡ ngàng. Ông lão giương kính quan sát cô, “Cháu định hỏi xem ở đây có tuyển nhân viên không, cháu biết đánh máy, có thể soạn thảo văn bản ạ.” Cô thấy mình nói hơi nhanh. “Tuyển nhân viên á?” Ông lão cười đáp, “Chỗ này sắp đóng cửa

rồi cháu ạ.” Nói rồi ông cụ lừ đừ cúi xuống nhặt nhanh mấy mẩu giấy vụn dưới chân.

Ra khỏi tiệm photo, tâm trạng Tề Linh càng nặng nề hơn. Cô thật không ngờ tìm việc khó như vậy, mà cô lại đang cần một công việc ổn định. Nếu có công ăn việc làm tốt cô sẽ nhanh chóng trở thành tâm điểm của mọi người tựa như hồi còn đi học vậy, bao nhiêu ánh mắt đều xoay quanh cô. Cô thong thả dạo bước, thấy mé Đông sàn còn một cửa hiệu nữa, trên tủ kính còn treo mấy tấm hình lớn bé đủ kiểu, trông như một hiệu ảnh. Cô bước lại gần nhìn những tấm hình bên trong, thấy có mấy bức ảnh các cô gái làm duyên làm dáng, nhìn kém xa mình, thế mà cũng đáng treo lên sao? Cô ngấm nghĩa, lòng thầm bực bội khó chịu.

Đúng lúc ngang qua tủ kính chợt một tờ thông báo tuyển người dán ngay trên bức tường bên cạnh đập vào mắt cô, Lương cao, trân trọng kính mời! Sáu chữ này đập mạnh vào đầu cô như búa bổ. Công ty chúng tôi đại diện cho một công ty quản lý người mẫu ở Thẩm Quyển, tuyển những ứng cử viên bản địa có năng lực, yêu cầu tuổi từ 18 – 22, cao từ 1m65 trở lên, dung mạo và khí chất đẹp đẽ, sau khi trúng tuyển lương tháng không dưới năm ngàn tệ...

Năm ngàn tệ? Cô ngỡ rằng mình nhìn nhầm, điều kiện ghi trên thông báo này cứ như là viết cho cô vậy. Người mẫu ư? Chỉ cần mặc đồ đẹp đi lại trên bục, nhìn xuống dưới bằng ánh mắt ngạo mạn lạnh lùng, ánh mắt kiêu đó cô khỏi phải luyện, chỉ cần ngược mắt lên là được. Cô đặt tay lên miệng, chỉ sợ hơi thở sẽ thổi bay mất tờ giấy trước mặt, thông báo có hiệu lực trong thời gian dài, cuối cùng cô cũng đọc thấy mấy dòng chữ quan trọng này, địa điểm phỏng vấn chính là tiệm chụp hình tên Lệ Ánh này. Tề Linh đứng bên ngoài vuốt vuốt lại mái tóc, gương mặt trang điểm nhạt từ sang vẫn ổn, cô sửa sang quần áo một lượt, còn rút trong túi ra tờ giấy lau sạch bùn đất dính trên boot rồi làm mặt lạnh lùng ngạo mạn hết một cô người mẫu thực thụ, đẩy cửa bước vào.

Trong phòng vắng hoe. Đối diện cửa ra vào là một quầy hàng cao hơn mét, trên giá sau quầy bày hàng loạt cuộn phim Kodak vàng rực. Tề Linh khẽ hắng giọng, lát sau, từ căn phòng tối phía trong một mái đầu lộ ra, sau đó tới nửa người, là một người đàn ông trung niên gầy đét, tay còn cầm máy ảnh. “Chụp ảnh à?” Người đó hỏi. Cô do dự một thoáng, thấy mặt mình nóng bừng lên. “Không, cháu tới xin phỏng vấn tuyển dụng.” Cô nói thẳng không chút kiêng dè. “Vậy cô đợi một chút.” Ông ta đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới rồi quay vào phòng tối. Tề Linh đứng trước quầy đợi, lòng thấp thỏm lo rằng mình không hợp với yêu cầu “năm ngàn tệ” nhưng rồi lại nghĩ rằng hai ba ngàn tệ cũng được, thậm chí một ngàn tệ cũng tốt, giờ đây cô chỉ muốn tìm được việc, còn tiền là thứ yếu. Lợi dụng tấm kính trên mặt quầy, cô nghiêng đầu soi gương, chùi những mảnh vụn dính trên mép, đợi lát sau người kia mới xong việc bèn lộ đầu ra gọi cô.

“Ở đây các vị vẫn tuyển người chứ ạ?” Cô nơm nớp hỏi, chỉ sợ cơ hội cuối cùng này cũng tuột khỏi tay.

“Không phải tôi ở đây tuyển người.” Người đàn ông trung niên lại đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới. “Tôi chỉ làm giúp một người bạn thôi. Cô là người ở đâu thế?” Ông ta hỏi. “Cháu.” Cô hơi lắp bắp. “Cháu là sinh viên trường kia.” Cô chỉ về phía trường mình. “Sinh viên ư? Bây giờ không đi học nữa à?” Người đó liếc ra cửa. “Không muốn học nữa!” Cô thẳng thắn đáp, không muốn để người ta biết mình bị đuổi. “Thế nhà cô ở đâu?” Người đó nhìn cô thông thả hỏi. “Nhà cháu không phải ở đây...” Cô thành thật đáp. “Vậy cô...” Ông ta còn định hỏi thêm gì đó.

Tim Tề Linh đập thành thịch, chỉ sợ ông ta nói mình không hợp với yêu cầu, cô đứng thẳng người để trông cao ráo hơn, thật ra nếu làm người mẫu thì cô hơi thấp những đi giày cao gót vào cũng được một mét bảy mấy, xương lại khá nhỏ nên nhìn có vẻ cao hơn.

“Việc này phải ra nơi khác công tác đấy.” Lúc này ông ta mới rời mắt khỏi cô. “Nơi khác ạ? Không sao!” Cô kiên quyết đáp. Ông ta trầm ngâm một thoáng rồi nói với cô: “Được, tôi phải gọi điện thoại cho người bạn kia

hỏi xem ý anh ta thế nào, được hay không là do anh ta quyết định, tôi chỉ giới thiệu thôi.” Dứt lời ông ta quay mình đi vào phòng tôi.

Tề Linh nôn nóng đợi bên ngoài, cảm thấy số mệnh của mình lại sắp chuyển xoay lần nữa, nhan sắc của cô cuối cùng cũng có được một kết quả xứng đáng. Đến lúc đó đám bạn học sẽ tha hồ mà ngưỡng mộ cô, cô bị nhà trường đuổi học nhưng lại trở thành người mẫu như những cô người mẫu trên truyền hình, ánh đèn máu lấp loáng quanh mình, lúc đó sẽ có vô khối người theo đuổi cô, nào hoa tươi, nào tán thưởng, nào tiền bạc... Còn anh? Lúc này cô bỗng quên khuấy mất anh. Giữa lúc cô đang nghĩ vớ nghĩ vẩn thì của phòng tôi chợt mở toang, người trung niên kia lại bước ra, tươi cười với cô.

“Hôm nay anh bạn tôi đáp máy bay từ Quảng Châu về, giờ đang ở Tây An, lát nữa anh ta sẽ tới đây, nếu được thì ký hợp đồng ngay hôm nay rồi đưa cô theo luôn, anh ta phụ trách tìm người trên phạm vi toàn quốc cho các công ty người mẫu đấy...”

“Chiều nay ấy ạ? Ký hợp đồng?” Tề Linh sửng người, chẳng ngờ việc tuyển dụng lại thuận lợi đến vậy. Cô từng nghe nói tới “ký hợp đồng” nhưng từ đó chỉ có minh tinh mới được dùng, công việc bình thường sao có thể gọi là “ký hợp đồng” chứ?

“Phải! Chiều nay, chiều nay có thể...” Đang nói, chợt ông ta khựng lại nhìn ra cửa, nét mặt lộ vẻ lúng túng. “Nhưng còn một việc nữa...”

“Việc gì ạ?” Tề Linh háo hức hỏi.

“Có một chuyện, là thế này, chuyện này ban đầu tôi cũng không rõ, mới rồi anh ta mới nói với tôi qua điện thoại thôi. Anh ấy nói đây là quy định mới của công ty người mẫu, họ cũng chẳng biết làm sao hơn.” Nói rồi lại lắc đầu về khó xử.

“Quy định gì ạ?” Tề Linh nôn nóng.

Ông ta rút điều thuốc trong túi ra châm lửa, thong thả rít một hơi rồi lại lắc đầu. “Anh bạn tôi nói rằng công ty người mẫu quy định những người mới được tuyển gần đây phải nộp một bộ ảnh, bởi nghề này yêu cầu trình diễn vẻ đẹp thân thể mà, thế nên tôi mới khó xử.” Tề Linh vẫn ngơ ngác chưa hiểu ý. “Ảnh ấy ạ? Cháu có ảnh đây. Cần mấy tấm ạ?” Cô nhớ ở gian nhà thuê vẫn còn mấy tấm ảnh chân dung, hồi tốt nghiệp cấp Ba chưa dùng hết. Người kia chẳng vội đáp ngay, vẻ mặt vô cùng khó xử. “Công ty yêu cầu tất cả nhân viên đều phải nộp một bộ ảnh khỏa thân không mặc quần áo, tôi cũng thấy yêu cầu này có phần quá đáng nhưng không làm thì không được nhận.” Ông ta vừa nói vừa cúi đầu, ngó lơ nơi khác.

“Ảnh khỏa thân ấy ạ?” Tề Linh sững sờ, chẳng ngờ công ty lại đòi ảnh khỏa thân của người mẫu, “Mặc bikini được không ạ?” Tề Linh sực nhớ trong va li của mình vẫn còn một bộ bikini.

“Tôi cũng thấy mặc bikini là được rồi, nhưng anh bạn tôi, ôi, tôi thật chẳng muốn giúp anh ta việc này gì cả!” Nói rồi ông ta quay người như thể sắp đi khỏi.

Tề Linh sốt hết cả ruột, thấy cơ hội đáng giá năm nghìn tệ sắp tuột khỏi tay, cô cuống quýt tiến lên một bước, toan chặn ông ta lại. “Được! Bác để cháu suy nghĩ xem!” Dứt lời mặt cô

“Tôi có thể giữ bí mật cho cô, hiện giờ các cô bé tới chỗ tôi chụp ảnh khỏa thân rất đông, tôi đều giữ kín cho bọn họ, hơn nữa tôi sẽ chụp nghệ thuật một chút, như mấy tấm này chẳng hạn.” Nói rồi ông ta rút trong ngăn tủ dưới chân ra một cuốn album in ấn rất đẹp, Tề Linh nhận ra đó là một cuốn Bách khoa thư về nhiếp ảnh khỏa thân trong và ngoài nước. Ông ta đưa qua, cô liền đón lấy lật vài trang. Những tấm ảnh bên trong khiến cô vô cùng hào hứng, thân thể người ta lại có thể chụp lên đẹp đến thế này, cô dán mắt vào mấy bức ảnh, lòng nghĩ tới hình ảnh mình khỏa thân. Tim cô bắt đầu đập rộn lên, khao khát muốn khỏa thân lại âm thầm nhen nhóm nhưng cô vẫn lo lo về người đàn ông trước mặt này. Nếu cô cởi hết đồ ra, ông ta

lại... Cô ngẩng đầu lên liếc người kia, thấy ông ta chừng bốn mươi tuổi, vẻ mặt nhàu nhò, có lẽ còn lớn tuổi hơn Quản Nhiên nhiều.

“Cô đang lo rằng liệu tôi có làm gì cô không ấy à, con gái tôi cũng xấp xỉ tuổi cô, hơn nữa trước khi chụp, tôi còn phải ghi lại địa chỉ liên lạc của cô nữa mà, muốn ký hợp đồng, chúng ta phải làm cho quy củ...” Tề Linh đỏ mặt lên, định phân trần rằng mình không có ý đó những quả thật ý cô là vậy.

“Cô yên tâm, phòng chụp của tôi có lò sưởi mà, chỉ mất mấy phút thôi.” Ông ta cất cuốn album đi rồi quay vào phòng tối.

Tim đập thành thịch, Tề Linh liếc vội ra cửa, giờ đây cô đã hoàn toàn bị thuyết phục, nguồn gen ưa mạo hiểm trong mình cô đang liên tục nhô lên, có điều cô quả thật đã rung động trước cuốn album đó, cô tin rằng thân hình mình là hoàn mỹ, là món quà bất ngờ của tạo hóa, toát lên vẻ mịn màng óng ánh như vàng vậy. Cô từng nghĩ rằng sẽ chụp ảnh lưu giữ lại để làm bằng chứng cho những năm tháng thanh xuân của mình.

Theo sau người đàn ông kia, Tề Linh bước vào phòng, thấy bên trong đèn đóm sáng trưng. Cô nhận ra nơi này khá rộng, có đủ hết các thiết bị dùng trong nhiếp ảnh, còn đủ thứ đèn chiếu chuyên dụng, phong nền thác nước, núi tuyết dùng màu vẽ thành, một chiếc máy ảnh đặt trên chân máy, bốn phía trong phòng đều che màn đen kín mít. “Thiết bị của tôi trong này đều là đồ chuyên dụng đó.” Ông ta bật mấy bóng đèn chuyên dụng đặt trước máy tính, mắt cô bỗng sáng lóa cả lên.

Ông ta yêu cầu Tề Linh ghi lại địa chỉ vào giấy, cô bèn thận trọng viết địa chỉ liên lạc của mình lúc còn đi học. Chỗ người liên lạc cô ghi tên anh, nói rằng đó là bạn trai mình, tiếp đó cô viết nốt cả địa chỉ mẹ mình vào đó. Sau cùng cô viết số máy nhắn tin của mình. “Không sao đâu, tôi đóng cửa mà. Không ai vào đâu.” Thấy cô đã viết xong, ông ta liền bước ra đóng cửa tiệm lại

Đóng cửa xong, ông ta để cô vào trước cở đồ một mình, đảm bảo sẽ chụp rất nhanh.

Trong phòng chụp lúc này chỉ có một ngọn đèn bàn. Tề Linh cởi áo khoác treo lên mắc rồi liếc ra cửa, lại không yên tâm phần phía sau tấm phong nền, thấy đằng sau chính xác không có ai, cô lại rón rén lên tới trước cửa, hé rèm trông thấy người kia đang cúi đầu loay hoay với chiếc máy, chẳng hề có ý nhìn trộm mình... Tề Linh thấy có lẽ mình đã quá cảnh giác, quá đa nghi liền quay người đi vào cở áo len ra. Trong phòng chẳng lạnh chút nào, có lẽ là vì cô thấy nóng, cả mặt lẫn người cô đều đang nóng bừng lên. Cởi xong áo ngoài, trên người chỉ còn đồ lót, cô bèn vội vã lấy áo ngoài từ trên mắc xuống khoác lên mình như sợ người ta trông thấy, đúng lúc này, rèm cửa chợt vén lên, người kia bước vào phòng, hỏi: “Được chưa?” Cô gật đầu lia lịa nhưng vẫn quấn áo khoác quanh mình.

Mọi loại đèn đồng loạt bật lên chói đến mức cô không mở nổi mắt.

Cô trần truồng đứng trước ánh đèn lóa mắt, làm theo các tư thế mà ông ta yêu cầu. Cô không thấy ông ta, cũng chẳng thấy gì cả, chỉ cảm thấy như vừa bị quăng vào một cái lò khổng lồ sáng rực. Làn da cô bị tổn thương dưới ánh đèn sáng lóa, chỉ nghe thấy tiếng lách cách lách cách của cửa trập, trong đầu chỉ có một quầng sáng chói mắt. Giờ đây cô chẳng cảm thấy nghệ thuật gì hết, cảm giác của cô đã bị tan vào quầng sáng rực rỡ kia rồi. Thời gian chụp lâu hơn tưởng tượng rất nhiều, đột nhiên cô phát hiện ra mấy tư thế ông ta bảo cô làm đầy vẻ gọi dục, ông ta bảo cô giạng chân, cong mông lên, cô từ chối không chịu nghe lời nhưng ông ta cứ đứng đó đợi, sợ ông ta bước lại chỉnh mình, cô đành miễn cưỡng làm theo những tư thế đó nhưng ông ta vẫn lại gần, ấn eo cô xuống chẳng chút khách khí. Cô hoảng hốt, chỉ ân hận về quyết định quá xúc nổi của mình, nhưng chuyện đã đến nước này, cô cũng đã cở đồ rồi, đâm lao đành phải theo lao thôi. Cô cũng chẳng buồn khép nép kín đáo nữa, cứ nhẫn nại, nhẫn nại, cuối cùng cũng đợi được một câu “Xong rồi.”

Từng ngọn từng ngọn đèn lần lượt tắt ngấm, Tề Linh vẫn chờ người ra đó chưa kịp định thần lại. Ông ta nhìn cô mặc đồ, giờ đây cô đã có thể thản nhiên mặc đồ trước mặt ông ta mà chẳng thấy ngượng ngập, mang xong quần lót, cô cúi xuống tìm áo ngực, để mặc hai bầu vú thây lầy như vú dê chẳng chút ngại ngùng, cô mặc luôn áo ngực trước mặt ông ta, chẳng buồn quay đi, lúc này ông ta đang cần cô nên cô có thể vứt bỏ mọi sự đề kháng. Tề Linh thấy tay chân tê cứng, cả người đau đớn vì thương tổn, cánh tay không với được ra sau lưng, mãi chẳng cài nổi áo ngực, đành để ông ta cài giùm, tay ông ta cũng tiện thể lướt qua ngực khiến cô cảnh giác vội lạng người đi tránh né một dự cảm chẳng lành trào lên trong đầu. Vừa nãy ông ta đã chụp nhiều ảnh khỏa thân của cô như vậy, nếu chúng bị lan truyền thì... Cô đứng sang một bên lấy áo khoác che thân, nghĩ xem làm thế nào lấy được ảnh về trước đã.

“Đợi rửa ra rồi nói tiếp nhé.” Ông ta nói rồi quay ra.

Mặc xong quần áo, cô bắt đầu cảm thấy nơi này có vấn đề, nhưng chẳng dám nghĩ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa, đành tự an ủi mình rằng có lẽ tất cả những cô người mẫu đều phải trải qua việc này.

Người đàn ông kia hết sức thông thả bởi ông ta đã nắm đằng chuôi, tha hồ mà thông thả. Đợi ở đây bao lâu mới câu được con cá to thế này, ban đầu chỉ định kiếm mấy ngàn tệ phí giới thiệu nhưng giờ đây hẳn đã đổi ý rồi. Trong khoảnh khắc đèn chiếu bật lên, hẳn đã sững sờ vì cảnh tượng trước mặt, xưa nay hẳn chưa từng thấy thân hình ai nõn nà mê hoặc đến thế, dù đã nhiếp ảnh khỏa thân cho vô khối người, trong đó có cả những cô gái trẻ xinh đẹp, có kẻ còn chủ động tìm tới tận cửa nhưng hẳn chưa bao giờ xúc động nhường này. Có điều lần này hẳn chỉ biết giục giã cô làm đủ mọi tư thế, ngón tay run rẩy đặt trước cửa trập, trái tim như sắp vỡ rung trước kích thích mạnh mẽ này. Năng lực nắm bắt cái đẹp của người chụp ảnh không cho phép hẳn chần chừ, hẳn chỉ muốn nắm lấy thời gian để dùng máy ghi lại từng góc độ, từng chi tiết hoàn mỹ kia. Trong pô chụp cuối cùng, hẳn suýt nữa đã vì thế mà hư thoát.

Hắn tắt lần lượt từng ngọn đèn một, chỉ để lại một bóng đèn bàn khiến đường viền quanh tấm thân trần của cô trở nên sắc nét như dùng dao cắt, làn này cặp mắt của hắn lại bắt được một vẻ đẹp khiến người ta ghen thờ, muốn giơ máy lên chụp một kiểu nhưng chẳng nghe cửa trập kêu, ra là máy đã hết pin.

Tay thợ ảnh cúi đầu loay hoay với chiếc máy của mình, đây chính là vũ khí duy nhất giúp hắn chiến thắng người khác. Cô bé đã bước ra đứng bên hắn, chẳng khác nào một giờ trước nhưng thật ra mọi chuyện đã khác đi nhiều. Ánh mắt hắn khiến cô hoảng sợ bởi hắn đã thấy tất cả của cô, con át chủ bài của cô đã bại lộ hoàn toàn trước hắn rồi. Giờ đây trong tay hắn đang giữ cuộn phim vừa chụp nên cô phải thận trọng giải quyết mối quan hệ này, phải cầu cạnh hắn. Tề Linh nghĩ ngợi rồi giở giọng thương lượng: “Cháu mua lại toàn bộ những bức ảnh đó được không?” Hắn hiểu ý cô, có điều in thêm một bản đối với hắn chỉ là chuyện vặt, ngày nào cũng làm vô số lần, có kẻ trả tiền là hắn liền vui vẻ đáp ứng ngay.

Ánh mắt hắn giờ đây còn lộ liễu hơn, hắn muốn chiếm đoạt cô, bởi vừa này cô đã khơi lên dục vọng trong lòng hắn. Hắn đang thầm nghĩ tới i giá phải trả để đạt được dục vọng này, làm nghệ thuật bất thành, đi buôn cũng chẳng tới đâu, mỗi khi gặp mâu thuẫn giữa nghệ thuật và tiền tài, hắn đều lúng túng không giải quyết được. Vừa này hắn đã thử dò xét cô, bờ mông căng mẩy của cô củng cố niềm tin phải giành được cô, có điều phản ứng nhanh nhạy của cô lại khiến hắn sực tỉnh khỏi thứ lạc quan huyễn hoặc.

Tề Linh ngồi đợi ngoài sofa cạnh cửa, thỉnh thoảng lại móc máy nhắn tin ra nhìn. Từ lúc mua về, chiếc máy nhắn tin này chỉ mới reo lên đúng một lần, lẽ nào anh đã quên số máy nhắn tin của cô rồi sao? Cô chỉ mong anh gọi cho mình ngay bây giờ, chỉ cần một cuộc gọi, gã đàn ông kia sẽ phải bỏ ý định tiếp cận cô. Lúc này cô bắt đầu nhớ nhớ anh, nếu anh biết cô khóa thân chụp ảnh trước mặt một gã đàn ông khác, liệu anh có còn cần cô nữa không? Đàn ông đều không thể bỏ qua chuyện này, dù là vì lý do gì đi nữa. Khi này sở dĩ cô đồng ý chụp hình là vì ham muốn trả đũa lần át, cộng thêm ý nghĩ phó mặc mà buông thả, dù sao anh cũng chẳng cần cô nữa, cô có

quyền tự định đoạt thân thể của mình. Có điều giờ đây cô bỗng sinh ra sợ hãi, tận trong đáy lòng cô không tin anh sẽ bỏ rơi mình, chắc chắn chỉ cần gặp nhau, anh sẽ lại yêu thương cô như trước. Lúc này cô đột nhiên thấy hồ hững với công việc năm ngàn tệ kia, bắt đầu muốn đổi ý nhưng chẳng biết phải mở lời ra sao nữa. Mấy bức ảnh nguy hiểm đó một khi rơi vào tay anh hay vào tay ai đi nữa, quan hệ giữa cô và anh cũng sẽ tan vỡ hoàn toàn. Nghĩ tới đây, Tề Linh có phần hoảng hốt, chỉ nôn nóng muốn đòi lại ảnh nhưng chẳng thể nào làm căng được, ai mà biết hẳn đã chụp bao nhiêu tấm cơ chứ? Lỡ như hẳn giữ lại mấy tấm thì sao?

Đàn ông vốn là những kẻ ưa suu tâm, không lý nào chịu trả lại thứ hàng hiếm mà mình khó khăn lắm mới lòng kiếm được. Miễn là ảnh còn trong tay hẳn thì sớm muộn gì cô cũng sẽ là của hẳn. Lúc này hẳn lại vào trong gọi điện, rồi bước ra thông báo với cô: bạn hẳn bận mấy việc nên hôm nay không tới được, nhanh nhất cũng phải đợi đến mai.

Tề Linh không muốn về, sợ rằng mình đi rồi thì mấy tấm ảnh đó chẳng biết sẽ bay đâu mất.

Cuộc sống luôn tàn khốc và vô tình, mấy ngày nay, Quán Nhiên cũng lĩnh hội được uy lực của nó.

Anh đã rời bỏ, đã chạy trốn khỏi căn phòng nhỏ hẹp đó, anh thật sự sợ hãi, dù chẳng hiểu sao mình lại sợ đến thế.

Nằm vật trên giường, vùi đầu vào chăn, anh chìm đắm trong nỗi sợ hãi chưa từng thấy. Bên ngoài tối mịt, anh thấy tương lai của mình cũng tối mò như thế. Hôn nhân của anh, sự nghiệp của anh, dự vọng của anh, thể xác của anh, mọi thứ thuộc về anh đều đã biến chất đến cứu vãn, giá mà thời gian có thể quay ngược, trở lại buổi chiều ướt sũng đó, anh nghiêng rằng, tận hưởng lại niềm an ủi dập dính âm ướt đó bằng sự u ám tuyệt vọng, chỉ dư vị đó mới giúp anh tạm quên đi nỗi kinh hoàng xung quanh. Hồi tưởng lại tiếng nước chảy róc rách, tấm thân nôn nà, dáng người nhạt nhòa kia, anh lấy ngón tay lau đi màn sương mờ lạnh cứng như băng đó nhưng lại bị lớp kính ngăn cản, anh luồn ngón tay xuống vùng cấm địa chẳng chút trở ngại,

thấy nơi đó ẩm ướt hệt như một căn phòng nhỏ đã sắp mốc meo lên trong mùa mưa...

Thế giới tối tăm còn anh chẳng khác nào một lão già gần đất xa trời đang bồi hồi giữa khoảng hư vô.

Hàng ngày đi làm anh đều ngồi giữa đại sảnh rộng thênh thang trong kho sách của trường, cả căn phòng mênh mang chỉ có mình anh và chiếc bàn. Trước kia, một ông lão gầy đét sắp về hưu vẫn ngồi đây nhưng giờ đây ông ta đã nghỉ làm, truyền lại vị trí tôn quý đó cho anh thừa kế, anh cũng đang đợi về hưu, đợi mình héo quắt đi. Anh nhìn giờ nhưng nơi này chẳng có đồng hồ, giờ đồng hồ trên tay xem thì thấy đã chết cứng, đành đứng dậy sang kho sách bên cạnh, thấy bên trong trống không, chỉ trước mỗi học kỳ nơi này mới chất đống các tài liệu giảng dạy mà thôi. Anh ung dung dạo quanh kho mà chẳng nghĩ gì hết, anh chẳng quen suy xét bởi suy xét cũng là một năng lực, mà anh đã đánh mất năng lực này rồi... Đột nhiên, chiếc điện thoại bên cạnh reo lên khiến anh giật nảy mình vội vàng chạy tới nhấc máy, đường dây đã thông nhưng bên kia lại làm thinh khiến anh cuống cả lên. “A lô, Tè Linh đấy à?” Anh lớn tiếng hỏi nhưng đầu kia vẫn im lặng, đang lúc ngỡ ngàng, bỗng nghe thấy “cách” một tiếng, đối phương đã dập máy.

Quản Nhiên lặng lẽ buông điện thoại xuống lắc đầu, anh cảm thấy hình như mình đã làm sai chuyện gì đó, có điều anh sai quá nhiều rồi, đành mặc kệ không nghĩ đến nữa.

Ngơ ngẩn ngồi trên bàn, Quản Nhiên thấy óc mình đầy ứ như bị nhét bông gòn. Con người ta trong lúc khổ đau sẽ tê dại đờ đẫn đi, đó là biện pháp tự bảo hộ duy nhất, hệt như các thiết bị điện khi phụ tải quá ngưỡng sẽ quá quyết ngắt mạch, con người luôn là loài vật thông minh, càng không thể tự gây khó dễ cho mình được! Nghĩ vậy, anh chẳng thấy đau khổ nữa, có những lúc con người phải đờ đẫn đi mới có thể sống tiếp! Giờ đây anh đã nhận ra nỗi đau của mình càng lúc càng vợi bớt, thỉnh thoảng thậm chí còn thấy vui vẻ đặc ý. Có lần trên đường tới nhà ăn anh đụng phải Từ Mi, thấy tránh không kịp, cô ta vội cúi xuống vờ như đang buộc dây giày, nhưng đôi

giày da chết tiệt đó lại là giày lười, anh bèn cười cười đứng lại bên cạnh chăm chú nhìn khiến cô ta đỏ mặt đứng thẳng lên rồi nhìn quanh đầy cảnh giác. “Đạo này khỏe chứ?” Anh thận trọng hỏi hết một kẻ đang hoạt động ngầm. “Khỏe, khỏe lắm, tôi có việcua mấy thứ.” Dứt lời cô ta lại nhìn quanh, cuối cùng chọn được một hướng đứng liền hấp tấp bỏ đi.

“Hắn ta là tên sát gái nguy hiểm.” Trên mặt cô ta rõ ràng viết mấy chữ này. Anh cười rồi nhìn viên thuốc xanh lam hình thoi trong tay mình. Sáng nay rất cuộc anh đã cương lên được, xem ra thuốc đã công hiệu. Anh cởi quần ra quan sát thấy dương vật cương lên hết một khúc thịt gân guốc chĩa ra từ hang, như một chạc cây khô khốc. Đây chính là ký hiệu của một người đàn ông... Thể xóp khó khan lắm mới khôi phục được khả năng trữ máu khi trước nên anh phải gắng giữ gìn...

“Reng...” Điện thoại trên bàn lại reo, Quản Nhiên liền nhanh nhẹn nhắc máy lên. “A lô...” Anh lớn tiếng chào nhưng đầu kia vẫn lặng như tờ. “Ai đấy?” Anh đã linh cảm được đó là cuộc gọi của ai rồi.

“Chúng ta ly hôn nhé.” Đầu kia rất cuộc cũng lên tiếng.

“Ly hôn?” Anh lặp lại. “Chúng ta sống thế này có ý nghĩa gì đâu?” Đầu kia lại vang lên một giọng mũi nặng nề. Anh lặng thinh, quá trình ly hôn thế này thật quá đơn giản và suôn sẻ vượt xa tưởng tượng của anh, may sao vợ anh chẳng phải loại bám riết khôn buông, anh đã đánh giá thấp chị rồi... Quản Nhiên trầm ngâm nghĩ ngợi, đầu kia hình như cũng đang đợi anh trả lời, nếu anh không đồng ý, mà anh đoán Triển Xuân hy vọng anh không đồng ý, chị đang tìm cho mình một lối thoát dù là nhỏ hẹp. “Được thôi.” Cuối cùng anh đã đáp ứng, đáp ứng hết sức dứt khoát. Anh thấy đây chính là cơ hội, một cơ hội ngàn năm khó gặp. Tín hiệu truyền vo vo trong điện thoại đường dài, bên kia không đáp lại mà anh cũng chẳng nói thêm gì nữa, nắm ống nghe trong tay, anh cứ đợi mãi, như hy vọng chị có thể nói gì đó, nhưng “cách” một tiếng, máy đã bị ngắt, đầu anh bất giác cũng choáng váng như bị vật gì đập phải, ống nghe theo tay rớt xuống.

Trời đã tối nhưng Quán Nhiên chẳng thấy đói, lòng anh rộng tuếch như một căn phòng không vách. Anh đã được giải thoát nhưng lại chẳng hề thấy nhẹ nhõm vì được giải thoát. Trong đêm tân hôn, khi thấy dáng vẻ sợ sệt lúng túng của vợ, anh từng thề rằng sẽ chở che cho chị cả đời, dẫu về sau không còn ham muốn chị nữa nhưng anh cũng thuyết phục mình phải gắn bó với chị suốt kiếp này.

Ánh mắt Quán Nhiên dừng lại bên tấm giấy đăng ký kết hôn, anh lấy khung kính có chứa giấy kết hôn từ nóc tủ đặt lên giường, lấy khăn lau sạch lớp bụi phủ trên đó. Là anh phản bội chị, phản bội thân thể còn đang sống đó. “Ngoại tình, không chung thủy”, trước đây anh hầu như chưa từng nghĩ tới mấy từ này, nếu dùng mấy từ đó để chỉ trích anh thì thật cứng nhắc và vô lý, anh là anh, chẳng liên quan tới người khác. Lúc này anh đã cầm khung kính lên quan sát i, cặp mắt hiền hòa của chị cũng đang dịu dàng nhìn anh, nhìn thấu tận linh hồn anh khiến anh hoảng sợ, trong kính hẳn còn lẫn cả bất nhân... Anh đã tàn nhẫn rũ bỏ một tấm thân mà anh từng chiêm đoạt để rồi lại tiếp tục chiêm đoạt một tấm thân khác dồi dào sức sống hơn, anh chẳng khác nào thú vật, một con vật đê tiện bị dục vọng vây bủa. Anh ủ rũ ngồi trên giường, thấy lòng đau như dao cắt, bèn đặt tay lên ngực, ngả người vào đồng chăn, đau, rớt cuộc anh cũng cảm thấy đau đớn. Mấy ngày nay anh cứ u u mê mê như người mơ ngủ, hàng ngày đi làm, tan sở, ăn, ngủ, anh đều thực hiện tuần tự từng bước theo một trình tự đã được thiết lập từ trước. Giờ đây ai nấy đều nhận ra anh, mọi người đều đối xử dè dặt với anh. Đi giữa sân trường, khắp nơi đều có đủ kiểu đủ loại ánh mắt hướng về mình, anh sống giữa bể khơi đầy những ánh mắt khinh khỉnh bề trên đó đã quên, scandal đã hiện hết lên gương mặt cứng đờ rất nực cười của anh, mọi người có thể xem miễn phí.

Thuốc mê đã tan, Quán Nhiên dần dần tỉnh lại. Ngẩng đầu lên trông thấy ngày tháng hiển thị trên đồng hồ, anh giật nảy mình. Từ lần cuối cùng anh gặp cô tới nay đã năm ngày, năm ngày nay anh mãi mê những chuyện gì chứ? Quán Nhiên vắt óc nhớ lại, hôm qua, hôm kia, hôm kia, hôm trước nữa, mấy ngày nay đầu óc anh trống rỗng cả, không thể nào, anh vồ vồ trán rồi nhìn kỹ lại tờ lịch để bàn, ngày tháng trên lịch vẫn dừng lại ở tuần trước.

Anh vắt óc nhớ lại, nhớ xem hôm đó anh đã rời khỏi phòng cô thế nào, đột nhiên anh sực nhớ rằng mình từng mua tặng cô một chiếc áo len hồng nhạt. Trước đó nữa... Anh nhớ hôm đó mình tới tiệm mua thuốc rồi lại tới phòng cô, cô không có nhà, anh để lại áo, sau đó...

Thứ thuốc màu lam vẫn còn một viên. Anh cầm chén nước bỏ viên thuốc cuối cùng vào miệng rồi ngửa cổ nuốt trọn, đột nhiên trong khoảnh khắc anh ngửa cổ lên, tất cả ký ức bỗng ùa về, anh đã quay ngược được kim máy thời gian trở lại mấy ngày trước.

Quản Nhiên rón rén tới trước cánh cổng sắt gõ nhẹ, cửa khóa nhưng chìa khóa đang nằm trong tay anh. Lách cách một tiếng, cửa đã mở ra, anh nhìn quanh rồi lén vào như chuột, lấy tay lần tường, men theo lối đi hẹp mà tiến vào trong.

Đèn trong phòng vẫn sáng, rọi qua cửa sổ thành một mảng màu bàng bạc, anh đi mà chân mềm nhũn, thấy như đế giày đã hòa tan với mặt đất, phải gắng hết sức mới tới được trước cửa, anh giơ tay lên định gõ theo phản xạ nhưng đột nhiên khựng lại...

Tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, anh đành áp tay lên ngực như muốn ấn nó vào lại, miệng há ra.

Anh muốn gặp cô, liều mạng để gặp cô, thân xác suy kiệt đang trên đàng rơi của anh cũng muốn nắm giữ cô, cô là món bảo vật lấp lánh của anh, là thứ đồ chơi không gì sánh nổi, anh yêu cô, yêu đến từng tế bào trong cơ thể... Nhưng anh lại chẳng thể đi gặp cô, anh sợ gặp cô, thân thể anh sợ gặp cô, dương vật kém cỏi nhục nhã của anh đang rỉ nước nhờn trong đũng quần, thỉnh thoảng bùng nổ, bùng nổ đến tan nát, dục vọng chẳng khác nào một lưỡi dao chém thẳng vào giữa hai chân anh.

Quản Nhiên áp mình vào cánh cửa hệt như thạch sung nhưng cửa đóng rất chặt, chẳng hở kẽ nào, anh muốn nghe động tĩnh bên trong, có điều chỉ thấy lặng như tờ, đành đem tình cảm của mình gắn vào cửa từng viên từng viên một như kim cương, khiến cánh cửa nặng trĩu chọt kêu lên cọt két.

“Ai đó!” Một tiếng hét từ trong nhà vọng ra khiến anh giật nảy mình, vội bản vọt ra khỏi cửa như một con mực trốn chạy, thoáng chốc mất dạng trong màn đêm tối mịt.

Thời gian cứ chuyển động như thỏa hiệp, lòng tin của anh cũng được củng cố từng chút một nhờ viên thuốc hình thoi xanh ngời đó. Anh thấy mình đã ổn, chỉ có thể thấy rằng mình đã ổn, thân thể đã khôi phục lại như trước! Trước đây anh có thể thỏa sức rong ruổi trên đồi cát vàng như mật, cảm ngọn cò ngạo nghễ của mình lên mảnh đất màu mỡ cây cỏ rậm rì... Anh hồi tưởng lại những ngày tháng cũ chẳng khác nào một người hùng, thừa đó anh còn là một người đàn ông mạnh mẽ.

Cô đứng đó với ánh mắt ngỡ ngàng. Gã đàn ông trung niên vẫn thản nhiên loay hoay với chiếc máy ảnh hiệu Phụng Hoàng, chiếc máy đã chức năng đó đã được hắn lau chùi đến sáng bóng lên, đó là vũ khí của hắn, nhất định phải giữ gìn cẩn thận. “Vây mai cháu tới nhé?” Cô hỏi thăm dò. “Mai á?” Hắn không trả lời mà chỉ ngẩng lên nhìn, thấy cô đang thoải mái đứng trước mặt mình cúi đầu rút trong ví ra một chiếc máy nhắn tin vàng nhạt. “Máy giờ?” Hắn tiện miệng hỏi. “Năm giờ nhé.” Cô ngẩn người nhận ra hắn đang nhìn mình, mặt chột đỏ bừng lên.

Hắn ngấm cô bằng ánh nhìn chòng chọc của riêng những gã đàn ông thành thực, trước mặt hắn cô như thể vẫn trần truồng, quần áo mặt trên mình đã bị ánh mắt hắn lột dần từng thứ một, đành giơ tay lên ôm lấy ngực toan ngăn chặn sức công kích của ánh mắt đó nhưng hai chân cô không trụ nổi, thành hình loạng choạng rồi tựa hẳn vào quây.

Hắn vẫn thản nhiên đứng đó, thu chính xác từng cử chỉ của cô vào võng mạc. Hắn là người từng trải, sự lịch duyệt của bản thân khiến hắn bất giác thấy hối hận. Giờ đây càng lúc hắn càng tin chắc khi này mình đã bỏ lỡ một cơ hội để tóm được con mồi, nếu vừa rồi... Hắn lại nhớ tới lúc cô khóa thân mặc áo lót trước mặt mình, nếu khi này hắn ôm chầm lấy cô, có lẽ bây giờ cô đã là của hắn. Giới hạn giữa nam và nữ chỉ mong manh như thế, nghiên rằng phá vỡ thì sẽ vỡ ngay, cô đã thoải mái cởi đồ trước mặt hắn như vậy,

còn có thể nói là hấn cưỡng gian hay sao? Gã đàn ông ngẩng lên nhìn Tề Linh, cô quả thực rất đẹp, rất phù hợp tiêu chuẩn về mỹ thuật, hấn đã thuộc lòng mấy tiêu chuẩn này từ lâu rồi.

Tề Linh thấy đầu ong ong lên, cô vịn vào quây ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, thấy trời đã nhá nhem tối, người qua lại ngoài mảnh sân trước mặt chỉ còn lác đác, chỗ này lại cách phòng cô khá xa, chẳng thể nán ná mãi được. Lúc này cô sực nhớ tới anh, nói không chừng bây giờ anh đang ở trong phòng đợi cô, nhưng rồi cô lại lúng túng, mấy tấm ảnh kia biết làm sao đây? Cô chẳng hiểu vừa nãy ma xui quỷ khiến thế nào mà mình lại cời đồ để ông ta chụp hình. Làm người mẫu? Tới Thâm Quyển? Những chuyện này bỗng chốc đã trở nên xa vời với cô. Sao ông ta chẳng nói gì tới chuyện tuyển dụng thế nhỉ? Cô định gọi lại chuyện đó. “Lần này bạn bác muốn tuyển bao nhiêu người ạ?” Cô thận trọng hỏi. “Mấy chục người!” Hấn đáp rất rành mạch. “Lần trước tôi đã giới thiệu cho anh ta hai người, giờ có lẽ đều đã thành người mẫu rồi.”

“Người mẫu ư?” Cô lại động lòng, nhưng có phần hơi thấp thỏm. Cô hơi thấp để làm người mẫu, nếu cao thêm mấy centimet thì tốt rồi. “Bạn trai cô làm nghề gì?” Hấn chợt nhớ ra chuyện này. “Bạn trai ấy ạ?” Cô bất giác cứng họng. “Ồ, ở trường ạ.” Cô gắng giấu vẻ mặt căng thẳng của mình, nhưng sự hoang mang của cô đã hiện rành rành trên mặt.

Thợ chụp ảnh là những kẻ kiếm ăn bằng mắt, cặp mắt hấn đời nào bỏ qua chi tiết quan trọng này. “Cô ta chưa có bạn trai.” Hấn tin chắc vào phán đoán của mình, vừa nãy sợ dĩ hấn buông tha cô, nói thật lòng là vì sợ bạn trai cô tìm tới tận nơi làm rầy rà khó thu xếp. Dù sao hấn cũng là dân làm ăn, điều đầu tiên mà dân làm ăn tính tới chính là phí tổn. Có điều bây giờ hấn chẳng cần phải lo tới phí tổn nữa, món lợi này đúng là trên trời rơi xuống mà.

Gã đàn ông háng giọng, cẩn thận đặt bảo bối trong tay xuống bàn. “Ảnh thì, mai sẽ rửa xong ảnh.” Hấn lặt lại từ ảnh bởi biết rõ cô lo nhất là mấy tấm ảnh trong tay mình. Tay thợ ảnh quay mình rời khỏi quây, tiện tay khép

cửa phòng rửa ảnh lại, lúc này trong đầu hấn chợt nảy ra một ý, liền khê khàng đẩy cửa ra, liếc vào trong xem xét rồi ngoảnh lại nói: “Cô giúp tôi khiêng mấy tấm phong màn với.”

“Vâng.” Cô đang chuẩn bị ra về.

Tim hấn đập dữ dội. Liếc ra thấy mảnh sân bên ngoài tối mịt, xa xa chỉ có một hai người qua lại, hấn bèn lách mình tiến vào đi thẳng tới tấm phong nền vẽ rừng thẳm xanh um, mấy ngọn đèn bàn trong phòng vẫn sáng, ánh đèn rơi xuống thành hình bán nguyệt khổng lồ, trong bóng tối nhìn như một chiếc sofa nâu giả da cũ nát bị lõm một góc. Một cơn gió từ sau lưng ủa tới, cảm giác được cô đang bước vào, hấn liền ngoảnh lại đứng yên chờ cô. Nhận ra cô vào không đóng cửa, hấn có phần thấp thỏm.

“Giúp tôi dời cái phong này một tí.” Tay thợ ảnh đứng một bên, cô khiêng bên kia, tấm phong rất nhẹ, một người thừa sức nâng lên được.

“Khiêng cái nào nữa ạ?” Cô đứng bên tường hỏi. Hấn “ừm” một tiếng rồi đi ra cửa, cách một tiếng khóa luôn cửa lại. Cô bé vẫn đứng đó bất động, tựa hồ chưa hiểu dụng ý của hấn, chỉ kinh ngạc đứng đó há hốc miệng như bị hấn dùng tà thuật khổng chế.

Gã đàn ông mon men tiến lại gần cô. Hấn không nhìn cô, nhưng vẻ mặt có phần quái dị, hấn đã cựa hết thầy vào bàn tay này của mình, tay hấn nhẹ nhàng đặt lên tay cô, còn tay kia cũng đang vươn ra ôm siết lấy eo cô... “Dừng! Không được!” Tề Linh sực tỉnh, vùng vẫy giằng ra khỏi vòng tay gã đàn ông rồi cuống quýt chạy ra cửa. “Em đẹp quá! Đẹp thật đấy! Tôi rất...” Tay thợ ảnh bám theo sau, lòng thầm tiếc rẻ vì khi nãy không ôm chặt, tay hấn vớ ra trong khi miệng vẫn lải nhải những lý do màu mè vãn vãn, khi nãy cô vùng ra được là vì hấn gầy còm, có điều hấn đã vồ được cô ngay ở cửa, lần này hấn giữ chặt lấy cô. “Không được, tôi la lên đấy!” Cô hét toáng lên rồi cắn mạnh vào cánh tay gầy đét của hấn, đồng thời vung chân đạp thật mạnh khiến hấn gào to nhảy dựng lên, buông tay ra, lùi lại phía sau, cô thừa cơ mở cửa chạy vụt ra ngoài.

Tề Linh dừng lại dưới một góc ngô đồng thờ hồng hộc, thấy cả người bủn rủn mềm nhũn ra. Khi này cô đã chạy thục mạng khỏi căn nhà đó như một chú linh dương bị thợ săn truy đuổi, xưa nay loài linh dương luôn bị người ta đuổi giết đó thôi. Cô đột nhiên cảm thấy căm ghét cái tên mình. Trước đây cô còn tự hào về cái tên đó, cảm thấy tên mình nghe vừa thuận tai vừa trẻ trung, thấy mình chạy nhảy cũng linh hoạt như một chú linh dương khỏe khoắn vậy...

Trời đã tối mịt, Tề Linh phân biệt phương hướng rồi lần theo con đường về phía Đông, đi về phía trường. Trước mặt cô đèn đóm sáng trưng, là một khu chợ đêm náo nhiệt, cô vội vã đi thẳng, nhưng đột nhiên thấy dạ dày trống rỗng, bụng réo lên òng ọc. Cô nấn tụi, thấy vẫn còn mười tệ, có nên ăn chút gì không nhỉ?

Cô vừa đi vừa nghĩ xem nên ăn gì, trận khiếp hãi vừa rồi tạm thời cũng bị cơn đói át đi. Ăn mì à? Mì là tiện nhất. Cuối cùng cô chọn một quán mì bên đường, kiếm chỗ ngồi xuống.

Nước dùng đưa tới, cô vội hớp ngay một ng làm bỏng cả lưỡi, phải vừa nhấp nhấp vừa nhìn sang chỗ khác... “Tề Linh.” Có người gọi. Cô giật nảy mình ngoảnh lại liền trông thấy lớp trưởng đang ngồi cùng một cô gái ở bàn sau, trước mặt hai người bày một đĩa thịt nướng cháy sém cùng hai chai nước.

“Giờ cậu làm gì?” Gương mặt đỏ lựng đầy trứng cá của lớp trưởng bóng nhẫy lên.

“Chẳng làm gì cả!” Tề Linh lạnh lùng đáp. Trước nay cô không có thiện cảm nên chẳng buồn để ý tới cậu ta, dẫu là bây giờ cô cũng chẳng buồn ngó tới cậu ta, càng không muốn cậu ta nhận ra điều gì qua nét mặt mình. Có điều cô vẫn liếc cậu ta thêm một cái, thấy cô gái ngồi bên có vẻ quen quen, hình như là lớp phó văn nghệ gì đó của lớp bên, nhìn cũng xinh xắn trắng trẻo đang gặm một xâu thịt viên bóng nhẫy.

Mì được bung lên, cô kéo ghế ra một góc để khỏi thấy mặt cậu ta, trước đây cô đã ghét khuôn mặt đồ lụng đầy trứng cá đó, giờ lại càng ghét hơn. Nếu cậu ta ngồi trước mặt, nhất định cô sẽ nuốt không trôi bát mì này.

Cô cúi đầu ăn vội vàng, bỗng lại nghe thấy tiếng thì thầm đặc giọng Hà Nam của lớp trưởng phía sau: “Viên Dương lớp anh với cô ta...” “Anh nói chính là cái cậu bị điên, quán ga giường chạy giữa bãi tập á...” Điên! Đầu cô ong ong, vai run lên như bị một ngọn giáo đâm vào lưng, cả người chao đảo, suýt nữa ngã lăn ra. Cậu bị điên thật rồi sao? Chính vì cô, vì cô đã tàn nhẫn từ chối cậu sao? Cõi lòng cậu đã tan nát còn bị cô ác độc lấy chân nghiền nát... Còn nửa bát mì nhưng Tề Linh lòng đau như xé nuốt không nổi nữa, đành vịn bàn đứng dậy trả tiền rồi liêu xiêu rời khỏi quán.

Đây chính là báo ứng, hôm nay cô đã gặp báo ứng. Tề Linh chật vật lết từng bước, cả người cứng đờ như một nhánh cây khô khốc. Từng bóng người chập chờn trước mặt rồi lướt qua cô chẳng khác nào ma quỷ... Viên Dương, trong đầu cô chợt hiện ra cái tên này, cái tên cào xé ruột gan cô hết như dã thú. Trước đây cô luôn tránh nghĩ tới cậu, không muốn nghĩ tới cậu, cô biết mình không yêu mà chỉ lợi dụng cậu, lợi dụng hết lần này sang lần khác, biến cậu thành quả cân trên cán cân giá trị của cô, vì cậu say mê theo đuổi nên cô mới được thể kiêu ngạo, được thể dửng dãi, giờ đây quả cân đã rơi xuống giữa trần ai, cán cân của cô cũng bị lật úp trong chốc lát.

Tề Linh cứ đi mãi, nước mắt tuôn ròng ròng trên má, tự thấy mình hết sức bơ vơ, bị hết thầy mọi người vứt bỏ. Trước đây, dù phải lùi một bước, cô vẫn cảm nhận thấy có một bức bình phong chống đỡ cho mình, bức bình phong đó chính là Viên Dương, ít ra cô cũng có được cậu, miễn cô muốn thì chỉ một ánh mắt là đủ khiến cậu thuận phục, khiến cậu quỳ chân cô. Cô thấy bức bình phong này hoàn toàn là của trời cho, dành riêng cho cô, cô không muốn cũng chẳng được, Viên Dương yêu cô theo bản năng, cô chẳng phải bỏ ra chút gì cho cái bản năng đó... Nhưng đột nhiên bức bình phong ấy sụp đổ chỉ vì một câu nói của cô. Giờ đây chẳng còn ai cần cô nữa, chẳng còn ai âm thầm trong bóng tối theo bảo vệ cô, chẳng còn ai say đắm cô nhường ấy nữa, bỗng chốc cô cảm thấy mình không còn giá trị, anh đã bỏ

roi cô, Viên Dương đã hóa điên, cô có khác nào một món hàng rẻ mạt không ai hỏi tới bị rao bán trên phố, người này sờ một cái, người kia nắn một chút, lúc này cô lại sực nhớ tới mấy tấm ảnh nude hồi chiều, cô đã khỏa thân trước mặt một gã đàn ông xa lạ, thật vô liêm sỉ, chẳng hiểu lòng tự trọng của cô để vào đâu nữa? Cô thấy hiện giờ mình giống hệt thứ gái bán hoa bán trôn nuôi miệng.

Tề Linh dựa vào cửa sắt, gượng lấy lại sức, cửa khóa nên cô phải rút chìa ra mờ, bỗng loạng choạng một cái, tay cô đụng phải bức tường bê tông lạnh ngắt bèn men theo tường mà đi, chẳng hiểu sao tim cô chợt đập rộn lên, là anh đang đợi cô trong nhà! Cô đột nhiên cảm thấy anh đang đợi cô trong phòng, giác quan thứ sáu của cô xưa nay vẫn rất chính xác mà! Vừa nghĩ tới anh, nước mắt cô đã lăn chã đổ xuống má như một chuỗi châu rơi, cô thấy mình như được tiếp thêm sức mạnh, nghẹn ngào rảo bước, đến cuối đường chợt cô khựng lại, thấy trước mắt tối mịt, đèn trong phòng vẫn tắt.

Cô ngẩn ra đứng giữa đường, ánh đèn từ cửa sau tòa nhà phía trước rọi xuống trước cửa phòng cô, để lại một quang sáng ngay ngắn. Vòi nước trên bể đang tí tách nhỏ giọt. “Mùa đông đừng vặn vòi chặt quá, nếu không sẽ bị đóng băng đấy.” Ông chủ nhà sáng nay đã nhắc cô. Tề Linh chăm chăm nhìn vào cánh cửa rồi từ từ tiến lại, một cảm giác là lạ lan ra trong lòng, cô vô thức giơ tay vuốt nhẹ lên ngực, nói không chừng anh đang tắt đèn đợi cô trong phòng, nghĩ vậy cô vội bước lên đẩy mạnh cửa ra nhưng cánh cửa vẫn đóng im ỉm, cô thất vọng, thân thể vừa căng ra đột nhiên mềm nhũn, gục xuống trước thềm.

Vẫn chưa muộn lắm, mới khoảng chín giờ kém, Tề Linh nằm vật trên giường, quán chần quanh mình thật kỹ. Thế giới xung quanh nơi nào cũng đầy nguy hiểm, hiện giờ chỉ có tấm chăn này mới có thể bảo vệ cô, cho cô một vỏ bọc an toàn, cô nấp vào trong đó, chỉ để lộ ra nửa cái đầu.

Cuộc sống rất khó khăn, thế giới mà cô phải đối mặt khác xa những điều từng nghĩ trước đây, xã hội bên ngoài nơi nơi đều là cạm bẫy, phải cẩn thận từng li từng tí một. Hôm nay nếu cô mềm lòng một chút thôi hẳn sẽ phải

chung đụng với gã đàn ông đó, hắn sẽ đè nghiền cô xuống chiếc sofa đen bóng kia, cởi hết quần áo, rồi... Nghĩ tới đó trong đầu cô lại nảy ra mấy tấm ảnh kia, mấy tấm ảnh quan trọng đó nếu lan truyền ra ngoài cô còn mặt m nào gặp ai nữa! Nếu anh xem được mấy tấm ảnh đó thì dù cô có nhảy song Hoàng Hà cũng rửa không hết tội, nhất định anh sẽ cho rằng cô cùng gã đó... Cô, cô, cô chẳng muốn nghĩ tiếp nữa, liền vùi đầu vào chăn. Bồng, bíp, bíp, bíp, cô chợt nghe thấy tiếng máy nhắn tin, là anh đang gọi cô! Tề Linh cần nhàn nhóm dậy cầm chiếc ví nhỏ trên đầu giường mở ra lấy máy nhắn tin, thấy trên màn hình hiện lên một số lạ hoắc, 8382541, không giống như gọi từ trường bởi số đầu của trường đều là 848, có điều nói không chừng anh gọi ở ngoài. Tề Linh đứng dậy ăn mặc chỉnh tề, khóa cửa phòng lại rồi vội vã ra ngoài, gần cánh cổng sắt có một trạm điện thoại mở cửa đến tối muộn.

Điện thoại đã thông, Tề Linh thấy tay cầm ống nghe run lên. “A lô, chào thầy, em Tề Linh đây!” Cô thấy giọng mình cũng run run. “Thầy à!” Tề Linh hỏi lại nhưng đầu kia vẫn lặng yên khiến cô hơi luống cuống. “Liệu có nhầm số không ạ?” Cô hỏi ông chủ nhưng ông ta chỉ lắc đầu, nghi hoặc nhìn cô.

“Cô có cần mấy tấm ảnh đó nữa không?” Một giọng khàn khàn vang lên trong điện thoại.

“Ảnh ư?” Tề Linh giật thót mình, máu trong đầu đột nhiên đông cứng lại. “Nhiều ảnh như thế, cô không cần nữa hở?” “Cần! Chẳng phải ông nói để cho bạn ông xem sao?” Nhận ra giọng người đó, Tề Linh chợt hoảng sợ, một nỗi kinh hoàng chưa từng có thấm vào người cô theo từng lỗ chân lông.

“Phải, có điều giờ tôi muốn cho cô xem trước!”

“Giờ? Giờ sao?” Tề Linh lắp bắp hỏi lại.

“Tôi đợi cô ở đây.”

“Ở đâu cơ?” Tề Linh lớn tiếng hỏi nhưng chỉ nghe thấy “cạch” một tiếng, đối phương đã dập máy.

Cô há miệng, hơi thở từ miệng phả ra thành một màn sương mờ mờ, chậm rãi đặt ống nghe xuống rồi dờ dãn quay đi. “Tiền?” Ông chủ gọi với theo. “Ấy chết, quên, cháu chưa trả tiền.” Tề Linh lần túi, may mà vẫn mang theo tiền, cô ngượng nghịu cười với ông chủ ra vẻ xin lỗi, trả tiền rồi quay người rời khỏi trạm điện thoại.

Đã hơn mười giờ, con phố lạnh lẽo vắng tanh vắng ngắt. Tề Linh bước đi, hai tay rút túi, một cơn gió lạnh ứa tới khiến cô rùng mình, không được, không thể tới đó, ai biết được hẳn muốn hẹn cô tới đâu, muốn làm gì cô chứ? Nhưng mấy tấm ảnh đó, mấy tấm ảnh khiến cô chẳng rét mà run đó, nếu cô không tới, liệu hẳn có phát tán mấy tấm ảnh đó chẳng? Lỡ như ảnh rơi vào tay anh... Lúc này cô sợ mình còn để lại cho hẳn địa của anh, nghĩ tới đây, người cô chợt cứng đờ ra, nỗi kinh hoàng khủng khiếp bao phủ lấy cô, cô dừng bước, nhìn vào màn đêm lạnh lẽo trước mặt, sợ đến nỗi òa lên khóc.

Gã trung niên đặt ống nghe xuống, bực bội ném đầu mẩu thuốc lá vào góc nhà. Cô đã chạy rồi, chiếc bẫy sơ sài của hẳn chẳng giữ nổi con vật đẹp đẽ đó, hẳn thở hổn hển nhìn vết răng sâu hoắm trên tay đã bắt đầu loét, rỉ ra những giọt máu quý giá, tứ chi của hẳn đều đáng trân quý, còn chân nữa, hẳn lại thử nhích chân dợm bước, úi da, hẳn đau đớn rên rỉ, ngón chân hẳn có lẽ đã bị giẫm cho sưng lên rồi.

Hắn điện thoại về nhà thông báo tối nay không về, có việc gấp phải làm suốt đêm cho kịp.

Hắn sinh ra là để hiến thân cho nghệ thuật, chút đau đớn này có đáng gì. Rút được mấy miếng băng dán đã quá đắt, ó vàng trong chiếc hộp sắt tây đen sì đựng thuốc rửa ảnh, hẳn liền dán lên vết thương mà chẳng buồn lau rửa rồi giờ cánh tay đang băng bó lên búng tách một tiếng, với lấy máy ảnh. Ôm chiếc máy đen bóng lên, hẳn nhanh nhẹn mở nắp sau, run run moi cuộn phim Kodak vàng chóc ra rồi trịnh trọng hôn một cái, cuộn phim trông như một thứ quả bằng vàng này sẽ bổ sung thêm thành quả cuối cùng về nghệ

thuật của hắn, nên phải rửa thật nhanh. Chiếc máy rửa anh secondhand trong góc nhà đã phủ đầy bụi rồi.

Nỗ lực của hắn không hề uổng phí, nhíp nhàng vỗ vỗ mấy cái, chiếc máy đã lạch cạch vận hành. Hắn chấp tay lại, khăn cầu cho kỳ tích xảy ra, chiếc máy vẫn bị lệch màu nghiêm trọng đã được hắn sửa lại bằng tay nghề phối chế hóa học chuyên nghiệp, những tấm ảnh cứ thế tuôn ra như dây chuyền sản phẩm, rơi xuống bàn tay run rẩy của hắn. Hắn nín thở, cầm một tấm lên nhìn, tay chột run lên, cả người cũng run lên bần bật. Thân hình mềm mại của cô hiện rõ rành rành trước mắt hắn. “Đẹp quá, đẹp quá...” Hắn vuốt ve tấm ảnh, lẩm bẩm.

Hắn càng lúc càng điên dại, cứ cầm tấm ảnh đi lòng vòng trong phòng, chẳng thấy đau chân chút nào. Nghệ thuật, đây đâu chỉ là nghệ thuật thôi đâu! Hắn đã nâng nghệ thuật lên thành mỹ học, là hắn khai thác được vẻ đẹp của cô, vẻ đẹp này phải thuộc về hắn chứ? Cô cũng cao như hắn đấy nhỉ? Hồi tưởng lại thân hình cô, đúng là “ôm đây tay”, hắn dang hai tay làm động tác ôm rồi gán cả cho một cụm từ vừa là lạ vừa khêu gợi đó, có điều cụm từ đó lại khơi ngọn lửa dục trong hắn lên. Hắn mở to mắt, quan sát mấy tấm ảnh bằng ánh mắt vừa thẩm định vừa soi mói. “Đúng là cô gái tuyệt vời!” Hắn đưa ra một nhận xét hết sức chung chung. Giờ đây cặp mắt gã đàn ông cứ dính chặt lấy mấy tấm ảnh, không rời xa một phút, hắn đã trở thành kẻ đói khát, cảm quan cũng đòi hỏi một thứ đồ uống cao cấp như thế.

Hắn đưa tay xuống dưới, tự giày vò chính mình, nhưng thân thể này là của hắn, kẻ làm ăn xưa nay đời nào chủ động làm chuyện buôn lỗ đâu... Điện thoại, nghĩ tới điện thoại, hắn sực nhớ ra cô bé còn để lại số máy nhắn tin. Nắm được một cái cớ, hắn liền chạy đi ngay, nhanh nhẹn như vừa trẻ ra hai chục tuổi, tờ giấy cô viết vẫn nằm dưới chiếc cốc thủy tinh miệng đầy vết ó trên mặt quầy.

Đèn trong phòng chập bập suốt buổi tối, hắn đang đợi cô, đợi nghệ thuật của mình. Đứng trước nghệ thuật, hắn chuẩn bị quỳ sụp xuống, sám hối vì lúc chiều mình đã mạo phạm. Sám hối là thật lòng, ai nữ cưỡng lại một

nghệ sĩ như thế này nhũn nhận cầu xin chứ? Hấn cầu khẩn cô để hấn tận thường tâm thân đó thêm lần nữa, đó là một tác phẩm nghệ thuật sống động và không gì sánh nổi, là kiệt tác của Thượng đế, là phát hiện của hấn, hấn cũng là Thượng đế khác, là bàn tay Thượng đế đã biến cô thành miếng pho mát thơm phức trên chiếc bàn hoa hồng...

Đêm đã khuya lắm rồi, nhưng gã đàn ông trong phòng chụp vẫn phấn khởi không ngủ nổi. Chính trên tấm sofa giả da đã lún một góc, hấn hiểu gầm giường của nghệ thuật và mỹ cảm có nướng chiếc bánh hành thơm phức mùi hành tây Bắc Âu và cay cay của vị hồ tiêu, hấn dán chặt những tấm ảnh lên lồng ngực teo tóp, dùng ý niệm để tạo ra tô tem, và hơi thở đại diện cho giấc mơ của hấn. Đột nhiên điện thoại reo chuông khiến hấn bật dậy khỏi sofa, nhào tới, chẳng khác nào một chú bé. “A lô!” Hấn kích động nhắc máy lên, nhưng đầu kia lại là một giọng nam quen thuộc.

Sắc mặt hấn càng lúc càng nghiêm trọng. “Năm ngàn!” Hấn định dùng con số này hù dọa đối phương.

“Anh giết người đấy à, Thượng Quan! Làm gì có giá đó...”

“Xem hàng đi! Là loại một đó! Tôi có ảnh ở đây này! Năm ngàn tôi thấy các cậu còn hời ấy chứ!” Khóe môi hấn run lên, bèn luồn tay vào đũng quần.

“Năm ngàn thì năm ngàn, miễn là hàng ngon!” Đối phương bất ngờ đáp ứng.

“...”

“...”

Tề Linh đã trải qua một đêm khủng khiếp, đi trong đêm tối, cô không dám nhắm mắt lại, hễ nhắm mắt sẽ có một đôi tay gầy đét vươn ra bóp cổ khiến cô nghẹt thở. Ảnh, mấy tấm ảnh quan trọng đó, sao cô lại dễ dàng cởi đồ cho kẻ khác chụp ảnh như thế chứ, hơn nữa đó còn là một gã đàn ông

không hề quen biết, cô cảm hận mình ngu xuẩn,à trước đây cô vẫn ngỡ rằng mình thông minh lắm, có thể đoán được tâm tư thâm kín của đàn ông...

Nằm trong chăn, Tề Linh nắm chặt lấy chiếc máy nhắn tin, thỉnh thoảng lại ấn xem giờ, đã mười rưỡi rồi, giờ này anh đã ngủ chưa nhỉ? Chẳng hiểu sao cô chợt nhớ anh da diết, nếu lúc này có anh ở đây thì cô chẳng sợ gì hết, hiện giờ cô chỉ khao khát có anh bên cạnh nhưng cũng lại sợ gặp anh, lỡ anh biết chuyện mấy tấm ảnh kia thì sao? Liệu anh có tha thứ cho cô chăng? Nhất định anh sẽ cho rằng cô dính líu gì tới gã kia... Nghĩ tới đây cô càng sợ hơn, liệu gã kia có lấy mấy tấm ảnh đó ra uy hiếp cô không nhỉ? Giờ này cô chẳng còn trông đợi gì công việc lương năm ngàn tệ nữa, chuyện đó xa vời lắm rồi, cô chỉ nghĩ làm sao trót lọt lấy lại được hết mấy trái bom hẹn giờ có thể đẩy cô vào chỗ chết kia thôi.

Nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, Tề Linh mở to mắt thâm nghĩ chuyện này nhất định không thể để người thứ ba biết được. Cô chỉ có thể đi một mình... Nghĩ tới việc phải một thân một mình đi gặp gã đàn ông gầy nhỏ cao xấp xỉ mình, cô sợ đến run lẩy bẩy. Cô sợ nghe thấy giọng lạnh băng của hắn, sợ trông thấy cặp mắt như móc câu của hắn, hắn đã gọi cho cô, bắt cô đến lấy ảnh giữa đêm hôm khuya khoắt thế này, rõ ràng là định giở trò với cô, muốn chiếm đoạt cô, trước đây cô không quen dùng từ “chiếm đoạt”, chỉ thấy dù có quan hệ với nhau cũng chưa chắc đã là “chiếm đoạt”, chiếm đoạt là khiến một bên mất tự do, có quan hệ và mất tự do hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, nhưng sau khi cùng anh cô mới hiểu được ý nghĩa thực sự của từ đó, cô đã mất đi tự do, cũng không thể làm chủ ý thức của mình nữa.

Giờ đây gã đàn ông này lại muốn biến cô thành vật sở hữu của hắn, nhưng cô luôn cho rằng thân thể mình thuộc về anh, dù anh chẳng cần cô nữa, cô cũng không thể là của hắn, cô rất ghét những gã đàn ông quát queo như thế, đặc biệt là đôi tay nghề ngoào với những ngón dài ngoằng như xúc tu.

Nghĩ tới đôi tay đó, Tề Linh không khỏi rùng mình, cô thấy đôi tay đó vẫn bám trên người, không hảy ra được. Sáng mai, sáng mai cô lại phải tới gặp hắn, liệu hắn có dùng mấy tấm ảnh đó uy hiếp cô chẳng, nếu hắn làm vậy thì sao? Báo cảnh sát ư? Không! Nhất định không được báo cảnh sát, vừa nghĩ tới đồn cảnh sát Tề Linh đã run lên, cô sợ tới đó, giờ đây chỉ cần nghe thấy ba tiếng đó cô đã run lẩy bẩy, giờ tay sờ lên ngực, có lẽ trên bầu ngực cô vẫn còn vết thương bị gí dùi cui, xuống thêm chút nữa, cô lại cảm thấy một cánh tay lạnh ngắt đang lục lọi giữa hai chân, liền kẹp chặt chân, cả người co rúm chẳng khác nào con nhím...

Tề Linh đã quen với bóng tối hơn mấy ngày trước nhiều, ở trong đó cô thấy an toàn hơn đôi chút. Hiện giờ, úp cô đây? Cha mẹ ư? Cô thấy mình và cha mẹ đã quá xa cách, họ đã bỏ rơi cô từ lâu rồi. Anh ư? Lúc này cô không muốn nghĩ tới anh, cô rơi vào tình cảnh này mà anh lại mất tâm mất tích như đã bốc hơi, anh cũng định bỏ rơi cô sao? Cô nghĩ nếu anh bỏ rơi cô thật, nhất định cô sẽ báo thù, sẽ sa đọa, sẽ lấy thân thể mình để dụ dỗ đàn ông, sẽ tự chà đạp bản thân, sẽ dùng một lưỡi dao... Đột nhiên trong đầu cô bỗng nảy ra một người, người này sẽ đứng về phía cô, Viên Dương! Cô chợt thấy Viên Dương đứng trước mặt thần thờ nhìn mình, lần này, cô chủ động giờ tay kéo cậu, Viên Dương cười với cô, cô nhờ cậu giúp mình lần nữa, cậu liền tươi cười nhận lời. “Thế thì mau đi thôi!” Cô đột ngột nắm tay cậu, trong bóng tối, tay cô chỉ nắm được một góc chăn.

Vừa nãy chỉ là một giấc mơ, là cô mở mắt nằm mơ mà thôi. Cô mơ thấy Viên Dương, lại mơ thấy cậu giúp đỡ mình, cậu vẫn yêu cô, yêu cô một cách ngốc nghếch như thế, nhưng cậu đã phát điên rồi, có lẽ giờ đây chỉ có Viên Dương là không bỏ rơi cô, dẫu có biết chuyện ảnh nude cậu cũng sẽ không ruồng rẫy cô, cô có xử tệ với cậu hơn nữa cậu cũng sẽ chỉ dẫn vật bản thân chứ chẳng thể nào lên án cô sai trái những gì gì, đối với cậu, cô luôn luôn đúng! Nhưng cậu đã phát điên, nếu cậu không điên, hoặc khỏi bệnh, cô sẽ chấp nhận sự theo đuổi của cậu, sẽ không lừa dối cậu nữa, sẽ ở bên cậu, đi xa thật xa khỏi nơi này, giờ đây chỉ cần cậu đối tốt với cô là đủ...

Tang tảng sáng, Tề Linh rớt cuộc mới chợp mắt được một lát. Trong lúc mơ màng, cô thấy mình tới một hòn đảo nhỏ, bốn bề là nước, trên đảo cây cối xanh rì, cỏ biếc như thảm, có điều vô cùng quanh quẽ, không một dấu chân người. Tề Linh lớn tiếng gọi nhưng chẳng thấy ai đáp lại, lẽ nào nơi này là đảo hoang sao? Nghĩ vậy cô chậm rãi bước tới. Sao mình lại ở trên đảo nhỉ? Cô phóng tầm mắt nhìn ra khơi, bờ biển phía xa kia chẳng hề thấy một con thuyền, chỉ có làn nước xanh thăm thẳm đuổi theo bóng những đám mây xa xôi, thì ra biển lại xanh đến nhường này. Cô ngơ ngẩn nhìn, chẳng hiểu đây có phải Thâm Quyến không nữa? Cô sực nhớ tới Thâm Quyến, nghe nói Thâm Quyến cũng nằm bên bờ biển, lẽ nào mình đã tới được Thâm Quyến thật rồi ư? Nghĩ vậy cô lại nhìn quanh, nhưng quanh cô chẳng có một ai, lẽ nào cô tới đây một mình thôi sao? Anh không tới ư? Đang sợ sệt chột một cơn gió lạnh thốc tới khiến cô rùng mình, hồng rồi, muộn như vậy mà lại ở đây một mình... Tề Linh hoảng hốt, vội gào lên gọi đến khản giọng nhưng không thấy ai cả. Cô chẳng dám gọi nữa, cứ gọi như thế sẽ thu hút kẻ xấu và dã thú, đành ra bờ biển thôi! Ở đó chắc sẽ an toàn hơn, nếu có thuyền thì càng hay! Đã quyết định như vậy, cô liền chạy thẳng ra bờ biển.

Băng qua rừng cây, đột nhiên cô thấy một ngôi nhà tranh hiện ra trước mắt, trông quen quen, trước nhà còn có cả giậu trúc. “Có lẽ trong nhà có người ở” Tề Linh rón rén nhòm vào, quả nhiên có người! Nghe tiếng trò chuyện cô bèn đi chậm lại, len lén tới trước cửa rồi thò đầu vào nhìn, thấy đúng là có người trong đó, nhưng chỉ nhìn thấy bóng lưng... “Cha!” Tề Linh thốt lên, bóng người kia sao lại giống cha cô đến thế, dù lâu lắm chẳng gặp nhau nhưng nhìn thoáng qua cô đã nhận ra bóng ông ngay. Người kia quay phắt lại khiến Tề Linh giật nảy mình, nào phải cha cô mà chính là gã trung niên chụp ảnh trong tiệm, hẳn cũng đã trông thấy cô liền cười cười tiến đến. Tề Linh cuống quýt vội vọt đi nhưng kẻ kia cũng lanh lẹ đuổi tới cửa, quát: “Đừng chạy!” Tề Linh hốt hoảng băng qua rào chạy thẳng, cô thấy chân mình cứ mềm nhũn ra, chạy không nổi, mắt thấy gã kia đã sắp đuổi tới nơi, cô liền hốt hoảng kêu cứu, vừa la lên liền tỉnh dậy.

Mở bừng mắt, hóa ra là một giấc mộng.

Tê Linh lau mồ hôi trán, giấc mộng vừa rồi vẫn còn sờ sờ trước mắt. Cô bèn với tay lên đầu giường lấy máy nhắn tin xem giờ, đã chín rưỡi rồi, vừa tỉnh lại cô liền nhớ ra mấy tấm ảnh quan trọng đó, còn giấc mộng vừa nãy, ngẫm kỹ lại giấc mộng vừa nãy, liệu hòn đảo nhỏ ấy có phải Thâm Quyển không nhỉ? Nghĩ tới đây cô cũng nhẹ lòng đi đôi chút, nói không chừng giấc mơ này báo trước rằng cô sẽ được công ty người mẫu nhắm trúng và tới Thâm Quyển làm việc chẳng? Nhưng, gã đàn ông đó, bỗng chốc cô nhớ tới gã đàn ông đó cùng những hành vi quá đáng của hắn ta... Có lẽ hắn bị hấp dẫn bởi nét đẹp hình thể của cô thật, hắn từng khen cô xinh đẹp tuyệt trần, đẹp như thần Vệ Nữ! Chính là bức tượng Hy Lạp cụt tay đó! Bức tượng đó điêu khắc rất đẹp, có điều thiếu mất đôi tay, thật đáng tiếc... Đứng trước cái đẹp, gã đàn ông nào cũng thất thố cả thôi, điều này cô đã có kinh nghiệm rồi. Nghĩ vậy cô vội rửa mặt rồi trang điểm nhẹ, thăm tính xem hôm nay sẽ đi gặp gã kia thế nào?

Mới sáng ra, hai vị khách không mời đã xuất hiện trước cửa tiệm chụp hình Lê Ảnh. Bọn họ lặn lội tới từ sớm.

“Hàng anh bảo đâu rồi?” Gã đàn ông mập lùn gỡ kính râm ra hỏi.

Gã trung niên lưỡng lự, khóe miệng khẽ giật giật, giờ muốn nuốt lời không giao hàng cũng chẳng kịp nữa, chúng đã biết trong tay hắn có mấy tấm ảnh quý như vàng đó rồi.

“Anh Thượng Quan ơi, nhanh lên đi, giá cả cũng thỏa thuận rồi, bọn tôi còn việc khác nữa chứ!” Gã cao gầy kia liếc hắn, có phần nôn nóng.

“Được rồi, được rồi!” Gã nghĩ tới nghề chính của mình bèn thò tay vào ngăn kéo, run run lấy mấy tấm ảnh ra...

“Đẹp quá! Hàng lần này nuốt ghê!” Xem xong hai gã đàn ông nhìn nhau cười rồi lại nhìn gã thợ ảnh. “Qua tay rồi mà anh còn tiếc thế này, đúng là người già lòng không già mà...”

Máy nhắn tin sau lưng chọt reo chuông khiến Tề Linh giật nảy mình, giờ đây cô rất miễn cảm với những âm thanh như tiếng dế kêu đó. Cô rút vội máy nhắn tin dưới gối ra, mở to mắt. “Vẫn là số máy hôm qua!” Tay cô run bắn lên, lập tức nghĩ ngay đến anh, nếu có anh bên cạnh hẳn cô chẳng phải sợ sệt thế này. Máy nhắn tin vẫn không ngừng reo chuông khiến cô hốt hoảng ấn ngay nó xuống.

“Sao lâu thế mới gọi lại, đợi ảnh đăng lên báo Nhân Dân à?” Đầu bên kia là một giọng lạ hoắc.

“Không! Không có! Vừa nãy tôi...” Tề Linh ấp úng, phải cầm điện thoại bằng cả hai tay.

“Thế thì đến nhanh lên đi! Chúng tôi là người của công ty người mẫu đây!”

“Vâng! Vâng ạ!” Tề Linh vội đáp, gương mặt thanh tú đỏ bừng lên vì mừng rỡ.

Liệu có cần báo với anh một tiếng không nhỉ, Tề Linh quay người đi, cuối cùng cô đã tìm được việc, hơn nữa còn là công việc đãi ngộ rất tốt. Giờ tới chỗ anh, cho anh bất ngờ ư? Tề Linh nghĩ ngợi. Không được! Lỡ anh lo mà đòi đi theo lại thấy mấy tấm ảnh kia thì sao? Đúng rồi, cô phải đi lấy lại mấy tấm đó trước, nhất định không thể để người khác trông thấy nữa! Cô sắp thành người mẫu rồi, những thứ bất lợi nhất định phải phi tang ngay, kéo không kịp mắt. Nghĩ vậy, Tề Linh liền rảo chân chạy vụt đi.

Năm nay mùa đông ấm lạ, suốt mùa hình như chỉ có một hai trận tuyết, những chiếc lá úa vàng còn đầy trên hai hàng ngô đồng Pháp cao vút dọc hai bên đường, thậm chí đến mùa xuân sang năm, khi những chiếc lá non nhú lên thì những chiếc lá vàng vẫn chưa rụng hết. Tề Linh đi vội vàng, chẳng buồn nhìn cảnh vật lộn xộn hai bên đường, cô thấy áo đang dính chặt vào lưng mình, rất khó chịu. Sắp tới ngày Tam Cửu (1) sao còn nóng thế nhỉ? Tề Linh cởi bớt cúc cổ để gió lùa vào một chút... Chẳng hiểu sao tim cô đập loạn lên, mồ hôi toát ra đầm đìa, lòng trống rỗng... “Ảnh, đàn ông,

người mẫu” Cô không ngừng lảm nhảm ba từ này trong đầu. Cô sắp trở thành người mẫu, ánh đèn bạc không ngừng rọi loang loảng trước mặt, cô sải bước trên sàn catwalk, ưu nhã đứng trên bục chữ T, bên dưới là những ánh mắt trào lên như thủy triều, cô được những ánh đèn nhìn chen chúc đó nâng lên rồi từ từ bay bổng.

Cuối cùng cũng tới nơi, từ xa xa cô đã nhìn thấy hiệu ảnh bên sân, trong nháy mắt, ảo giác bỗng hóa thành một bờ đê đen trùi trũi. Cô khựng lại, thấy đầu ong ong, gã đàn ông đó đang đứng bên trong khiến cô hơi sò sợ, sợ hấn đem cô... Tề Linh chần chừ, nhiệt tình hùng hục vừa nãy thoáng chốc đã nguội ngắt, bỗng máy nhắn tin lại reo khiến cô run bắn người, cúi xuống nhìn vẫn là số máy đó, nếu anh gọi cho cô thì tốt biết bao, cô sẽ mặc kệ tất cả mà chạy về ôm chặt lấy cổ anh...

“Bíp, bip, bip”, thấy máy nhắn tin vẫn reo liên tục, cô vội ấn tắt ngay. Cô nhất định phải đi, giờ có rút lui cũng muộn rồi, tính liều lĩnh trời sinh lại cuộn trào trong máu cô. “Dù sao mình cũng đâu còn trinh trắng, sợ gì nữa chứ!” Trong túi có dao, cô thò tay vào nắm lấy con dao trong túi, ánh mắt dần trở nên cương quyết.

(1) Ngày Tam Cửu: ngày thứ hai mươi bảy (3 x 9 = 27) tính từ ngày Đông chí, được coi là ngày lạnh nhất trong năm theo quan niệm Trung Quốc.

Chương 8: Cạm Bẫy

Gã đàn ông cười dịu dàng khiến Tề Linh buông lỏng bàn tay nắm dao ra.

“Ha, đẹp quá! Anh Thượng Quan tinh mắt ghê, còn đẹp hơn cả ảnh nữa, chỉ cần tôn tạo lên chút chút, nhất định sẽ thành người mẫu!” Người mập mập đánh giá cô bằng con mắt của những gã đàn ông sành sỏi.

“Ảnh ư!” Mặt Tề Linh đỏ bừng lên, bọn họ đều đã xem ảnh của cô, chính là những bức ảnh quan trọng đó, nhưng cô... Cô đưa mắt cầu cứu tay thợ ảnh, mong hắn mau trả lại ảnh cho mình nhưng hắn cứ đứng đó cúi đầu vừa lắc lư người vừa loay hoay với chiếc máy ảnh hiệu Fuji Hoàng.

“À, có ảnh ấy hả, chúng tôi gửi hầu hết cho trụ sở công ty từ sáng rồi, chỉ còn mấy tấm này thôi.” Gã đàn ông cao gầy đưa ra một phong bì lớn bằng giấy dai, cô vội nhét ngay vào chiếc túi xách trong tay trái.

">

“Chắc cô Tề chưa ăn cơm, chúng ta đi ăn rồi ký hợp đồng nhé!” Gã mập vỗ vỗ chiếc cặp đen của mình rồi đứng dậy.

“Khỏi, khỏi cần.” Tề Linh vội đứng bật dậy, cô thấy mọi thứ trước mắt ập đến quá nhanh, khiến cô chẳng kịp nghĩ ngợi gì cả.

“Ăn đại cái gì đi, anh Thượng Quan, đi cùng luôn nhé!” Hai gã đàn ông đều đứng cả dậy.

Tay thợ ảnh chần chừ, ánh mắt vẫn không rời chiếc cặp đen của gã béo.

“A, phải rồi, còn chưa gửi anh Thượng Quan phí giới thiệu!” Sực nhớ ra chuyện gì đó, một gã vội mở khóa cặp, rút một tệp tiền, đưa cho tay thợ ảnh. “Anh đếm xem!”.

Tề Linh trông thấy liền sững người, nhiều tiền như thế mà chỉ là phí giới thiệu! Cô không tin nôi vào mắt mình nữa. Bấy giờ, gã lại rút ra một chiếc di động màu đen đưa lên miệng nói gì đó.

“Điện thoại di động ư?” Đầu cô chợt nảy ra từ này. Trước nay mới chỉ thấy thứ này trên ti vi, hồi đi Tây An cô và anh cũng từng thấy người ta dùng trên phố.

“Chúng ta đi thôi cô Tề! Liên hệ xe xong xuôi rồi.” Gã đàn ông cao gầy đã bước ra hiên.

“Đi đâu đây ạ?” Tề Linh theo sau hai người, đầu vẫn chưa kịp nghĩ ngợi thì một chiếc taxi đỏ rực đã dừng ngay gần cửa.

Xe dừng trước cửa nhà hàng hải sản Như Gia, chính là chỗ anh từng đưa cô tới.

Chưa phải giờ cơm nên trong đại sảnh chỉ có mấy cô phục vụ mặc xườn xám lụa đỏ. Họ đi thẳng vào phòng đặt phía trong như khách quen, mở cửa ra, một làn hơi ấm thoang thoang hương hoa đã phả vào mặt họ.

Gã béo vừa chọn món vừa nhìn cô với ánh mắt là lạ. “Cô Tề thích ăn gì?” “Gì cũng được ạ!” Tề Linh vội thẳng người lên...

“Thế thì được, tôi gọi cho cô chút đồ uống, uống nước dừa nhé! lát nữa thức ăn đến bây giờ...” Gã mập đưa mắt cho gã gầy rồi đứng dậy ra ngoài. Chỉ lát sau hắn đã mang hai lon nước dừa cùng một chai rượu vang bước vào.

“Trăm phần trăm! Cạn! Uống rồi chúng ta sẽ ký hợp đồng!” Ba người đứng cả dậy nâng cốc.

Tề Linh thấy đầu choáng váng, mí mắt cứ sụp xuống, lẽ nào tại tôi qua ngủ không ngon sao? Cô lại nâng cốc lên. “Cạn!” Nghe giọng nói đối diện, cô bèn uống cạn chút nước dừa còn lại... Đột nhiên cô thấy bóng người trước mặt chao đảo, một cái đầu biến thành bốn cái đầu, món ăn trên bàn lộn nhào hết cả, còn mình thì nhũn nhão như bùn... Hình như một cánh tay vươn ra ôm lấy cô, cô loạng choạng bỏ chạy như say rượu... Băng qua từng hàng từng hàng hiên, trước mặt cô là một vầng sáng, rồi sau đó, cô thấy từng chiếc quần áo trên người bay thốc lên, không sao giữ nổi, cuối cùng cô buông mình nhảy xuống ngọn núi bông gòn, thân hình lao thẳng xuống dưới, lao thẳng xuống dưới...

Chẳng biết bao lâu sau Tề Linh mới tỉnh lại, cô mở bừng mắt, thấy mình đang lả lổ nằm trên một chiếc giường rộng thênh thang. Cô sợ đến chết sững, há hốc miệng, sao cô có thể nằm ở đây được? Nhìn sang thấy hai gã đàn ông chỉ vận độc chiếc quần đùi đang nằm ngay cạnh mình, Tề Linh hốt hoảng vội vợ lấy áo gối che chỗ kín. “Đây là đâu?” Cô muốn đứng dậy nhưng bụng dưới chột đau buốt lên. “Ui da.” Cô khẽ rên rỉ rồi từ từ bò dậy. Giờ đây cô đã nghĩ ra rồi, lúc ở nhà hàng cô uống nước dừa, chắc hẳn trong nước có vấn đề, cô đã bị người ta bỏ thuốc me, hơn nữa lại là bị hai gã đàn ông bỏ thuốc mê.

Lúc này cô đang trần truồng, quần áo dài của cô, quần lót, áo ngực... Quần lót của cô nằm dưới tay một gã, cô không dám tới lấy, sợ hấn tỉnh dậy. Cô biết mọi chuyện đã hỏng bét, bản thân bị lừa, trong đầu trống rỗng... Nhưng đây là đâu chứ? Tề Linh nhẹ nhàng bò qua một người trèo xuống giường rồi hé rèm cửa ra, bên ngoài tối om như ương mù, chẳng nhìn thấy gì hết, cũng không biết đây là đâu. Nhìn xuống dưới thấy ba tầng lầu cao chót vót, hay là kê cứu? Không được! Cô ngoái đầu nhìn, hai gã kia có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào, dù sao cũng phải mặc đồ vào cái đã. Cô vội vàng quay mình nhưng lại sơ ý đụng phải chiếc ghế, gây ra tiếng động, khiến một gã thức giấc.

“Còn định chạy à!” Hấn bật dậy khỏi giường, lao tới bên cửa sổ túm chặt lấy cô rồi quăng lên giường, kịch một tiếng, đầu cô đập mạnh vào thành giường. “Định chạy à, khỏe chân quá nhỉ!” Gã kia đang ngủ trên giường bị đánh thức liền chửi thề một câu rồi trở mình đè lên thân thể lỏa lồ của cô.

“Đừng mà!” Tề Linh né tránh, vết thương nhức nhối trên đầu, hai tay liều mạng chống cự... “Mày càng chống cự tao càng thích!” Gã bên cạnh vừa liếm láp cổ cô vừa điên cuồng nắn bóp đôi vú thây lầy trước mặt, cô càng phản kháng càng khơi dậy thú tính giống đực, dần dà cô cũng sức cùng lực kiệt nằm thượt ra bất động trên giường. Hấn là kẻ từng trải, nắm rõ cách giày vò đàn bà, hấn đã giày vò cô, khiến cô phải chịu nỗi khổ định mệnh của đàn bà, ném trải nỗi khổ tàn khốc mà nhân loại không sao lý giải nổi, lâu lắm rồi hấn chưa tóm được con mồi nào xinh đẹp nhường này, để có được cô, hấn đã phải trả rất nhiều tiền, thế nên phải bóc lột lại món tiền đó từ thân xác con vật mỹ miều này. Càng chà đạp cô, càng khiến cô đau khổ thì khoái cảm của hấn càng dâng trào, muốn chinh phục đàn bà đẹp nhường này nhất định phải nhẫn tâm, bởi thế hấn đã giở hết mọi thủ đoạn.

Cô không rên la nữa, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt, bởi mọi kháng cự chỉ đổi được sự lãng nhục tàn bạo hơn mà thôi. Tảng thịt hơn trăm cân đè trên mình

“Tôi muốn đi toilet...” Tề Linh giãy giụa van xin, tấm chăn trên người tuột xuống, thân thể lỏa lồ... Suốt một đêm cô đã bị trói ở đây, chỉ ban ngày đến giờ ăn mới được thả ra. Cô thấy mình chẳng khác nào con cừu đang chờ bị thịt, chúng đã giày vò cô, dùng mọi thủ đoạn khó nói nên lời mà giày vò cô khiến cô trở nên trở lờ lờ không còn cảm giác, da dẻ toàn thân như bị chúng lột ra, khắp người đều là những vết đỏ vết tím, nếu chúng không thả cô ra hẳn cô sẽ tiểu tiện ra trước mặt chúng mất, cô thấy mình đã trở thành loài vật, không còn ý thức nữa rồi, miễn là có thể sống sót, miễn là có thể sống tiếp thôi! Cô không muốn chết, cô phải gặp anh rồi mới nhắm mắt được. Cô nhớ anh, trong chốn ngục tù này không giây phút nào cô không nhớ tới anh, dù anh chẳng cần cô nữa cô cũng nhất định phải gặp anh, cô muốn anh thấy những vết thương trên người mình, thấy những vết bầm tím vì bị chà đạp, cô muốn dùng những thương tích này khiến anh tổn thương, cô sẽ tàn nhẫn kể cho anh nghe rằng bọn chúng đã luân phiên giày vò cô ra sao. Là anh đã từ bỏ cô, sự ruồng rẫy của anh còn tàn khốc hơn cả những giày vò thể xác này nên cô muốn anh phải đau đớn, đau đớn đến chẳng thiết sống nữa.

“Thầy! Thầy ơi!” Cô không ngừng gọi thầm. Đó là thần chú của cô, là câu thần chú giúp cô gắng gượng mà sống tiếp, chúng có thể chiếm đoạt thân xác cô, bôi nhọ linh hồn cô, nhưng thân thể cô vẫn còn một phần trong sạch dành lại cho anh.

“Thôi, thả nó đi. Nhỡ đá ra giường thì tối làm sao ngủ được? Dù gì nó cũng không mặc đồ, chẳng chạy được đâu!” Gã gầy ngoảnh lại nhìn rồi tới gần cởi dây trói trên tay cô, tiện thể bóp vú cô một cái. Tề Linh hét hoảng bò dậy, ôm vai co ro chạy vào toilet.

“Liệu nó chạy mất không?” Gã mập có phần không yên tâm.

“Không sao đâu! Chúng ta đang cầm ảnh của nó, dù báo cảnh sát cũng là nó đuổi lý, hơn nữa cửa sổ có lan can, nhảy xuống được thì trong sân còn đám chó ngao, mấy ngày nay bọn nó không được ăn tươi rồi...” Gã gầy sửa lại cổ áo rồi thất ca vát.

“Nó không tự sát chứ?” Gã mập ra khỏi cửa rồi vẫn còn do dự không yên.

“Tự sát?! Ông xem cái đó của nó ra nước ướt đầm như thế, ha ha, đúng là trời sinh để làm chuyện đó mà! Giờ chưa phải lúc, tôi đã liên hệ cho nó một má mì mẫn cán rồi...” Lách cách một tiếng, cửa ngoài bị khóa trái. Tiếng bước chân lộp cộp cũng xa dần.

Tề Linh mắt tích đã hai ngày rồi. Quản Nhiên ngồi ngẩn ra trên chiếc giường nhỏ trong phòng, bỗng loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng động, anh liền bật dậy xông ra ngoài, nhưng chỉ là một con mèo, một con mèo đen chạy vụt qua trước mặt như một bóng đen... Không ổn! Anh lại lao đi như phát điên, ra ngoài gọi điện thoại, anh đã gọi số máy đó hết lần này tới lần khác. “Anh à, chúng tôi hiểu tâm trạng của anh, chúng tôi cũng đã bao nhiêu lần nhưng chủ máy không gọi lại.” Nhân viên trực máy còn nhẫn nại phân trần với anh. “Không thể nào! Các cô gọi lại lần nữa đi!” Anh quát lên.

“Có phải số máy này không?”

“Đúng.”

“Chúng tôi đã gọi mười lần rồi...”

Quân Nhiên xẹp xuống như một quả bóng sa bị xì hơi rồi chán nản quay về phòng Tề Linh. Giờ đây anh đã trở nên héo hon, ý thức của anh héo hắt, cảm thấy mình đi cứ nhẹ hẫng, bình bồng như một tấm ảnh đang bay dật dờ. Ông chủ nhà có vàng trán rộng đang đứng trên lan can tầng hai nhìn xuống gã khách trọ râu rĩ là anh.

“Sớm hôm kia cô ấy vẫn ở đây, tôi còn thấy cô ấy đi ra! Hôm qua á? Sáng qua thì tôi không để ý!” Ông lão khăng khăng nói mình không nhìn lầm. “Đúng là sáng hôm kia mà! Sáng sớm! Tay còn xách túi cơ, hay là cô ấy về nhà.

Quân Nhiên vội vã điện về nhà cô.

“Đâu có! Không thấy nó về, cũng chẳng nghe nó nói là sắp về gì hết! Hay là ở nhà cậu nó, mà anh là ai thế?” Một giọng nữ khàn khàn lên tiếng.

“Tôi là thầy chủ nhiệm của em ấy!” Dứt lời anh thất vọng gác máy luôn.

Trong căn phòng lạnh ngắt, Quân Nhiên ngồi trên giường, chần chẫn buồn gập, gối còn vương lại một sợi tóc dài của cô, trên bàn còn mấy vỏ gói mì ăn liền, phích nước nóng chỉ còn một nửa đã nguội ngắt. Có lẽ cô đi kiếm việc! Đến trưa chắc chắn sẽ về! Anh sẽ dắt cô đi ăn, tới quán nào đềm đẹp chút, để cô ăn no nê, chắc hẳn cô đã đói lắm rồi. Bao lâu như thế anh chẳng ngó ngàng gì tới cô, một mình cô làm sao mà sống được chứ. Anh vừa nghĩ vừa ứa nước mắt. Anh nhớ cô, xưa nay anh chưa từng nhớ cô đến vậy, cô là báu vật của anh, là tinh khí vắn vít trong huyết mạch của anh, anh yêu cô, yêu cô... Anh khóc òa lên như một đứa trẻ, vừa khóc vừa chùi nước mắt nước mũi.

Đến trưa chẳng thấy cô về, Anh không ăn cơm mà cứ ngồi đợi cô, đợi cô về cùng đi ăn. Suốt buổi chiều anh đều hốt hoảng mơ màng, chốc chốc lại hé cửa ra, anh luôn cảm giác cô đang đứng bên ngoài, bày trò trốn tìm với anh

Trời sập tối dần, anh lại chạy đi gọi điện tới nhà cô. :“Không có nhà!” Lần này giọng nữ bên kia đầu dây có vẻ bức bối. “Thế còn nhà cậu cô ấy?” Anh cố vớt vát chút hy vọng.

“Cũng không có! Xưa nay nó đâu có tới nhà cậu bao giờ! Tôi vừa gọi điện hỏi xem nhà trường định làm sao đây! Tôi đã giao con tôi cho nhà trường mà...” Giọng nữ bên đầu kia càng lúc càng gay gắt.

Anh ngồi trong quán cơm ven đường, dõi mắt nhìn cánh cửa sắt gần đó. Từng cô gái đi ngang qua trước mặt khiến anh hoa cả mắt, hình như vừa nãy có một người là Tề Linh! Anh đứng phắt dậy, bước ra. “Áy, còn chưa trả tiền!” Bà chủ quán nhào tới giữ anh lại khiến rất nhiều người ngoái đầu nhìn, cả cô bé trông giống Tề Linh kia nữa. Không phải! Nhận ra không phải, anh liền thở phào rồi quay vào ngồi xuống ghế.

Phòng trọ chong đèn suốt tối, chỉ mình Quán Nhiên ngồi ngo ngẩn trên giường hết một lão già thoi thóp như ngọn đèn sắp tắt. Anh đang đợi cô, anh tin rằng cô nhất định đang nấp đâu đó nhìn anh, cô không ra gặp vì anh đã bỏ rơi cô, bao lâu nay không ngó ngang gì đến cô, cũng chẳng buồn gọi điện, là cô đang giận anh nên cố ý trốn đi để anh lo lắng mà thôi. Cô biết rằng anh sẽ lo âu, cô hiểu lòng anh, cô hiểu anh, anh chính là cô mà! Anh liên tục liếc đồng hồ, nhìn giờ trên đồng hồ, thời gian là kẻ thù muôn kiếp của anh, anh đã thất bại trước một đối thủ mạnh như thế rồi, anh thẳng thắn thừa nhận. Mười một giờ, phán đoán, logic của anh đã thua trước thời gian,

không thể đợi thêm nữa! Anh run rẩy ngồi dậy khỏi giường, định gọi to tên cô nhưng mở miệng chẳng thốt lên được tiếng nào.

Mùa đông nên chợ đêm trên phố đã tan, để lộ vẻ quạnh quẽ khác thường. Anh rảo bước dưới ánh đèn đường lờ mờ, chợt thấy thấp thoáng một bóng người nơi khúc ngoặt tối thui liền chạy tới, nhưng người kia ngoảnh đầu lại, là một người đàn ông. Anh lặng lẽ vòng lại, mắt vẫn không ngừng đảo dác nhìn quanh, Tề Linh, Tề Linh, anh gào gọi tên cô ồ ồ như dã thú, lát sau anh lại cảm thấy cô đã trở về liền cuống quýt chạy về nhà, đẩy cửa ra...

Cô đã mất tích. Anh tìm khắp các ngõ ngách trên phố, cả đêm lung sục khắp các xó xỉnh mà con người có thể ẩn nấp xung quanh đó như một bóng ma.

Tề Linh đã biến mất, nhưng cô từng hiện diện chẳng? Khi trời tảng sáng, anh bỗng nghi ngờ trí não của mình, có lẽ cô chỉ là một hình bóng trong mộng của anh thôi, là anh đã nằm mơ bấy lâu nay, mơ một giấc mơ ly kỳ như ảo ảnh.

Trời đã sáng, anh nửa nằm nửa ngồi trên giường, ôm chiếc quần jean chưa giặt của cô, trên đó còn vương lại hơi hướm của cô. Anh vuốt ve nó như đang vuốt ve da thịt nõn nà của cô, liệu cô còn quay về không nhỉ, va li đồ đạc vẫn ở đây thì cô đi đâu được chứ? Mấy ngày nay cô đã quen với bạn trai mới rồi sao? Cô đã bỏ đi với hắn, với một gã trẻ tuổi hơn anh sao, nếu vậy anh sẽ tha thứ cho cô, anh là thầy của cô mà, thầy nào mà chẳng mong điều tốt cho học trò mình. Nghĩ vậy nước mắt anh lại trào ra, anh sẽ trao cô cho hắn như một người cha, miễn là hắn đối xử tốt với cô.

Anh lại đụng phải bạn học cũ ở bến xe. Với con mắt nghề nghiệp, tay bác sĩ vừa thấy anh đã kinh ngạc hỏi han sao gày đến thế này. Anh sực nhớ

ra, lần đầu anh cùng cô tới Tân An, họ đã ngồi cùng xe. “Có phải có con rồi nên vất vả không...” Bạn anh quan tâm hỏi. Anh cười hì hì không đáp. “Cậu lấy vợ chưa?” Anh chợt hỏi lại. “Chưa, giờ mới đang nhắm nhe một em.” Chẳng hiểu sao, anh ta bỗng đỏ bừng mặt lên. “Không cưới cũng chẳng sao, ha ha.” Anh ta chợt phá lên cười rồi ngoảnh đầu đi thẳng.

Quản Nhiên vẫn không ngừng gọi điện vào máy cô. Anh nhớ cô từng nói: “Khi nào thầy nhớ em thì gọi vào máy cho em.” Nhân viên trực máy đã bắt đầu bực bội, anh phải năn nỉ cô ta gọi thêm lần nữa. “Lần cuối thôi nhé!” Anh đứng đợi trước máy điện thoại, hút hết điếu này sang điếu khác.

“Không được thì báo cảnh sát đi!” Ông lão trong coi trạm điện thoại vừa lấy khăn lau máy vừa lạnh lùng nhìn anh.

“Báo cảnh sát!” Đầu óc anh chợt chấn động, báo cảnh sát ư? Anh vẫn nhớ tối hôm đó hai gã cảnh sát một gầy một béo, tờ biên bản khiến người ta khiếp đảm, anh đã điếm chỉ đỏ vào tờ biên bản đó, đột nhiên, tai anh như nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết của cô, dự cảm không lành tựa đám mây xám dè xuống trĩu cả lòng anh, cô đang bị hành hạ, anh có thể láng máng cảm nhận được nỗi khổ của cô, chẳng hiểu sao tim anh bỗng đập thành thạch loạn cả lên, không theo trật tự nào cả, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Không! Anh nhất định phải cứu cô, dù liều mạng cũng phải đi cứu cô, nhưng cô đang ở đâu đây? Tối qua, mẩu tin trên báo về một nữ sinh đi tìm việc làm bị lừa bán đã khiến anh kinh hãi. “Liệu có phải cô cũng bị người ta bắt cóc đem bán rồi không?” Dự cảm không lành càng trầm trọng hơn, anh sực nhớ tới chiếc áo vẫn không ngừng xuất hiện trong giấc mộng của mình, làn nước xanh thăm lạ lòng trong ao, còn cả cái xác nữ trương phềnh nữa... Lẽ nào cô đã bị hại thật sao? Ý nghĩ đột ngột này khiến anh lạnh toát cả người, lại nhớ tới giấc mộng mà anh tưởng chừng đã quên khuấy, dưới

gốc cây táo bên sườn núi anh đã chiếm đoạt được cô, nhưng cô đã chết, khi chết trong tay còn nắm chặt một trái táo xanh...

Không thể nào? Không thể nào, anh không chấp nhận báo hiệu mang màu sắc định mệnh đó. Cố còn sống, nhất định vẫn còn sống, sinh mệnh dồi dào sức sống đó sao có thể tan biến trong chốc lát được đây? Sáng sớm ra, anh đã đặt hy vọng cuối cùng của mình vào dãy núi Chung Nam. Từ thị trấn tới núi Chung Nam chưa tới mười dặm đường, anh đã nhận lời sẽ đưa cô tới chơi nhưng lại thất hứa, sự ích kỷ của bản thân khiến anh tàn nhẫn cự tuyệt cô bằng một lý do vô si nhất, có lẽ cô đã giận dỗi mà một mình leo lên núi rồi bị lạc hoặc bị thương...

Tuyết trên núi còn chưa tan hết, phía sau núi tuyết đọng trắng toát như muốn che lấp cả mặt bên, chỉ thấy vút lên một đỉnh cao ngất. Băng qua khe núi chật hẹp mà dài dằng dặc, leo lên triền núi được một đoạn thì bị tuyết ngang đường. Men theo đường mòn ẩm thấp của đám thợ săn, thì thoảng anh lại cất tiếng gọi thê thiết hết một con sói cô độc lang thang kiếm ăn giữa trời đông buốt giá... Tê Linh!... Tê Linh!... Em đang ở đâu! Anh gọi tên cô, gọi sinh mệnh của mình, chỉ ở chốn xa xôi không một bóng người này anh mới có thể lớn tiếng gọi tên cô như thế, anh đã phải dồn nén quá lâu, tình yêu của anh đã bị dồn nén quá lâu, anh yêu cô, giờ đây anh đang hô lớn giữa núi non rằng mình yêu cô, anh quỳ xuống, bò rạp trên tuyết lạnh để cầu khẩn với trời cao nguyện dùng mạng sống của mình đổi lấy mạng sống cho cô.

Sườn núi bao la mà tĩnh lặng chẳng xảy ra bất cứ kỳ tích ảo diệu nào, tiếng kêu gào tuyệt vọng của anh chỉ đổi lại những âm vọng vang vang trong sơn cốc vắng vẻ. Tìm một người giữa chốn mê mông này vốn là điều không thể. Trước khi trời tối, cuối cùng anh lại mệt nhọc lê về thị trấn.

Mãi tới giờ Quàn Nhiên mới thực sự nhận ra rằng anh đã mất cô, mất thật rồi. Anh quay về ký túc khóa chặt cửa phòng, ngoảnh lại chợt thấy căn phòng trống hoác, cả khoảng không gian đều rỗng tuếch. Tề Linh, Tề Linh, anh khe khẽ gọi, rồi đi vòng qua vòng lại trong phòng như một con thú bị giam cầm, càng đi càng gấp gáp. Bất chợt anh khựng lại, nhìn chăm chú vào một thứ quái dị, là rượu vang... Trong góc nhà vẫn còn một chai rượu vang anh mua để dành Noel. Anh xiêu vẹo lại gần, quỳ một chân xuống, hai tay nắm chặt bình rượu giơ lên, thấy còn hơn phân nửa. Hôm đó lúc cô về anh đã rót cho cô một chén rồi bung nước nóng tới để cô uống rượu còn anh rửa chân cho cô, cô đã kêu lên rồi làm đổ cả nửa chén rượu vào đầu anh... Ký ức cứ ra sức xoáy sâu thêm... Nhưng đúng lúc này ký ức của anh chợt bị chặn lại, bị một phiến đá nặng trĩu phủ kín trong mộ đạo âm thấp, anh không sao nhớ nổi những chuyện xảy ra sau đó nữa nhưng chắc chắn sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, anh đập đập tay vào trán rồi nhấc chai lên uống một hơi hết chỗ rượu còn lại... Rượu! Anh chợt nhớ tới người bạn lâu ngày không gặp này, lại bắt đầu đi vòng vòng trong phòng. Lần này rốt cuộc anh cũng tìm thấy nửa chai rượu trắng trong tủ, là rượu mừng còn lại sau ngày cưới liền mở nút chai ra, rót đầy cho mình một chén rồi lại một chén nữa, người anh bắt đầu lâng lâng như bay bổng lên không. Nhìn xuống thế giới bên dưới, anh chẳng muốn nghĩ ngợi gì nữa, mọi thứ đều đã quay lại với anh. Linh nhi của anh cũng trở về, anh cười ha hả rồi chậm rãi dốc cả chén rượu vào đầu...

Quàn Nhiên vẫn liêu xiêu trên đường, thấy mấy bóng người giống giống Tề Linh nhưng anh chẳng buồn xúc động. Cô đã mất tích, cô đã mất tích hết như bong bóng xà phòng rục rờ tan đi theo gió, chẳng để lại chút dấu vết gì nữa rồi...

“Gần đây có thấy một cô bé, trong dáng người...” Anh vẫn hỏi thăm về cô học trò ở khắp các nơi có khả năng tuyển người, gắng miêu tả cô một cách đơn giản mà sinh động nhất. “Không có!” Đáp lại anh luôn là hai chữ

cụt lùn đó. Một ngày, hai ngày, ba ngày, anh vẫn mang nụ cười nịnh nọt đó đi hỏi khắp nơi, đến nỗi nụ cười cũng đông cứng hết như được chụp lại.

Trong căn phòng thuê, anh ngơ ngẩn ngồi tựa vào giường bất động. Anh đang đợi cô, anh sẽ ở đây đợi cô mãi mãi. Ánh nắng cuối năm run rẩy rọi qua cửa kính đập lên chiếc cốc, đó là chiếc cốc sứ in hình hoạt họa mà cô thường dùng uống nước, anh rướn người dậy, khó nhọc vươn tay ra ôm lấy cốc, quan sát kỹ lưỡng như đang xem xét một món văn vật hiếm có... Đột nhiên anh trông thấy dấu môi hồng hồng trên miệng cốc, tươi đẹp như vành trăng non. “Trước khi đi cô ấy đã trang điểm ư?!” Anh bật dậy khỏi giường, nắm chặt lấy chiếc cốc...

Quản Nhiên cầm cốc trong tay cúi đầu ngẩn ngơ rồi lại ngồi phịch xuống giường. Giờ đây anh chẳng nhớ nổi dáng vẻ của cô nữa bèn vắt óc hồi tưởng, rốt cuộc trong cô thế nào nhỉ, anh đã từng gặp cô chưa? Hiện tại anh bắt đầu nghi ngờ đầu óc lộn xộn của mình rồi.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, hai gã đàn ông kia đã đi thật rồi. Tê Linh co quắp ở trên giường lấy chăn che thân, cô đang tìm lại quần áo của mình, chẳng biết chúng đã vứt đồ của cô đi đâu, cả túi xách và máy nhắn tin cũng mất.

Bây giờ nhất định phải trốn đi, cô biết những gì đang đợi mình ở đây. Bọn chúng sẽ bắt cô tiếp khách, tới chừng nào bệnh tật đầy người sẽ lại bán đi, bán đến một vùng quê xa tít làm vợ một tên câm hay điếc... Những chuyện thâm thối này cô từng đọc trên báo, nhưng lúc đó còn nghĩ rằng chuyện đó chẳng liên quan gì tới mình, nhưng giờ đây, tình cảnh đó đã đổ ập xuống đầu cô rồi.

Tề Linh chật vật lắm mới tìm thấy một cái áo sơ mi nam dưới gối, chiếc quần dài kiểu nam trong phòng ngủ còn âm ẩm, còn quần áo của cô đâu? Cuối cùng cô tìm thấy đồ của mình trong thùng rác, áo ngực và quần lót bị vo tròng, còn áo len và áo khoác đâu? Rốt cuộc cô cũng tìm được một tấm áo lông xanh dương đã bốc mùi ẩm mốc trong chiếc tủ gần cửa sổ...

Cô nhào tới mở toang cửa sổ, gió lạnh từ bên ngoài ùa vào khiến cô co rúm người lại.

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Cô cứ thế khe khẽ hai tiếng nhưng chẳng thấy ai đáp lại, lúc này cô thấy rõ đây là một ngôi nhà ba tầng biệt lập, bên dưới còn một khu vườn rộng, mấy con chó khổng lồ đang đi đi lại lại trong vườn, cạnh đó còn một tòa nhà xây dang dở đang đình công, xa hơn là ruộng lúa mạch mênh mông cùng lạch song ngoằn ngoèo uốn lượn, dưới lầu chẳng thấy bóng dáng một ai... Cô chẳng dám kêu vì sợ lỡ chúng ở gần đó sẽ áp đến.

Rèm cửa? Ánh mắt sợ sệt của cô dừng lại nơi tấm rèm cửa xanh thẫm, liền chạy lại gỡ rèm cửa xuống, cắn vào một đầu xé toạc ra làm đôi. Còn cả ga giường nữa, cô bèn chạy lại tháo ga giường ra, không có dao, rang trở thành công cụ duy nhất, cô lấy răng thay dao xé ga giường ra từng dải từng dải, rồi lại thắt từng dải lại với nhau...

Buộc một đầu dây vào ống nước trong nhà xí, cô đứng lên kết nước bồn cầu rồi từ từ lách mình ra khỏi khe cửa hẹp của nhà xí chẳng khác nào kem đánh răng luôn ra ngoài tuýp. Cửa sổ toilet trông ra một con đường đất, chỉ nhảy từ đây xuống mới có thể chạy thoát... Cô liếc nhìn xuống thấy chỗ này cách mặt đất đại khái chừng mười mét, chân bắt đầu run lẩy bẩy, cánh tay nắm dây cũng bắt giắc run rẩy cả lên...

Quản Nhiên buộc phải đi làm. Ngồi trong kho sách rộng thênh thang, anh há hốc miệng như một con cá há hoác miệng thoi thóp, ánh mắt đờ đẫn nhìn vào một mảnh hư không. Anh thấy mình cũng sắp chết, có lẽ chỉ còn ngày một ngày hai... Sinh mạng của anh tựa cá voi mắc cạn trên bãi biển, từ từ tắt thở, từ từ rữa nát. Ý nghĩa cuộc đời chính là rữa nát dần dần, sau cùng trở thành một đồng rác rến vô dụng! Giờ đây anh đang nấp dưới ánh dương, nấp trong vỏ trứng kiên cố mà âm áp, bắt đầu nghiên cứu về đạo lý cuộc sống như một bậc trí giả. Rữa nát như một con voi hấp hối đi tìm một nơi khuất mắt người đời mà từ từ rữa nát, cùng tất cả mọi thứ trên thế giới... Ánh nắng ngày đông rọi qua cửa áp mái vào bàn làm việc của anh, chiếu lên mua bàn tay khiến anh thấy tay ngưa ngứa, ánh nắng vàng rực lay động từng sợi lông măng. Ánh nắng, ngẩng đầu lên anh vẫn có thể nhìn thấy ánh nắng, liền nheo mắt lại để ánh nắng xuyên qua hàng mi, xuyên qua thân thể từng chút một...

Nếu cứ vô tri vô giác mà chết đi dưới ánh nắng trong veo thế này có lẽ cũng là một thứ hạnh phúc. Đầu anh gục xuống, từ miệng trào ra một dòng dịch thể trong suốt, nhều xuống cầm rồi buông xuống bàn như tơ nhện... Trong tâm trí trống rỗng mà hỗn loạn, anh thấy một chiếc thuyền con từ trên không phiêu nhiên đáp xuống, bên trên chở đầy những mộng tưởng cùng những thu hoạch huy hoàng của anh. Một chú linh dương xinh đẹp vụt qua trước mắt anh, càng chạy càng xa... Anh cười kỳ quái hết như đứa trẻ, ngơ ngẩn nhìn thời gian đều đặn trôi qua trước mặt mình như một thứ dịch thể trong suốt...

">

Lỗ giun (1) cũng thiếu ổn định, một nhiễu động dù rất nhỏ (kể cả những nhiễu động mà người ta thử xuyên qua nó) cũng có thể khiến nó sụp đổ, chúng ta vĩnh viễn không thể hy vọng xuyên qua lỗ giun mà trở về quá khứ được! Quá khứ diễn ra cũng như chiếc chén đã bị ném vỡ, không thể quay trở lại thời điểm khi nó chưa bị vỡ được. Albert Einstein ư? Bộ não lớn cũng có lúc tính sai mà! Điểm kỳ dị chính là điểm mà trong khoảnh khắc

trước khi xảy ra vụ nổ Big Bang, thời gian đã sinh ra ở đó và cũng sẽ kết thúc tại đó, gia tốc vũ trụ tăng lên tất nhiên sẽ dẫn tới những tàn phá dữ dội hơn, cuối cùng lại thu về thành một điểm... Thời gian nhất định cũng có điểm cuối! Anh thấy trong chớp mắt mình đã chứng minh được một sự thật chưa hề được giải đáp trong vật lý học liên vĩ đầu mình một cái, ngộ ra rồi...

Kẹt một tiếng, cửa mở ra, anh lừ đừ như kim giờ gục gặc quay chiếc cổ cứng đờ, ngoảnh đầu lại.

“Cô Từ?” Anh vẫn nhận ra cô ta, liền mỉm cười ngờ ngạc nhiên. Cô ta tới thăm anh! Giờ đây còn có người tới thăm anh, đúng là chuyện nực cười, có điều đúng là cô ta, anh nheo nheo cặp mắt đã hơi mờ để nhìn cho rõ...

“Tôi phát tiền thưởng cuối năm cho tôi đây à? Tôi đang đợi lấy tiền tiêu đây.” Anh nhăn răng chọc cười cô ta. Bây giờ chỉ trông thấy cô ta anh mới cười được.

“Có điện thoại gọi tới phòng Giáo viên, tìm anh, nói có việc gấp, anh có đi nghe không?” Cô Từ đứng cách anh năm mét, giữ khoảng cách tương đối an toàn.

“Là Tề Linh! Cô ấy ở đâu!?” Anh đứng phắt dậy như bị điện giật, tóc tai dựng đứng cả lên, cặp mắt đỏ ngầu như linh ngưu mở trừng trừng, hệt một con mèo bản thủ bị chọc giận.

“Phòng, phòng Giáo viên.” Phát hoảng vì bộ dạng của anh, cô Từ vội vàng lùi lại mấy bước, bắt đầu ân hận vì đã đi thông báo...

Bỗng Quản Nhiên chạy vụt qua cô ta như một bóng ma, c đã biến mất...

12.6.2006 phác thảo.

12.2009 sửa chữa lại.

7.2010 sửa chữa lần thứ ba.

10.2010 sửa chữa lại lần cuối.

(1) *Lỗ giun*: là một thời không được giả định là có cấu trúc tô pô đặc biệt có thể tạo nên đường đi tắt trong thời không, chúng nối từ một thời không này đến thời không kia.

